

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ελγκα Άντερεν

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

ΑΝΤΙΠΑΛΕΣ ΓΕΝΕΕΣ

ΞΕΦΥΛΛΙΖΑ τον κιτρινωμένο τόμο ενός περιοδικού της πρώτης δεκαετίας του αιώνας. Και το μάτι μου έπεσε, τυχαία, σε μία παράγραφο που μ' έκανε, στην αρχή, να ξεσπάσω και να γέλωτα χαμογέλασα.

«Η σημερινή νεότης — διαπίστωνε, υπογράφοντας με τα αρχικά του, ο συντάκτης του περιοδικού — δε σέβεται πλέον το γήρας. Έχει καταστήσει αλάστον και αθάνατον. Νέοι και νέοι, αλλοιμονον, νέα ήθη!»

Ποιά ήταν αυτή η «νεότης», η «αλάστον και αθάνατος», που δεν σεβόταν, εν έτει 1904, το «γήρας»; Ήταν η «νεότης» εκείνη, που σήμερα έχει γίνει «γήρας» με τη σειρά της, η «νεότης» των σημερινών εξομνητάρηδων και οδοντάρηδων, που χαλούν τον κόσμο διαμαρτόμενοι, ότι η σύγχρονη νεολαία έχει εξασθενήσει εντελώς, ότι είναι η χειρότερη από κάθε άλλη στην ιστορία της ανθρωπότητας, ότι δεν τους τιμά, δεν τους σέβεται, δεν τους φέρει, ότι όπως πρέπει, δεν...

Τι θύγαίνε, λογικά, από αυτές τις κατηγορίες; Ότι οι πικραμένοι, απογοητευμένοι και άγανακτιμένοι προεσδότες ήταν, στα νεώτατά τους, υποδείγματα «καλών παιδιών», φαινόμενα χρηστότητας, ήθους και «σεβασμού» στους μεγαλύτερους, καμάρι της γενεάς των πατέρων τους!

Ίδου, όμως — μαρτυρία αδιάψευστη το κλ. τρινημένο περιοδικό του 1904 — που οι πατέρες των σημερινών ηλίκων κυρίων και κυριών φρονόσαν τα εντελώς αντίθετα για τους γιους και τις κόρες τους. Κάθε άλλο παρά τους καμάρωναν! Κάθε άλλο ήταν παρά ικανοποιημένοι από την συμπεριφορά τους απέναντι στο γήρας. Κάθε άλλο παρά να απονείμουν στην περιφρονητική νεολαία της εποχής τους!

«Αλλάζων και αθάνατος» ήταν η νεολαία των αρχών του αιώνας στα μάτια της γενεάς των πατέρων της. Έτσι την έβλεπαν, έτσι την άποκαλοῦσαν, ασφαλώς, και στις συζητήσεις τους, όταν τόφευε η στιγμή ν' ανταλλάζουν διαμαρτυρίες, παράπονα, διαπιστώσεις...

Ήταν, λοιπόν, ... τέντυ-μπόδες, θά διερρηγθή κανείς, οι σημερινοί προεσδότες στα νεώτατά τους. Και μάλιστα, κακόμοιροι, για να παραστήσουν τους τιμητές της σημερινής νεολαίας;

Όχι, βέβαια. Δεν ήταν τέντυ-μπόδες, προ εξομνητάρηδων, οι τωρινοί οδοντάρηδες, όπως, επίσης, δεν αποτελούνται από τέντυ-μπόδες, στη συντριπτική της πλειοψηφία, και η σημερινή νεολαία.

«Αλλά η ιστορία επαναλαμβάνεται και οι αιώνας αντιγράφουν άλλους». Καμιά γενεά ηλίκων ανδρών δεν υπήρξε ποτέ εύχρηστη από την γενεά των διαδόχων της. Τις κατηγορίες, που διατυπώνουν οι προεσδότες της εποχής μας έναντι των νέων, τις είχαν διατυπώσει, με τις ίδιες σχεδόν εκφράσεις, οι πατέρες τους για εκείνους. Και για τους πατέρες τους οι παππούδες τους. Και για τους παππούδες τους οι προπαππούδες τους.

Υποθέτω πως ο πρώτος άνθρωπος, στην ιστορία του κόσμου, που θα διατύπωνε την κρίσι πώς «η νέα γενεά είναι χαλασμένη», θα ήταν ο

για πλαγιές, για ποιμνία, για φλογέρες βοσκών, για πανηγύρια, για τραγούδια της κλεφτουργίας, για τους καίμους του χωριού, για ιστορίες της στάνης.

Δε λείπουν οι κοπέλλες στον τόπο της άπο-δημίας του. Ήρωα σώματα, άρσενια πρόσωπα, άγασ, καλόκαρδες. Στο δικό τους όμως τόπο αναζητούν οι μετανάστες το παπούτσι τους, κι ως είναι μολωμένο.

Το βλέπουμε και στους φρέσκους απόδημους που καταφεύγουν σε γερμανικές πόλεις για να δουλέψουν. Χαριτωμένες Γερμανιδούλες τους περιτοίχουν. Δε λέω, μερικοί παντρεύονται αυτές. Αλλά και πόσοι που γυρίζουν πίσω για να πάρουν γυναίκα από το χωριό τους. Όχι επειδή είναι καλλίτερη η άρσενια. Τέλεια μητέρα και νοικοκυρά η Γερμανίδα. Αναζητούν όμως το κορίτσι του χωριού, γιατί μόνο αυτό μπορεί να γίνει καλός δεκτής των νοσταλγιών τους, ν' ανταποκριθεί στις συνήθειές τους.

Έν' όψει γάμου με τον ξένο, διδακτική στέκεται η κοπέλλα. Κάπως άρσενια ήρθαν οι δισταγμοί. Ήρθαν όμως και την έμποδίζουν να προχωρήσει στην αρχική απόφασή της.

Πρέπει να λείπει εντελώς το αίσθημα της εύθυνης από κείνον που, σε ύπνο, τόσο λεπτή, θα επιχειρούσε να εκθέσει μία γνώμη. Θέμα εντελώς προσωπικό, ζήτημα ιδιοσυγκρασίας, χαρακτήρα, ευπάθειας. Υπάρχει όμως ένας γενικός κανόνας: Ότι το ξεριζώμα, όσο εύκολο κι' αν είναι οι δροι με τους οποίους γίνεται, αφήνει πάντα μία πίκρα στην ψυχή.

*

Ανάλογο περιστατικό, σε διαφορετική όμως μορφή, παρουσιάζει ένα δεύτερο γράμμα. Ούτε για ξένο πρόκειται, ούτε για έκπαισμο. Ντόπιο πρόμα εδώ. Ρωμιός, ρωμιά, στο ρωμείο θα

Γάμοι με ξεριζώμα

ΕΙΝΑΙ ξένος και τη λατρεύει. Με την πρόοδο του τουρισμού και το κύμα των επισκεπτών που μας έρχονται από το εξωτερικό, δημιουργούνται συχνά ειδύλλια άγροϊών και κοριτσιών με πρόσωπα που δεν έχουν τις ρίζες τους στον τόπο. Γραφικές κοπέλλες του βορρά, καμάτες υγείας και φρεσκάδας, Ήρωα σώματα, άρσενια πρόσωπα, άγασ, καλόκαρδες. Στο δικό τους όμως τόπο αναζητούν οι μετανάστες το παπούτσι τους, κι ως είναι μολωμένο.

Γνωρίζονται, συνδέονται και δεν είναι σπάνιο να προχωρήσουν σε γάμο. Γιατί όχι; Δε διαπνέονται από φανατισμούς και μισαλλοδοσίες. Έπειτα, ο έρωτας δεν κυττάζει ταυτότητες για να καλύψει. «Από τα μάτια πιάνεται, στα χείλη κατεβαίνει», λέει το τραγούδι. Έρωτεύονται μαύρους, κίτρινους, αλλοεθνείς, αλλόθρησκους. Σ' όλους τους αιώνες παρατηρήθηκε το ίδιο. Ο δικός μας που, χωρίς στις συγκοινωνίες, είναι αιώνας μετακινήσεως των μαζών και επαφής των λαών, δεν κάνει εξαίρεση.

Να μη απλυνάσσετε όμως σε γενικόπτες και πολυλογίες. Το ειδύλλιο με τον ξένο αναπτύχθηκε στην Αθήνα. Γνωρίστηκαν το καλοκαίρι στη Γλυφάδα. Ο κλονισμός ήταν αμοιβαίος και ισορροπός. Μπαίκα και κάτω. Μόλις την είδε, μόλις τον είδε, είχαν κι' ένας έρωτα πριν γνωριστούν, πριν ανταλλάξουν μία λέξη.

Εύκολοι οι εύκαιρες προστελέσεως στις πλάς. Μία λέξη πάνω στο κολλήμα, ένα χαμόγελο, ένα αναφύκτικο. Πολύ τάχα θέλει για να γίνει το καλό και το κακό;

Από άστική οικογένεια του Λονδίνου ο νέος. Καλλιερημένος στην απλότητα τους οι τρόποι του, λαμπρή η μόρφωσή του σ' ένα από τα καλύτερα όπου καταρτίζονται τα παιδιά των ανωτέρων τάσεων της Αγγλίας. Κοιμώδης χωρίς εκζητήσι, με χιούμορ λεπτότατο, με ομορφιά αρρενωπή και με πόρους — μη τους λησμονούμε κι' αυτούς — που εξασφαλίζουν την άνετη ζωή.

Το ειδύλλιο ακολούθησε γοργό ρυθμό. Από καλή άστική οικογένεια και τον κορίτσι. Έπι-μελημένη μέσα στα ελληνικά πλαίσια η μόρφωσή της. Αμερικανικό κολλέγιο και τα τέτοια. Δεινή κολλυμήτρια, άσος του βολάν, μαζί μ' αυτό και εμπρηστικός μεσογειακός τύπος. Βορράς και νότος στις αρμονικές αντιθέσεις τους. Παράφορος έρωτας.

Χωρίς διαταγμό παρουσιάστηκε το άγριο στους γονείς του κοριτσιού. Έξετασαν οι άνθρωποι, συγκέντρωσαν στοιχεία. Αριστές οι πληροφορίες. Κατέγραψε από το Λονδίνο, και η μητέρα του, Αγγλίου. Ενδοσυασμένη κι' αυτή από τη μέλλουσα νύφη της. Πλήρης συμφωνία. Οι άραβάνες αναγγέλλονται στις εφημερίδες. Περίοδος ένδοξου έρωτα και έρωτικών εκρήξεων. Για τα Χριστούγεννα που μίας πέρασαν είχαν ορίσει οι γάμοι. Οι γάμοι όμως δεν έγιναν. Δεν είναι ο μνηστήρας που ζήτησε αναβολή. «... Η αναβολή προέρχεται από μένα την ίδια. Τον παρολάνεα να περιμένω ακόμα λίγο. Πάντα τον αγαπώ. Με λατρεύει εκείνος. Ή σκέψι όμως ότι θα φύγω από τον τόπο μου...».

Αν μπορούσε να εγκατασταθεί ο ίδιος στην Ελλάδα θα ήταν ο παράδεισος. Στην πατρίδα του όμως τον κρατούν τα συμφέροντά του. Είναι πιο εύκολο, πιο αστό και πιο λογικό η γυναίκα ν' ακολουθήσει τον άντρα στον τόπο της διαμονής του, παρά ο άντρας να ξεριζωθεί από την πόλη του. «Συμφωνώ κι' εγώ ότι έτσι πρέπει. Αλλά και πώς ν' αφήσω τους γονείς μου; Είμαι μοναχοκόρη. Θά είναι δυστυχείς χωρίς μένα. Δε μου τ' λένε, δε φέρουν εμπόδια στην εύτυχία μου. Πόσες φορές όμως τους βλέπω να κλαίνε στα κρυφά...».

«Επειτα, ανρωτιέται το κορίτσι, θα είναι εύτυχισμένη η ίδια όταν ζή μακριά από τους γονείς, όταν ξέρη ότι τους άρσεν να υποφέρουν, όταν είναι απονευμένη από κάθε τι δικό της, από φίλεις, από γνωριμίες...».

Μεγάλη υπόθεση ο έρωτας. Τίποτα δε λογαριάζει κανείς κατά το πρώτο στάδιο της εκρήξεως του. Όλα όμως, ακόμα και ο έρωτας, κατεβαίνει με τον καιρό. Δε σβύνει πάντα τασταλάζον με τον καιρό. Δε σβύνει πάντα, πάντα όμως ήρεμη, συνέχεται, συνεχίζεται. Βλέπει εν ψυχρό, σκέπτεται όσα δεν είχε σκεφθεί. Λέει και κάτι άλλο πολύ χαρακτηριστικό η κοπέλλα: «Αν τουλάχιστον ήταν Έλληνας...». Πόσο φρόνησι μέσα στη μικρή αυτή φράση... Είναι διαφορετικό να ζης με άνθρωπο που τό. Είναι διαφορετικό να ζης με άνθρωπο που σου μακριά από τον τόπο, παρά να βρεθείς με ξένο. Σε αγαπά αυτός, αλλά δε σε καταλαβαίνει. Μ' έλη την καλή του θέληση είναι δύσκολο να καταλάβει τη νοσταλγία, τη λαχτάρα για μια λουρίδα γαλάζια, για το φλοισβό του Σαμουαί, για το άσπαστο κέντρο, όπου ανταλλάσσεις χαίρετες, όπου μιλούν στη γλώσσα σου, καταλαβαίνεις τ' αστέρια τους, όπως καταλαβαίνεις κι' αυτοί τα δικά σου. Βγαίνει ο Παρ' στο μπαλκόνι σου και σε χαιρετά ο Παρ' βενώνας, αντικρύβει το δειλινό στον Υμηττό, που σε ραίνει με μενεξένες. «... Αν ήταν, τού, λούχιστον, Έλληνας». Μοιρασμένη μαζί του η ξενιτιά θα είχε λιγότερο πικρή γεύση. Ίδιος οι αντιδράσεις και σ' αυτόν, από την ίδια πηγή και οι δικές του νοσταλγίες.

Πώς να τη νιώση ο Έγγλέζος της; Θά του τ' λεί, θά του μιλά για Άλκυριες, για Κούλου-ρας, ή φού και η υγεία της υπαίθρου. Ο Έρωτας θα καλύψει τα κενά στην αρχή. Υπάρχει όμως και η μετά τον έρωτα περίοδος. Δεν έχει δε καθόλου άδικο η κοπέλλα, όταν, αναλογιζόμενη την περίοδο αυτή, δεν αποφασίζει επιτόλ-λαιο ν' αποκολληθεί από μία κατάσταση στην οποία είναι εξοικειωμένη για να βαδιστεί σε μία άλλη που της είναι εντελώς ξένη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Γιατί δεν ξεκινάει, Ζαχαρία;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ	ΣΕΛ. 4
«Έρωτες, γάμοι, σκάνδαλα, διαζύγια και απόπειρες αυτοκτονίας της υπ' αριθ. 1 σταρ του κινηματογράφου».	
ΝΕΟΙ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΙ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ	» 10
«Ο Κρούτσεν, η αντιπολίτευση και οι διεθνείς σχέσεις».	
ΔΥΟ ΗΜΕΡΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΓΙΟΥΡΙ ΓΚΑΓΚΑΡΙΝ	» 13
«Ο θρυλικός αστροναύτης στην Αθήνα».	
ΚΥΜΑΤΑ... ΑΓΟΡΙΩΝ ΚΑΤΑΚΛΥΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ	» 24
«Επί τρία χρόνια γεννιούνται περισσότερα αγόρια από κορίτσια».	
ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΕΝΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ	» 25
«Δίνει όμορφη στις γυναίκες και δύναμη στους άνδρες».	
ΜΗ ΠΑΡΑΜΕΛΗΤΕ ΤΟΥΣ ΚΙΡΣΟΥΣ!	» 26
«Οι σκληρωτικές ενέσεις και η χειρουργική εξαίρεση».	
ΤΑ 80% ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΧΟΥΝ «ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ»	» 37
«Τα νεώτατα φάρμακα για τη θεραπεία τους».	
ΑΛΕΚΟΣ ΓΟΝΙΑΣ	» 40
«Ο αξέχαστος Τζανέτος των «Παναθηναίων»».	
ΜΠΕΡΛΑ ΜΠΑΛΑΣ	» 41
«Δαϊκό τραγούδι και βολάν».	
Ο ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΖΟΥΚΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΤΟΥ'ΡΕΤ!	» 44
«Ο νέος χορός που καταντά την αθηναϊκή νεολαία».	
Ο ΔΕΡΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΤΡΟΦΗ!	» 55
«Ποιά συστατικά του είναι επικίνδυνα για τον οργανισμό μας».	
Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΟΜΟΡΦΗΣ ΣΤΑΡΛΕΤ	» 57
«Η άσπαστη φιλοδοξία έσπρωξε την Κόνταρ Σμιθ στο έγκλημα».	
ΟΙ ΒΡΑΥΝΕΣ ΤΟΥΛΕΤΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 59
«Η γαρί της μοντελίνας... Τοναλέτες στυλ... Κοιτά φορέματα... Η γούνα έλα βραδυά επάνω φούρι... Η παιδική μόδα».	
ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ	» 63
«Το νέο συγκλονιστικό αστυνομικό και κατασκοπευτικό μυθιστόρημα του δημοφιλέστου Αμερικανού συγγραφέως Τζέιμς Τζόι».	
«ΝΑ ΠΩΣ ΕΚΑΝΑ ΧΑΡΑΚΙΡΙ!»	» 74
«Η τραγική απόπειρα αυτοκτονίας ενός διασημού Γλαργέζου ήθοισ».	
ΟΙ ΠΑΡΟΥΣΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΟΥ'ΝΒΕΑΣ	» 79
«Η πιο βαθυστημένη περιοχή της γης».	
Ο ΝΟΤΙΟΣ ΠΟΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟΣ	» 80
«Οι πιο «αίθριοι» άνθρωποι του κόσμου».	

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Μπριζίτ

Έρωτες, γάμοι, σκάνδαλα διαζύγια και απόπειρες αυ

ΔΕΝ υπάρχει στον κόσμο έντυπο, σε οποιαδήποτε γωνία της Γης, που να μη ασχολήθηκε με την Μπριζίτ Μπαρντό και να μη δημοσίευσε φωτογραφίες της.

Το φαινόμενο αυτό του σέξ, θα παραμείνει ασφαλώς στην ιστορία ως μία από τις πιο αντιπροσωπευτικές, αν όχι η πιο αντιπροσωπευτική γυναίκα της εποχής μας. Θα έχετε θέσει διαβάσει πολλά άρθρα σχετικά με την υπ' αρ. 1 Γαλλίδα στάρ, δεν είναι όμως δυνατόν να τα έχετε διαβάσει όλα. Γι' αυτό το λόγο πήραμε από εκατό άρθρα, που δημοσιεύθηκαν πρόσφατως στο γαλλικό και γενικά τον ευρωπαϊκό τύπο και που όλα αφορούν την Μπριζίτ Μπαρντό, ό,τι πιο ενδιαφέρον και πιο αποκαλυπτικό υπήρχε μέσα σ' αυτά και σας το παρουσιάζουμε σήμερα υπό μία μορφή που θα σας δώσει την ευκαιρία να σχηματίσετε μία πλήρη εικόνα της άτομικης αυτής δόμης στο σέξ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Επώνυμο: ΜΠΑΡΝΤΟ
Όνομα: ΜΠΡΙΖΙΤ
Χρονολογία γεννήσεως: 28 Σεπτεμβρίου 1934
Τόπος γεννήσεως: Παρίσι
Ζώδιον: Ζυγός
Ύψος: 1 μ. 68
Βάρος: 55 κιλά
Περίμετρος στήθους: 90 εκατοστά
Μέση: 50 εκατοστά

ΑΔΙΑΚΡΙΤΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- Λένε ότι είσθε πολύ πλούσια και φιλόγυρη.
- Αλληθρεύει αυτό;
- Εσείς σχεδόν όλα χρήματα κερδίζω. "Αν αυτό λέγεται ταίγγυνιά..."
- Βρίσκετε πως τα σκάνδαλα είναι απαραίτητα για τη διαφήμισή σας;
- Γ' αποφεύγω. "Εκείνα όμως με κυνηγούν."
- Θέλετε ν' αποκτήσετε άλλα παιδιά;
- Όχι.
- Ποιό ντύσιμο προτιμάτε;
- Τα μπλουζέζης.
- Ποιό είναι το αγαπημένο σας φαγητό;
- Μπριζόλα με πατατάκια τηγανητά.
- Διαβάζετε τα γράμματα των θαυμαστών σας;
- Ναι. Και τα βρίσκω πολύ διασκεδαστικά.
- Μου γράφουν τόσο διαφορετικά πράγματα απ' αυτά που δημοσιεύονται στις εφημερίδες και τα περιοδικά.
- Σας φοβίζουν τα γράμματα;
- Εύκολα γιά μένα, όχι...
- Ποιός είναι ο δικός σας όρισμός της εύτυχίας;
- Μία ζωή απλή, μακριά από αδιάκριτα μάτια, και μερικοί αληθινοί φίλοι.
- Τι απεχθάνεστε;
- Το ψέμα και την υποκρισία.
- Ποιό ήταν η καλύτερη περίοδος της ζωής σας;
- Πάντοτε το παρόν.
- Είσθε τύπος νευρικός;
- Πολύ... Στό σπύτι μου τα έπιπλα αλλάζουν διαρκώς θέσι.
- Τι εκτιμάτε περισσότερο σ' έναν άντρα;
- Τα νεύρα του.
- Ποιό είναι το πιο αγαπημένο σας παιχνίδι;
- Ο έρωτας!

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΣΑΝ

Ροζέ Βαντίμ, Ζάν-Λουί Τριντινιάν, Σασά Ντι-στέλ, Ζάκ Σαρριέ, Σαμύ Φρέυ. Πέντε όνοματα.

Στις 20 Δεκεμβρίου του 1952, ο νεαρός Γάλλος σκηνοθέτης Ροζέ Βαντίμ παντρεύεται μία νέα και άγνωστη ακόμη καλλιτέχνη: τη Μπριζίτ Μπαρντό. Εκείνος ήταν 24 χρόνων, εκείνη 18. Η συμβίωσή τους κράτησε τρία χρόνια, που στάθηκαν όμως αρκετά, για να μεταβάλουν την άγνωστη καλλιτέχνη στην πασίγνωστη Μπέ Μπέ και σε μία από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες της Τέχνης.

πέντε άνδρες, για τους οποίους η Μπριζίτ Μπαρντό αντιπροσώπευε τον έρωτα. "Ενα έρωτα φλογερό, ανήσυχο μά ελκυστικό". Η ρήσις είναι το ίδιο ελκυστική με το φούντωμα, γιατί η Μπέ Μπέ δέ λείπει ποτέ ψέματα στη ζωή και ιδίως στον έρωτα. Η Μπριζίτ μπορεί να είναι άσταθής, αλλά είναι πιστή στον έρωτα.

"Όταν πάει ν' αγαπά το λείπει και εγκαταλείπει τον άνδρα, χωρίς να του κρύψει την αλλαγή των αισθημάτων της. Αυτό έκανε το σκηνοθέτη Ροζέ Βαντίμ, τον άνθρωπο που την ανέδειξε και που υπήρξε ο πρώτος σύζυγός της να πη κάποτε:

— Είναι φυσικό ένας άντρας να υποφέρει έρποντας στην αγκαλιά ενός άλλου τη γυναίκα, που αγάπησε και εξακολουθεί ν' αγαπά. Τι μπορεί όμως να κάνει όταν εκείνη προτιμά απ' αυτόν κάποιον άλλο;

"Όταν ρώτησαν τον Ροζέ Βαντίμ ποιά είναι η πιο όμορφη ανάμνησι, που διατηρεί από την Μπέ Μπέ, εκείνος απάντησε:

— "Η μέρα του γάμου μας.

Και συνέχισε:

— "Ήμουν κάποτε τρελλά έρωτευμένος με την Μπριζίτ των 18 χρόνων. Γρήγορα όμως κατάλαβα πως ο έρωτας αυτός δε θα διαρκούσε. "Όταν μ' εγκατέλειψε έννοιασα τον εαυτό μου πολύ δυστυχισμένο. Η γυναίκα που έξακολουθούσα ν' αγαπά μού έφευγε μέσα από τα χέρια, χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτα για να τη συγκρατήσω. Νομίζω πως για έναν άντρα δεν υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία απ' αυτό.

— Πιστεύουμε πως μία γυναίκα μάς αγαπά και γινώσκει ένα παιχνίδι στα χέρια της. Η γυναίκα αυτή όμως τα κρατά όλα δικιά της: το σώμα της, την ψυχή της, την προσωπικότητά της, μπορούσα ν' αντιδράσω. Η Μπριζίτ μούφευγε, θα κτήρα της και κατάλαβα πως το μόνο, που θα μπορούσα να κάνω, ήταν να παρατείνω το μαρτύριό μου.

Ο ΖΑΝ - ΛΟΥΙ ΤΡΙΝΤΙΝΙΑΝ

Είναι γνωστό ότι ο Ζάν-Λουί Τριντινιάν είναι ο άνθρωπος που πήρε την Μπέ Μπέ από τον Βαντίμ. Γύριζαν τότε μαζί το φιλμ "Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα". Ο Βαντίμ, σκηνοθέτης του έργου, την έριξε γυμνή στην αγκαλιά του. Βρήκε σκηνή εκείνη, που φιλιούνταν αρκετά καλά, στη ένα σεντόνι και του έδωσε ώριμες συμβουλές.

— Ο "Τριντινιάν", όπως τον αποκαλούσε χαϊδευτικά αυτό τόσο εύχρηστο, ώστε το μετέφερε και έξω ειδύλλιο. "Όταν έμαθε ο Βαντίμ πως τον κατηγορούσαν ότι ο ίδιος έσπρωξε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του Ζάν-Λουί Τριντινιάν, δήλωσε:

— Το να έμποδισω τη γυναίκα μου να φιλήσει τον παρτεναιό της, όπως το απαιτεί το σενάριο έμποδισα να γυθθί για να την εξετάσω με το τρώς της!...

— Αλλάστε, έρωτα πως τίποτα δεν είναι πιο άνοητο από τη ζήλεια.

Το ειδύλλιο Μπριζίτ-Τριντινιάν κράτησε ένα πε-σέ πλησί και σε μία μονοτονία, που δε συμβαδίζει καθόλου με το χαρακτήρα της Μπριζίτ.

Ο ΣΑΣΑ ΝΤΙΣΤΕΛ

Ο Σασά Ντιστέλ ήταν το δεύτερο ελντερ-τόν Ζάκ Σαρριέ.

Σχεδόν άγνωστος ο Σασά προσεφέρθη να προστάτη την Μπριζίτ από τους δημοσιογράφους και τους φωτογράφους, σε μία στιγμή ακρίβως

Μπαρντό

τοκτονίας της υπ' αριθ. 1 στάρ του κινηματογράφου

που η Μπέ Μπέ είχε ανάγκη από γαλήνη. Η Μπριζίτ εύρισκε ευχάριστη τη συντροφιά του και εκείνος δήλωνε πως θα την παντρευόταν.

Αγόρασε μάλιστα ένα διαμέρισμα ακριβώς πάνω στο διαμέρισμα της Μπαρντό κι' εγκατέστησε το πιάνο του στο δικό της. Δυστυχώς όμως ο τοίχος, που χώριζε τα δύο διαμερίσματα δεν γκρεμίστηκε ποτέ, όπως σχεδίαζε ο Σασά. Δεκαπέντε μέρες πριν από τον επίσημο άρραβώνα, για τον οποίο ο Σασά είχε παραγγείλει ένα πανάκριβο διαγυλίδι, η Μπριζίτ διέφυγε.

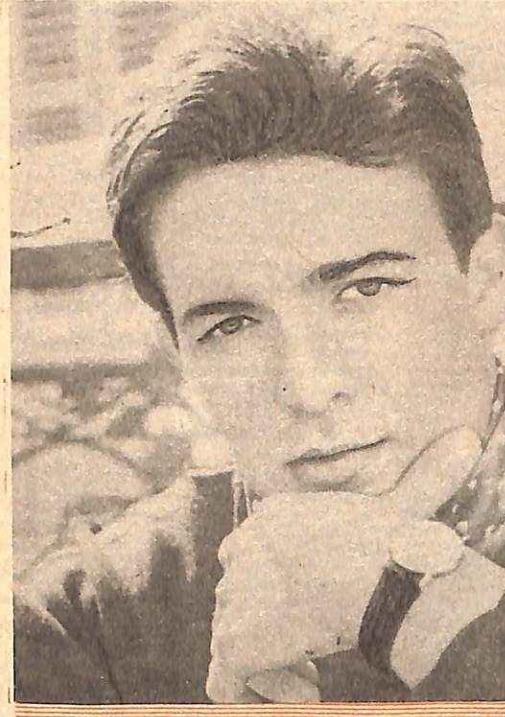
Έβαλε να μεταφέρουν το πιάνο του από τα παράθυρα και το έστειλε όλα τα μικροπράγματα, που εγκατέλειπε στο διαμέριμά της. Ο Σασά είχε άρχισι να την άσπαρχαί πολύ και η Μπέ Μπέ δεν το συγχωρούσε στον εαυτό της.

— Ο Σασά φάνηκε σωστός άντρας. Απευόρη χωρίς να φωνάζει, χωρίς να κλάψι. Και σήμερα ακόμα δε διατάει να πη:

— Προτιμώ που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Είμαι σήμερα ο Σασά Ντιστέλ, ενώ ήμουν ο κύριος Μπαρντό. Είμαι ευχαριστημένος, λοιπόν, που γλύτωσα απ' αυτό το ρόλο.

Ο ΖΑΚ ΣΑΡΡΙΕ

Και ήρθε η σειρά του Ζάκ Σαρριέ. Η Μπριζίτ τον γνώρισε στις αρχές του 1959, ενώ γύριζε μαζί του το φιλμ "Η Μπαμπέτ πάει στον πόλεμο". Της έκανε έντοπωσι η ευγένειά του, το όμορφο, γλυκό πρόσωπό του, το λακκάκι που σχηματιζόταν στο μάγουλό του, όταν χαμο-

— Ο Ζάκ Σαρριέ, παραμένει ο σύζυγός της Μπέ - Μπέ, δεδομένου ότι δεν πήραν ακόμη διαζύγιο.

γελούσε. Και το χαμόγελο αυτό η Μπριζίτ εύρισκε πως ήταν μοναδικό στον κόσμο, πως κανένας άλλος άντρας δεν χαμογελούσε τόσο γλυκά. Ο έρωτάς τους ήταν κεραυνόβολος και δεν άργησαν να παντρευτούν.

— Όλα πήγαιναν καλά ως την ημέρα, που κάλεσαν το Ζάκ να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία. Ο αναγκαστικός αυτός χωρισμός των δύο συζύγων είχε ολέθρια αποτελέσματα, τόσο για την ύγεια του Ζάκ, όσο και για τον έρωτά τους. Ο στρατός, που τον απομάκρυνε από μία τόσο όμορφη γυναίκα και από μία ζωή γεμάτη ανέσεις, δεν άρσε καθόλου στο Ζάκ και η ύγεια του κλονίστηκε σε σημείο, ώστε να σταλή στο νοσοκομείο.

Εκεί άρχισε να τον κατατρώη η ζήλεια. Σκεφτόταν τη γυναίκα του, που έμενε μακριά του, που γύριζε με άλλους παρτεναιό, που την έσφιγγαν στην αγκαλιά τους και την φιλούσαν. Σκεφτόταν τα θράβια πως εκείνη διασκεδάζε με διάφορες συντροφίες, ενώ εκείνος έμενε καθηλωμένος στο κρεβάτι, κι' έφτασε στο σημείο να βελήσιν ν' αυτοκτονήσει.

Η Μπριζίτ έτρεξε τότε κοντά του, του είπε πως εξακολουθούσε να τον αγαπά, του έδωσε θάρρος και τον συμβούλεψε να κάνει ύμνονη. Σ' την πρα-

γματικότητα όμως τον βρήκε πολύ διαφορετικό. Οι στενωχόριες και η άπννια τον είχαν αλλάξει. Το χαμόγελο είχε σβύσει από το πρόσωπό του, που δεν είχε πια τη φρεσκάδα και τη γλύκα, που τόσο είχε αγαπήσει.

— Ύστερα από μερικούς μήνες ο Ζάκ βγήκε από το νοσοκομείο με αναστάλη. Οι κακές γλώσσες τον πλήγωσαν λέγοντας πως τα μέσα είχαν παίξει μεγάλο ρόλο. Εκείνος όμως ήταν άρρωστος, ψυχικά άρρωστος, και οποιονδήποτε στη θέα του θα την έπαιρνε αυτή την αναστάλη. Ίσως μάλιστα και απαλλαγη. Η ζήλεια είχε πια ριζωθεί βαθιά στην καρδιά του και το έκανε τη ζωή αφορήση. Έβλεπε παντού αντίζήλους και προκαλούσε έπεισδία, που τον γελοιοποιούσαν στα μάτια όλου του κόσμου και προς παντός στα μάτια της γυναίκας που αγαπούσε.

— Ενώ γυριζόταν "Η Αλήθεια" δημιούργησε έπεισδία στο στούντιο, πιστεύοντας πως η Μπριζίτ ήταν έρωτευμένη με το σκηνοθέτη Ανρ-Ζορζ Κλουζώ. Ύστερα χαστούκισε τον παρτεναιό της Σαμύ Φρέυ, κατηγορώντας τον πως είχε έρωτικές σχέσεις με τη γυναίκα του. Οι υποψίες αυτές αποδείχτηκαν άρρωστες αλήθειες, ίσως όμως ο ίδιος με τη ζήλεια του, να τους έσπρωξε στον ένα στην αγκαλιά του άλλου.

Ο ΣΑΜΥ ΦΡΕΥ

— Άλλά και ο Σαμύ Φρέυ, που πήρε την Μπριζίτ από την αγκαλιά του Ζάκ Σαρριέ δε στάθηκε καθόλου τυχερός. Πλήρωσε με το ίδιο νόμισμα τον έρωτά του και είναι άγνωστο ακόμα τι πρόκειται να συμβεί στο μέλλον.

— Ύστερα από "Η σύντομη περίοδος εύτυχίας, η οποία στριβήθηκε στη δυστυχία ενός άλλου, ο Σαμύ πήγε κι' αυτός να υπηρετήσει τη στρατιωτική θητεία του.

— Ίδιες σκέψεις τον βασάνισαν, ίδια νευρική κατάσταση τον ώδηγησε στο αναρρωτήριο και στην απόπειρα αυτοκτονίας, όταν πληροφορήθηκε από τις εφημερίδες πως η Μπέ Μπέ περνούσε τις διακοπές της στο Σαιν Τροπέ, όπου είχε γνωρίσει τον Φρανσουά Τζιουλιέτο, ιδιοκτήτη ενός κέντρου, και πως εύρισκε εξαιρετικά ευχάριστη τη συντροφιά του.

— Άρμος άντρας, ο Φρανσουά πίστεψε, ο άνήτοξ, πως θα κατόρθωνε να κρατήσει για πάντα κοντά του και δική του τη Μπαρντό. Παραμέλησε τη δουλειά του και την ακολουθούσε στο Παρίσι, όταν εκείνη έφυγε για να γυρίση την "Ιδιωτική ζωή". Μόλις όμως η Μπέ Μπέ έμαθε πως ο Σαμύ βγήκε από την κλινική και πήρε — κι' αυτός — α-πολλασή από το στρατό, έτρεξε κοντά του.

— Ο απογοητευμένος από τη ζωή Σαμύ έλασε ζωντανούς και μέσα σε λίγες μέρες ξαναβρήκε τον έαυτό του. Έβγαίνει μαζί της, ζούσε κοντά της, ήταν εύχρηστος. "Όσο περνά όμως ο καιρός οι σχέσεις τους περιπλέκονται. Αγαπιούν-ται και δε μπορούν να ζήσουν ο ένας μακριά από τον άλλο, διανύουν εκατοντάδες χιλιόμετρα για να ιδωθούν και μόλις συναντηθούν μαλώνουν και ξαναχαρίζουν.

— Ο Σαμύ επιμένει να πάρη η Μπριζίτ διαζύγιο για να μπορέσουν να παντρευτούν, μα εκείνη δε διαδέχεται και του λείπει συχνά δικαιολογώντας τη στάσι της:

— "Εσύ δεν παντρεύτηκες ποτέ, ενώ εγώ έχω δοκιμάσει δυο φορές τα αγαθά του γάμου και ξέρω τι σημαίνει. Είδα τον πιο χαριτωμένο και ευγενικό αρραβωνιαστικό να μεταβάλλεται μέσα σε λίγες μέρες σ' ένα ανυπόφορο τωραγίσκο..."

— Η υπερέυμαι αυτή του παρελθόντος κάνει τον Σαμύ έξω φρενών. Πρό ήμερών μάλιστα είπε πάνω στο θυμό του στην Μπριζίτ:

— Τότε τι διάβολο γυρεύω εγώ κοντά σου;

— Μα δε σε κρατά, φίλε μου, του απάντησε εκείνη άταραχη.

— Πύρ και μαγιά, ο Σαμύ έφυγε χτυπώντας πίσω του την πόρτα, χωρίς να πάρη ούτε το σακκάκι του, μέσα στο οποίο έρισκόταν το πορτοφόλι, με την ταυτότητα και τα χρήματά του. Ένώ περπατούσε στον έρημο δρόμο σκεπτικός και ανακαλλισμένος, βρέθηκε μπροστά σε δυο χωροφύλακες, που τον έκριναν ύποπτο και του ζήτησαν την ταυτότητά του. Ο Σαμύ αναγκάστηκε τότε να τηλεφωνήσει στην Μπριζίτ, που ήρθε άμέσως με το αυτοκίνητό της να τον βάλει από τη δύσκολη θέση. "Όταν οι χωροφύλακες έφυγαν η Μπέ Μπέ αγκαλιάζοντάς τον τρυφερά του είπε με τη χαδιάρικη φωνή της:

— Βλέπεις πόσο έχω δικιο; Δεν είσαι ούτε καν επίσημος αρραβωνιαστικός μου και συμπεριφέρεσαι σαν αδιάντροπος σύζυγος... Φαντάσου τι θα γίνει αν σε παντρευτώ!...

— Ίσως το άδικο να μην είναι όλο με το μέρος της Μπριζίτ, ίσως να μη λη ψέματα όταν διακηρύσσει:

— Δε μ' άρεσει να πληγώνω τους άλλους. Φταίω όμως εγώ αν εγκαταλείπω έναν άντρα επειδή αποδεικνύεται εαφνικά έντελως διαφορετικός από εκείνον, που αγάπησα στην αρχή, ενώ εγώ παραμένω πάντοτε η ίδια;

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ελισάβετ: «Δέκα χρόνια βασιλίσσα»

Το μυστικό μις βασιλίσσας

Όταν, το Φεβρουάριο του 1952, η Έλισάβετ επέστρεψε κατεπείγοντως από την Κένυα, για ν' ανακηρυχτεί βασίλισσα, έδωσε το θέμα μιας νέας γυναικάς είκοσιπέντε χρόνων, τρομερά ντροπαλής, με αδύνατο πρόσωπο, γεμάτο άγωνία, που δεν τολμούσε να προσφέρει δημοσία δυο λέξεις χωρίς ν' αρχίσει να τρανιάζει...

Οι φωτογράφοι την τρυμάζαν, τὸ πληθος τὴ φρόνιζε, ἡ νοσηλεύτρια μὲ τὸν πρωθυπουργὸ ἢ ἕναν ὑπουργό, ἀποτελοῦσε τὸ Γολγοθὰ τῆς...

Συμπληρώθηκαν τώρα δέκα χρόνια, πὸν ἡ Έλισάβετ ἔγινε βασίλισσα, καὶ ἂν πλὰς στὸν τίτλο τῆς τὸ ἐπίθετο «μεγάλη» θεωρεῖται πολὺ κολακευτικὸ, τὰ ἐπίθετα «εὐνοειδής», ἐργατική, σοβαρή», εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀκριβή. Σιγά-σιγά ἡ ντροπαλὴ νέα γυναικά σφουρηλάτησε, μέσα σὲς συνεχείς δοκιμασίες τοῦ τίτλου τῆς, μὴ ἰσοροπυμένη προσωπικότητα, πὸν ὑπηρετεῖ τὴ χώρα τῆς μὲ μιὰ ἀξιοπρόεπειά καὶ μὲ ἕνα οραλισμό, πὸν προκαλοῦν τὸ γενικό θανατισμό.

Κατ'ὅρθωσε μάλιστα κατὶ τὸ πολὺ δύσκολο: Ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμό νὰ μεταβληθῇ σέ... κοσμικὴ βεντέττα, ἐνὸς συγχρόνως καὶ τὸ ντύσιμό τῆς καὶ γενικά ἡ ἐμφάνισί τῆς βελτιώθηκαν σημαντικά...

Τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς βασιλίσσας εἶναι ἕνα καὶ μοναδικό: Ὁ Φίλιππος.

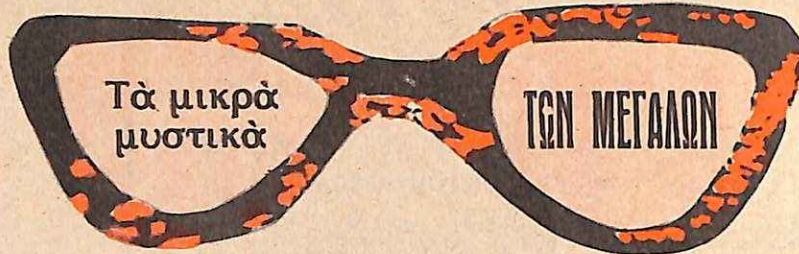
Τὸ... λευκὸ μπάνιο

Ἐπὶ τέλους!... Ἡ Ζάν Μορώ ἔφτασε στὸ ἀνώτατο ἐπίπεδο τοῦ διεθνoῦς κινηματογράφου. Δὲν πρέπει νὰ φανταστῇτε, ὅτι στὴ Γαλλίδα στάρ ἀνεμενιθῇ, μέσα σὲ μιὰ ἐπίσημη καὶ ἐροταστικὴ ἀτμόσφαιρα ἕνα καινούργιο, μεγάλο διεθνὲς κινηματογραφικὸ βραβεῖο γιὰ τὴν τελευταία τῆς δημιουργία, οὔτε ὅτι μιὰ δωδεκάδα παραγωγοὶ καὶ διπλάσιοι σκηνοθέτες τὴν κινήσανε μὲ ἀμήθητες πορτάσεις, γιὰ νὰ «γυρίσῃ» στὰ ἔργα τους.

Ἀπλούστατα, ἡ τόσο αἰσθαντικὴ Γαλλίδα στάρ, στὸ φιλμ, πὸν γυρίζει τώρα, σὲ μιὰ παραξενιὰ καὶ μυστηριώδη βίλλα στὸ Παριζάκι, στὴ Ράμη, παίρνει... ἕνα μπάνιο ἀπὸ γάλα!...

Γιατὶ τὸ μπάνιο ἀπὸ γάλα, ἀποτελεῖ στὴν κλίμακα τῶν κινηματογραφικῶν ἀξιών, τὴν ὑπερτάτη ἀναγνώριση, τὴν πὺ ἐπίσημη ἐπιδόση ἐνὸς μεγάλου ταλέντου, τὸ πὺ πολύτιμο στεφάνι τῆς ἀσπυκρίτης ἐπιτυχίας.

Ὁ τόσο ἀπαιτητικὸς σκηνοθέ-

(Τὸ Διεθνὲς κoῦς-κoῦς)

τῆς Ζόζεφ Λόξυ — ἀπαιτητικὸς μέχοι τυραννίας καὶ αὐστηρὸς μέχοι ἀδικίας — χάρισε στὸ ταλέντο τῆς τό... ὑπερόχο αὐτὸ βραβεῖο.

Ἐκκολαπτόμενες στάρλετ, ἀλλὰ

Ζάν Μορώ: «Οἱ ἄντρες κ' ἐγώ...»

καὶ διάσημες στάρ, ὀνειροῦνται, μέρα-νύχτα, νὰ βοηθῇσιν τὸ γυνικό τους χορμὶ στὴ μικρὴ λευκὴ λίμνη... τοῦ γάλακτος, ἐνὸ καὶ ὁ ὀπερατέρ ἀκόμα, γεμάτος συγχίζηση, θ' ἀποθανατίζῃ τὴ μεγάλη αὐτὴ στιγμή!

Ἡ σκηνὴ τοῦ... λευκοῦ αὐτοῦ μπάνιου γνωρίζεται μέσα σὲ μιὰ κατὰμνηση ἀμύσησφαιρα ἀπὸ σκοτεινὸ μῶμαρο καὶ μαύρα γυαλιστερά πλάκακια... Καὶ ἡ Ζάν Μορώ, ἀναδίδεται μέσα ἀπὸ τὴ λευκὴ αὐτὴ λίμνη, μοντέρνα Ἀφροδίτη ἡ, μᾶλλον, ὑπερομοντέρνα Εἰδα, ὅπως εἶναι καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἐκρηκτικoῦ αὐτοῦ ἔργου.

Μιὰ «Εἰδα», πὸν γοητεύει τοὺς ἄντρες καὶ, συγχρόνως Κίσκη, τοὺς παρασύρει στὸ ἄντρο τῆς, γιὰ νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

— Στὴν «Εἰδα», λατονεῖ τοὺς ἄντρες μέχοι καὶ τοὺ θανάτου τους, ἐξομολογήθηκε, μυστηριώδης, ἡ Ζάν Μορώ.

Φαίνεται πὸς τὸ λευκὸ μπάνιο δὲν κατορθώνει νὰ ξεπλύνῃ τὴ «μαύρη» ψυχὴ τῆς γοητευτικῆς αὐτῆς «Εἰδας»!...

Ἡ ἀκεραιότης τοῦ Μοναχό

Δραματικὴ κρίσι στὸ Μοναχό. Τὸ μαῦρο σύννεφο τοῦ... πολέμου περνάει ἀπάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ ποιητικατό.

Οἱ σχέσεις του μὲ τὸ Παριζάκι, ἔφτασαν σὲ τραγικὸ ἀδιέξοδο... Καὶ ὁ πρίγκιπας Ραϊνέ — κληνγὸς κληματογραφικῶν στάρ, πρίν νὰ παντρευθῇ μιὰ ἀπ' αὐτῆς — καὶ φανατικὸς τοῦ ὑποβουλίου ψαρέματος, ἀντιμετωπίζει μὲ ἀκλόγητο θάρος καὶ ψυχραιμία — ὅπως θὰ ἔβγαν καὶ τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα — τὰ δραματικὰ γεγονότα.

Ἀλλὰ τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα, συγνώως, πλαστογραφοῦν τὴν

ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὁ σύλλυος τῆς Γκρέυς Κέλλυ ἔχασε τὴν ψυχραιμία του καὶ, σὲ μιὰ θυελλώδη συζήτηση, σκαμπίλισε τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Γαλλίας, Πελλετιέ...

Αἰτία μιὰ ὑπόθεσι ἀπὸ «γχοδ σού», ἀπὸ χοντρές δεκάρες, ὅπως λένε οἱ Γάλλοι.

Γιατὶ, ὀρισμένοι ποιήκτες, χάνουν τὴν ποιητικὴν τους εὐγένεια, ὅταν συζητοῦν γιὰ πεζὲς οἰκονομικὲς ὑποθέσεις...

Καὶ ἐπειδὴ στὸ θέμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Μόντε Κάρο, προέκυψαν ὀρισμένες διαφορές μὲ τὴ Γαλλία, πὸν εἶναι ὁ κυριότερος μέτοχος, ὁ Ραϊνέ καὶ ἡ Γκρέυς — ἡ, μᾶλλον, ἡ Γκρέυς καὶ ὁ Ραϊνέ — ἐξίφουλκισαν.

Σύμφωνα μὲ τὰ τελευταία νέα, οἱ ἐξήντα πολύχρονοι χαρμπανιέροι τοῦ ποιητικατοῦ βρίσκονται σὲ κατὰστασι ἐκτάκτου συναγεροῦ! Ἡ ἀκεραιότης τοῦ... βαλαντίου τοῦ Ραϊνέ ἀπειλεῖται!...

Ραϊνιέ τοῦ Μοναχό: «Σκαμπίλισαν ἕνα δουργό...»

Οἱ γνώμες τοῦ «Ἀρχηγoῦ»

Μόλις γλύτωσε ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια — μιὰ καρδιακὴ κρίσι — ὁ Τζόζεφ Κέννεντυ, μεγαλοεπιχειρηματίας, πᾶμπλουτος, πρῶν διπλωμάτης καὶ τώρα πατέρας τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

«Οἱ οἱ Κέννεντυ — γυιοί, νύφες, ἐγγόνια — ἔσπευσαν στὴ Φλωρίδα, κοντὰ του... Γιατὶ ὁ Τζόζεφ Κέννεντυ, ὁ ὑπερδυναμικός αὐτὸς Ἰρλανδός, εἶναι στὰ ἐβδομηντα τρία τὸν χρόνιο, ὁ οὐσιαστικὸς ἀρχηγὸς ὅλης τῆς καταπληκτικῆς οἰκογενείας, πὸν ἔδωσε στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες τὸν Προέδρὸ τους.

Ἐνας «ἀρχηγός», βέβαια, πὸν ἀπλῶς πᾶ συμβουλεύει καὶ πὸν ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ μὴ λήῃ καὶ νὰ μὴν κἀν τίποτε, πὸν μπορεῖ νὰ δυσκολέψῃ τὸ γυνό του. Γιατὶ — καὶ τὸ μυστικὸ κυκλοφορεῖ ἀπὸ αὐτὴ σὲ αὐτὴ — ὁ πᾶμπλουτος με-

Τζόζεφ Κέννεντυ: «Εἰμαι ὁ πατέρας τοῦ Προέδρου...»

γαλοεπιχειρηματίας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς, σὲ ἐλάχιστα πράγματα συμφωνοῦν!... Εὐτυχῶς...

Οἱ ἐπιχειρήσεις ἐνὸς θρησκευτικοῦ ἀρχηγoῦ...

Ἐνας θρησκευτικὸς ἀρχηγός, ἕνας ἄνθρωπος, πὸν λατρεύεται ἀπὸ ἑκατομμύρια πιστῶν σὰ θεός, ἀποφάσισε νὰ γίνῃ... ἑξοδόχος. Γιὰ τὴν ἀκούβεια, ἕνας ὑπερομνότερος ἑξοδόχος, γιὰ διεθνεῖς διεκατομμυριοχούς.

Ὁ πρίγκιπας Καρίμ, θρησκευτικὸς ἀρχηγός τῶν Ἰσλαμικῶν — σοφάντα ἑκατομμύρια πιστοὶ στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Ἀφρική — ἀγόρασε στὴ Σαοδηνία μιὰ ἀπεραντὴ ἀκτή, πὸν θὰ τὴ μετατρέψῃ σ' ἕναν ἐπίγειο παράδεισο μὲ τὰ πὺ φανταστικά κομφοῦ.

Κουρασμένοι βιομήχανοι, ἐκνευρισμένοι ἐφοπλισταί, ἀηδιασμένοι πολιτικοί, ἀπογοητευμένοι ἀστέρες, θὰ ἐξαναστασῇ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, μέσα σὲ λίγες ἐβδομάδες. Ἀλλὰ καὶ κληρονομία τῆς ἐντόλσε βίτας, θὰ ἔχουν ἀφθονοῦν ὑπερόχο θησαυροῦ, ὅπως ὑπόσχετα ἡ διεύθυνσι τοῦ μοντέρνου αὐτοῦ παραδείσου.

Χορεύστηκε νὰ ὑπερυπνισθῇ τὴ φυσικὴ μου ντροπαλότητα, τίς ἀμυβόλιες μου, τοὺς διαταγμούς μου, γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ λανσάρω τὸ μεγάλο αὐτὸ ἑξοδοχειακὸ σιγασοῦμα, ἐξομολογήθηκε τελευταῖος ὁ νεαὸς Καρίμ, σὲ στενοῦς τοῦ φίλους.

Πόσο σὲ πιστεύουν, πρίγκιπες τῶν Ἰσλαμικῶν!... Γιατὶ εἶναι γνωστό, ὅτι, ὅταν οἱ ντροπαλοὶ ὑπερυπνισθῇ τοὺς διαταγμούς τους, εἶναι ἱκανοὶ γιὰ όλα...

Ὁ ἔφιπλιν μί.

Καρίμ: «Θὰ γίνω ἑξοδόχος...»

Ο ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ, μισοκαρφώσας στὴ μάντρα τοῦ ὑποστατικoῦ του καὶ κότταξε ἔξω. Πέρα μακριά, στὴν καταπράσινη πλαγιά τῆς Μανάρας, τὸ κοπάδι τοῦ ἔβασκε ἀμέριμνο. Ὁ γερο-τσούπας ἔβαλε χωνὶ τὰ χέρια γύρω ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ φώναξε:

— Ἐ, Ἀνθούλα! Ποῦ εἶσαι, μωρὲ κορίτσι; Μιὰ φωνὴ χαρούμενη, δροσερὴ, σχεδὸν παιδική, στικη, ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά: — Μὲ κάλεσε, πατέρα; — Ναι, Ἀνθούλα. — Καὶ θες νάρθω τώρα; — Γιὰ ροῦδλα κατὰ δάθε. Ἐχω νὰ σοῦ εἰπα, μωρὲ κορίτσι.

Εὐλόγιστὴ σὰν τὸ ἐλάφι, ἡ πεντάμορφη βοσκοπούλα, ἔτρεξε σιμὰ στὸν πατέρα τῆς. Ὁ γερο-Θάνας τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χερί καὶ τὴν παρέσυρε στὸ βάθος τῆς καλύδας. Ἡ μάντρα τῆς ἦταν ἐκεῖ. Καθὼς τὴν εἶδε νὰ μπαίνει, παράτησε τὸ πλέξιμό τῆς καὶ τὴν κότταξε, στὰ μάτια. Τὸ βλέμμα τῆς ἦταν διαπεραστικὸ, σχεδὸν ἐκαιγε. Ἡ Ἀνθούλα τράμαξε καὶ κοκκίνισε ὡς τοὺς κροτάφους. Ὁ γερο-Θάνας εἶπε τίποτε. Περιμένε μονάχα νὰ τῆς ἀπελευθύνουν πρῶτα τὸ λόγο οἱ μεγάλοι. Κι' ἄξαφνα ὁ πατέρας τῆς μίλησε:

— Ἐξέρεις γιὰτὶ σὲ κάλεσα ἐδῶ, Ἀνθούλα; — Ποῦ νὰ ἔξω, πατέρα; — Τὸ λοιπὸν, μᾶς το. Τώρα δὲ μᾶς ἔστειλε προσκεῖνὸ ὁ Νότης ὁ Καρλῆς. Καὶ λέει πὺς σὲ θέλει γιὰ γυναικά τοῦ γιου του, τοῦ Δήμου.

Ἡ Ἀνθούλα κάθησε σ' ἕνα χαμηλὸ μιντερί. Τὸ χαρούμενο πρόσωπό τῆς σκιαστικὴ ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ σύννεφο.

— Καὶ εἰς; ρώτησε μὲ κορμμένη ἀνάσα. Τί ἀπόκρισι τοῦ δώσατε ἐσεῖς; — Γιὰτὶ ρωτᾷς; Τάχα δὲν ξέρεις τί ἀπόκρισι τοῦ δώκαμε; Δὲ θρίσκει κανεὶς καθε μέρα τέτοια τύχη. Ὁ Δήμος ὁ Καρλῆς εἶναι παλληκάρὶ ἀπ' τὰ λίγα. Ποιὰ κόρη δὲ θὰ παρακάλαγε νὰ τὸν εἶχε στὸ πλευρό τῆς; Κι' ὅστερα μὴν ξεχνᾷς πὺς ὅλο μας τὸ βίος ἐκείνη τοῦτὴ ἡ καλύδα κι' ἕνα ψωροκόπαδο, πὸν εἶναι νὰ τὸ κλαῖς. Ὁ γερο-Θάνας εἶναι τὸ πὺ φημισμένο τελεγκόπουλο τῆς Παρνασσίδος. Τὸ ξέρεις δὲ καλύτερα ἀπὸ μὲνα.

Ἡ Ἀνθούλα εἶχε βουδασθῇ. — Γιατὶ δὲ μιλᾷς; ρώτησε ὁ γερο-Θάνας. Μπαρὲ καὶ βουδασθῆκες;

— Γιατὶ ρωτᾷς; Τάχα δὲν ξέρεις τί ἀπόκρισι τοῦ δώκαμε; Δὲ θρίσκει κανεὶς καθε μέρα τέτοια τύχη. Ὁ Δήμος ὁ Καρλῆς εἶναι παλληκάρὶ ἀπ' τὰ λίγα. Ποιὰ κόρη δὲ θὰ παρακάλαγε νὰ τὸν εἶχε στὸ πλευρό τῆς; Κι' ὅστερα μὴν ξεχνᾷς πὺς ὅλο μας τὸ βίος ἐκείνη τοῦτὴ ἡ καλύδα κι' ἕνα ψωροκόπαδο, πὸν εἶναι νὰ τὸ κλαῖς. Ὁ γερο-Θάνας εἶναι τὸ πὺ φημισμένο τελεγκόπουλο τῆς Παρνασσίδος. Τὸ ξέρεις δὲ καλύτερα ἀπὸ μὲνα.

Ἡ Ἀνθούλα εἶχε βουδασθῇ. — Γιατὶ δὲ μιλᾷς; ρώτησε ὁ γερο-Θάνας. Μπαρὲ καὶ βουδασθῆκες;

Ἡ βοσκοπούλα ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους. — Καὶ τί θές νὰ πῶ, πατέρα; Πὺς δὲ θέλω νὰ παντρευθῶ; Πὺς εἶμαι μικρὴ γιὰ νὰ μὴν στὰ ἔσσανα τοῦ νοικοκυριοῦ; Τάχα δὲ μὲ καταδέχῃς ἐσὺ, γιὰ ἡ μὲνα; Τὸ λοιπὸν θουδανίνομαι, γιὰ νὰ μὴν ξεσπᾶσω σὲ κλάμματα.

Ὁ γερο-τσούπας κότταξε τὴ γυναικά του μὲ μισοκλειστά μάτια. Ὑστερα γύρισε στὴν Ἀνθούλα κι' ἀπόθεσε τὸ χερί του στὸν ὤμο τῆς.

— Κι' ἄλλα τόσα νὰ πῇς, ὄχι, δικίω. Ὅλα τὰ κορίτσια ἐπὶ ψευτοκλαίνε σὰν τοὺς πόνες γιὰ παντρεία. Μὰ ὅστερα, σὰν τὸ καλοσυλλογιστοῦν, δὲν κοττάζουν πᾶρὰ τὸ πότε θὰ φτάσῃ ἡ ὥρα πὸν θὰ πᾶν στὴν ἐκκλησία κι' ἀπὸ κεί στὸ σπιτικό τους.

Τῆς χάρθηκε τὸ κεφάλι καὶ πρόσθεσε: — Ἄντε, ἔλανε γύρω στὸ κοπάδι σου. Κι' ἀπὸ αἰρίο δὲ θὰ ἐξαναπᾶς πᾶς στὴ Μανάρια. Ὁ Λιάκος θὰ πάρῃ τὴ θέσι σου. Εἶναι καλὸς κι' ἄξιος μπυστικός.

Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔχανε πρῆχοντας ἀπ' τὴν καλύδα. Ἐφτασε γρήγορα στὸν στό κοπάδι τῆς καὶ κάθησε λαχανιασμένη σιμὰ ἐνὸς πλατάνου. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυλούσαν χοντρά πύρινα δάκρυα. Ἐκείνη, χαλὰ καλὰ καλὰ νὰ ἔξερῃ τὸ γιαντί. Βέβαια, στὰ κατάσθα τῆς ψυχῆς τῆς πλανίονταν ἕνα τραγοῦδι. Ἀκούγε τὸ σκοπὸ μιὰς φλογέρας, πὸν ἄπλωνε καὶ δυνάμωνε καὶ γινόταν πλατὺ σὰν ποτάμι. Περισσότερο ἀπὸ μὴνα τώρα τὴν παιδεύε γλυκὰ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, πὸν κατέβαινε ἀπὸ τὴ δασομένη πλαγιά τῆς Μανάρας. Κι' ἦταν σὰ νὰ φώναζε: «Ὁνομά τῆς, σὰ νὰ τὴν καλοῦσε νὰ τρέξῃ κοντὰ του, νὰ τοῦ χάριση τὰ χάρδια τῆς καὶ τὰ φίλια τῆς.

Ἀλλ' ὅμως, ποῖος ἦταν τάχα αὐτός, πὸν ἔπαιζε τόσο γλυκὰ τὴν πονεμένη φλογέρα του; Ποῖος ἦταν αὐτός πὸν σκορποῦσε τὴν ψυχὴ του, μέσα στοὺς ἀγρίους λόγους καὶ στὶς χαρδάρδες καὶ στὶς πλῆγες; Ἡ Ἀνθούλα δὲν εἶχε καταφέρει νὰ τὸ μάθῃ. Κι' ὅστόσο κατὶ τῆς ἔλεγε, πὺς τοῦτος ὁ σκοπὸς ἦταν μονάχα γι' αὐτήν. Ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, τὴν ἀκολουθοῦσε θαρρεῖς ἀπὸ μακριά. Μόλις ἔκλεινε τὸ δελινὸ κι' ἀρχίζει νὰ πέφτῃ τὸ σούρουπο, ἡ φλογέρα τῆς ἔστειλε τὸν πρῶτο χαρτερισμὸ τῆς μὲ δυνατὲς παιχνιδιάρικες τριλιές. Ὑστερα ὁ σκοπὸς χαμηλώνει σιγά-σιγά καὶ τότε κατὶ σὰν κλάμμα καὶ σὰν παράπονο ἀγγίζει τὴν καρδιά τῆς. Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔκλεινε πᾶς μᾶτι. Ὅλη τὴ νύχτα τὴν τὴν περνοῦσε συλλογισμένη στὸ προσκεφάλι τῆς. Ποῖος ἦταν τὸ λοιπὸν, ὁ ἀγνωστός βοσκός; Ποῖος ἦταν τὸ παλληκάρι, πὸν τὴν καλοῦσε νὰ πᾶν νὰ τὸν ἐβρί; Νὰ γιὰτὶ δὲν ἤθελε τὸν Δήμο Καρλῆ ἡ πεντά-

Εἶδε μιὰ σκιά καθισμένη στὴν ἀκρὴ ἐνὸς βράχου καὶ ζύγωνε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Εἶδε μιὰ σκιά καθισμένη στὴν ἀκρὴ ἐνὸς βράχου καὶ ζύγωνε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Καὶ γιὰτὶ δὲ μὲ θές, Ἀνθούλα; Τάχα ἀγαπᾷς κανέναν ἄλλον; — Ναι, Δήμο. Ἀγαπᾷ κάποιον, πὸν μὴν ξέρω ποῖος εἶναι, μὴν ἔχω ἀκούσει ποτὲ τ' ὄνομά του. Σ' εὐχαριστῶ ὅσοο πὸν μὲ γύρεψε γυναικά σου. Μὰ θρὲς κάποιον πάθημα καὶ πᾶρε τὸ λόγο σου πίσω. Κοντὰ σὲ μὲνα θὰ γίνῃς δυστυχισμένος. Γιατὶ θὰ μὲ μιλᾷς κι' ὁ νοῦς μου θὰ τρέξῃ στὸν ἄλλον. Θὰ μὲ χαϊδεύῃς κι' ἐγὼ θὰ ὀνειρεύομαι τὰ χάρδια τὰ δικά του. Πάντα τὸν ἄλλον θὰ συλλογιέμαι, Δήμο. Μέρα καὶ νύχτα, θὰ στέκεται ἀνά μέσά μας.

— Καὶ λές πὺς δὲν τὸν εἶδες ποτὲ σου; — Ποτέ μου, Δήμο. Ὅρκιζομαι στὸ Θεὸ πὸν μ' ἀκούει, πὺς δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου. Ὅμως ἡ φλογέρα σου, μὸν σπαράζει καθε νύχτα τὴν ψυχὴ. Ἀκούω τὸ σκοπὸ τοῦ νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὴ Μανάρια καὶ πᾶς μᾶτια μου δοῦρκωνουν. Καὶ τὰ χεῖλιά μου τοῦ στέλνουν φίλια. Καὶ λῶνω ὅλα, κερᾷ ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγάπη.

Ἡ Ἀνθούλα ἀναπνεύσασε. — Ἀπὸ εἶναι ἐστὶ, ἀς χαριστοῦμε, εἶπε. Ἀς με μονάχα μερικὲς μέρες νὰ σκεφτῶ πὺς τάχα θ' ἀποτραπῇ τὸ λόγο μου ἀπ' τὰ γυνικά σου. Γιατὶ μὴν ἔσσανε θέλω νὰ κατηγορήσω, μὴν τὸν ἑαυτοῦ μου.

Ἡ Ἀνθούλα ἄπλωσε τὸ χερί τῆς κι' ἔπιασε τὸ δικό του.

— Καὶ πάλι σ' εὐχαριστῶ, Δήμο, ψιθόρισα. Θάθελα νὰ μείνουμε φίλοι. Εἶσαι καλὸς καὶ τιμῶς. Δὲ θάθελα νὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα.

Τὸ τελεγκόπουλο τῆς χάρθηκε τρυφερά τὴν παλάμη.

— Ἀς θές νὰ μ' ἀκούσης, πῆγαινε νὰ θρὲς αὐτὸν πὸν παίζει τὴ φλογέρα, τὴν συμβουλεύει. Εἶναι ἀμαρτία νὰ θασανίζεστε κι' οἱ δυο. Ἀπὸ τὸν ἀγάπας καὶ σ' ἀγαπᾷ, τρέχα νὰ σμιέστε. Κι' ἐγὼ, σὰ μὲ θές γιὰ κομπάρσο, θὰ σὰς περάσω τὰ δαχτυλίδια.

Ἡ βοσκοπούλα ἔκλεισε εὐτυχισμένη τὰ μάτια τῆς. — Θὰ πᾶς, ἀποκρίθηκε. Ἀπὸς κιάλας, θὰ πᾶς νὰ τὸν ἐβρί.

Καὶ πῆγε. Καθὼς ἀκούστηκε ἡ φλογέρα του νὰ κατεβαίνῃ ὡς τὴν καλύδα τῆς, ἡ Ἀνθούλα ἐπὶ πόρτισε κι' ἀρχισε νὰ τρέξῃ στὸ μονοπάτι. Ἐτρεχε, ἔτρεχε, ἄσπου δρέθηκε στὴν κορφή τῆς Μανάρας. Ἐκεῖ στάθηκε καὶ κάθισε ὀλοχρόνως τῆς. Εἶδε μιὰ σκιά καθισμένη στὴν ἀκρὴ ἐνὸς βράχου καὶ ζύγωνε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς. Ἦταν αὐτός! Αὐτός ὁ παρθέτος ἀγνώστος, πὸν ἔπαιζε τὴ φλογέρα. Κι' ἡ φλογέρα σόπασε εὐφρονικά κι' ἡ σκιά γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς. Καὶ τότε ἡ Ἀνθούλα ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνή: — Δήμο! Δήμο μου! Ἐσὺ λοιπὸν ἔπαιζες τὴ φλογέρα καὶ μὲ προσκαλοῦσε κοντὰ σου!

— Ναι, Ἀνθούλα, ἐγὼ! ἀποκρίθηκε εὐτυχισμένη τὸ τελεγκόπουλο. Ἦθελα νὰ σὲ δοκιμάσω. Ἦθελα νὰ δῶ ἂν ἡ ψυχὴ σου εἶναι καθαρὴ, ὅπως καὶ τὰ μάτια σου. Γι' αὐτὸ σὺ ἔπαιζες αὐτὸ τὸ παιχνίδι τῆς ἀγάπης, καλὴ μου.

Ἡ βοσκοπούλα ἔπιασε στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ τὰ χεῖλιά τους ἐκλόνησαν γλυκὰ.

Τὸ τελεγκόπουλο ἀπάντησε δυνατὰ.

— Καὶ γιὰτὶ δὲ μὲ θές, Ἀνθούλα; Τάχα ἀγαπᾷς κανέναν ἄλλον; — Ναι, Δήμο. Ἀγαπᾷ κάποιον, πὸν μὴν ξέρω ποῖος εἶναι, μὴν ἔχω ἀκούσει ποτέ τ' ὄνομά του. Σ' εὐχαριστῶ ὅσοο πὸν μὲ γύρεψε γυναικά σου. Μὰ θρὲς κάποιον πάθημα καὶ πᾶρε τὸ λόγο σου πίσω. Κοντὰ σὲ μὲνα θὰ γίνῃς δυστυχισμένος. Γιατὶ θὰ μὲ μιλᾷς κι' ὁ νοῦς μου θὰ τρέξῃ στὸν ἄλλον. Θὰ μὲ χαϊδεύῃς κι' ἐγὼ θὰ ὀνειρεύομαι τὰ χάρδια τὰ δικά του. Πάντα τὸν ἄλλον θὰ συλλογιέμαι, Δήμο. Μέρα καὶ νύχτα, θὰ στέκεται ἀνά μέσά μας.

— Καὶ λές πὺς δὲν τὸν εἶδες ποτέ σου; — Ποτέ μου, Δήμο. Ὅρκιζομαι στὸ Θεὸ πὸν μ' ἀκούει, πὺς δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου. Ὅμως ἡ φλογέρα σου, μὸν σπαράζει καθε νύχτα τὴν ψυχὴ. Ἀκούω τὸ σκοπὸ τοῦ νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὴ Μανάρια καὶ πᾶς μᾶτια μου δοῦρκωνουν

«ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΟΜΟΡΦΗ!»

ΕΞΗ. Πέρασε κι' η σημερινή μέρα. Η ίδια, η καθημερινή σκέψη, τον δηλητηριάζει, μπαίνει στο μυαλό του δικηγόρου Κάρλο Φτόνι, μαζί με το σούουτο... «Επειτα απ' την άσχημη εκείνη ιστορία, στην οποία βρέθηκε μπλεγμένος, δίχως να το καταλάβει, από αφέλεια του, καταστράφηκε η καρδιά του κι' έχασε την πελατεία του.

«Είμαι άσχημα για να ξαναρχίσω κανείς τη ζωή του, στα 45 χρόνια του». Σκέπτεται κι' ένα μικρό χαμόγελο.

«Έξη μήνες τώρα, που άνοιξε το γραφείο αυτό, σε άλλη πόλη, όπου δεν τον ξέρανε, ο μόνος που πέρασε το κατώφλι του, ήταν ο καταμετρητής του ηλεκτρικού...

Στο γυαλιστερό μετάλλινο χαρτοκόπτη, που κρατάει στα χέρια του, βλέπει χαίται το πρόσωπό του. Και θυμάται πως έχει δυο μέρες να ξυριστή.

Δε βγαίνει πιά έξω, δεν πηγαίνει πουθενά. Μόνο στο γραφείο και στο σπίτι του.

Όχι, δεν έχει τη δύναμη, που είχε άλλοτε. Δεν είναι πιά νέος, για να ξαναρχισω.

Βγαίνει στο διάδρομο και λέει στο γέρο-πληρέτη, που κάθεται σε μια καρέκλα και διαβάζει τους «Αθώους»:

— Μπορούμε να κλείσουμε πιά και να φύγουμε...

Ξαναμπαίνει στο γραφείο, κάθεται για λίγο στην πολυθρόνα του, απλώνει μηχανικά το χέρι του και παίρνει μια κορνιζισμένη φωτογραφία, που βρέσκεται δίπλα στο καλομάρι. Τη θανατεί, κι' ένα χαμόγελο. «Η κυρία

τιά του μένει καρφωμένη στο πορτραίτο εκείνο, μιας όμορφης γυναίκας. Είναι η Ριζάοντα, η γυναίκα του, η άγνωστη της στροφής του, η τελευταία του έλπιδα στη ζωή. Η Ριζάοντα, που, ξερωτευμένη μαζί του, παράτησε έδω και 3 χρόνια, τη δουλειά της... ένα καπελλάδικο... για να τον παντρευτεί.

— Είναι όμορφη! Πολύ όμορφη!... μονομιούζει έκστατα κι' ο Κάρλο, σκεπτόντας για να φιλήσει τη φωτογραφία.

Τη στιγμή εκείνη, ο υπηρέτης του το άναγγέλλει:

— Κύριε δικηγόρε, σας ζητάει μια κυρία...

— Άρνειν βιαστικά το κάδο στο θείο του και παίρνει σοβαρό ύφος.

— Να περάσει, λέει. Είναι μια νέα κυρία. Φαίνεται να είναι πλούσια, γιατί φοράει μια ακριβή γούνα.

Κοντοστέκεται μια στιγμή κι' ύστερα προχωρεί μέσα στο γραφείο. Ο Κάρλο τη χαϊρεύεται ευγενικά, της δείχνει την αντικρινή πολυθρόνα.

— Καθίστε. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; — Δε με ξέρετε, ούτε σας ξέρω. Είδα απ' έξω την ταμπέλα σας και μπήκα...

— Η άγνωστη μιλάει γοήτιστα, βιαστικά... — Ένώ, ο δικηγόρος σκεπτεται τους έξη μήνες, που πέρασαν χωρίς να δι' πελάτη στο γραφείο του...

— Ο άντρας μου με απατάει. Είναι ένας γνωστός μηχανικός, 36 χρονών...

— Σαν κάτι να την πνίγει στο λαιμό, η κυρία συνεχίζει με δυσκολία:

— Πρέπει να με βοηθήσετε! Δε μ' ενδιαφέρουν τα έξοδα. Φτάει μόνο να βγώ γρήγορα το διαζύγιο! Η ζωή μου έχει καταρτήσει άνωπορο!

— Έχετε αποδείξεις, μαρτυρές;

— Βέβαια! Έχω πιάσει την αλληλογραφία τους. Έχω και μαρτυρές, ή τουλάχιστον σε έξι-εξοχικά κέντρα, κι' αυτή την ξελογιάστρα... Πηγαίνουν παντού μαζί...

— Ένας λυγμός ξεφεύγει απ' τα χείλη της.

— Ο δικηγόρος, συγκινημένος, θέλει να την παρηγορήσει, κι' δε βρίσκει λόγια.

— Αυτή είναι ελεύθερη η παντομένη; τη ρωτάει.

— Είδα πως φοράει βέρα...

— Και δεν ξέρετε πως λέγεται, που μένει;

— Δε φρόντισα να μάθω. Δε φανταζόμουν ποτέ πως θα είχε φιλενάδα ο άντρας μου!

— Ωστόσο, κυρία μου, για να καταφύγουμε στα δικαστήρια, μας χρειάζονται όνομα, επώνυμο, κατοικία κι' οι αποδείξεις που λέτε πως έχετε.

— Να πεταχτώ μια στιγμή να τα πάρω.

— Δεν πειράζει. Αύριο, με την ησυχία σας...

— Πολύ καλά. Θα σας φέρω αύριο όλα τα στοιχεία. Τί να σας άφισα τώρα, για τα πρώτα έξοδα;

— Έδωγα απ' την τσάντα της ένα μεγάλο χαρτονόμισμα.

— Φτάνουν αυτά; πρόσθεσε.

— Μα ναι, βέβαια, κυρία μου!

Κι' ο δικηγόρος, ύλος χαρά, έκανε μια ελαφριά υπόκλιση, για να ευχαριστήσει την πελάτισσά του.

— Είναι πιο όμορφη από σας ή γυναίκα εκείνη; τη ρώτησε.

— Ναι, πολύ πιο όμορφη!

Κι' όμολογώ πως κάθε άντρας θα...

Μόλις τη στιγμή εκείνη πρόσεξε ο δικηγόρος πως το γραφείο είχε σκοτεινιάσει πιά. Γύρισε το διακόπτη του ηλεκτρού.

Καθώς άκουμπουσε στο τραπέζι, η γυναίκα εκείνη γύρισε μηχανικά προς το μέρος της τη φωτογραφία της Ριζάοντας, της γυναίκας του δικηγόρου.

Ξαφνικά, το πρόσωπό της κτρίνισε. Μία κραυγή ξέφυγε απ' το στόμα της.

— Αναγήτησε με τα μάτια της την πόρτα.

— Ο δικηγόρος την κύτταξε με καταιγιστική... κι' η ύποπτη μιάς στιγμής έγινε βεβαιότητα. Δεν ήταν ανάγκη πιά να ξεσηχθούν!

— Ήξερε τώρα ο δικηγόρος ποιά ήταν η αντίληψη αυτής της γυναίκας!

— Η κυρία προσπάθησε να πηγάει, να δικαιολογηθεί. Ζήτησε με τα χέρια της να άκουμπήσει κάπου.

— Ένας τρομερός φόβος την έλχε πλημμυρόει, βλέποντας την τραγική μορφή του ανθρώπου, που είχε μισοστά της. Δεν άντεχε πιά. Έφυγε...

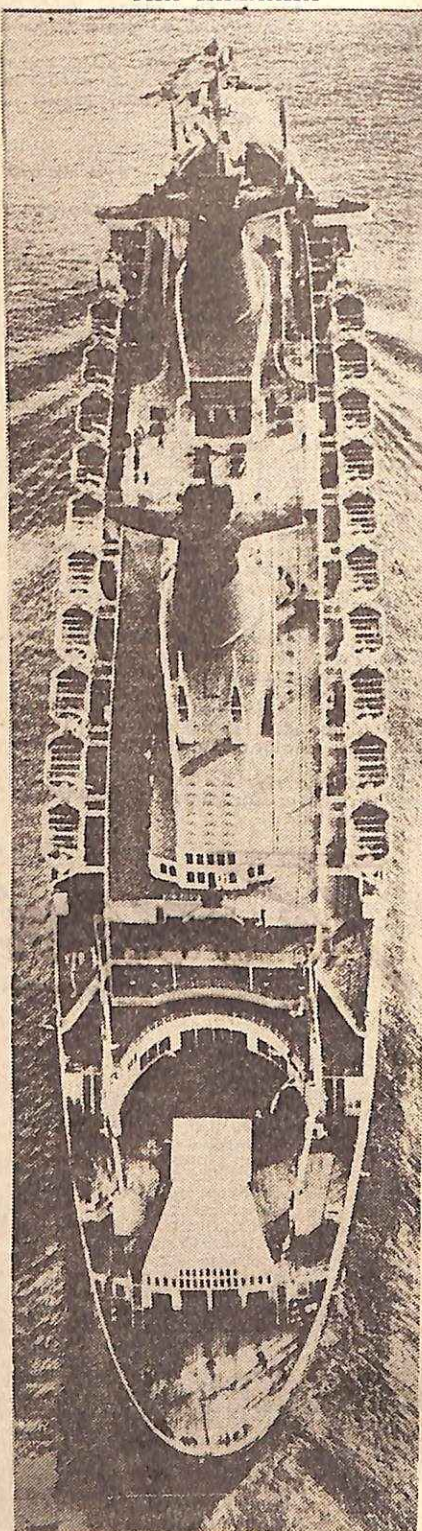
— Όταν, ύστερα από μερικά λεπτά, ο υπηρέτης μπήκε στο γραφείο για να καθαρίσει τον χώρο, το είδε πίσω απ' το τραπέζι μια σκιά ανθρώπου, πεσμένη στην πολυθρόνα, που έσφιγγε σιγά-σιγά ένα γυαλί...

— Ένας μορφοσμός. Ένα μικρό χαμόγελο, γυαλίζουν το πρόσωπό του. Και τα χείλη του ψιθύριζαν:

— Είπ' όμορφη... πολύ όμορφη!

P. ΜΟΪΤΖΟ

Η ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Μία από αεροπλάνου φωτογραφία του νέου υπερκορβανείου «Αλλάς», που αποτελεί το καύχημα του εμπορικού στόλου της Γαλλίας. Το υπερπολυτελές σκάφος έχει μήκος 350 μέτρων, ζυγίζει 66 χιλιάδες τόνους και στοιχίζει 2½ δισεκατομμύρια δραχμές. Μπορεί να μεταφέρει με άνεση πάνω από 2000 επιβάτες, εξασφαλίζοντας τους πωλεις, μία ετήσια κερδοφόρα κίνηση, με 2000 τόνους, εύρυ, χωρίς τροπικές, αθώους χορδές, θα συνδέει την Εύρωπη με τη Β. Αμερική, εναλλάξ με το αμερικανικό «Ηνωμένες Πολιτείες», θα μπορούσε να ξεπεράσει τον ανταγωνιστή του σε ταχύτητα και να του άσπασή τη γαλάζια ταβάνια. Δε θα το επιδιώξει όμως γιατί οι «Ηνωμένες Πολιτείες» διαθέτουν και εφεδρικές δυνάμεις, που θα τους επέτρεπαν να την ξενακέρδισουν.

Η κυρία Μουστοξύδη, που έπιασε το διαμέρισμα του τρίτου όρου, έγινε από την πρώτη μέρα αντιπαθής στις κυρίες της πολυκατοικίας και τολύ περισσότερο στην κυρία Κούλα. Κι' αυτό, γιατί η νέα συγκάτοικος, έκτος που κουβάλιζε τέσσερα γατιά, που χαλούσαν τον κόσμο με τα νιαουρίσματά τους, έκτος που τραγουδούσε όλη μέρα και μάλιστα φάλτσα, ήταν και ψηλολομυτα του λόγου της και μόλις καταδεχόταν να λή μιση «καλημέρα». Κι' αυτό, μόνο στην κυρία Κούλα και στην κυρία Φωφό, που μένανε στον ίδιο όροφο. Τις άλλες δεν τις χαιρετούσε καθόλου!

— Καλέ, τί κουμάσι, είναι αυτό που μας κουβάλιθηκε; Λέγανε οι κυρίες, σχολιάζοντας την ακαταδεξία της νεοφερμένης, που παρίστανε την κομίσσα και κύτταγε τις άλλες απ' ύψηλου.

— Όσο για την κυρία Κούλα, της έδινε φοδερά στα νεύρα το ύππετες ύψος αυτής της νεας γειτόνισσας, που κοντά στα άλλα, ήτανε

— Λοιπόν, ξαφνικά, η κυρία Σαρανταβελώνη άρχισε να άδυνατιζέ... της είπε η κυρία Κούλα.

και αναδέσπατη. Χτυπούσε τις πόρτες τις ώρες, που οι άλλοι αναπαύονταν, τινάζε τα χαλιά στη βεράντα, άδιαφορώτας για τους από κάτω, κουβαλούσε τη σάρα και τη μάρα» και παίζανε «κουν-κάν» ως τα ξημερώματα κι' από την πρώτη έδδομάδα τάβαλε με το θυρωρό για το καλοριφέρ, που τόβλε η κυρία αναμένο ως τα μεσάνυχτα, για να ζεσταίνονται οι χαρτοπαίχτες, που καλούσε στο σπίτι της. Και στην έξαψη του καυγά δεν παρέλειψε να θίξη βαρύτητα όλους τους ενοίκους της πολυκατοικίας:

— Έγώ φταίω, που νοίκιασα διαμέρισμα σ' αυτό το σταύλο...

Δηλαδή, ούτε λίγο, ούτε πολύ, είχε περάσει για ζωάδους τους συνοίκους της, πράγμα που έκανε τις κυρίες έξω φρενών.

— Καλέ, τα μάβατε; φώναξε εκνευρισμένη η κυρία Μερόπη του Ισογείου. Μας είπε και γαϊδουρία!

— Γαϊδούρι είναι και φαίνεται! πετάχτηκε και έλεπε η κυρία Τσιριμπίτη του δευτέρου.

— Έτσι μοιράται να άνεβω άπάνω και να την ξεμαλλιάσω! συνεπλήρωσε η κυρία Μάρβα του ριτιέ.

Μά η κυρία Κούλα είχε άλλη γνώμη:

— Γιατί να την ξεμαλλιάσουμε και να μας τρέχουνε στα δικαστήρια; Δεν είναι καλύτερα να την κάνουμε να τα μαζέψει και να φύγει άρον-άρον;

— Καλά και πώς μπορούμε να την υποχρεώσουμε να φύγει; παρετήρησε η κυρία Πιπίτσα του τεταρτού, που ήτανε σύζυγος δικαστού και έννοουσε να πηγαίνει με το νόμο.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά! άποκρίθηκε με αινιγματικό χαμόγελο η κυρία Κούλα.

Τά μάγια

Κι' όλες πιά οι άλλες δώσανε βάσι σ' αυτά τα λόγια της, γιατί ξέρανε δα τί σόι καταφερτζού ήτανε και πώς, αφού ανέλασε αυτήν την υπόθεση η κυρία Κούλα, σίγουρα η κυρία «κόμισσα» δε θα έκλινε μήνα στην πολυκατοικία.

Και δεν είχανε άδικο. Από την ίδια ημέρα άρχισε η κυρία Κούλα να θέτη σ' έφαρμολή το στρατηγικό της σχέδιο, που θα υπερχρέωνε την ψηλολομυτα γειτόνισσα να τους άδειάσει τη γωνιά. Και την άλλη μέρα το άπόγευμα την επισκέφθηκε στο διαμέρισμά της φιλομειδής και χαριστάτη.

— Καλέ, τί γίνεστε κυρία Μουστοξύδη; Έχω δυο μέρες να σας δώ και ανησυχώ για την υγεία σας...

— Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας. Είμαι πολύ καλά! άπάντησε με παγερό ύφος εκείνη.

— Α! Μπράβο! Μπράβο! Δεν ξέρετε πόσο χάρηκα, που είστε καλά, γιατί θα σας πω κάτι εμπιστευτικά, αλλά παρακαλώ να μη γίνη λόγος... Στο ίδιο διαμέρισμα έμενε πρό έτους μια καθώς πρέπει κυρία, η κυρία Σαρανταβελώνη, αν έχετε άκουστά...

— Όχι δεν έχω... Λοιπόν;

— Λοιπόν, ξαφνικά η καύμένη η κυρία Σαρανταβελώνη άρχισε να άδυνατιζέ, να σουρώνει, να γίνεται η σκιά του έαυτού της. Και να μνη μπορούν οι γιατροί να της βρουν τίποτα. Και ξέρετε γιατί;

Και σκύβοντας προσέθεσε με μυστηριώδες ύφος:

— Γιατί της είχανε κάνει μάγια.

— Μάγια; Ποιός;

— Ξέρω κι' εγώ, βρέθηκε στη βεράντα της ένα σαπουνί τυλιγμένο με μαλλιά, που είχε άπάνω του καρφωμένες δέκα τρεις καρφίτσες. Εύτυχώς, που έσπευσε να άλλάξη διαμέρισμα η κακομοίρα, άλλιώς...

Πάντως από δώ μέσα της τα κάνανε τα μάγια, γιατί δεν την χωνεύανε, όπως δεν χωνεύουνε κι' έσας. Καλέ, ξέρετε τί σας σουρώνουν από πίσω;

— Άλήθεια; Ποιός;

— Τέλος πάντων, άς μνη κάνουμε κουτσμπολιό. Μία φορά νάχτες το νού σας, γιατί είναι κακός ο κόσμος έδώ μέσα. Άλήθεια, σαν χλωμή μου φαίνεται.

Κι' άς πω, πιά, για να κινηθείτε, μη σας πετάσσει τίποτα έδώ μέσα; Πώ! πώ! Πέρασε η ώρα κι' έχω να μαγειρέψω. Άντιό σας!

Κι' έφυγε βιαστικά, αφήνοντας την κυρία Μουστοξύδη σε μεγάλη άπνοια.

νησυχία για δσα της είχε πη. Στο μεταξύ δεν έμεινε άδρανής η κυρία Κούλα. Την άλλη μέρα, ανεβαίνοντας στην ταρατσα από τη σκάλα της ύπρεσσίας και έπωφελομένη άπό την άπουσία της κυρίας Μουστοξύδη, που έλειπε για ψώνια, πέταξε απ' το παράθυρο της κουζίνας της ένα κρεμμυδι καρφωμένο με δακτάρια καλαμάκια, δεμένα με μαυρή κλωστή που είχε στην άκρη της ένα λειρί από κόκκορα...

Τά είδε δαα αυτά η κυρία Μουστοξύδη όταν γύρισε και έδαλε τις φωνές:

— Παναγίτσα μου, μαγικά! Κι' έτρεξε τρομαγμένη να φωνάξει την κυρία Κούλα, που με τη σειρά της έδαλε κι' εκείνη τις φωνές:

— Στα όρη, στ' άγρια βουνά! Σου κάνανε μάγια! Να φωνάξεις ένα παπά, χρυσή μου, να σου κάνει εύχλαιο! Και να περάσης από σαράντα κύματα... Πώ! Πώ! Βαλθήκανε να σε ξεκάνουν με τα μάγια τους!...

Κι' ενώ η κυρία Μουστοξύδη, κίτρινη από το φόβο της, έτρεχε να φέρη παπά για εύχλαιο, η κυρία Κούλα έπεξεργαζότανε το δεύτερο μέρος του σχεδίου της. Κι' άφου άφησε να περάσουν μερικές μέρες, ένα πρωί έκανε έκ νέου την έπισκεψη της στην κυρία Μουστοξύδη. Προηγουμένως είχε φροντίσει να πετάξει απ' την ταρατσα στην βεράντα της γειτόνισσας μια πάννη κούκλα, στην οποία είχε μπήξει δακτάρια καρφίτσες.

— Άχ! πού να στα λέω, κυρία Μουστοξύδη μου! της είπε εύθες άμέσως με ύφος δήθεν άνάστατο. Είδα ένα όνειρο για σένα. Καλό κι' εύλογημένο να είναι. Καλέ, το θυμάμαι και άνατριχιάζω!

— Τι; Τι; Έκανε εκείνη άνήσυχη.

— Είδα, λέει, πως έφερνε δέκα-έως έξι από το διαμέρισμά σου ένας άράρης κακομούτσονος που προσπαθούσε, λέει, να βρη τρόπο να μπη μέσα. Σε μια στιγμή τα κατάφερε, μπήκε από το φεγγίτη της κουζίνας και άρμισε να σε άπάσει. Έσύ τότε τόβαλες στα πόδια για να σωθής, ενώ ο άράρης σε κυνηγούσε από δωμάτιο σε δωμάτιο άσπου βρήκε στη βεράντα. Κι' άπάνω που έκανε να σε βουτήξει ξαφνικά έδωγαλες, λέει, φτερούγες, και πετώντας, του ξέφυγες και τρυπασες σε μία άλλη μακρινή πολυκατοικία, ενώ ο άράρης λυσσασμένος από το κακό του, που δε σ' έπια-

σε, φώναξε: «Άχ! Μο! ξέφυγες, πανάθεμά σε!»

— Και τί συμπεράσμα βγάλατε από αυτό το όνειρο, κυρία Κούλα μου; ρώτησε κίτρινη σαν το θειάφι η κυρία Μουστοξύδη.

— Μά είναι φανερό, χρυσή μου... Ο άράρης είναι ο Χάρος, που ήθελε να σε άρπάξει, άλλά έσύ του ξέφυγες, έγκαταλείποντας το διαβολικό αυτό διαμέρισμα, που τ'άχουν ποτίσει με τα μάγια οι έχθρες σου.

— Άχ! Ναι, κυρία Κούλα μου, πανάθεμά σε!...

— Είδα, λέει, πως έφερνε βόλτες έξω από το διαμέρισμά σου ένας άράρης...

να φύγω το γρηγορότερο! «Άλλως τε δεν αισθάνομαι καλά τελευταία»

— Καλέ, δε στάλεγα εγώ; Το όνειρο είναι σημάδιακ. Νά, από αυτή τη βεράντα σε είδα πως πήδησε.

Και άνοιξε έπίτηδες την πόρτα, για να δι' η κυρία Μουστοξύδη την πάννη κούκλα με τις καρφίτσες.

Και πράγματι την είδε εκείνη κι' έβαλε τις στριγγλίες:

— Χριστούλη μου! Τι είναι πάλι αυτό;

— Ο Ήσους Χριστός νικά! Μη το πιάνεις; φώναξε η κυρία Κούλα. Σου κάνανε μαγουργία μάγια, οι μάγισσες.

— Πώ! Πώ! Δυστυχία μου! Δεν κάθομαι ούτε λεφτό πιά σ' αυτό το σπίτι! φώναξε, άσπρη σαν χαρές η κυρία Μουστοξύδη, ενώ η κυρία Κούλα έτριβε νοερώς τα χέρια της ένθουσιασμένη με το άποτέλεσμα των ένεργειών της.

Και το μεσημέρι, βάζοντας αυτή από το παράθυρο της κουζίνας έμαθε και τα νεότερα.

— Άδύνατον! Έλεγε η κυρία Μουστοξύδη στον άντρα της. Δεν κάθομαι σ' αυτό το σπίτι, μακαρί τί! Σήμερα κι' έσας να βρης διαμέρισμα!

— Καλά, χρυσή μου! άπάντησε ο σύζυγος. Άφου κάθασαν και πιστεύεις στα μάγια και στις άόδες και θέλεις να φύγουμε, να φύγουμε!

Και την μεθεπομένη είδοποιούσε το θυρωρό ότι άδειάσει το διαμέρισμα και μετακομίζει, ενώ η κυρία Κούλα πανηγύριζε για την νέα της έπιτυχία. Είχε δεν είχε, τα κατάφερε η άθεόσορη να ξεσποστεί την κυρία Μουστοξύδη, για να μάδη άλλη φορά να μνη παρίστανε την... «κόμισσα» η άσότη!...

— Αυτονιγητικό δυστύχημα; — Όχι, ξηλιόρα σύζυγος!...

— Αυτονιγητικό δυστύχημα; — Όχι, ξηλιόρα σύζυγος!...

— Αυτονιγητικό δυστύχημα; — Όχι, ξηλιόρα σύζυγος!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η κολομβίνα

Έν μέσω των Άποκρεα κληθείς εις έσπερίδα και γόνιμον διατηρών την πύσαν μου έλπίδα έσέκθηθην ούν να μεταβώ, κοινώς να καταπλεύσω και γαρ έστιν Άποκρεα κάγα να άποκρεώσω. Και άφικθείς μετ' οι πολλί έντός μεγίστης σάλας —όλίγον δειν ό φουκαρέυς να πάρω κουτρούβαλας— είδον έσθθητας τολμύρας έξώμους τε και φίνας και ούν αυτά έθαύμασον κυνώδεις κολομβίνας. Κατόπιν τούτου μειδιών άγρίως προς άπάσας και θέλων, οίον τάχιστα, να δρῶς ό μπάσας. Προς κολομβίνας έσπευσον έστρουμβουλήν κι' άφράτην τούτέστιν υδανρονόεσαν και φουσκομαγουλάτην.

—Ω! κολομβίνα! έκράξον γλυκέως κι' εύδαιμόνως έπιθυμώ διακάως και μάλλον έπιμύνας να άρπης την μάσκαν σας ταχέως κατά πρώτων προς θαυμασμόν περιπαθών και ένερξιν έρώτων!

Και άν εις πλήρη έξαψιν, κοινώς εις καταιγίδα της άφήρεσον εύθες την προσωπίδα (πίδο κι' έν άκαρεί άπάλεσον συλλήβδην την χαράν μου καθ' όσον είδον πρό έμού—φεί!—την...

—Εφ' ό άφήςας πάραυτα χορούς τε και άνδάρας, (άνδάρας, έφυγον σπεύδον, ό θεοί, μετά δεινής λαχτάρας, ενώ ή κολομβίνα μου έκράυγαζεν άνοίκεια, καθ' ό έκρώστουν εις αήτην έν όλας έξ... (ένόικια!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο Πάουερς: 'Από τη σοβιετική φυλακή στην Ουάσιγκτον.

Η γέφυρα Γκλίνκε ανάμεσα στην 'Αμερικανική και Σοβιετική ζώνη του Βερολίνου, την ώρα της ανταλλαγής του Πάουερς και του 'Αμπελ: Η γέφυρα της ειρήνης.

Ο 'Αμπελ: 'Από την αμερικανική φυλακή στη Μόσχα.

ΝΕΟΙ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Ο Κρούτσσεφ, ή αντιπολίτευσι και οι διεθνείς σχέσεις

Ο ΓΚΡΙΖΟΣ τείχος, που περιβάλλει το Δυτικό Βερολίνο σπάει την κρύα μονοτονία του στη γέφυρα Γκλίνκε, έχει άνοιξος, που χωρίζει η Σοβιετική από την 'Αμερικανική ζώνη... Ένας άγνωστος προινός ήλιος μάταια αγωνίζεται, πίσω απ' τα γυροζωάρια σύννεφα, τον βερολινέζικου οθρανοφύ, να κάνει αίσθητη την παρουσία του. Οι Ρώσοι φρουροί μόλις απέχουν μερικές δεκάδες μέτρα από τους 'Αμερικανούς, στις δύο άκρες της γέφυρας. Η ώρα είναι δγτώσιμη ακριβώς, όταν τρεις μαύρες σοβιετικές λιμουσίνες Ζιλ, πλησιάζουν ολότατος ποδός το αμερικανικό φυλάκιο...

Η ΔΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ... γεία ρεαλισμού. Γιατί κάθε προάει του Κρεμλίνου — και μάλιστα όσες έχουν μία βασική επίδοσσι στη διεθνή κοινή γνώμη — είναι όχι μόνο απόλυτα υπολογισμένη, αλλά αποχτάει, πέρα από την ίδια τη σημασία της, ένα συμβολισμό, που συνήθως αποτελεί την αρχή καινοτομίου κεφαλαίου στις διεθνείς σχέσεις και στο κρίσιμο πρόβλημα των σχέσεων Δύσης—'Ανατολής.

ΚΑΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟ... Ένώ ο Πάουερς έπαιρνε το αεροπλάνο για την Ουάσιγκτον, ο 'Αμερικανός ύπουργός των 'Εξωτερικών Ντην Ράσκ, συγκαλούσε σε μυστική συνεδρίαση τα μέλη της επιτροπής 'Εξωτερικών 'Υποθέσεων της Γερουσίας. Μέτοχος το άναστημα, με τεράστιο μέτωπο, με όρος συνεσταλμένου καθήκοντος του Χάρβαρντ, που διαρκώς λυγίζει τα ύπερ και τα κάτω με αυστηρό επιστημονικό

πνεύμα, ο έπικεφαλής της αμερικανικής διπλωματίας, μίλησε τέσσερες ώρες... Βγαίνοντας από τη μυστική συνεδρίαση, ο Ράσκ, με το γλυκό του χαμόγελο και τη χαμηλή φωνή, εκμυστηρεύτηκε, 'τελειώς εμπιστευτικά', σε φίλο του δημοσιογράφο, ότι 'κάτι συμβαίνει στο Κρεμλίνο...'. Και βέβαια η εμπιστευτική εκμυστηρέυσι στην πολιτική και στη δημοσιογραφία, αποτελούν την πιο ασφαλή πρόσκληση για την... περαιτέρω μετάδοσι του μυστικού! Τις προεβίσεις περιμένουν με άπαιστη, ότι η Σοβιετική 'Ενωσις δε θα ριχτεί με κλειστά μάτια σε μία τραγική πολεμική περιπέτεια. 'Ανάμεσα στη σταλινική 'Αντικομμουνιστική' ομάδα — που εξακολουθεί να έχει βαθειές και ισχυρές ρίζες — και στο 'επιλελεθερό' ρεύμα, ο Κρούτσσεφ αποτρέπει 'ένα σπριντ' ιστορίας, που η 'Εκπαίδεισι των θά υποσώσει γά πύση διαστάσεις διεθνούς τραγωδίας.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ 'Από τις φυλακές Βλαντιμίρ, σ' απόστασι εκατόν ογδόντα χιλιόμετρων από τη Μόσχα, ο 'Αμερικανός πιλότος Πάουερς — τοαγικός ήρωας της υποθέσεως κατασκοπείας με το αεροπλάνο Υ2 — βοέθηκε, κλεισμένος στη σοβιετική λιμουσίνη, μερικές δεκάδες μέτρα από τους συμπαικτες του, στο γκράιζο αυτό βερολινέζικο προβύ...

ΜΕΤΡΟΙΣ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ, με τεράστιο μέτωπο, με όρος συνεσταλμένου καθήκοντος του Χάρβαρντ, που διαρκώς λυγίζει τα ύπερ και τα κάτω με αυστηρό επιστημονικό

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΗΤΑ ΚΡΟΥΤΣΕΦ 'Ένα από τα μεγαλύτερα παράδοξα της τόσο ρευστής εποχής μας, είναι η μυστική αλληλεγγύη που υπάρχει ανάμεσα στην αμερικανική και σοβιετική ηγεσία... Η διαπίστωση αυτή, που ασφαλώς θα γεμίσει αγανάκτησι τοις κοντόφθαλμοις φανατικούς του νυχτρού πολέμου, είναι αναμφισβήτητη. Είναι αναμφισβήτητο, ότι στο δραματικό αγώνα, που διεξάγεται σήμερα στο πολιτικό παρλαμάν της Μόσχας, η Ουάσιγκτον ευχεται την οριστική νίκη του Κρούτσσεφ! Οι πληροφορίες για βαρεία ασθένεια του Ρώσου ηγέτου ανησυχούσαν έντονα το Δευκό Οίκο... Γιατί, στη σημερινή φάσι των σχέσεων Δύσης—'Ανατολής, ο Κρούτσσεφ — με όλες τις βρομπαλιστικές προκλήσεις του προς τους συμμάχους — αποτελεί τη μοναδική έγνησι, ότι η Σοβιετική 'Ενωσις δε θα ριχτεί με κλειστά μάτια σε μία τραγική πολεμική περιπέτεια. 'Ανάμεσα στη σταλινική 'Αντικομμουνιστική' ομάδα — που εξακολουθεί να έχει βαθειές και ισχυρές ρίζες — και στο 'επιλελεθερό' ρεύμα, ο Κρούτσσεφ αποτρέπει 'ένα σπριντ' ιστορίας, που η 'Εκπαίδεισι των θά υποσώσει γά πύση διαστάσεις διεθνούς τραγωδίας.

Ο ΡΩΣΟΣ ΗΓΕΤΗΣ, βέβαια, δεν είναι άρροστος, αλλά είναι πολύ νοσησμένος και οι έσωτερικές και 'Εξωτερικές' διασφάνσεις διπλώνονται απειλητικά... ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ Στην Κεντρική επιτροπή του Κόμματος, στο 'Ανώτατο Σοβιέτ, ο γνωστος Νικήτας δίνει, αναμφισβήτητα, ένα σκληρό αγώνα. Σ' ένα διάλειμμα της απεγνωσμένης αυτής πάλης, ο Ρώσος ηγέτης είχε μία συναντησι με τον Πολωνό Γκομούλκα. 'Αντισταλινικός, οπαδός της συνπαράξεως, με άνοιχτη πάντα την πότα προς τη Δύσι, ο Γκομούλκα έροιζε όλο του το βάρος — και ο Κρούτσσεφ έχει εμπιστοσύνη στη γνώμη του — για την αποφασιστική συνέχισι της αντισταλινικής πολιτικής του Ρώσου ηγέτου. Ο Μολότωφ εξακολουθεί να είναι το 'ενοταίο σύμβολο των σταλινικών, ένα σύμβολο που ο Κρούτσσεφ δε θέλει ν' άγγιξη. Η πολιτική 'Εκπαίδεισι' των αντιπάλων αποτελούσε τη βάση της

Ο Μολότωφ την άνοιξη της ημερομηνίας του: Ο Στάλιν θά νικήσει!...

σταλινικής πολιτικής και ο αντισταλινικός σημερινός ηγέτης δε μπορεί γά νίοθετησιν εκείνο άκριβως που στιγματίζει.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Το καλύτερο πληροφορημένο διεθνές παρασκήνιο, αποκαλύπτει, ότι, αν ο Μολότωφ παραινεί ένα σύμβολο, η 'δράσι δύναμις' στο Κρεμλίνο θά περάσι στα χείρα ενός τούτου ανθρώπου.

Ο τρίτος αυτός άνθρωπος, χωρίς να είναι προσωπικός εχθρός του Κρούτσσεφ, θεωρεί την πολιτική της συνπαράξεως του σημερινού ηγέτου, επικίνδυνη γά την ασφάλεια και τα συμφέροντα της Σοβιετικής 'Ενώσεως.

Στις προεβίσεις των Μεγάλων Δυνάμεων στη Μόσχα, ψηφίζονται δύο όνόματα, που πίσω τους κρύβεται ο μυστηριώδης τρίτος άνθρωπος: Ο Σουσλόφ, που ουσιαστικά έλέγγει όλη τη σοβιετική αστυνομία και τις διγμείες ασφαλείας, και ο Κοζλόφ, το δεύτερο πρόσωπο μετά τον Κρούτσσεφ στο 'Ανώτατο Σοβιέτ.

Η ΚΙΝΕΣΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

Είναι αναμφισβήτητο, ότι οι σχέσεις Μόσχας - Πεκίνου έφτασαν οριστικά σε άδιέξοδο, ένα άδιέξοδο...

Ο Μολένκοφ: Η 'Αντικομμουνιστική' ομάδα δεν είναι αντικομμουνική...

δο, που επιβάλλει την εξέγνησι μεταξύ των δύο αδελφών-εχθρών.

Η πρόθεσι του Πεκίνου να συνκαλέσι μία διάσκεψι των κομμουνιστικών κομμάτων της 'Αφρικής, της 'Ασίας και της Λατινικής 'Αμερικής, γά να θέσι υπό την κρίσι τους τις διαφορές του με τη Μόσχα, αποτελεί μία άνοιχτη απειλή εναντίον της σημερινής ηγεσίας της Σοβιετικής 'Ενώσεως...

Η αδιαλλαξι του Κρούτσσεφ έναντι των Κινέζων εξακολουθεί, απόλυτα, άλλωστε, δικαιολογημένη, δεδομένου ότι, για λόγους ιδεολογικούς, ιστορικούς και πολιτικούς, είναι αδύνατο η Μόσχα να παραδωσι την ηγεσία του κομμουνιστικού κινήματος στο Πεκίνο, ή 'Εστο και να τη μοιρασθί με τον Μάο-Τσέ-Τούνγκ.

Μόλις 'γιορτάστηκε', στις προεβίσεις των δύο κρατών η επέτειος της ύπογραφης της συνθήκης συνπαλάσις και αμοιβάδας βοήθειας μεταξύ των δύο χωρών.

Και ενώ ακόμα και τόν περασμένο χρόνο, ο έσωστμος είχε μορφή θερμής έγκαρδιότητος, έσέτος έγινε με παγετή τυπικότητα, κάποις βέβαια λιγότερο τονισμένη στο Πεκίνο, αλλά απόλυτη στη Μόσχα...

Ο Κρούτσσεφ, ο Μικαγιάν και ο Σουσλόφ στη Μόσχα: Ποιός είναι ο τρίτος άνθρωπος;

Παράλληλα, η Κίνα έγτεινεί, με όλα τα μέσα, την εκστρατεία της, γά ν' άποδείξη — πολιτικά, ιδεολογικά και στρατηγικά — ότι ένας όποιοςδήποτε συμβιβασμός με τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, είναι αδύνατος.

Η μόνη στρατηγική, που πρόπει να εφαρμοσθί ο κομμουνιστικός κόσμος — τονίζει το Πεκίνο — είναι η συνεχής εξμετάλλευσι των αντιαμερικανικών και αντιδυτικών κινήσεων σε όλο τον κόσμο, με σκοπό την απόλυτη άπομόνωσι της Δύσεως μέχρι την κατάλληλη στιγμή, που θά συντριβή από μία άπορροσιστική στρατιωτική επίθεσι...

Η τρομερή δοκιμασία των νεύρων μεταξύ Μόσχας - Πεκίνου έχει φτάσει πιά στο κατακόρυφο, μετά τις τελευταίες φωτοβολιές της Κίνας.

ΕΚΔΟΓΕΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

'Αλλά ο Νικήτα Κρούτσσεφ άγρυπνει. Με την ένισχυσι των καλύτερων δυνάμεων της Ρωσίας, χαράζει με αποφασιστικότητα τις καινούργιες κατευθύνσεις της σοβιετικής πολιτικής.

Η προεκλογική εκστρατεία γά την ανανέωσι των μελών του 'Ανωτάτου Σοβιέτ άρχισε... Και όσο κι' αν με το θεσμο του ενός επισημου Κόμματος, το αποτέλεσμα είναι εκ των προτέρων γνωστό, η προεκλογική εκστρατεία έχει βαρυσήμαγτη σημασία, γά τα πρόσωπα, που προβάλλει το Κόμμα και κυρίως γά τα προπαγανδιστικά συνθήματα, που καλλιεργούνται στις μάξες: Το Νούμερο 'Ένα

των εκλογών είναι ο Νικήτας Κρούτσσεφ, που κατώρθωσε να μετατρέψι όλη την προεκλογική κίνησι σε ένα τεράστιο δημοφιλισμα γά την πολιτική του της συνπαράξεως με τη Δύσι...

Μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα έγινε και η άγταλλαγι του Πάουερς με τον 'Αμπελ...

ΔΙΑΣΚΕΨΙ ΚΟΡΥΦΗΣ

Χωρίς βέβαια να αποκλείεται το 'εαρινό εαύτημα' στην πολιτική γραμμή του Νικήτα Κρούτσσεφ, βέβαιο είναι, ότι η διάσκεψι κορυφής μεταξύ 'Ανατολής - Δύσεως πλησιάζει, με τεράστιο βήματα. Στο άδυσώπητο και δραματικό πολιτικό και διπλωματικό ποικω, που παίζεται, μία διάσκεψι κορυφής θά χαλαρώσι τη διεθνή έντασι και θά δημιουργήσι νέες προοπτικές ειρηνικής ανάπτυξεως του κόσμου. 'Υπολογίζεται, ότι μέχρι το Μάιο, θά 'έχη προετοιμασθί το έδαφος, γά μία 'εξέγνησι' Δύσης - 'Ανατολής...

Και η άποδοχή, και από τον Κένγνεντ και από τον Μάκ Μίλλαν, των προτάσεων του Κρούτσσεφ γά τη διάσκεψι — με ώρισμένες πάντως παραλλαγές — άποδεικνύει, εκτός των άλλων, ότι η Δύσι έχει μόνον δε θέλει να δυσκολέψι την έσωτερική θέσι του Ρώσου ηγέτου, αλλά επιθυμεί και γά την ένησγύση...

ΣΚΙΕΣ

Βέβαια, η κατάσταση εξακολουθεί γά είναι κρίσιμη. Στο Δόος οι μάξες εξακολουθούν. Στην 'Υν...

Από άριστερά προς τα δεξιά: Μάο-Τσέ-Τούνγκ, Τίτο, Κρούτσσεφ, Χότζα, Ούλμπρεχτ. — Ποιός είναι ο πραγματικός ηγέτης;

δοκίμα ο εμφύλιος πόλεμος μαίνεται. Στο Βερολίνο η κατάσταση είναι τεταμένη. Και οι δύο ύπεροδύναις της συγχρόνου ιστορίας μάλας γά επαναλήψι των προηγμένων δοκιμών.

'Αλλά, ακριβώς, αυτές οι αναμφισβήτητες βαρείες σκιές στον ορίζοντα της ειρήνης, 'καθιστούν' άναγκά και 'εστική' μία επίσημη και ειλικρινή συνάντησι των δύο κοσμών. Γιατί, στο έσωτερικό της Σοβιετικής 'Ενώσεως, η δραματική κοίμασσι μετάξι των Κορυσσάρεφικών και των Σταλινικών, συνεχίζεται, ενώ ο 'ερίτος άνθρωπος' περνάει την ώρα του...

Οι καινούργιοι προσανατολισμοί της σοβιετικής πολιτικής, αποτελούν όχι μόνο ένα έλπιδοφόρο μήνυμα προς τη Δύσι, αλλά και μία κατηγορηματική άπάντησι στους έσωτερικούς αντιπάλους της σημερινής οριστικής ηγεσίας. Η έσωστεινή εξέλιξι της Σοβιετικής 'Ενώσεως, είναι σιγχα δεμένη με την ειρήνη του κόσμου...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Η 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΑΡΚΤΙΚΟΥ' ΕΓΚΑΤΑΣΤΕΙΤΑΙ

Οι 'Εσκιμώοι, που κατοικούν στο 'Αρκατικό, το μεγαλύτερο χωριό του βορειοτάτου Καναδά, το εγκαταλείπουν σιγά-σιγά και πηγαίνουν να εγκατασταθούν στο 'Ινουίτ, 110 χιλιόμετρα μακριά. Κι αυτό, γιατί το 'Αρκατικό δεν έχει καθόλου σταθερά θεμέλια. Χτισμένο πάνω σ' ένα μύγμα από πάγο και χαλίκια, μινωμένει σοβαρά από κατώρεςι κάθε καλοκαίρι. Όταν ο πάγος λιώνει σε βάθος 80—90 πόττων και μεταβάλλεται σε μία πηχτή λάσπη. Η κατάσταση έχει χειροτερεύει κατά τα τελευταία χρόνια, γά το κλίμα του 'Αρκτικού γίνεται όλοένα θερμότερο. Γι' αυτό, το 'Αρκατικό έχει έπονισασθί 'Αλεξόπολις του 'Αρκτικού'.

Στο 'Ινουίτ χτίζονται καινούργια και ύγιεια κτίρια, με τρεχούμενο νερό και με κεντρική θέρμανσι, γά να στεγνώσουν τους πόσφυες. Γά μεγαλύτερη ασφάλεια, είναι στημένα πάνω σε έξι λινούς στύλους, χωμένους στο έδαφος, σε βάθος 2 μέτρων.

Ο «βασιλιάς των καζινών» Μπέννο Αϊτέλ Βίνκελ.

ΤΟ ΒΑΤΕΡΛΩ μιάς ιδιοφυΐας

Τά δύο «ζερά» της αμερικανικής ρουλέτας προκάλεσαν την συντριβή του «βασιλιά των καζινών» της Εύρωπης

Ο «βασιλιάς των καζινών», ή «μεγαλοφυΐα της ρουλέτας», ή «παίκτης — φαινόμενο» Μπέννο Αϊτέλ Βίνκελ γνώρισε στην Αμερική μια απροσδόκητη συντριβή: Τα δικαστήρια των υποχρέωσαν να καταβάλει 51.000 δολάρια σε κάποιον Χένρυ Κέρστιγκ, για να τον αποζημιώσει για όσα έχασε παίζοντας για λογαριασμό του!

Υπάρχουν άνθρωποι, που θεωρούν τον Μπέννο Αϊτέλ Βίνκελ σαν ένα μαθηματικό δαιμόνιο, μοναδικό στον κόσμο. Και άλλοι, που επιμένουν—ή, τουλάχιστον, επιμένανε ως την στιγμή που καταστράφηκε παίζοντας στα αμερικανικά καζινά—πως είναι απλώς ένας υπερευνοούμενος της τύχης.

Το γεγονός, ωστόσο, είναι πως ο Βίνκελ στάθηκε, για χρόνια ολόκληρα, ο φόβος και ο τρόμος των καζινών της ηπειρώας ήπειρου. Παίζοντας μ' ένα αλάνθαστο, καθώς ισχυρίζονταν ο ίδιος, σύστημα δικής του εμπνεύσεως, που ακόμη και οι πιο δεινοί μαθηματικοί είναι δύσκολο να το συλλάβουν και να το παρακολουθήσουν, κατάφερε να βγάλει παντού και πάντα κερδισμένος. Ός ότου όλα τα ευρωπαϊκά καζινά του έκλεισαν, έπειτα από κοινή συμφωνία, τις πόρτες τους.

Γεννημένος στο Αμβούργο, ο Μπέννο Αϊτέλ Βίνκελ είχε δείξει από μικρός μαθητής τα σημάδια μιας μαθηματικής μεγαλοφυΐας. Οι καθηγητές του τον έβλεπαν σά φαινόμενο και το άριστο ήταν ο μόνιμος βαθμός του στα μαθηματικά.

Η ρουλέτα ήταν κάτι που τον τράβηξε, με ακαταμάχητη έλξη, από τα παιδικά του χρόνια. Κλεισμένος στην κάρμα του με τις ώρες έπαιζε μόνος του με την παιδική «ρολίνα» που του είχαν χαρίσει στην γιορτή του, μελετώντας τους συνδυασμούς των αριθμών και τις πιθανότητες που είχε η μπαλίτσα να πέσει, κάθε φορά, στο μαύρο ή στο κόκκινο. Ξαφνιασμένος ο ίδιος από την ανακάλυψή του, πεθόταν κάθε μέρα και περισσάριζε πως δ, τι νόμιζε ο κόσμος για την τύχη δεν ήταν παρά η ακλόνητη και αμετακίνητη λειτουργία ενός μαθηματικού νόμου.

Δεν επιχείρησε, ωστόσο, να δοκιμάσει την ακρίβεια των μαθηματικών υπολογισμών του στα καζινά, ριψοκινδυνεύοντας χρήματα, παρά όταν έκλεισε, τα 21 κι' έκρινε τον εαυτό του αρκετά ώριμο πιά, ώστε, σε περίπτωση ενδεχόμενης αποτυχίας, να μη γίνει ένας παθιασμένος παίκτης, από εκείνους που σπταίζονται στην τύχη και καταλήγουν άργα ή γρήγορα στην κατάρρευση.

Ξεκίνησε, μ' ένα αρχικό κεφάλαιο 5.000 μάρκων, παίζοντας στα καζινά της Βιέννης και του Μπάντεν-Μπάντεν. Διαπίστωσε τότε, αφού έχασε μερικές φορές, πως το σύστημά του παρούσαζε ώριμες γνώσεις, που έπρεπε να τις διορθώσει. Έπαιξε για λίγο να παίξει, έκανε νέες μελέτες και... έπαυσε δριμύτερος! Το καζίνο του Τραβεμύντε στάθηκε ο πρώτος

του στόχος. Μέσα σε μία νύχτα, κέρδισε 15.000 μάρκα. Από εκεί κι' έπειτα, η επιτυχία ποτέ δεν τον εγκατέλειψε. Γύρω του σχηματίστηκε ένας κύκλος από θαυμαστές και θαυμάστριες, που τον ακολουθούσαν παντού. Ο τύπος τον χαρακτήριζε σαν φαινόμενο και σαν μεγαλοφυΐα. Οι γυναίκες πέφτανε στα πόδια του. Ο κόσμος όλος ήταν δικός του.

Η απόπειρα, που έκανε ο διευθυντής ενός καζίνου, να τον εξοντώσει υποβάλλοντας έναντιόν του μήνυσι για απάτη, κατάρχη στον θρόνο του Βίνκελ. Το δικαστήριο παραδέχτηκε πως δεν υπήρχε καμιά ένδειξη για απάτη και τον άθωωσε πανηγυρικά.

Τότε, τα καζινά καταφύγαν σ' άλλο μέσο. Μόλις έφτασε ο Βίνκελ στο Μεντόν για να παίξει, είδε στο καζίνο μία επιγραφή: «Κλειστόν λόγω ανακαινίσεως». Χαμογέλασε κι' έφυγε, μα αυτό ήταν η αρχή του τέλους. Σε λίγο, τα καζινά πάνω να καταφύγουν στο πρόσημα της «ανακαινίσεως». Του δήλωσαν ξεκάθαρα πως είχε πιά αρκετά κέρδιση εις βάρος τους—μόναχα από το καζίνο του Τραβεμύντε—είνε αποκομίζει 1 εκατομμύριο μάρκα, δηλαδή 7,5 εκατομμύρια δραχμές—και πως οι πόρτες τους θάταν στο έλεος.

Ο Βίνκελ έκανε τους λογαριασμούς του, διαπίστωσε πως, με τις καταθέσεις που είχε κάνει στην Τράπεζα, είχε εξασφαλίσει ένα σταθερό εισόδημα για όλη του τη ζωή, και αποσύρθηκε από την ενεργό δράση.

Η τύχη, όμως, που την είχε περιφρονήσει με τους μαθηματικούς υπολογισμούς του, βρήκε έναν τρόπο για να τον τιμωρήσει, παίρνοντάς του πίσω ένα μέρος απ' όσα κέρδιζε. Του έφερε στο όρμητο του κάποιον Γερμανοαμερικανό, τον Χένρυ Κέρστιγκ, που έμελλε ν' αποδειχτεί ο κακός δαίμονας της ζωής του.

Ο Κέρστιγκ, που ταξίδευε το καλοκαίρι εκείνο στην Ευρώπη, έμαθε για τα κατορθώματα του Βίνκελ και για την απώταση, που είχαν πάρει τα ευρωπαϊκά καζινά να μην τον ξαναδεχτούν. Πήγε, τότε, και τον βρήκε.

Στην Ευρώπη, δε μπορείς να ξαναπαίξεις, του είπε. Μπορείς, όμως, στην Αμερική, όπου δε σ' έχουν μάθει. Αν δέχουσαι νάρθεις και να παίξεις για λογαριασμό μου, αναλαμβάνω τα έξοδα του ταξιδιού σου και της παραμονής σου εκεί, με τις πιο μεγάλες ανέσεις.

Ο Βίνκελ βρήκε την πρότασή του συμφέρουσα. Να παίξει με χρήματα ενός άλλου καί, στο διάστημα αυτό, να τρώει, να πίνει και να διασκεδάει μ' έξοδα του «παιχτή» του ήταν, στο σημείο όπου βρισκόταν, τα πράγματα, η καλύτερη σκόντουσαν. Ο Βίνκελ ακολούθησε τον Κέρστιγκ. Έτσι, ο Βίνκελ ακολούθησε τον Κέρστιγκ στην Αμερική. Ο Γερμανοαμερικανός του έδωσε 20.000 δολάρια κι' έγινε το έδωκε στο, στο πράσινο τρακαταστάθηκε πλάι του, στο κεφάλαιό του να διπλώσει, για να δει το κεφάλαιό του να διπλασιάζεται και να τριπλασιάζεται. Ο Βίνκελ, που τον είχε εμπιστευτεί ο Κέρστιγκ! Καί, μισό σε λίγες μέρες, δεν είχε μείνει πια ούτε πεντάρα από τις 20.000 δολάρια!

Νικημένος, αποδαρμεμένος, ο Βίνκελ δήλωσε στον Αμερικανό πως εγκαταλείπει τον αγώνα.

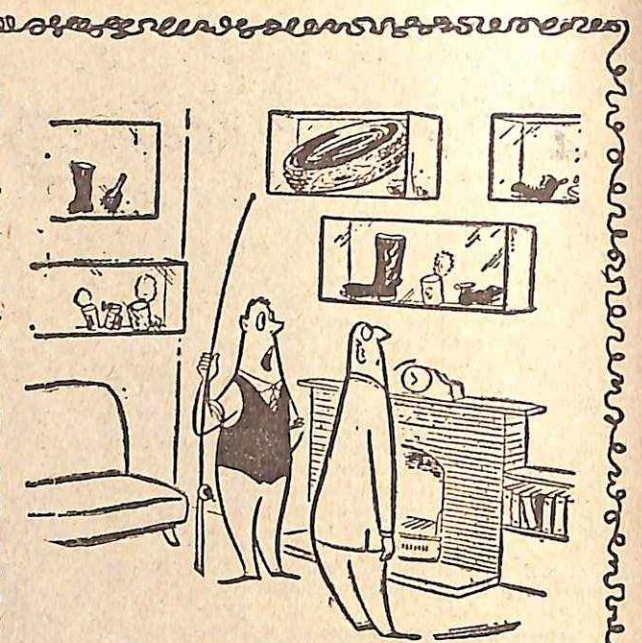
Οι Αμερικανικές ρουλέτες, του έξηγησε, έχουν δυο «ζερά» αντί ένα. Αυτό ανατρέπει την βάσι των υπολογισμών μου και εξουδετερώνει τον υπολογισμό μου.

Μα ο Κέρστιγκ δεν ένοουσε να παραδεχτεί πως τα χρήματά του είχαν χαθεί. Θα σου δώσω ακόμη 30.000 δολάρια, του είπε, και αυτά θα είναι τα τελευταία. Ερς ένα άλλο σύστημα για τα δύο «ζερά» και φρόντισε να πάρω πίσω τα χαμένα. Άλλωθως, θα λογαριαστούμε στα δικαστήρια!

Ο Βίνκελ έμεινε νύχτες ξάγρυπνος, προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο για να εξουδετερώσει το άτου των δυο μηδενικών. Όταν νόμιζε πως τον βρήκε, εφάρμοξε το παιχνίδι. Μα ήταν αποτυχία. Οι 30.000 δολάρια που Κέρστιγκ ακολούθησαν την τύχη των προηγούμενων. Ο Αμερικανός χύθηκε άπάνω του μαυισμένος. Είπαν κι' έπαθαν οι άλλοι παίκτες να τους χωρίσουν.

Είναι άπατεώνας! Είναι άπατεώνας! ούρλιαζε ο Κέρστιγκ.

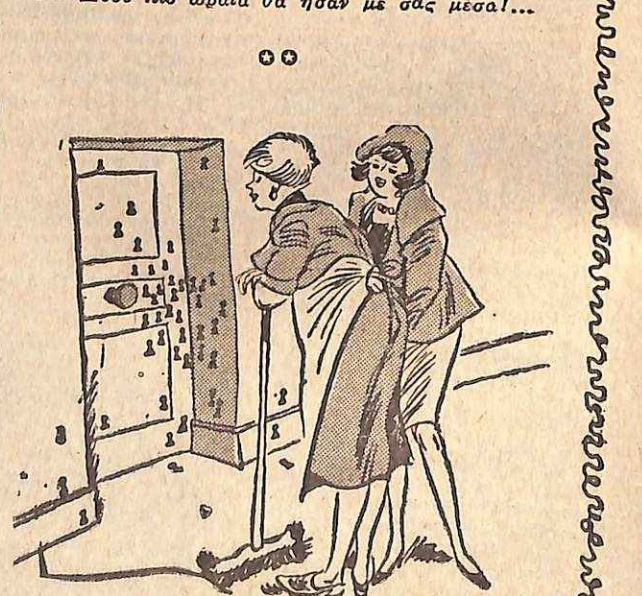
Το δικαστήριο, όπου κατάληξε η υπόθεση, δικαίωσε τον Αμερικανό. Ο Βίνκελ υποχρεώθηκε να του καταβάλει τις 50.000 δολάρια, που έχασε παίζοντας για λογαριασμό του, και άλλα 1000 δολάρια από πάνω για ψυχική όδυν!

Είπα πάντοτε μεγάλη άτυχία στο ψάρεμά!

Πόσο πιο ώραία θα ήσαν με σς μέσα!...

Αυτός εδώ γυρίζει κάθε βράδυ μεθυσμένος!

Δύο ημέρες με τον ΓΙΟΥΡΙ ΓΚΑΓΚΑΡΙΝ

Ο θρυλικός αστροναύτης στην Αθήνα

γκάριν γέμισε από χειροκρόδια αστρονομίας, γεωφυσικής, βιολογίας. Κι' ύστερα από αυτές τις δοκιμές και τις πολύωρες ασκήσεις, εξομολογείται ο ίδιος:

«Είμαι μόνος. Όλομύναχος. Για το κάθε τι πρέπει να βασίζεσαι μόνο στον εαυτό σου. Ούτε ήχος, ούτε θόρυβος. Νεκρική σιγή. Δε μιλάει κανένας μαζί σου. Από καιρό σε καιρό, σύμφωνα με την εντολή που είχες πάρει, στέλνεις ραδιοσημάτια. Δίνεις ραδιοσημάτια και δεν ξέρεις αν τα πήραν ή όχι. Κανένας δε σου απαντάει, ούτε με μιά λέξη. Κι' έτσι, αν σου συμβεί, δε θα τρέξει κανείς να σε βοηθήσει».

Όστόσο, ο Γιούρι Γκαγκάριν έχει ελεγχί για

πρώτος «Σποδνικ». Έτσι είχε ανοιχθή ο μεγάλος δρόμος προς τ' άστρο. Στις 8 Νοεμβρίου 1957, ο δεύτερος δορυφόρος με τη σφαλίτσα «Λάικα». Το Σεπτέμβριο του 1959, ένας άλλος κοσμικός πύραυλος έφευγε πάνω στην επιφάνεια της Σελήνης. Κι' ύστερα ακολουθούσαν οι επιτεύξεις των Αμερικανών και των Ρώσων επιστημόνων.

Μετά το καθόρθμά του, ο Γιούρι Γκαγκάριν ταξίδευε στον κόσμο. Στο Λονδίνο πηγαίνει τον Ιούλιο 1961. Τον κάνουν μία εκπληκτική υποδοχή. Τον δέχεται η βασιλική οικογένεια της Αγγλίας στα ανάκτορα του Μπάκιγγαμ. Ταξιδεύει στην Κούβα, μένει για λίγο στη νήσο Τρινιτάντ. Τον Ίανουάριο του 1962 πηγαίνει στην Αίγυπτο, όπου τον αποθεώνουν. Από την Τριπολι της Λιβύης ήρθε, τέλος, στην Αθήνα και συνεχίζει το ταξίδι του στην Κύπρο.

Ο Γιούρι Γκαγκάριν, με την προσωπικότητά του και το ηρωικό του καθόρθμα, ως πρώτος άνθρωπος, που ξεπέρασε τη Γη και πέταξε γύρω της έντεκα φορές, αντικρουόμενος τους κόσμιους του Διαστήματος, έξεσκει μεγάλη, απεριόρατη γοητεία στα πλήθη. Το καταλάβαμε μόλις κατεβαίναμε τη σκάλα του αεροσκάφους «Ποσειδών - 18». Χιλιάδες κόσμου κινούνταν να τον δούν από κοντά, να του μιλήσουν, να του αποσπασουν μιά ματιά.

Οι ημέρες του στην Αθήνα κύλησαν σύντομα. Το πρόγραμμα, γεμάτο από επισκέψεις και δεξιώσεις. Η πιο ενδιαφέρουσα ήταν η δεξίωση του Γκαγκάριν στην Ακαδημία Αθηνών.

Ο πρώτος κοσμοναύτης είναι μετρίου αναστήματος. Έχει όμως εμφάνιση ενός καλογυμνασμένου ανθρώπου. Είναι εξαιρετικά συμπαθητικός. Το βλέμμα των γαλανών ματιών του είναι πάντα φωτεινό και ήρεμο. Το χαμόγελο φωτίζει διαρκώς τη φυσιογνωμία του. Τis χείρες του είναι λεπτές, αλλά χαλδύνατες. Είναι σταθερές σε κάθε κίνησή του. Η φωνή του είναι ήρεμη και εξαιρετικά συμπαθής. Πολλές φορές μας δόθηκε η ευκαιρία να συνομιλήσουμε μαζί του. Ήμασταν κοντά του, όταν ανέβηκε στο βήμα, για ν' απαντήσει στον πρόεδρο της Ακαδημίας, κ. Έλ. Θεοφιλοπούλου, και στον αντιπρόεδρο κ. Θεοφωράκοπουλο. Απτή τη φορά, ήταν λίγο συγχνημένος, μα γρήγορα πειθαρχήσε κι' η φωνή του πήρε πάλι τον ήρεμο τόνο της:

Σκοπός μας είναι, είπε, ν' ανακαλύψουμε και να θέσουμε στην εξεπληρήσει του ανθρώπου ότι υπάρχει στον Διάστημα. Δε γνωρίζουμε ακόμη τί συμβαίνει, από βιολογικής απόψεως, στους άλλους πλανήτες, μπορεί όμως να γίνεται κάτι καλύτερο από μας στη Γη. Αυτό θέλουμε ν' ανακαλύψουμε και να το θέσουμε στη διάθεσι της ανθρωπότητας. Θέλουμε να εκπαιδεύουμε την ειρηνική κατάσταση του Διαστήματος. Χρειάζεται όμως γι' αυτό στενή συνεργασία όλων των επιστημόνων. Το Διάστημα είναι αιώνια και άπειρο και θα έχει αρκετό χώρο για όλους και για τη μελέτη των προβλημάτων, που απασχολούν τους επιστήμονες. Το θέμα της κατατήσεως του Διαστήματος, όμως, είναι πολύ δύσκολο. Απαιτεί όχι μόνο μεγάλες δαπάνες, αλλά και μεγάλες διανοητικές και φυσικές προσπάθειες. Πληθός επιστημόνων συνεργάζονται στενά. Το Διάστημα πρέπει να κατακτηθή για να εξεπληρήσει τον άνθρωπο!

Μιλώντας, σε ιδιαιτερο συνομιλία, για την Ελλάδα, ο Γιούρι Γκαγκάριν εξέφρασε τον ενθουσιασμό του, που επισκέφθηκε την αρχαία γη, που είναι η πατρίδα των Ελλήνων, από την οποία ξεπήδησε ο πολιτισμός και τα φώτα των επιστημών. Μίλησε ακόμη με σεβασμό για τα δογία μνημεία μας. Τέλος, δήλωσε, ότι η πτήσι στο Διάστημα δεν τον απασχολεί πιά. Το καθόρθμά του δεν ήταν και τόσο... σπουδαίο... «Αν αυτός έκανε έντεκα γύρους στον πλανήτη μας, ο Τίτωφ έκανε 17!...

Κι' όταν τον ρώτησαν πως απέκτησε αυτό το μικρό σημάδι, που έχει στο άριστερο φρύδι, δήλωσε, χαριτολογώντας:

«Όχι, στο Διάστημα...»

Αυτός είναι ο Γιούρι Γκαγκάριν, ο επισημάνος, ο πρώτος αστροναύτης, που ανέκρουσε το ξεσάιο δράμα των πλανητών και του Διαστήματος και που έζησε μαζί μας δύο μέρες στην Αθήνα.

Ο Γιούρι Γκαγκάριν λίγο μετά την άφιξί του στην Αθήνα.

το ταξίδι στο Διάστημα. Οι γατροί κι' όλοι οι επιστήμονες, που συνεργάζονται για την κατάκτησι του Διαστήματος βόηκαν σ' αυτόν τον αγωνιστικό σπινδαισμό των σοσιαλιστών και των πνευματικών ικανοτήτων. «Όλα σ' αυτόν είναι τέλεια. Όλα ανταποκρίνονται αξιοθαύμαστα σ' ό,τι ζητούν οι επιστήμονες από τον αστροναύτη. Και είναι ο πρώτος, που θα εκπαιδευθί στο Διάστημα. Ο πρώτος άνθρωπος, ύστερα από άγώνες και μελέτες και υπολογισμούς, που κούνησαν σωστά εκατόν πενήντα χρόνια!

Η σκέψη του ταξιδιού στο Διάστημα είναι καθαρώς ελληνική. Πρώτοι οι Έλληνες σοφοί είχαν κάνει αυτούς τους υπολογισμούς, έδω,στη χώρα, που γεννήθηκαν τα μαθηματικά κι' οι φυσικές επιστήμες.

Λίγο πριν από το ταξίδι του στο Διάστημα, ο Γιούρι Γκαγκάριν επισκέφθηκε τη Μόσχα. Τότερα γύρισε στο σπίτι του. Κοιμήθηκε σωστές δέκα ώρες. Κι' ύστερα κάθισε από τον κόσμο και πέρασε μέσα στο βασίλειο των επιστημών.

Το «Βοστόν» τον περίμενε. Φόρεσε, στις 12 Απριλίου 1961, τη στολή του κοσμοναύτη. Μπήκε στο διαστημόπλοιο κι' ανέβηκε σε ύψος τριακοσίων χιλιομέτρων. Κι' ύστερα έκανε ένδεκα βόλτες γύρω από τη Γη, σε 108 λεπτά της ώρας!

Στις 4 Οκτωβρίου 1957, είχε εκτοξευθί ο

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΟΤΡΑΓΗΜΑ

Με το δόλωμα του γάμου

«ΠΟΛΛΑ από τα καλούμενα δράματα της ζωής θα αποφεύγονταν αν οι γυναίκες είχαν μεγαλύτερη αυτοκυριαρχία και μικρότερη επιποτισμένη στους άνδρες». Έγραψε ο Γάλλος συγγραφέας Μαρσέλ Πρεβώ. «Αλλ' η κοινωνία—προσθέτει—έμαθε τη γυναίκα να είναι ένα δυνάστη. Περιμένει τα πάντα από τον άνδρα και του αναγνωρίζει προκαταβολικά τις καλύτερες διαθεσεις απέναντί της. Τι το εκπληκτικό, λοιπόν, αν ο άντρας επισημαίνεται από την αντίληψη που έχει γι' αυτήν η γυναίκα κι' αυτόν; Πέστε με μια γυναίκα ότι την λατρεύετε. Θα το πιστέψει στη στιγμή, χωρίς να ψάξει να βρει αν τα λόγια σας ανταποκρίνονται στα πραγματικά σας αισθήματα. Πέστε της ότι θέλετε να την παντρευτείτε. Θα κλείσει τα μάτια πλημμυρισμένη από ευτυχία. Σερβιρίστε της με την καταλληλότερη σάλτσα όποιουδήποτε πελά. Θα το δει σαν υπατάδεσση αλήθεια».

Πραγματικά, η γυναίκα φέγγεται πάντα από την επιθυμία ν' ακούσει έναν άνδρα να της λέει ότι της είναι αφοσιωμένος μέχρι θανάτου κι' ότι δεν ζή παρά μόνον γι' αυτήν. Και κάποτε τον παρακινεί η ίδια να της κάνει μια παράμοια εξομολόγηση. «Έτσι, του προσφέρει μόνον της τα μέσα για να την ξεγελάσει».

Ο άνδρας μεταβάλλεται τότε σ' έναν ερωτικό απατεώνα. Αλλ' ίσως δε θα πετύχει μεγάλα πράγματα με μόνον την αγάπη. Και γι' αυτό ρίχνει στη μέση το μεγάλο δόλωμα, το γάμο. Αυτό το δόλωμα είναι τόσο σκανδαλιστικό, που ελάχιστες γυναίκες κατορθώνουν να ξεφύγουν. Υπάρχουν πολλοί άνδρες που προτιμούν να φερουν στα σύγωνα. Και γι' αυτό αρχίζουν πάντα από το γάμο. Μιλάνε γι' αυτόν, προτού ακόμη κάνουν λόγο γι' αγάπη. «Έτσι, είναι βέβαιον ότι θα εξασφαλίσουν προκαταβολικά κάθε αντίσταση».

Και, σ' αλήθεια, θα πρέπει μια νέα να είναι πολύ πονηρή η πολύ δύσπιστη, γι' ν' αμφοιδοτηρή την ελκρινεία ενός άνδρα, που, με την πρώτη γνωριμία, αρχίζει να της μιλάει για γάμο. Σκέφτεται άσχετος ότι έχει να κάνει μ' έναν σοβαρό άνθρωπο και διστάζει κάθε υποψία από το μυαλό της.

Κι' άλλωστε, ο άνθρωπος αυτός της μιλάει για το γάμο σαν για κάτι το τελειωμένο. Δεν τον συζητεί. Ούτε τον εξαρτά από ώριμες προϋποθέσεις. Με τα λόγια του αφήνει να υπονοηθεί ότι θα μπορούσε να τον κάνει κι' αυτή ακόμη τη στιγμή... «Έτσι, εκείνη που διστάζει είναι συνήθως, η νεα. Δε θέλει να φανεί πως βιάζεται. Κι' έπειτα, πρέπει να μιλήσει στους γονείς της».

Αλλ' ο φίλος της την καθησυχάζει: — Θα τους μιλήσεις αφού τα κανονίσουμε όλο μαζί... Κι' έχει μερικά ακατανίκητα επιχειρήματα για να την παρηγορήσει από την άποψή του: «Αν μιλήσει στους γονείς της, θα πρέπει να πηγαίνει να την παίρνει από το σπίτι, οι σχέσεις τους θα πάρουν έναν επίσημο χαρακτήρα και θα γίνουν ίσως ανώτερη... Ένώ είναι τόσο θυμωμένη τώρα!... την ανησυχεί, αφού πήραν πια την απόφαση να ενώσουν».

Μερικοί είναι περισσότερο αδίστακτοι. Παρουσιάζονται στους γονείς, μπαίνουν σ' αυτό το σπίτι, φθάνουν ακόμη και μέχρι μνηστείας. Όλα είναι καλά, αρκεί να πραγματοποιηθεί ο σκοπός. Όταν, τέλος, τα πράγματα στενεύουν, εξαφανίζονται ή μεγαλοποιούν μια άσημαντη αφορμή, για να μπορέσουν να φύγουν.

Οι προμελετημένες αυτές εγκαταλείψεις είναι περισσότερες από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί και δικαιολογούν απόλυτα τον περιήμο αφορισμό της Τζίνια Λομπρόζο: «Δυσπιστήτε στους άνδρες που σας μιλούν από την πρώτη στιγμή για γάμο περισσότερο από ό,τι σ' εκείνους που δείχνονται απρόθυμοι για γάμο. Οι δεύτεροι έχουν το χάρισμα της ελκρινείας. Ένώ οι πρώτοι είναι ή επιπόλαιοι ή υποκρίτες».

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ Η ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τα συστατικά που χρειάζεται το οργανισμό του

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι εκ φύσεως ζωοπαφάγος. Αυτό σημαίνει ό,τι δε μπορεί να ζήσει παράγοντας μόνο κρέας ή μόνο χορτοφάγος. Η όλη του κρέας να είναι μικτή, ώστε να μπορεί να πάρει από τα δύο τα απαραίτητα συστατικά. Οι φυσικές βιταμίνες είναι πολύ ισχυρότερες από τις τεχνητές. Πρέπει όμως να διαλέγουμε τις τροφές μας, έτσι ώστε να περιέχουν όλες τις απαραίτητες βιταμίνες.

Τα παιδιά έχουν διαφορετικές θρεπτικές ανάγκες από τους ενηλίκους. Χρειάζονται δε διάφορες τροφές στις διάφορες ηλικίες. Πάντα όμως, μετά τους πρώτους μήνες της ζωής τους, το

Δεν υπάρχει γυναίκα που ν' αγαπάει και που να μην σκέφτεται το γάμο σαν τη φυσική και ποθητή κατάληξη της αγάπης της.

Με τον άνδρα, όμως, δεν συμβαίνει το ίδιο. Μπορεί ν' αγαπάει και μάλιστα μέχρι τρέλλας, χωρίς να σκέφτεται το γάμο.

Το πράγμα αυτό φαίνεται πολύ παράξενο. Κι' έδωκε αφορμή ως σήμερα σε πολλές παρεξηγήσεις. Η γυναίκα κατηγορήθηκε π. χ. ότι δε μπορεί ν' αγαπήσει χωρίς ιδιοτέλεια, αφού, πίσω από την αγάπη της, κρύβεται η σκέψη του γάμου, της κοινωνικής αποκατάστασής της.

Αλλ' η γυναίκα δεν αξίζει αυτή την κατηγορία, αφού, σύμφωνα με τους νόμους της φύσεως και της κοινωνίας, δε μπορεί να χαρή την αγάπη παρά μόνον με τη μορφή του γάμου. Χωρίς το γάμο, η αγάπη της παραμένει άναπρη ή οδηγεί στο παραστράτημα, μ' όλες τις ανυπόφερτες ηθικές και κοινωνικές συνέπειές του. Δεν υπάρχει, λοιπόν, υπερόβολο στην σκέψη της γυναίκας. Το ότι θέλει να παντρευτεί τον άνθρωπο που αγαπάει δείχνει, τουλάχιστον, το μέγεθος και την ανώτερη ποιότητα της αγάπης της.

Αλλ' η αγάπη δεν είναι πια ένα επιπλέον καί παροδικό αίσθημα, αλλά συνυφάνεται με τη ζωή της. Ο άνδρας, όμως, είναι δυνατόν ν' αγαπάει χωρίς να σκέφτεται το γάμο. «Κι' όταν τον σκέφτεται, προσπαθεί ν' απομακρύνει την πραγματικότητα του όσο περισσότερο μπορεί. Γιατί τον βλέπει σαν ένα είδος δουλείας. Θέλει μιά απόδειξη γι' αυτό; Προσέξτε την έκφραση που παίρνουν οι φίλες της νύφης κι' οι φίλοι του γαμπρού την ώρα

του γάμου. Κι' έδωκε αφορμή ως σήμερα σε πολλές παρεξηγήσεις. Η γυναίκα κατηγορήθηκε π. χ. ότι δε μπορεί ν' αγαπήσει χωρίς ιδιοτέλεια, αφού, πίσω από την αγάπη της, κρύβεται η σκέψη του γάμου, της κοινωνικής αποκατάστασής της.

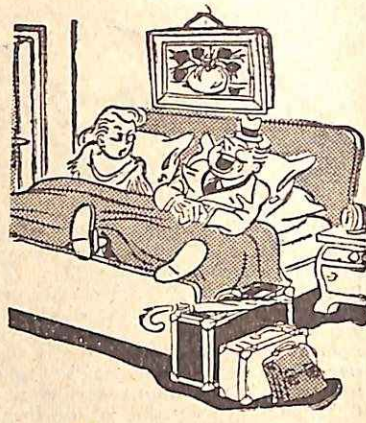
Ιδεώδες γι' αυτά είναι μια πλήρης διαίτα, ανάμικτη και ποικίλη. Είναι απαραίτητο να πίνουν γάλα κάθε μέρα, επιπλέον εκείνων που παίρνουν μέσα στις τροφές τους (κρέας, ριζόγαλα, πουρέδες, κλπ.). Οι συνολικές ανάγκες του οργανισμού τους σε γάλα είναι το λιγότερο μισό κιλό την ημέρα. Το πρώτο, δεν πρέπει να τους λείπει ένα φλιτζάνι γάλα, που μπορεί να βράσει, να γίνει ανακατεμένο με σοκολάτα ή με καφέ.

Στο μεσημεριανό και το βραδυό γεύμα, το γάλα είναι πρωτιώτερο να τους δίδεται μέσα σε πουρέ ή σε γλυκίσμα, γιατί ως υγρό θα τους εκκοθε την όρεξη. Στα γεύματα αυτά δεν πρέπει να πίνουν άλλο από νερό.

Τ' απόγευμα, δίνετε και πάλι στο παιδί σας ένα φλιτζάνι γάλα. Αποφεύγετε το τσάι, για παιδιά μικρότερα από 12 χρονών.

Μετά το γάλα, η διατροφή των παιδιών εξαρτάται από το τιρ. Είναι πλούσιο σε ασβέστιο, που χρειάζεται σε μεγάλες ποσότητες για τα κόκκαλα και τα δόντια του παιδιού. Δεν είναι καθόλου δυσκολογώνευτο και ακατάλληλο για τα μικρά παιδιά, όπως πιστεύουν μερικοί. Αντίθετος, το χωνεύουν άριστα ακόμα και τα νήπια, τους αρέσει δε εξαιρετικά.

Όσο για τα αυγά, δίνετε στο παιδί σας το λιγότερο ένα την ημέρα. Αυτός ο γενικός κανόνας ισχύει για τα παιδιά κάθε ηλικίας σας να τρώει αρκετό κρέας. Πρέπει να τους αρέσει από μικρά, για να τους αρέσει στη ζωή, για πολύτιμη πηγή ζωικών πρωτεϊνών, δηλαδή ουσιών που δημιουργούν τους ιστούς του σώματος. Πολύ καλά είναι και τα πουλάκια. Έχουν λιγότερες πρωτεΐνες, αλλά το βρωτό κρέας, αλλ' είναι πιο εύκολογώνευτο και απορροσιμα απ' το κρέας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Έτσι, αγάπη μου, θα κοιμηθώ περισσότερο αύριο το πρωί!»

που γίνεται η τελετή του γάμου. Οι πρώτες κυττάζον με θαυμασμό τη νύφη κι' ίσως με κάποια ζηλεια. Το βλέμμα τους λέει: «Τα κατάφερε!»

Οι άνδρες, αντίθετα, κυττάζουν το γαμπρό μ' ένα είδος συμπόνοιας. Κι' είναι σαν να λένε με το βλέμμα τους: «Την έπαθε!»

Η εξήγησι αυτού του φαινομένου βρίσκεται στο ότι τα όνειρα, οι σκοποί κι' οι φιλοδοξίες του άνδρα βρίσκονται έξω από τα πλαίσια της αγάπης του γάμου. Και γι' αυτό οι άνδρες βλέπουν και την πρώτη και τον δεύτερο με μεγάλη επιφύλαξη και φοβούνται πάντα μήπως σταθούν εμπόδιο στη σταδιοδρομία τους, που αποτελεί τη βασική και θεμελιώδη επιδίωξή τους.

«Έτσι, η γυναίκα πού, έναντι μιας υποσχέσεως γάμου, είναι πρόθυμη να μην αρνηθεί τίποτα στον άνδρα, εκθέτει τον εαυτό της σ' ένα μεγάλο κίνδυνο. Αυτή τη φορά, εκείνη που ρίχνει το δόλωμα είναι η γυναίκα. Ο άνδρας που τσιμπάει σ' αυτό έρεει πως δε χρειάζεται να κάνει τίποτα άλλο από το να δώσει μια υπόσχεση. Αλλ' είναι μια υπόσχεση που την δίνει μόνο με τα χείλη και που δε θα διστάσει κατόπιν να την αθετήσει».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Αγάπες χωρίς αγάπη.

10^{ov}

Με μια κραυγή που φανέρονε όλη την αγωνία, ρίχτηκε η «Όλγα στο λαιμό του άντρός της. Κι' η Νέλλη από την άλλη μεριά έπεσε στην αγκαλιά του. Οι δύο γυναίκες έκλαιγαν και γελούσαν μαζί.

— Στέφανε... Μπαμπά... Είσαι ζωντανός; Είσαι σ' αλήθεια ζωντανός; Γελώντας έλευθερώθηκε από τα χέρια τους ο άντρας. — Ε, δεν είμαστε καλά! πρόφερε γελαστος κουνώντας το κεφάλι του. Σε καλό σας! Αλλοίμονο αν κάνατε έτσι κάθε φορά. Αεροπλάνο είναι αυτό, Όαχη καμμία φορά και καθυστέρηση. Έλάτε, μη το παρακάνετε. Αφού με βλέπετε μπροστά σας ζωντανό, τι κυττάτε ακόμα σαν να βλέπετε φάντασμα; Κι' έπειδή οι δύο γυναίκες εξακολουθούσαν να κλαίνε και να γελάνε μαζί, τους είπε, με ύφος εξγενναίο: — Δεν θα πάω στο γραφείο σήμερα, είδοθησά... Είμαι κάπως κουρασμένος...

— Κάτρες κουρασμένους! ψιθύρισε η «Όλγα και τον κύτταξε πάλι σαν να μη πίστευε πως τον έβλεπε μπροστά της ζωντανό. Ο Στέφανος όμως πήρε αλλοίωτικα τα λόγια της και σαν να του κακοφάνηκε. Την κύτταξε με το επιθετικό ύφος που είχε τώρα τελευταία όταν της μιλούσε: — Σου κάνει εντύπωση; φώναξε μ' έξαψη. Ταξίδι είναι. Όση άνεση και νύχτη το αεροπλάνο... Ταξίδι είναι. Χθες είχα πολλή δουλειά, σκοτώθηκα στη δουλειά...

— Σου κάνει εντύπωση; φώναξε μ' έξαψη. Ταξίδι είναι. Όση άνεση και νύχτη το αεροπλάνο... Ταξίδι είναι. Χθες είχα πολλή δουλειά, σκοτώθηκα στη δουλειά...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΛΕΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ!

Κυττάχτηκαν κι' οι τρεις τους και το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι τους. Ο «Άλκης έκανε ένα βήμα, προχώρησε προς τον πατέρα του, τον κύτταξε σαν να μην ήταν βέβαιος ότι άκουσε καλά. — Χθες, τον ρώτησε. Ήσουν στη Θεσσαλονίκη χθες, πατέρα; Τα βέβαια του Στέφανου τρεμπούσαν. Μια θυμωμένη άσπρη πέρασε στα μάτια του. — Που άλλοι έβλεπε να ήμουν; ρώτησε προκλητικά. — Ήσουν... ήσουν αλήθεια στη Θεσσαλονίκη; ρώτησε κι' η Νέλλη με φωνή κομμένη. — Έλα Χριστέ και Παναγιά! γέλασε ο Στέφανος νευρικά. Ήταν φανερό ότι οι ερωτήσεις τους σαν να τον τάραζαν. — Με ποιο αεροπλάνο έφυγες πατέρα; ρώτησε ο «Άλκης σοβαρά. — Με ποιο αεροπλάνο; Σκέθηκε ο Στέφανος, μια στιγμή. Έτσι, καθώς τον κύττα-

Μοντέρνο δυναρωαστικό αισθηματικό μυθιστόρημα υπό Ίωάννας Αναγνωστόου-Μπουκουβάλα

Η ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

«Η «Όλγα καταλαβαίνει ότι ο άνδρας της είναι ξετρελαμένος με τη Ζουζού και φοβάται μήπως την εγκαταλείψει. Η Νέλλη πάλι προτιμάει να χάσει τον άρραβωνιαστικό της, το Μάριο, παρά να παντρευτεί ο «Άλκης τη Ζουζού. «Όσο για το Στέφανο, υπόσχεται στη Ζουζού ότι θα πάρει διαζύγιο κι' ότι θα έγκατασταθούν κι' οι δυο μαζί στο Παρίσι. Σε μεταξύ, το ραδιόφωνο άναγελλει ότι το αεροπλάνο της γραμμής «Αθηνών—Θεσσαλονίκης έπεσε στον Πάρνασσό κι' ότι τα συντρίμιά του έρέθηκαν σε μια χαράδρα μαζί με τα πτώματα των επιβατών. Η «Όλγα, η Νέλλη και ο «Άλκης ευθίζονται σε απόγνωση, αλλά ξαφνικά, κάνει την εμφάνισή του, σαν φάντασμα, ο Στέφανος!

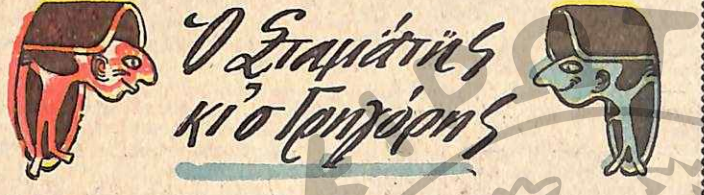

ζαν κι' οι τρεις τους παράξενα, τάραχτηκε ένα λεπτό, τάχασε, ξέχασε τι ακριβώς τους είχε πη. Έπειτα, με μιάς το θυμήθηκε και φώναξε: — Με το αεροπλάνο των 6. Μά φυσικά, με το αεροπλάνο των 6.

— Με το αεροπλάνο των 6; επανέλαβε η «Όλγα και κύτταξε τα παιδιά της σαν τρελή. — Για να σας πω! φώναξε τώρα ο Στέφανος θυμωμένος. Τι σημαίνει αυτό σας το ύφος; Στην αρχή μου κάνατε ύποδοχη, και τώρα με κυττάτε κι' οι τρεις σας σαν... σαν ανακριτές. Μπορώ να μάρω τι συμβαίνει; Ο «Άλκης κατάπιε ένα κόμπο που του ανέβαινε στο λαιμό. Ήταν βέβαιος πως κάποια παρεξήγηση γινόταν. Ήταν σύγυρος πως ο πατέρας του είχε σωθή ως εκ θαύματος' είχε ταξιδεύει

— Μπαμπά, θα σου πούμε, πρόφερε προσπαθώντας ν' ακούσει τη φυσική ή φωνή της. Για πέσ μας όμως πάλι: Έφυγες με το αεροπλάνο των 6; Ήταν σύγυρος πως ο πατέρας του είχε σωθή ως εκ θαύματος' είχε ταξιδεύει

— Μπαμπά, θα σου πούμε, πρόφερε προσπαθώντας ν' ακούσει τη φυσική ή φωνή της. Για πέσ μας όμως πάλι: Έφυγες με το αεροπλάνο των 6; Ήταν σύγυρος πως ο πατέρας του είχε σωθή ως εκ θαύματος' είχε ταξιδεύει

Ο ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΙ' Ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ

«Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που ταπειλιάζον κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζον...»

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Σ' έποχη, που μέσ' στους δρόμους, σκάδουν τόσες εταίρειες κι' οι πεζοί περνάνε λαίκους με λαχτάρες κι' αδαρίες, κάνουν κι' οι αρχαιολόγοι συνεχείς ανακαφές, για να βρουν αρχαίες πλάκες και παλιές... επιγραφές!

Πάνε γόνα οι σκαπάνες κι' άλλα είδη σκαπτικά, σε απόμερα σημεία και σε μέρη κεντρικά και μεγάλη θεωρείται και λαμπρά επιτυχία, αν βρεθούν μεσ' σ' τέ χώμα κάτι στάμνες καί... δοχεία!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — Τα εύρηματα τ' αρχαία κυνηγούν, αίσιας, έλοι κι' ούτε μια στιγμή δεν παύουν να οργάνωνε την πόλη κι' όταν βρουν κάποιο «λύχν» σου δηλώνουν σαφώς, ότι έφεραν σπουδαίες αρχαιοτήτες «είς... φώς»!

Σκάδουν όλη την Αθήνα, την φτωχή και κακομοίρα, για να βρουν αρχαία βάζα με άρωματα καί... μύρα, Διά το πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ξέδωπα περίφημα... ξοβασα δ' ραία...

— Μπαμπά, ρώτησε πάλι η κοπέλα, φεύγει άλλο αεροπλάνο στις 6; για τη Θεσσαλονίκη; Ταράχτηκε πάλι ο άντρας. — Άλλο αεροπλάνο; Όχι. Ένα φεύγει, ένα αεροπλάνο στις 6. Να δούμε όμως ως πότε θα μου μιλάτε με αινίγματα και θα μου κάνετε ανακριτικές ερωτήσεις.

— Ο «Άλκης κύτταζε τώρα τον πατέρα του καλά - καλά. Τόση ώρα ήταν απόλυτα βέβαιος ότι κάποιο θαύμα είχε συμβεί, κι' έτσι είχε σωθή ο πατέρας του. Τώρα άρχισε να σαστίζει, να τάραχνη. Δεν ήξερε που να σταματήσει το μυαλό του. Η Νέλλη όμως ήταν πια απόλυτα σύγυρος πως ο πατέρας της έλεγε ψέματα. Το ίδιο κι' η «Όλγα, που ένοιωσε μια άκατανίκητη επιθυμία να ξεσπάσει σε αναφυλλιά, να ξοβασα δ' ραία...

Μια βαρεία σιγή δάσταζε κάμποσα δευτερόλεπτα. Έπειτα, με μια κίνηση αποφασιστική, πήρε η Νέλλη την εφημερίδα από το τραπέζι. Την εφημερίδα που περιείχε με όλες τις λεπτομέρειες το δυστύχημα. Βουδή, την έδειξε στον πατέρα της. — Από τις πρώτες σειρές, που διάβασε ο Στέφανος, τα κατάλαβε όλα. Για μια στιγμή το μυαλό του σταμάτησε. Για μια στιγμή, μια πάλι έγινε μέσα του: — Ίσως να είναι μοιραίο!... Ίσως να φάσκει η ώρα να τους τα φανερώσω όλα...

— Ίσως κιόλας να παίρνε την απόφαση να μιλήσει, να τους αποκαλύψει τη φοβερή αλήθεια, αν δεν συναντούσε τα μάτια του γιου του καρφωμένα απάνω του εξεταστικά, τρομαγμένα, παραπονεμένα. Αυτή η ματιά σαν να τον έκανε να συνείδη, σαν ν' άγνόκασε το μυαλό του να δουλύνει. — Με ακαρίαία αντίδραση, αντελήφθη όλη την κατάσταση και νόμισε πως ήρε τον τρόπο να κρατήσει τα προσχήματα. — Με μια κίνηση αδιαφορίας, πέταξε την εφημερίδα κι' έπειτα το γέλιο του ακούστηκε τρανταχτό, νευρικό. — Όποτε το μάθατε; Το ξέρατε; Τον κύτταζαν κι' οι τρεις θυμωμένοι, περίμεναν. — Δεν φανταζόμουν πως θα το μαθαίνατε κιόλας, είπε με ύφος όσο πιο γελοστό μπορούσε. — Τι συνέβη, πατέρα; Εξήγησέ μας, είτε ο «Άλκης, κυττάζοντας τον πατέρα του στα μάτια πολύ σοβαρά. — Νά... Ήταν τυχερό μου... Χθες, αντί να φύγει ένα αεροπλάνο στις 6, έφυγαν δυο. Αυτό είναι όλο το μυστικό. Το ένα τσακίστηκε, το άλλο έφθασε περίφημα. Η «Όλγα κύτταζε τον άντρα της με άγνοια. Η ψυχή της, διασπασμένη να του δρή κάποιο ελαφρυντικό, διασπασμένη να τον πι-

στέψη, ρουφούσε τα λόγια του.

— Έφυγαν δυο αεροπλάνα; ρώτησε τρεμάμενη. Κι' εσύ;...

— Φυσικά, δεν ήμουν σ' εκείνο πούτσε, γέλασε αυτός.

Το ύφος του ήταν υπέρ το δέον χαρούμενο, υπέρ το δέον φωνητή η φωνή του. 'Η 'Ολγα όμως τον είχε κιόλας πιστέψει, ενώ η Νέλλη έσφιγγε τις γροθιές της κι' αισθανόταν μια άκατανίκητη επιθυμία να του φωνάξει πως λέει ψέματα. 'Ο 'Αλκης όμως τον κύτταζε βουδός, με μάτια μεγάλα, τον παρατηρούσε καλά-καλά.

— Ένοιωσε ο Στέφανος αυτή τη ματιά και γύρισε στο γυιό του με το γελαστό του ύφος:

— 'Αλκη, ακόμα δεν το πιστεύεις πως είμαι ζωντανός, έ; 'Όταν τ'όμαθα, τι να σου πώ, κι' εγώ δεν το πίστευα. Κι' όταν είχαμε την καθυστέρηση σήμερα, φοβήθηκα μήπως άνησυχήστε. Γι' αυτό... τηλεφώνησα στο γραφείο ότι δεν θα πάω και σκέφτηκα ναρθώ σπίτι, να με δΐτε ζωντανό, να ήσυχάσετε.

— Πώς μπορεί και λείει έτσι το ψέμμα; συλλογιζόταν η Νέλλη. Κι' ένοιωσε σαν κύβια ν' ανεβαίνουν μέσα της κάποια πρωτόγονη απόστροφη για τον πατέρα της.

— 'Ετσι θα είναι, έτσι ε'αί- ναι, συλλογιζόταν η 'Ολγα.

Κι' ένοιωσε μέσα της τους φόβους της να σταματάνε και κάποια καινούργια έλπίδα να ζωντανεύει, να της ψιθυρίζει λόγια γλυκά για το μέλλον:

— 'Ισως όλα να είναι πλάσμα της φαντασίας μου... Μια φορά, είναι ζωντανός κι' ήρθε σπίτι... 'Ο 'Αλκης έμενε ακίνητος, λες κι' όλη αυτή η ιστορία τον είχε μετατρέψει σε στήλη άλατος. Τα μάτια του μόνον παρακολουθούσαν κάθε κίνηση, κάθε έκφραση του πατέρα του.

— Λοιπόν! φώναξε αυτός. 'Η- συχάσατε τώρα; 'Αντε... θα κάνω μια βόλτα... 'Ισως να περάσω κιόλας από το γραφείο, να ιδού- νε κι' εκεί ότι είμαι ζωντανός, έπειδή κι' εκεί άνησυχήσανε, τρελλάθηκαν. Και θάρθω χωρίς - χωρίς το μεσημέρι σπίτι.

ΠΑΡΑΣΕΝΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω από την πλάτη του πατέρα, η Νέλλη κύτταξε τη μητέρα της στα μάτια. Αυτή, είχε υπερνικήσει όλες της τις αμφιβολίες και δεν συλλογιζόταν τίποτα άλλο παρά την εύτυχία της:

— Τι ήταν αυτό; άναστενάξε άναστενάζοντας με άνακούφισι. Χρόνια της ζωής μου μου κό- στισε.

Συνήντησε τα μάτια της Νέ- λης και σαν νάνοιωσε κάποια στενοχώρια. Δεν ήθελε εκείνη τη στιγμή να χαλάσει τη χαρά της. Γι' αυτό έστρεψε τα μάτια της στο γυιό της.

— 'Αλκη... πρόφερε χαρούμε- νη. 'Ακόμα δυο λεπτά και θα εί- χαμε άναστατώσει την 'Εταιρία.

Περίμενε να τον δΐ να γελάει, ν' ακούσει την ώραία, ξεγνοιαστή φωνή του, σαν ήχω στη δική της χαρά. 'Ο 'Αλκης όμως έμενε σο- βαρός και κύτταζε μια τη μη- τέρα του μια την αδελφή του, λες και κάτι ήθελε ν' ανακαλύψει στην έκφρασή τους.

— 'Η χαρά της 'Ολγας ε'αν νά- σθυσε. Μια στενοχώρη σιγή έπε- σε ανάμεσα σ' αυτούς τους τρεις ανθρώπους, που σκέπτονταν τα ίδια κι' όμως δεν τολμούσαν να φανερώσουν ο ένας στον άλλον τις σκέψεις τους.

Κι' άξαφνα, ο 'Αλκης σηκώσι- κε. Φαινόταν ξαφνικά κομψοκί- νητος κι' η φωνή του ακούστηκε άτση:

— Ναί... ταραχτήκαμε πολυ... Πάω κι' εγώ μια βόλτα έξω. Θάρ- θω το μεσημέρι.

— Έφυγε, χωρίς να τις κυττάξ- η. Το ύφος του ήταν τόσο πα- ράξενο, που η μητέρα του κέρω- σε.

— Τι έπαθε; ρώτησε φοβι- σμένη.

Τότε πήγε η Νέλλη κοντά της. Δίσταζε, κι' όμως είχε τόσο βά- ρος στην καρδιά της, που δε μπορούσε πια να παύει κωμω- δία:

— Μαμά... δεν πίστεψε, άπο- κρίθηκε σιγανά. Δεν πίστεψε λέξι. Τα μάτια της 'Ολγας μεγάλω- σαν, έδειξαν τρόπο.

— Δεν πίστεψε... τον πατέρα σου;...

— Ναί... δεν ήταν δυνατόν να τον πιστέψω.

— Νέλλη, εγώ τον πίστεψα. Τα χείλη της κοπέλλας τοε- μούλιασαν. 'Επειτα, ξαφνικά, ξέ- σπασε το κλάμα. 'Ολη της η ά- γωνία, όλη της η ταραχή ξε- σπούσε τώρα.

— Νέλλη, φώναξε η μάνα τρο- μαγμένη. Πές μου... Νομίζεις, α- λήθεια;...

— Μα είναι φανερό, μαμά.

— 'Αποκλείεται να συνέβη θ- πως μάς τα είπε;

— 'Οχι. Δεν θα μάς τάλεγε όμως έτσι. Δεν θα μάς βασάνιζε τόσο ώρα έτσι. 'Ηταν απλό, να

μάς το πΐ από την αρχή.

Πέρασε η 'Ολγα το χέρι της στο μέτωπό της.

— Θα τρελλαθώ, παιδί μου...

— 'Αν είπες ψέματα... τότε, πρέπει να παραδεχτούμε πως το ταξίδι του αυτό της Πέμπτης είναι ψέμα, φαντασία.

— Ναί, μαμά, είναι ψέμα, φαντασία...

— Τότε;

Κυττάχτηκαν, μη τολμώντας ακόμα να ολοκληρώσουν τις σκέ- ψεις τους. Πρώτη η μητέρα ηύρε το θάρρος:

— Λές... λές να έχω σχέση με τη Ζουζού;

— Δεν ξέρω... Με κάτι πρέ- πει να έχω σχέση. Με κάτι πρέπει να έχω οποιοδήποτε σχέση.

— Νέλλη... Πρέπει να μάθου- με. Είναι χειρότερα ναχουμε την αμφιβολία παρά τη δεβαιότητα. Πρέπει να μάθουμε.

— Δάγκωσε η κοπέλλα τα χείλη της.

— Ναί, μαμά. Κι' εγώ θάρ- θα ναχω τη δεβαιότητα.

— 'Αλλά, πώς;

— Να ρωτήσουμε στην έται- ρία, αν έφυγαν χθές δυο αερο- πλάνα στις έξη. Είναι απλούστα- το.

— Να κάνουμε ένα τηλεφώνη- μα;

— 'Οχι, μαμά. Θα πάω μόνη μου. Θα πεταχτώ. 'Εκεί θα μάθω λεπτομέρειες.

— Πήγαινε, πρόφερε η 'Ολγα, με αγωνία τώρα. Τρέχα, Νέλλη μου. Πρέπει να το ξέρουμε πριν από το μεσημέρι. 'Αλλοίμονο αν έχουμε μια τέτοια ύποψία άδι- κα.

— Πάω αυτή κιόλας τη στιγ- μή.

— Κι' έλα άμέσως, έκανε με φωνή κομμένη η γυναίκα.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

— 'Όταν έφθασε στην πόρτα του γραφείου της αεροπορικής εται- ρίας, η Νέλλη, κατάλαβε πως εί- χε λαχανιάσει. Τόσο έτρεχε χω- ρις να το νοιώθη.

— Ένας υπάλληλος την κύτταξε έρωτηματικά.

— Συγγνώμη, πρόφερε η κο- πέλλα. Θα ήθελα μια πληροφο- ρία.

— Εύχαρίστως, άποκρίθηκε αυτός σοβαρά.

— 'Ηταν φανερό πως περίμενε να τον ρωτήσει κάτι για τη χθε- σινή καταστροφή.

— Θα ήθελα... ξέρω... έγινε

δυστύχημα... άρχισε τραυλίζον- τας η Νέλλη.

Είχε συνήθως αυτοπεποίθησι, εκείνη τη στιγμή, όμως, μπε- ρευόταν η γλώσσα της. Είχε ένα παράξενο συναίσθημα σαν να βρι- σκόταν ο πατέρας της μπροστά της, να τον ντροπιάζει κατά πρόσωπο.

— 'Ο υπάλληλος νόμισε πως κα- τάλαβε και θέλησε να τη βοη- θήσει.

— Για ποιόν επιβάτη ένδια- φέρεστε; ρώτησε με φωνή πέν- θιμη. Έχουμε πλήρη κατάλογο των άπολεσθέντων.

— Δεν ενδιαφέρομαι για έπι- βάτη...

Το πρόσωπο του υπαλλήλου ξαστέρωσε.

— 'Οχι;

— 'Οχι... Θα ήθελα να μά- θω: 'Εκτός από το αεροπλάνο που κατεστράφη... έφυγε κι' άλλο αεροπλάνο την ίδια ώρα;

— Δηλαδή... θέλετε να πΐτε;...

— Το αεροπλάνο πούτσε έ- φυγε στις έξη το απόγεμα;

— Ναί, όπως πάντα.

— Έφυγε κι' άλλο αεροπλάνο, έκτακτο, εκείνη την ώρα για τη Θεσσαλονίκη;

— 'Οχι! άποκρίθηκε ο άν- τρας, κάπως πιο ζοηρά απ' ό,τι περίμενε η Νέλλη, κάπως πιο ά- πότομα απ' ό,τι θα ήταν δικαιο- λογημένο.

— 'Οχι;

— Φυσικά όχι, ξανάπε εκεί- νος. Γιατί ρωτάτε;

— 'Ετσι άκουσα.

— Περιέργω πράγμα. Πρό- πέντε λεπτών μούκανε και κάποι- ος άλλος την ίδια έρώτηση.

— Τα πέταξε έτσι αυτά τα λό- για, η κοπέλλα όμως τα πρό- σεξε.

— Κι' άλλος;

— Ναί. Ένας νέος. Φαινόταν πολυ ταραγμένος και μούκανε την ίδια έρώτηση. Δε μπορώ να καταλάβω, τι διάδοσις είναι αυ- τή.

— 'Η καρδιά της Νέλλης άγω- σε. Πριν προφέρει καλά-καλά αυ- τὰ τα λόγια ο υπάλληλος, η καρ- δια της είχε κιόλας πΐ, ότι κα- νείς άλλο παρά ο 'Αλκης δε μπο- ρούσε ναχ πΐει να πάρη αυτή την πληροφορία. Πέβαινε από ά- γωνία να το εξακριβώσει, δίστα- ξε όμως να ρωτήσει. Κι' ο υπάλ- ληλος φαινόταν κάπως νευρι- κός.

— Δεσποίνις, επανέλαβε έν- τωνα. Στις έξη το απόγεμα ύ- παρχει ένα αεροπλάνο της γραμ- μής. Δυστυχώς, συνέβη αυτό το θλιβερό...

— 'Η Νέλλη δεν άκουγε. Είχε κι- όλας πάρει την άπόφασι. 'Ηξερε ότι δεν θα ήσυχάζε αν δε μά- θαινε.

— Συγγνώμη, ρώτησε. Μή- πως ο νέος που ήρθε να πάρη την πληροφορία, ήταν ένας λεπτός, ψηλός, με μαύρα μαλλιά και γα- λανά μάτια;

— 'Ακριδώς έτσι! άποκρίθη- κε ο άντρας άπορημένος.

— Ένα νευρικό γέλιο άκούστη- κε. Δεν ήξερε τι άλλο να κάνει η Νέλλη για να κρύψη την ταρα- χή της.

— 'Ο άδελφός μου! ψιθύρι- σε. Είχαμε την ίδια πληροφορία ... Με συγχωρείτε...

— Έφυγε, μασώντας τα τελευ- ταία λόγια κι' έφθασε θιαστική έξω στο δρόμο, έπειδή καταλά-βαινε ότι κοκκίνιζε ως τ' αυτιά.

— Έξω στάθηκε δυστυχισμένη.

— 'Ο 'Αλκης! 'Ηταν φυσικό. Την ίδια σκέψι έκανε κι' αυτός.

— Τώρα, πΐει, η πίστι του στον πατέρα, κλονίστηκε. Θα γίνη κι' αυτός δυστυχισμένος.

— Έπαιξε ο ήλιος με τη βροχή εκείνο το άπριλιτικό πρωινό. Οι καμπάνες χτυπούσαν πένθιμα. Σαν σταγόνες ήχηρής άκουγό-ταν ο χτύπος τους μέσα στην ύ- γρη ατμόσφαιρα.

— 'Μεγάλη Παρασκευή! ά συλλο- γίστηκε η Νέλλη.

Τότε μόνον το θυμήθηκε.

— Μας έχει τρελλάνει! δόγ- γηξε σχεδόν δυνατά. Μας έχει τρελλάνει!

Και γύρισε στο σπίτι της κουρασμένη, σαν να είχε κάνει μια άτέλειωτη πορεία.

ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ;

Κυττάζοντας οι δυο γυναίκες με άπόγνωση.

— Τι θα κάνουμε; δόγγηξε η μάνα.

— Τι μπορούμε να κάνουμε; άποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Δεν είχε πΐ της μητέρας της, ότι κι' ο 'Αλκης είχε πΐει για την ίδια πληροφορία. 'Ηθελε να γυρίσει πΐα ο άδελφός της, να ιδΐ τι στάσι θα κρατούσε.

— Πρέπει να του μιλήσω, πρόφερε η 'Ολγα με φόβο.

— Δεν ξέρω αν πρέπει, έκανε η Νέλλη συλλογισμένη.

— Μα ως τότε θα ζούμε στο ψέμμα; 'Ως τότε;

— Είναι φοβερό, μαμά, το ξέρω. Κι' εγώ δε μπορώ πΐα, μούρχεται να σκοτωθώ... Με το Μάριο... ζούμε σ' ένα ψέμα. Κά- θε του λέξι τώρα, είναι ψεύτικη, το καταλαβαίνω. Κι' όμως δεν τον ρωτάω. Τόν αφήνω.

— 'Ισως να είναι το καλύτε- ρο, αυτό. 'Ισως κάποτε να γυρί- ση ο πατέρας σου. 'Ενώ αν τα εκδίσουμε τα πράγματα...

— 'Ισως κάποτε κι' ο Μά- ριος...

— 'Ενα λυγρό έπεσε η Νέλλη στην άγκαλιά της μητέρας της. Κι' οι δυο γυναίκες ξέσπασαν σε θρήνο.

— Τι να κάνουμε; Τι να κά- νουμε;

— 'Αν είχαμε το θάρρος... πρόφερε η Νέλλη κι' έσφιξε τις γροθιές της, σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

— Τι θάρρος, παιδί μου;

— 'Αν είχαμε το θάρρος να μιλήσουμε, να τα ξεκαθαρί- σουμε.

Κούνησε η μάνα με άπελπι- σία το κεφάλι της.

— Κι' όμως, πρόφερε η Νέ- λη. Μου φαίνεται πως εγώ πρέ- πει να τα ξεκαθαρίσω με το Μά- ριο. 'Εγώ τουλάχιστον, πρέπει.

— Δεν είναι το ίδιο, έπΐει η μάνα. Το ξέρω, κι' εσύ θα πο- νέσης. 'Αλλά, δεν θα γκρεμιστή το σπίτι σου.

ΜΙΑ ΣΑΤΙΡΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Μια χαρακτηριστική σκηνή από το φιλμ «Ψηλά τα χέρια Χίτλερ», στο οποίο ο εξαιρετος ήθοποιος Βασίλης Διαμαντόπουλος και ο δη- μοφιλής κωμικός μας Θανάσης Βέγγος εμφανίζονται σε δυο σπαρτα- ριστούς ρόλους. 'Υποδύονται δυο λαϊκούς τύπους, τους οποίους κατά τη διάρκεια της κατοχής, στελέχη της αντιστασής προσπαθούν να πεί- σουν πως πρέπει να πάρουν ενεργό μέρος στην αντίστασι κατά των στρατευμάτων κατοχής. 'Ολα αυτά δίνουν άφορμή σε μια άλυσίδα από κωμικά επεισόδια και επιτρέπουν στο Θανάση Βέγγο να δημιουρ- γήσει ένα ρόλο, που τον θεωρεί σαν τον καλύτερο της γόνιμης κινη- ματογραφικής του καριέρας.

— Ναί, μανούλα. Για σένα είναι χειρότερα. 'Ασε, μη λές τί- ποτα. 'Αφισε τον πατέρα να δει- ξη τις διαθέσεις του. 'Εγώ όμως, πήρα την άπόφασι. Πρέπει να ξέρω πού θα δίδω. Καλύτερα μια δεβαιότητα παρά αυτή η αμφιδο- λία που με σκοτώνει.

— Τι μπορούμε να κάνουμε; άποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Δεν είχε πΐ της μητέρας της, ότι κι' ο 'Αλκης είχε πΐει για την ίδια πληροφορία. 'Ηθελε να γυρίσει πΐα ο άδελφός της, να ιδΐ τι στάσι θα κρατούσε.

— Πρέπει να του μιλήσω, πρόφερε η 'Ολγα με φόβο.

— Δεν ξέρω αν πρέπει, έκανε η Νέλλη συλλογισμένη.

— Μα ως τότε θα ζούμε στο ψέμμα; 'Ως τότε;

— Είναι φοβερό, μαμά, το ξέρω. Κι' εγώ δε μπορώ πΐα, μούρχεται να σκοτωθώ... Με το Μάριο... ζούμε σ' ένα ψέμα. Κά- θε του λέξι τώρα, είναι ψεύτικη, το καταλαβαίνω. Κι' όμως δεν τον ρωτάω. Τόν αφήνω.

— 'Ισως να είναι το καλύτε- ρο, αυτό. 'Ισως κάποτε να γυρί- ση ο πατέρας σου. 'Ενώ αν τα εκδίσουμε τα πράγματα...

— 'Ισως κάποτε κι' ο Μά- ριος...

— 'Ενα λυγρό έπεσε η Νέλλη στην άγκαλιά της μητέρας της. Κι' οι δυο γυναίκες ξέσπασαν σε θρήνο.

— Τι να κάνουμε; Τι να κά- νουμε;

— 'Αν είχαμε το θάρρος... πρόφερε η Νέλλη κι' έσφιξε τις γροθιές της, σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

— Τι θάρρος, παιδί μου;

— 'Αν είχαμε το θάρρος να μιλήσουμε, να τα ξεκαθαρί- σουμε.

Κούνησε η μάνα με άπελπι- σία το κεφάλι της.

— Κι' όμως, πρόφερε η Νέ- λη. Μου φαίνεται πως εγώ πρέ- πει να τα ξεκαθαρίσω με το Μά- ριο. 'Εγώ τουλάχιστον, πρέπει.

— Δεν είναι το ίδιο, έπΐει η μάνα. Το ξέρω, κι' εσύ θα πο- νέσης. 'Αλλά, δεν θα γκρεμιστή το σπίτι σου.

— Ποδ να πάμε; Καλύτερα να μένουμε σπίτι. 'Εχουμε και τον 'Αλκη για λίγες ημέρες.

— Σωστά, έπΐει η 'Ολγα, πρόθυμη. Νά καλέσουμε, λοι- πόν...

— 'Οχι και κόσμο, έπΐει ο Στέφανος. 'Οχι φασαρία... Δε θαρίεσαι. Καλύτερα 'Ισως να μέ- νουμε μόνοι. Νά καλέσουμε μόνο τη Ζουζού, βέβαια, να μη την ά- ρίσουμε έρημη μια τέτοια μέ- ρα...

Αυτό ήταν! Πώς του είχαν φα- νή δύσκολα αυτά τα τόσο απλά λόγια! Πώς του είχε φανή δου- νά να τα προφέρη... Και πώς έ- πεσαν σαν πέτρα στην καρδιά της 'Ολγας, σαν βόλι στην καρ- δια της Νέλλης.

Τον κύτταξαν κι' οι δυο τους βουδές. Κι' αυτός θυμωσε με τον εαυτό του, έπειδή κατάλαβε πως κοκκίνιζε. Για να κρύψη την τα- ραχή του, πήρε ύφος επιθετικό, όπως το συνήθειε τον τελευταίο καιρό.

— Δε θέλεις; φώναξε στη γυ- ναίκα του. Δεν το θεωρείς σω- στό;

— Μά... ναί... φυσικά... πρό- φερε αυτή.

— 'Η Νέλλη όμως μπήκε στη μέ- ση.

— Δεν το θεωρώ άπαραίτητο, έπΐει γρήγορα. Μπαμπά, έφτος έχουμε τον 'Αλκη εδώ. 'Ας μεί- νουμε, να γιορτάσουμε οικογενει- ακώς.

— Μα η Ζουζού, είναι μέλος της οικογενείας, επέμεινε ο Στέ- φανος, ξαναδρίσκοντας την αυτο- κυριαρχία του. Κι' η Ζουζού, δεν πρόκειται, φαντάζομαι, να μάς ένοχλήσει.

Πίσω από την πλάτη του άν- τρός της, η 'Ολγα έκανε νόημα στην κόρη της να υποχωρήσει. 'Η Νέλλη δάγκωσε τα χείλη της και χωρίς λέξι γύρισε την πλάτη και ξανάπιασε τάχα την άπασχό- λησή της.

— Είναι άμαρτία, πρόφερε ο Στέφανος, με ύφος όσο πιο πα- τρικό μπορούσε. Είναι άμαρτία να τ' άφίσουμε το όρανό. Ποιόν έχει στον κόσμο;

— Καλά, να την καλέσουμε, έπΐει η 'Ολγα με φωνή βραχνή. Θα τη δΐς εσύ, Στέφανε;

— 'Εγώ; γέλασε ο άντρας. Πού θα την δΐς εγώ; 'Εκτός πΐα αν έρθη τυχαία... 'Αλλοίως την είδοποιήσετε έσείς.

— Καλά, ψιθύρισε ύποτακτικά η γυναίκα.

ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΑΥΡΟ

Μετα λίγη ώρα έφτασε κι' ο 'Αλκης.

— Καλώς τον! φώναξε ο πα- τέρας του, άφύσικα χαρούμε- νος.

— Τα γκρίζα του μάτια έδειχναν κάποια άγωνία, καθώς σπληνώθη- καν στα γαλανά μάτια του γιου του.

— 'Αργήσα; ρώτησε ο 'Αλ- κης άτση.

Το πρόσωπό του ήταν μαύρο. Φαινόταν σαν να είχε άδυνατί- σει μέσα σ' ένα πρωινό, σαν να είχε γεράσει κιόλας.

— Δεν πειράζει! φώναξε πάλι ο πατέρας του ευθυμια. 'Ες άλ- λου, σήμερα δεν έχουμε κανένα λουκούλιο γεύμα...

Κάθισαν στο τραπέζι, όπως πάντα. Κι' όπως πάντα σεβρί- ρισε η υπηρέτρια. Κι' όπως πάν- τα όλα περιπονημένα, άψογα, φα- νέρωναν την οικονομική άνεσι και τη νοικοκυρσύνη της 'Ολγας.

Κι' όμως, στον άέρα άκουγόταν σαν μια άδιάκοπη κακοφωνία.

— 'Ο Στέφανος μιλούσε πολύ, γελοῖος πολύ. Ποτέ δεν ήταν τό- σο φλύαρος και τόσο ευθυμιο.

— Περιόφημο πήδημα! Κόϊμα όμως που δε θα με πιστέψη κανένας!

— Πλούτισε, πουλώντας γύψο στα χειμερινά σπόρί!...

— Γιατί γυπιάς τόσο δυνατά, Χα- ρίλας και βγαίνει διαρκώς έξω η μπάλλα;

Η Όλγα απαντούσε μηχανικά, γελούσε μαζί του νευρικά, κατέβαλλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να τον ενισχύσει στην καλή του τη διάθεση. Η Νέλλη καθόταν στα καρφιά. Της έρχοταν να ξεφανώσει. Όλη αυτή η κατάσταση την τρέλαινε. Τώρα πια δεν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρά να δη μιὰ ώρα αργότερα το Μάριο να ξεδιαλύνει τη θέση της. Έκείνος όμως που έμενε πραγματικά ζοφερός, μαύρος, όλη την ώρα, ήταν ο Άλκης. Ένα βαρύ σύννεφο είχε πέσει στην ώρα, νεανική του φυσιογνωμία, και δεν έλεγε να φύγει. Απαντούσε μόλις, με μονοσυλλαβικά στον πατέρα του κι όταν τον άκουγε να γελάει, τούρριχνε γρήγορες αποδοκιμαστικές ματιές. Τis καταλάβαινε ο Στέφανος; Κανείς δεν θα μπορούσε να το δεβαιώσει. Πάντως, όσο πιο σιωπηλός ήταν ο γιός του, τόσο πιο ευθυμικός φαινόταν αυτός, τόσο γελούσε δυνατά, έλεγε αστειά, γελούσε παλι μόνος του. Κι' ανίδεος να ήταν κανείς, θα καταλάβαινε πως η στάσις του δεν ήταν φυσική. Όταν σηκώθηκαν από το τραπέζι, φάνηκαν κι' οι τέσσερις ν' ανασαίνουν με άνακαυφισι. Ο Στέφανος δήλωσε αμέσως πως θα πάει να πλαγιάσει για λίγο. Η Όλγα άσχολήθηκε στην κουζίνα, χωρίς να υπάρχει λόγος. Δεν τολμούσε όμως να μείνει μέσα με τα παιδιά της. Έτρεμε μή κάνη καμιά έρωτησι ο Άλκης. Κι' έτσι έμειναν στην τραπεζαρία μόνα τα δυο αδέρφια.

Η ΕΡΩΤΗΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

Η καρδιά της Νέλλης άρχισε να χτυπά. Έτρεμε κι' αυτή μη τη ρωτήση ο αδελφός της. Δεν θαθελε να του πη την κατάστασι, δεν θαθελε όμως και να τον ξεγελάσει με ψέματα. Ο Άλκης έφερε μιὰ δόλτα στο δωμάτιο, άναψε τσιγάρο. Δεν ήταν καπνιστής, και μονάχα το τσιγάρο αυτό της φανέρωσε την ταραχή του. Φαινόταν να διστάζει. Μια έκανε να καθίση, και την άλλη στιγμή προχωρούσε προς την πόρτα. Ποτέ δεν τον είχε δη τόσο παραγμένο η Νέλλη. Στο τέλος, αυτή πρώτη δε βάσταξε: — Τί έχεις, Άλκη; τον ρώτησε. Σάν κάτι να σε απασχολή. Γύρισε, την κύτταξε σαν ένοχος. Η απάντησί του ήρθε, τραδωχτή: — Δεν έχω τίποτα. Τί θέλεις νάχω; — Κάθισε, λοιπόν, να τα πούμε λιγάκι. Διστακτικά, χώθηκε σε μιὰ πολυθρόνα ο νέος, και τυλίχτηκε στον καπνό του τσιγάρου του. Η καρδιά τους ήταν γεμάτη έρωτηματικά, γεμάτη εξομολογή-

Άλλο το θαύμα

Ίνδοι προφήτες διάδασαν... τ' αστέρια ένα-ένα και... έσπερα μάς είπαν κι' όρθα και ξεκομμένα, πως έφτασε στο τέλος της η σφαίρα η γηινή και κορινιαχτός και μπουρμπέρη, έντος λεφτού, θα γίνη... Κι' η φήμη αυτή που όλκληρη την πολι μας αλώνισε, μάς έκοψε τα πόδια μας κι' άμεσως μάς... έκλόνισε!

Τέ τέλος έσπεφθήκαμε, του κόσμου πως σημαίνει κι' απ' την φριχτή την είδησι πολύ έμπειρασμένο, στού Ζάχου μαζεύτηκαμε γεμάτοι άκραιο και σάν... Ίνδοι φακίρηδες άπάντα σε καρφιά, σκεφθήκαμε να πέσουμε στ' ώρασι μας το πιάμα και να μη το αφήσουμε να μάς το πη το... χόμα!

Τis κούπες μας άδειαζαμε τη μιὰ μετά την άλλη και: «φέρε μας — φωνάζαμε — από τα ίδια πάλι, για να θρεθούμε, θρε παιδιά, στην πλήρη γεννοιασιά μας μιὰ κι' είνε λίγα τα ψωμιά η μάλλον τα... κρασιά μας! Κι' έφασαν η συντέλεια της γης μάς περιμένει στον άλλο κόσμο άπάντες να πάμε... μεθυσμένοι!»

Αυτά συλλογιζόμαστε και πίνουμε άράδα ποτήρια, κρασοκάνατα και μπότσες κου- (τουράδα, αλλά στο τέλος, φίλοι μου, η γη δεν κα- (τουράδα, και μόνο το κρασάκι μας τ' ώρασι πήγε (στράφι, Τούτέστι την έπερασε η πλάσι άνεφέλως κι' έπήλθε, άντι το Σύμπαντος, τών... (θαρελιών το τέλος!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

σεις. Κι' όμως κανείς τους δεν τολμούσε να μιλήση. — Νέλλη, πητάξε άσφα ο Άλκης. Θέλω να μιλήσουμε για σένα. Τί πρόκειται να γίνη; Σήκωσε τους ώμους της η κοπέλλα. — Πώς δεν ξέρεις; Έκανε ο αδελφός της άπότομα. Δεν είναι πράγματα που μπορούν να μείνουν σε έκκρεμότητα. — Θα του μιλήσω, Άλκη. — Πότε; — Σήμερα κιόλας. Σούφρωσε τα φρυδια του ο νέος. — Τί βάζεις στο μυαλό σου, Νέλλη; Είναι δυνατόν ν' άλλαξαν τα αισθήματά του, οί διαθέσεις του; — Γιατί όχι; — Μά, δεν είναι σωστό... Τον κύτταξε στα μάτια. — Μ' έσένα πως είναι σωστό, Άλκη;

Κοκκίνισε άπότομα ο νέος. — Μ' έμένα; — Ναί, Άλκη. Δέ μπορείς να ισχυρισθής, ότι δεν την παραμελείς τη Λιάνα. Χαμήλωσε τα μάτια του κι' έμεινε κάμποση ώρα συλλογισμένος. Έπειτα κύτταξε την αδελφή του καλά. — Νέλλη... Άν σου πώ ένα μυστικό;... — Καλύτερα να μη μου το πής, άποκρίθηκε γρήγορα η κοπέλλα. — Η καρδιά της χτυπούσε, η αναπνοή της κοδόταν. Σηκώθηκε, πήγε κοντά της. Το πρόσωπό του είχε πάρει μιὰ

παράξενη έκφρασι, είχε γίνει άξανα φανερό: — Αδελφούλα μου, πρόφερε με φωνή χαϊδιάρικη. Πρέπει να σου πώ το μυστικό μου, πρέπει να το πώ σε κάποιον. — Καλύτερα όχι, καλύτερα όχι. — Η απάντησί σου δείχνει πως το μαντεύεις. — Ναί... όχι... δε θέλω να τ' ακούσω. Της χείδεψε τα μαλλιά κι' έσκυψε άπάντα της. — Εγώ όμως θα στο πώ, έπειδη είσαι ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που μπορώ να το πώ. Δεν ξέρω πως θα το πάρω οί άλλοι. Το μυστικό μου όμως μου θαράννει την καρδιά. Δέ θέλεις να τ' ακούσης, Νέλλη;

Έσφιξε τις γροθίες της κι' αισθανθηκε μιὰ ακατανίκητη επιθυμία να πεταχτή, να κρεμαστή στο λαιμό του και να του φωνάξη λόγια άπελπισίας: — Τραβήξου από αυτή τη γυναίκα! Σώσε τον έαυτό σου και σώσε κι' όλους μας. Άλκη, σε περιμέναμε με λαχτάρα. Μη προσθέτης κι' έσύ δυστυχία! Τα λόγια πλημμύριζαν την καρδιά της, ανέβαιναν στα χείλη της κι' όμως δεν της ήταν δυνατόν να τα προφέρη. Ο νέος την κύτταξε παραγμένος, έρωτηματικά. Και παίρνοντας τη σιωπή της για συγκατάθεσι, άρχισε: — Νέλλη... τη Λιάνα την άναπούσα πολύ, τη συλλογιζόμουν όλο τον καιρό στη Γερμανία ι' είχα έρθε άποφασισμένος ν' άρρα-

θωνιστούμε, να παντρευτούμε, αν το ήθελαν όλοι. Τώρα όμως... τώρα, Νέλλη, αδελφούλα μου... αν την παντρευτώ τώρα, θα την άπατήσω από την πρώτη μέρα, από την πρώτη στιγμή. — Όχι, Άλκη... όχι, φιδύρισε με φόδο η κοπέλλα. Μην προχωρήσ...

— Τα μάντεψες; είπε αυτός μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο. Δεν ήταν δυνατό να μη τα μαντέψης... Ναί... αδελφούλα... μόλις την είδα την αγάπησα... Δεν το περιμένα, δεν το ήθελα και πάλεψα με τον έαυτό μου. Άλλά η αγάπη φούντωσε και στη δική της την καρδιά. Ήταν σάν να περιμέναμε ο ένας τον άλλο. Ήταν σάν να έρχόμουν γι' αυτήν κι' όχι για τη Λιάνα. — Άλκη, τον διέκοψε... Μη το λές. Δεν πρέπει να το πής ούτε στον έαυτό σου. — Γιατί; ρώτησε ο νέος γλι-κά. Δεν είσαι ευχαριστημένη που σου άνοίξε την καρδιά μου; Δέ θέλεις ναμάστε, όχι μόνον αδελφια, αλλά και φίλοι; — Ναί, Άλκη, σ' ευχαριστώ που μου άνοίξεις την καρδιά σου. Άλλά αυτό που μου είπες είναι πολύ κακό. — Το βρίσκεις αλήθεια τόσο κακό; Γιατί, Νέλλη; — Η Λιάνα θα βάλη το κεφάλι της να πεθάνη.

— Άν είναι ξευπηνη, άν κρίνη ανθρωπίνα, θα με καταλάβει. Τρία χρόνια μακριά της, νόμιζα ότι διατήρησα μέσα μου τη θύμησι της. Φαίνεται όμως πως γελάστηκα. Έτσι έξηγώ, πως γόλις αντίκρυσα τη Ζουζού, κατάλαβα πως αυτή ήταν για μένα η ιδανική γυναίκα. — Όχι, Άλκη... Δεν είναι γυναίκα για σένα η Ζουζού. Ο Άλκης κύτταξε την αδελφή του με ξαρκικό πείσμα και παράπονο. Η φωνή του ακούστηκε σκληρή: — Νέλλη... έχω καταλάβει πως δεν την χωνεύετε... ούτε συ ούτε η μητέρα. Φαντάζομαι, η μάλλον είμαι βέβαιος, ότι καταλαβαίνω το λόγο: Δεν σάς φαίνεται κοινωνικά άντάξια μου... — Άλκη, δεν είναι μόνο αυτό. Το ξέρω. Είναι και το οικονομικό ζήτημα. Φυσικά, θεωρητικά, η Λιάνα είναι μιὰ νύφη πολυ καλότερη. — Όχι μόνον θεωρητικά. Και ουσιαστικά. Η Λιάνα θα μούδινε μιὰ μεγάλη προίκα... Τί να την κάνω την προίκα, Νέλλη; Περιουσία έχομε, δόξα σοι ο Θεός. Κι' αν δεν είχαμε όμως, κι' αν ακόμα πάρης έσύ όλη την περιουσία για προίκα, δεν έχει σημασία. Έγώ θαχω την εργασία μου, το μέλλον μπροστά μου, και πολύ γρήγορα θα μπορέσω να ζήσω με τη Ζουζού περίφημα. — Μά σου πώ μάλιστα, έχω πάρει μέσα μου την άπόφασι. Άν μου φέρουν έμπόδιο οί γονείς μας, Νέλλη, θα τους το δηλώσω: Θα

τους πώ ότι δεν έχω την άξίωσι να μου δώσουν δεκάρα! Άς σου τα δώσουν όλα έσένα. Έγώ θα τα δώλω πέρα μόνος μου. Μια φορά τη Ζουζού θα την κάνω γυναίκα μου. Στο λέω, σε προειδοποιώ... Στάσου, κάτι ακόμα να σου πώ, κι' έπειτα μπορείς να πής κι' έσύ ότι θέλεις. Ός τώρα ήμουν πολύ άγαπημένα αδέρφια, δεν είναι έτσι; Ήλπιζα πως σ' αυτό το ζήτημα θα σε είχα σύμμαχο. Το έλπιζα ακόμα. Άν όμως, Νέλλη, έχης κι' έσύ προλήψεις, αν θελήσης να προσπαθήσης να με κάνης ν' άλλαξω ιδέες... τότε... θα καταλάβω ότι άσας υπερόβολικες έλπίδες στην αγάπη σου και στην κατανόησί σου.

Τά έλεγε αυτά χωρίς αναπνοή, κι' ήταν κόκκινος, ξαναμμένος. Τα μάτια του πετούσαν σπιδες, κι' η όμορφη, νεανική του φυσιογνωμία φανέρωνε όλο το πάθος, που του είχε έμπνεύσει η Ζουζού. Τον κύτταζε σαν απολιθωμένη τώρα η αδελφή του. Στην αρχή είχε προσπαθήσει να τον αντι-κρούση, να τον σταματήσει. Τώρα η γλώσσα της είχε θελή, κι' όταν ακόμα εκείνος σταμάτησε, η κοπέλλα τον κύτταξε σαν να είχε χάσει τη λαλιά της. — Με συγχωρήσ αν σ' έθιξα, αδελφούλα, αν σου μίλησα άπότομα, είπε εκείνος άξαφνα μαλακά. Παρεξηγούσε τη σιωπή της, νόμιζε πως την είχε προσβάλει. Η Νέλλη όμως τον κύτταξε όχι με θυμό, αλλά με συμπόνια, σχεδόν με φρίκη.

— Έλα λοιπόν, μιλά τώρα κι' έσύ! γέλασε ο Άλκης. Τώρα είμαι έτοιμος να δεχθώ άντιπρό-θεσι. — Άλκη, αν ήταν μόνον κοινωνικά όχι άντάξια σου, αν ήταν μόνον φτωχιά, αν δεν είχε την καλλιέργεια και την ανατροφή που έπρεπε νάχω, θα ήταν κάτι που ίσως θα μπορούσε κανείς να το παραβλέψη η να το διορθώση. — Τί είναι λοιπόν; ρώτησε ο νέος άνυπόμονα. Τί είναι; Πές μου. — Είναι... Η Ζουζού... δεν στέκει ήθικά... δεν είναι από ήλικής άπώφους άντάξια σου. Έκανε αυτός μιὰ κίνησι σαν να ήθελε να διώξη κάτι. — Σώπα! Το ήξερα πως θα μου τόλεγες, το περιμένα. Κι' αν μιλήσω στους γονείς μας, αυτό θα μου πούνε. Ίσως από διπλωματία, για να με μεταπεισουν, ίσως όμως και καλή τη πίστι. Τη Ζουζού την ψυχολόγησα καλά αυτές τις ημέρες. Είναι μιὰ κοπέλλα όλο ζωή... έχει τόση περι-σσια ζωντανής, που καμιά φορά δεν ξέρει που να σταματήσει, και φυσικά μπορεί εύκολα να παρεξηγηθή. Αυτό δε με τρομάζει διόλου. Μπορώ να σου πώ κάτι: Πιο πολύ φοβάμαι μιὰ κοπέλλα σαν τη Λιάνα. Η Λιάνα είναι μετρομένη, σκεπτική, πάντα νηφάλια. Μ' αγαπάει, ναί, το παραδέχομαι, αλλά η αγάπη της περιέχει ένα μεγάλο ποσοστό λογικής και συμφέροντος. — Συμφέροντος, η Λιάνα; διαμαρτυρήθηκε η Νέλλη. Αυτή έχει την προίκα της... — Τί σημασία έχει; Άκριβώς, έπειδη έχει την προίκα της, σκέπτεται λογικά να πάρη ένα καλόν άντρα, με σίγουρο μέλλον, — Θα την καταδικάσής γι' αυτό; — Κάθε άλλο. Το ίδιο θα σκεπτόμουν κι' εγώ στη θέση της, και το ίδιο σκέπτομαι και για σένα. Ο Μάριος είναι ένας καλός έπιστήμων, με σίγουρη σταδιοδρομία, δε θαθελα να πάρης έναν άντρα χωρίς έξασφαλισμένο μέλλον...

— Μήπως κι' η Ζουζού;...

Επίκαιροι διόχοι

ΥΨΗ ΚΑΙ ΘΑΙΨΗ

Το φιλόξενο μας Άστυ έπισκέφθη για δυο μέρες κι' ο περίφημος Γκαγκάριν, που όργανει τους αιθέρες και κατά την άφιξή του στην Άθήνα την κλεινή, το κοινόν τον υπεδέχθη με χαρά ειλικρινή...

Άλλ' ενώ τον υπεδέχθη χαρυσύνως κι' ανεφέλως, μιὰ κατήφορα ηθόανθη εμφανίστατη στο τέλος, γιατί ο μέγας άστροναύτης, που τα ύψη έρευνά, τον ψηλό... τιμάρημό μας δεν τον είδε πουνενά!

ΓΕΡΕΣ... ΒΑΣΕΙΣ

Στο φτωχό έμπορίο μας, όπως λέγεται, συμφέρει να εξαγνη... καλαπόδια σ' άλλη γη και σ' άλλα μέρη, πράγμα που έπιτυχία σημαίνει για την ώρα και τ' άποτελέσματά του είνε, λέει, έλπιδοφόρα...

Πρός αυτό, λοιπόν, το είδος άς στραφούμε μάνι - μάνι, γιατί ύπάρχει πιθανότης, με το... καλαποδομάνι, οι μικρές εξαγωγές μας στα βελτίω να βελτιωθούν και τα οικονομικά μας άουετα να... όρθοποθήσουν!

ΑΛΛΕΣ... ΚΑΙΡΕΣ

Το κοινόν, που με της Μάνσφηνλντ την ύγεια στενχωρείται, με πολλή άνακούφισι του και χαρά πληροφορείται, ότι άπέφυγε τελείως κάθε κίνδυνο και πόνο κι' ότι η γόησσα ύπεστη λίγα έγκαύματα και μόνο!

Δηλαδή της έχουν μείνει λιγά... έγκαύματα κοινά, τα όποια θεωρούνται έντελως μηδανία, τη στιγμή, που έχει η Μάνσφηνλντ φοβερές φωτιές άνάψει και καρδιές εκατοντάδων θαυμαστών της έχει... κάψει!

ΣΕΣΤΟ... ΔΗΛΗ-ΤΥΡΙΟΝ

Το τυρί το κεφαλίσιο, το κοινό και το γνωστό, έχει γίνει, τελευταίως... δηλητήριο σωστό και στην Ρόδο, ιδιαίτερος, έχει φτάσει στο σημείον να γεμίση τα κρεβάτια άρκετών νοσοκομείων...

Στην ζαή την εποχή μας και την τόσο πονηρή, παρασκάρτωσε, τούτέστιν και το άθωο το τυρί και κοινεύει, αφηνιδώς και χωρίς περιστροφάς, με λιγάνι κεφαλίσιο, το... κεφάλι σου να φάς!

ΕΠΟΧΗ ΠΑΡΑΛΟΓΩΝ

Έμηνύσανε, τις άλλες, έναν κάποιον Άλογά, έπειδη μέσ' στην ταβέρνα έπροκάλεσε ναυγά κι' έπειτην έναντιόν ενός ήσυχου θαμώνα και τον έδειρε άγρίως και τον... λάτεις επιμύονος!

Κι' άσφαλώς μ' αυτή την πράξι άπεδειχθη, συμπολίται, ότι ζούμε εις ήμερες κι' εις αλωνα παραλόγων, άφού ο ήρωας μας συμβαίνει... Άλογάς ν' άσφαλείται και τον κόσμο συνθηβίζει να κλωτσά διχην... αλόγων!

ΣΟΒΑΡΗ... ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Έδικάστηκε, προσφάτως, λατρός λαμπρός ταύ Ι.Κ.Α., έπειδη μαζί με κάποια πρεούλα του και πλικά, συνταγές πλαστογραφούσε, με άφάνταστη εύκολία κι' εθεράπευε, με δαύτες, την δική του άψιλία...

Παραδάκι οικονομούσε με τις ένες... συνταγές και μπορείς να πής δικαίως και χωρίς ύπεκφυγές, πως το εύκολο το κέρδος παίρνει σήμερα και δίνει κι' η άπάτη, εν Έλλάδι, άθεράπευτη θα μείνη!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ... ΕΚΔΟΡΕΙΣ

Εύρεθήκαν όρισμένοι κρεατέμποροι μεγάλοι, που τα τιμολόγια τους είχαν κάπως μεταβάλει και μ' αυτό τους το «κολάκι» το καλομελετημένο, έπουλούσανε το κρέας λιαν ύπεροτιμημένο!

Με κυρώσεις άπειλούνται οί άσούδοτοι αυτοί, που όθσαυρίζαν εις έόδος της φύλης μας της μοισάας κι' ύποθέτω πως αξίζει από τώρα να γραφθή ότι μάλλον θα τους κάνουν, τελικώς, τα «μούτσα... κορέας!»

ΜΕ ΒΑΡΚΑ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Σωρηδόν οί νέοι άφήνουν την ταλαπρωή μας γη και η μεταναστεύσις των εκατόντησε φυγή... Στο μυαλό τους έχουν όλοι Καναδά και Βραζιλία κι' είναι τόσοι οί μετανάστες, όστε δεν άρκούν τα... πλοία!

Στα λιμάνια πλείστον νέοι περιμένουν μέρες, νύχτες, για να φύγουν σ' άλλα μέρη, έτος και με... «σκυλοπνίχτες» κι' οί άρμόδιοι σου λένε, μετά πάσης ησυχίας, ότι «πλέομεν» οί πάντες εις «πελάγη... ευτυχίας!»

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Γέλασε ο Άλκης. — Η Ζουζού! Μπορείς να συγκρίνης τη Ζουζού με τη Λιάνα; Η Ζουζού είναι το πιο αυθόρμητο πλάσμα που γνώρισα στη ζωή μου, το πιο αυθόρμητο πλάσμα που μπορεί κανείς να φανταστή! Όλα σ' αυτήν είναι αισθήμα και καρδιά. — Άλκη, γελείσαι! Φώναξε η Νέλλη με άπελπισία. Την κύτταξε προκλητικά στα μάτια: — Τί ξέρεις γι' αυτήν; Πές μου.

Η καρδιά της Νέλλης άρχισε να χτυπά. Της ήταν τόσο εύκολο να τον σώση, να τον σταματήσει. Με μιὰ της λέξι θα άνε-τρεπε το παλάτι της ευτυχίας, που είχε πλάσει η φαντασία του. Μονάχα με μιὰ της λέξι, μόνον αν πρόφερε τ' όνομα του πατέρα τους! Δεν είχε ανάγκη να δόλη το Μάριο στη μέση. Μόνον μιὰ λεξούλα να του πετούσε για τον πατέρα τους...

Ο Άλκης την κύτταζε στα μάτια με κάποια άγανία. Τα όμορφα γαλάνα του μάτια σβί-ζαν, μεγάλα, έρωτηματικά. γεμάτα αγάπη, αλλά και πείσμα. Άν του μίλουσε για τον πατέρα τους; Άν τούλεγε όλους τους φόβους της, όλες τις άγώνιες της, όλες τις ύποψεις της υπέρτης; Έφριξε μονάχα στη σκέψη. Η ξερε πως ο Άλκης ήταν πάντα κι' αυτός αυθόρμητος στις αντι-δράσεις του. Από μικρό παιδί, όσο χρυσή καρδιά είχε, τόσο ά-πότομα μπορούσε να σερβή, αν πίστευε πως τον έπνιγε το δικίο του. Πράος από χαρακτήρα, δε δίσταζε να τσακωθεί άσχημα με φίλους του, νάρθη στα χέρια με συμπαθήτες του, αν το φέρσιμό τους τον έκανε να έπανοστατήση. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Χιούμορ

Ο ΠΩΝΗΡΟΣ!

Ένας κύριος είχε σταθή άρκετη ώρα και κύτταζε με προσοχή ένα παμπώ με τον τίτλο «Η Ανοίσις» φύλλα δέντρων. — Έλα λοιπόν, καμένε, τί περιμενεις; του είπε η γυναίκα του. — Το «φθινόπωρο... άνοσταναε ο σούβρος...

Ο μεγάλος χημικός Μπερτελό ήταν πολύ άρρημειός. Μια μέρα ένο γεμάτος σ' ένα φιλικό του σπίτι, έ-πλυνε προσεχτικά τα κεράσια μέσα στο κατήρι του. — Γεράσε, είπε στους συνδατημένους του, δε φαντάζεστε όμως ποσα μικρό-θια έχουν τα άκλυτα κεράσια!... Κι' έπειτα... πήρε το ποτήρι του και ήπιε το νερό!

Ο τραπέζης Ρόζ ήταν τρομερά τσιγκουνής. Μια φορά βρέθηκε σε μιὰ συγκέντρωσι, όπου μιὰ κοπέλλα έφω-λε δίσκο για να προσφέρει ο καςένας ότι ήθελε για ένα φιλοφροτικό ι-δρυμα. Η νέα έφτασε κοντά στο Ρόζ και του πλησίασε το δίσκο. — Μά εγώ μόλις έδωσα! διαμαρτυ-ρήθηκε ο Ρόζ. — Σας πείνω, μά δεν το είδα! δικαιολογήθηκε η νέα. — Κι' εγώ, είπε ένας που καθόταν πλάι στον τραπέζι, το είδα πολύ καλά, αλλά δεν το πιστεύω!

Ο σύζυγος όπουσεται στο σταθμό τη γυναίκα του και τη μικρή κόρη του, που γύρισαν από τα ματρά, και ρωτάει τη δεύτερη: — Έ, Άλκα μου, πέρασες καλά στα μπάνια; — Ναί, μπάνια. Οί κύριοι που έ-καναν έπισκεψή στη μαμά μου έφε-ραν τακτικά καραμέλλες και με έστελ-ναν να πάω να παίξω στην άκρογια. Λιά...

— Τί θα έκανες, φίλε μου, αν εθ-ρίσκες στο δρόμο ένα πορτοφόλι μ' ένα εκατομμύριο; — Δέ θαόανα πιά τίποτα.

Από από τα θύματα του χρήματος: 'Αριστέρα: 'Η "Ολγα Ντέτερνινγκ, που άφησε την κοσμική ζωή για να εργασθεί άρχικα ως νοσοκόμος σ' ένα λεποκομείο και κατόπιν ως καμαριέρα σ' ένα ξενοδοχείο. Δεξιά: 'Η Ντόρις Ντιούκ που, αφού απογοητεύθηκε από τους ανθρώπους, ανατρέπει σήμερα γουρούνια.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥΣ ΤΙΣ ΕΚΑΝΑΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ

Η εύτυχια δεν αγοράζεται με το χρήμα

ΕΧΕΙ γραφή αναριθμητές φορές, ότι ο πλούτος δε φέρνει την εύτυχια. Πολλές φορές, μάλιστα, κάνει τους ανθρώπους δυστυχισμένους. Και αυτή ακριβώς είναι η περίπτωση των βασιλισσών του πλούτου της εποχής μας.

«Ας αρχίσουμε με την "Ολγα Ντέτερνινγκ, την κόρη του "Αγγλου βασιλιά του πετρελαίου, που κληρονόμησε από τον πατέρα της άυμυτους θησαυρούς. Ήταν νέα κι όμορφη. Κι αν η εύτυχια αγοράζονταν με το χρήμα, θα μπορούσε να την αγοράσει χιλιάδες φορές. Μία μέρα, ωστόσο, έπειτα από μία μεγάλη αίσθηματική απογοήτευση, εγκατέλειψε τον κόσμο και κατέφυγε στην "Αφρική, όπου πήγε να εργασθεί ως νοσοκόμος στο περίφημο λεποκομείο του γιατρού και ανθρωπιστού "Αλμπερτ Σβάιτσερ. Έκει, ένοιωσε ένα καινούριο αίσθημα. "Αγάπησε ένα από τους βοηθούς του Σβάιτσερ, το γιατρό Φράνσις Κάσποουλ. "Αλλ' ενώ επρόκειτο να γίνει ο γάμος τους, έφυγε ξαφνικά και σήμερα βρίσκεται στην Ταϊτή, όπου ενοχάζεται ως καμαριέρα στο "Ξενοδοχείο των Τροπικών».

Η "Ολγα είναι σήμερα 30 χρόνων. Θά μπορούσε ίσως ακόμη να βοηθή την εύτυχια. "Αλλ' αυτό της είναι αδύνατο. Γιατί κατέχεται από την έμμονο ιδέα, ότι οι άνδρες την πλησιάζουν για τα λεφτά της.

Μία άλλη δυστυχισμένη ψυχή είναι η Ντόρις Ντιούκ, κληρονόμος του "Αμερικανού βασιλιά του καπνού. Τα εισοδήματά της της επιτρέπουν να ξεδεχθεί 40.000 δολάρια (1.200.000 δραχμές) την ημέρα, χωρίς να θέξει τα κεφάλαιά της. Κι' ωστόσο, είναι δυστυχισμένη. Παντρεύτηκε ως σήμερα δύο φορές, την πρώτη με τον Προφύριο Ρουμπινόβα και τη δεύτερη με το Τζέιμυ Κρόιγουελ. "Αλλά και οι δύο γάμοι της κατέληξαν σε ναυάγιο. Για ένα διάστημα, αισθάνθηκε ένα ζωηρό ενδιαφέρον για την Γιόγκα, που της διδασκεό Λαζαριαννάνα Ράο. Οι γειτόνες της, στην Ήπαι, που έχει γίσει σ' έναν από τους λόφους του Χόλλυγουντ, την άκουγαν κάθε πρωί να τραγουδάει με τα μάτια κλειστά ποές των οδών, ένα βεδικό ύμνο. Έγινε ταύ-

τόχρονα άρρωστη από κάθε είδους δηλητήρια.

«Είμαι το μόνο ζωντανό πλάσμα της γης, κανιέται η Ντόρις, που ξέρω ποιά γεύση έχει το υδροκνάνιο ή το νιτρικό δέντρο.

"Αλλά δεν είναι άρρωστη από τα βέλη του έρωτα. Τελευταία έγινε λόγος για ένα καινούριο ειδύλλιο της με κάποιο μαύρο γυναιστή. Και το ειδύλλιο αυτό, όμως, της άφησε μία μεγάλη απογοήτευση στην ψυχή.

Η Ντόρις Ντιούκ ασχολείται σήμερα με την ανατροφή γουρουνιών. Έχει εγκαταστήσει 2500 σ' ένα ποικιλικό χοροστάσιο, με κλιματισμό, άρωματισμένα ντουλάκια. Χρηματοδοτεί επίσης ένα είδος ακαδημίας της τιάς, στη Νέα Τερσέη.

"Ενα ακόμη παράδειγμα της αδυναμίας του πλούτου να δώσει την εύτυχία είναι η Μπαρμπαρα Χάττον, ανήλικη και κληρονόμος του Φράνκ Βίνφελντ Ουόλγουορθ, Θεωρείται σαν η πλουσιότερη γυναίκα του κόσμου. "Αλλ' η παρμηθενία περιουσία που κληρονόμησε, της δημιούργησε το σύμπλεγμα, ότι οι άνθρωποι την πλησιάζουν μόνο από συμφορές. "Ετσι, δε μπόρεσε να βοηθή την εύτυχία ούτε σ' έρωτα, ούτε σ' φίλη.

Από τα είκοσι χρόνια της, η Μπαρμπαρα αναζητήσει τον ιδανικό άνδρα, που θα γινόταν ο σωστός της. Και πιστεύει ότι τον έχει βρει. "Αλλά και τις ελπίδες της, που έζησε ως σήμερα πως τον βρήκε, "Αλλ' αυτό της είναι αδύνατο. Γιατί κατέχεται από την έμμονο ιδέα, ότι οι άνδρες την πλησιάζουν για τα λεφτά της.

Το τρίτο θύμα: 'Η Βαρθάρα Χάττον, που παντρεύτηκε έξη φορές χωρίς να βοηθή την εύτυχία.

νικό άνδρα, που θα γινόταν ο σωστός της. Και πιστεύει ότι τον έχει βρει. "Αλλά και τις ελπίδες της, που έζησε ως σήμερα πως τον βρήκε, "Αλλ' αυτό της είναι αδύνατο. Γιατί κατέχεται από την έμμονο ιδέα, ότι οι άνδρες την πλησιάζουν για τα λεφτά της.

Η Μπαρμπαρα Χάττον ξεδεχθεί πολλά, αλλά υποφέρει για αυτό. Οι σπατάλες της καταντούν ο έφιάλης της. Έχει γίσει στην Κουερνάχα του Μεξικού μία ονειροπλή Ήπαι, που της στοιχίζει πάνω από έξη εκατομμύρια δολάρια. Δεν έμεινε, ωστόσο, συνολικά έχει ούτε δύο μήνες. Έχει, έξ' άλλου, στο Παρίσι ένα διαμέρισμα επιπλωμένο με παλιά έπιπλα και που της στοιχίζει δύο εκατομμύρια δολάρια. Βίλλες της βρίσκονται ακόμη και σ' άλλα μέρη του κόσμου. Σε μερικές δεν έχει μείνει ούτε μία εβδομάδα.

Η Μπαρμπαρα Χάττον γεννήθηκε το 1912. Είναι, συνεπώς, πέννητα. Αυτό δεν την εμπόδιζε να έχει ένα καινούριο ειδύλλιο με τον Λούδ Φράνκλιν, πρώην στρατιώτη της αγγλικής ανατολικής φρουράς. "Αισθάνομαι μεγάλη συμπάθεια για το Λούδ, ομολόγησε τελευταία. "Αλλά δε σκέφτομαι να τον παντρευτώ».

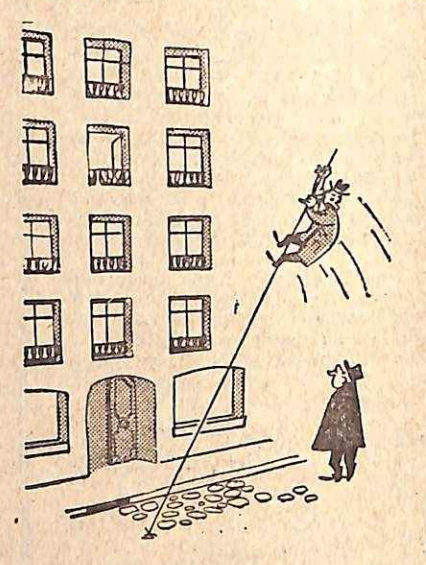
«Ας κλείσουμε τον κατάλογο των θυμάτων του χρήματος με την έπιση "Αμερικανίδα Τζέλινα Ντάλμπεργκ. Παρά τα 58 χρόνια της, παντρεύτηκε μυστικά στο Λονδίνο μ' έναν καμαριέρα, τον 18ετή "Ιταλό Πιέτρο Ρότα. "Αλλ' ο νεαρός "Ιταλός προτίμησε την έλευθερία του από τη χονρή σκλαβιά κοντά της και την εγκατέλειψε. Η Τζέλινα, που είναι παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών, σκοπεύει να εγκατασταθεί στην "Ιταλία, όπου, όπως έδηλωσε, θ' αφιερώσει τον έαυτο της και τα πλούτη της στην τέχνη και στον (γεροντικό) έρωτα.

ΓΙΑΤΡΟΣΦΟΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΥΤΟΥΣ

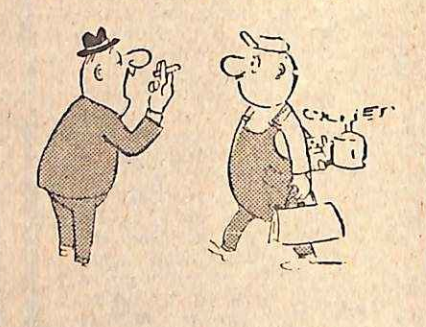
"Υπολογίζεται ότι οι "αμερικανοί, χηδείς της "Αμερικής αποσπούν από τα "αγοράζοντα του τόπου τους 1 δισεκατομμύριο δολάρια το χρόνο, πωλώντας τους διάφορα γιατροσόφια κι' άλλα προϊόντα. "Ετσι, τώρα πουλιέται σε διάφορες πόλεις της "Αμερικής μεταποιημένο θαλασσινό νερό, προς 5 δολάρια το κιλό! "Υποτίθεται ότι έχει ύποστη μία έλεγχη έπεξεργασία, ώστε να θεραπεύει κάθε άρρωστο... Στην ίδια κατηγορία ανήκουν μία μάσκα από άλοιο για το γρηγορότερο μεγάλωμα των μαλλιών, και μία συσκευή για... να μαγειρεύει το σίδερο του αίματος!

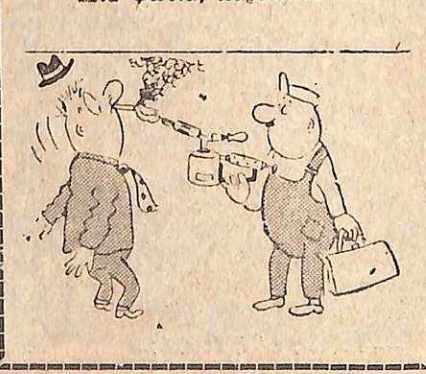
— Βρέ να πάω η εύχη, πως τα κατάφερα και βρέθηκα στον γάτο της θάλασσας;

— Χάλασε πάλι το άσπασέ;

— Μία φωτιά, παρακαλώ!...

ΕΠΙ της βασιλείας του "Ιουστινιανού (527—565) η "Αθήνα πήρε την ολοκληρωμένα χριστιανική μορφή της. "Ισως μερικοί "Αθηναίοι να έμειναν ακόμα στην παλαιά θρησκεία. "Αλλ' αυτοί λάτρευαν τους θεούς τους στα σπείρια τους και στα κρυφά. "Υπήρξαν επίσης "Αθηναίοι, που εγκατέλειψαν την πόλη τους και κατέφυγαν στην Περσία και σε άλλες μακρινές χώρες, μη άνεχοι με τη νέα θρησκεία και το κλείσιμο των φιλοσοφικών σχολών.

Την εποχή του "Ιουστινιανού φαίνεται πως έγινε και η μετατροπή των αρχαίων ναών, τουλάχιστον των σπουδαιότερων, σε χριστιανικές εκκλησίες. Και η μετατροπή αυτή έσωσε πολλά από τα αθηναϊκά άριστουργήματα της κλασσικής εποχής. Σ' αυτό βοήθησε ο έσπερμος της "Αθήνας στα χρόνια εκείνα. Ήταν ένα μικρό χωριό, που δεν είχε τα μέσα να οικοδομήσει μεγάλες εκκλησίες, όπως έγινε στην Κωνσταντινούπολη και στις άλλες πλούσιες πολιτείες της αυτοκρατορίας. Αν η "Αθήνα είχε διατηρήσει την ακμή των χρόνων του "Αδριανού (2ος μ.Χ. αιώνας) και διέθετε χρηματικά μέσα, ίσως, οι αρχαίοι ναοί να είχαν κατεδαφιστεί για να παραχωρήσουν τη θέση τους σε χριστιανικές εκκλησίες.

Η "Αθήνα όμως ήταν πτωχή, όταν έκχριστιανίστηκε και μη μπορώντας να οικοδομήσει καινούριες εκκλησίες, προτίμησε να μετατρέψει τους αρχαίους ναούς σε χριστιανικούς. Οι περισσότεροι από τους ναούς αυτούς διατηρούνται σε καλή κατάσταση, τουλάχιστον από απόψεως κτιρίων, την εποχή του "Ιουστινιανού, αν και τους είχαν απογομώσει από τα αγάλματα και από όλα τον κινητό στολισμό, που τους κοσμούσε σε παλαιότερα χρόνια. Ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος Β' (408—450), αφού τους άδειασε, τους έκλεισε και έδωσε έντολη να χαραχθούν ένα σταυρό σε κάθε αρχαίο ναό προς εξαγνισμόν.

Οι άδελφοί αυτοί και «εξαγνισμένοι» ναοί της "Αθήνας άρχισαν από τον 6ο αιώνα να μεταβάλλονται σε χριστιανικές εκκλησίες, με μικρές μετατροπές. Σε άλλα μέρη της Βυζαντινής αυτοκρατορίας άριστουργήματα του αρχαίου κόσμου κατεδαφίστηκαν έντελώς για να χρησιμοποιηθούν ως υλικό τους σε εκκλησίες. Από τον περίφημο ναό της "Αρτέμιδος στην Έφεσο, που έθεωρείτο ένα από τα έπτα θαύματα του

Μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού

Πώς οι αρχαίοι ναοί έγιναν χριστιανικές εκκλησίες

κόσμου, πήραν τα μάρμαρα και έχτισαν την εκκλησία της "Αγίας Εύφημίας στη Χαλκίδα. "Αργότερα, ο Τούρκος Σουλτάνος Σουλεϊμάν πήρε κι' αυτός (1550—1566), με τη σειρά του, τα μάρμαρα της "Αγίας Εύφημίας και τα χρησιμοποίησε στο θρόνο του τζαμιά της Κωνσταντινούπολης, το Σουλταγιανί.

Οι "Αθηναίοι πρακτικότεροι και μη έχοντας χρήματα, για να κατεδαφίσουν τους παλιούς ναούς ή να χτίσουν νέους, περιόρισαν να άλλαξουν μόνο τους αρχαίους θεούς με τους αγίους του Χριστιανισμού. Φρόντισαν μάλιστα να υπάρχει και κάποια ομοιότητα και συνέχεια μεταξύ της αρχαίας λατρείας και της νέας του Χριστού. Τους ναούς π.χ. που ανήκαν στην Παρθενό "Αθηνά, που προστάτευε την πόλη τους, τους αφιέρωσαν στη νέα παρόνο του Χριστιανισμού και καινούργια πολιούχο της "Αθήνας, την Παναγία.

Ο Παρθενών, ο έπισημότερος ναός της θεάς "Αθηνάς, έγινε την εποχή του "Ιουστινιανού ή λίγο αργότερα, η μεγάλη και φημισμένη στο μεσαιωνικό κόσμο εκκλησία της Παναγίας.

Οι χριστιανοί "Αθηναίοι κράτησαν ακόμα και τα κοσμικά έπιθετα, που έδιναν άλλοτε στην "Αθήνα, για τη νέα Κυρά της χριστιανικής "Αθηνάς. «Γοργά και Κόρηνή έπαιον» ονόμαζαν οι αρχαίοι την "Αθηνά. Γοργοπήκον, δηλαδή γρήγορα έπακούσαν τις παρακλήσεις τους, έλεγαν οι νεότεροι "Αθηναίοι την Παναγία. Η σημερινή εκκλησία του "Αγίου "Ελευθερίου, δίπλα στην μπροστινότερη ναό, ήταν αφιερωμένη ως την απελευθέρωση της "Ελλάδας στην Παναγία Γοργοπήκον, όπως την έλεγαν με το αθηναϊκό ιδίωμα. Μόνο μετά την "Επανάσταση του 21 η εκκλησία ονομάστηκε του "Αγίου "Ελευθερίου. "Υπήρχαν ακόμα στα βυζαντινά και μεταβυζαντινά χρόνια και σε άλλα μέρη—στην Κωνσταντινούπολη, την Τραπεζούντα κ.λπ.—εκκλησίες με τα όνομα της Γοργοπήκον, κατά μίμηση και έξ ακτινοβολίας από την Παναγία της "Αθήνας.

Η προσπάθεια των "Αθηναίων να συνδέσουν

Το Θησείον, όπως ήταν κατά την άφιξη του "Οθωνος στην "Ελλάδα.

«Απαράλλακτα όπως μία άλλη μυθική βασίλισσα, η "Αριάδνη, είχε παρακολουθήσει το Θησείον στον άγώνα του εναντίον του Μινώταυρου. Τον "Απόλλωνα, θεό του "Η λ ί ο υ, τον διαδέχτηκε στα ιερά του ο προφήτης "Η λ ί α ς. Η διαδοχή δεν όφειλετο μόνο σε λόγους «φωνητικής ονομασίας», αλλά υπήρχε και μια ομοιότητα μεταξύ του προφήτη των "Εβραίων και του θεού του φωτός.

Κατά την παράδοση, ο προφήτης "Ηλίας «άνηλθε εις τους ουρανούς επί άρματος πυρός». Με φλογισμένα άρμα παρουσίαζαν και οι αρχαίοι των "Απόλλωνα να έρχεται κάθε πρωί στη γη, μέσα από τις νεφέλες.

Όπως όδηποτε, οι περισσότεροι από τους αθηναίους ναούς μετετράπησαν τον 6ον αιώνα σε χριστιανικές εκκλησίες. Κι' έπειδή η "Αθήνα, το «κατείδωλον άστυ» του "Αποστόλου Παύλου, ήταν γεμάτη από ναούς, βουδαίς και ιερά, δημιουργήθηκε η παράδοση των πολλών εκκλησιών, που διατηρήθηκαν και την εποχή της τουρκοκρατίας.

Η "Αθήνα των χρόνων της σκλαβιάς, με πληθυσμό 8—10 χιλιάδων κατοίκων, είχε κάπου τριακόσιες εκκλησίες! "Η ύπαρξη των περικαλλών ναών της αρχαϊότητος και η μετατροπή τους σε χριστιανικές εκκλησίες, έμπόδιζε το χτίσιμο αξιόλογων βυζαντινών κτιρίων, που ποτέ δε θα μπορούσαν να φθάσουν στον Παρθενώνα, το ναό του "Ολυμπίου Διός η το Θησείον.

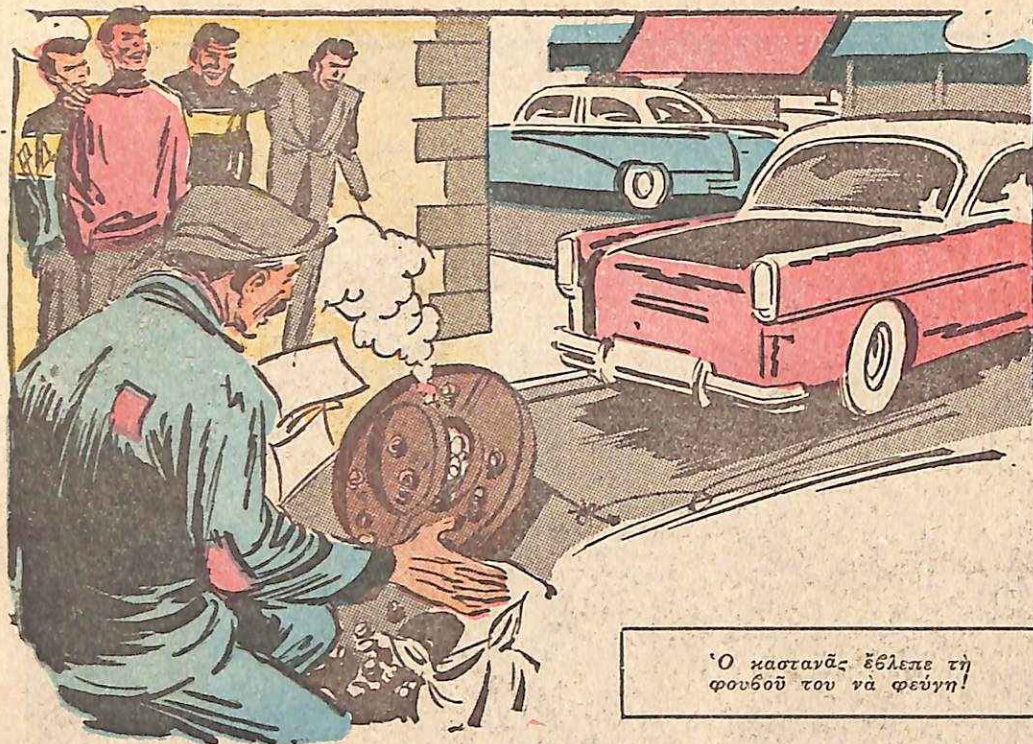
Γι' αυτό και οι βυζαντινές εκκλησίες, που σώζονται σήμερα στην "Αθήνα είναι μεταγενέστερες—μετά το 10ο αιώνα—και δεν προκαλούν καμμία έντύπωση από απόψεως μεγέθους και αρχιτεκτονικής.

Από τα πρώτα χριστιανικά χρόνια και ως το 10ο αιώνα δε σώζεται καμμία εκκλησία, τουλάχιστον με την αρχική της μορφή. Η Σώτεια του Λυκοδρόμου (Ρωσική εκκλησία) της οδού Φιλελλήνων, ο "Αγιος Γεώργιος Καρύκης (σημερινός Καρύτσης), η Σώτεια της Πλάκας (οδός Κυδαθηναίων) και άλλες ακόμη εκκλησίες είναι νεότερα κτίρια στη θέση παλαιωτάτων βυζαντινών.

Από τις σωζόμενες με τη βυζαντινή τους μορφή, οι μεγαλύτερες: "Αγιοι Θεόδωροι, "Αγιος "Ελευθέριος (Γοργοπήκον) και Καπνικαρέα, είναι έργα του 10ου ή 11ου αιώνα. Μόνο για την Καπνικαρέα ίσχυρίζονται μερικοί πως είναι πολύ παλαιότερη, ότι χτίστηκε τον 6ο αιώνα από την αυτοκράτειρα Εύδοκία και ότι είναι μία από τις δώδεκα εκκλησίες που η "Αθήνα αυτή ("Αθηναίς ήταν το όνομά της) χάρισε στην πατρίδα της όταν ανέβηκε στο θρόνο του Βυζαντίου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο καστανάς έβλεπε τη φουβού του να φεύγει!

ΕΙΔΕ, στήσει τη φουβού του στη γωνιά του μικρού δρόμου, ο καστανάς. Μέσα στο κρύο ύπαιθρο, με ταυμένα ρούχα, γεμάτα μπαλώματα, προσπαθούσε να ζεσταθεί από τη φωτιά της φουβού του. Δεν τα κατάφερε... Τα χέρια του καυόντουσαν, ενώ τα πόδια του τορμούλιαζαν... Ένα τσουνχερό ξεροδάκο τον πούσε το κορμί του... Λες και χιλιάδες βελόνες μπαίνανε κάτω από τα κουρέλια του, για να το πονέσουνε δυνατά...

Και δεν έφτανε αυτό; Ήτανε κι' οι σκέψεις, που τον παιδεύανε μαζί με το βορριά; Ή φτώχεια τον είχε ταλαιπωρήσει τόσα χρόνια κι' έσκολοιούσε να τον ταλαιπωρή... Γυναίκα, παιδιά, περιμένανε από τη φουβού του... Τι να πρωτοκάνη μια φουβού με καστανά; Μερικά κέρματα ήτανε ή εισπραξι της ημέρας... Ίσα για κανένα καφέ, καμιά ελιά... Και το νομά της καλυβούλας πως πληρωνότανε; Και τα εισιτήρια του λεωφορείου; Άσε πιά τα ρούχα... Αλλά πέρτανε κουρέλια από πάνω τους... Δυσκόλανε χρόνια για το φτωχό καστανά... Και οι πελάτες λιγοστοί... Ποιος κάθεται να αγοράσει καστανά στους δρόμους; Πού και πού κανένα παιδάκι... Καμιά δασική δηλαδή, που και πού... Με ποιόν τρόπο να αγοράσει ο φτωχός καινούργια καστανά, καινούργια κόκκινα, αφού κάθε μέρα έτρωγε το κεφάλαιο... Καθημερινό πάλεμα ή ζωή του... Πάλεμα για τον επιούσιο που ήτανε τόσο δύσκολο να εξασφαλιστεί...

★

Μια παρέα από τέντυ-μπόυδες είχε βάλει στο μάτι το φτωχό καστανά... Πελάτες του κάθε μέρα, ψωνίζανε καστανά. Ένώ ψωνίζανε όμως, σχεδιάζανε και μια «εστία» φάρσα, για να γελάσουνε...

Και, μια μέρα, τους μάζεψε όλους ο πιο μεγάλος της παρέας, ο Μάκης, που ήτανε σαν ασχληγός της συμμορίας. Είχανε τελειώσει μια ασχληγίδα μπαλάρδο στο καφενείο της γειτονιάς κι' είχανε πάρει μια γωνιά για να πούνε κανένα ούζακι, καντίνοντας αρεμάνια και το τσιγαράκι τους...

— Για άκουτε, μάγκες... Δε θάτανε δημοφιλές να κάνουμε πυρηνολόνητο τον καστανά μας;...

— Γίνεται;...

— Γίνεται και παραγίνεται... Μπορώ να στον κάνω εγώ να πετάξω!...

— Έλα τώρα... Λες να του κολλήσουμε καμιά ουνκέττα στο παντελόνι;...

— Κάτι πιο καλό να κάνουμε αεροιοθούμενη τη φουβού του!

— Και πώς;...

— Δεν είναι δύσκολο... Άφηστε το σε μένα...

— Μπράβο! Το άφηνουμε...

Και το άφισανε πραγματικά. Ο Μάκης ήτανε μάννα σε κάτι τέτοια... Έκτος που ήτανε πιο μεγάλος, είχε και την πείρα...

Έχρημα νιάτα

Και οι τέσσερις τέντυμπόυδες πήγανε ευχαριστημένοι στην αντίζωνη γωνιά να παρακολούθησαν την εξέλιξη, μασώντας τα καστανά που είχαν αγοράσει... Ανάποτος ο φτωχός καστανάς, ζέστανε τα χέρια του στη φουβού... — Μπράβο όμως ιδέα! είπε θαυμάζοντας ο ένας από τους τέντυμπόυδες.

— Είσαι, ρε Μάκη, μεγαλοφυΐα! συμπλήρωσε κι' ο δεύτερος.

— Είμαι και φαίνομαι! Έγινε, καμαρώνοντας κι' ο αρχηγός. Κάτσε να ξεκινήση το αυτοκίνητο και τα λέμε...

— Διαστημόπλοιο θα γίνει ή φουβού!

— Κι' ο καστανάς αστροναύτης!

Γελάγανε προκαταβολικά με τη «φάρσα» τους και τσίθανε τα χέρια τους... Δε συλλογίζοντανε άλλο, παρά τη διασκέδασι τους... Προοπτική τους ήτανε να «σπάσουνε χέφι» κι' ως ήτανε αυτό συνδυασμένο με την απεριόριστη λαχτάρα ενός φτωχού ποικαρά... — Δεν ξεκίνησε άμεσα το προκατασκευασμένο αυτοκίνητο, κι' έτσι η «φάρσα» άγγισε κάπως να ολοκληρωθώ... Οι τέντυμπόυδες αδημονούσαν:

— Βρέ, πούντον αυτός ο οδηγός;...

— Δε θα βάλη εμπρός καμιά φουά;...

— Μην κάνετε έτσι... τους καθησάχασε ο Μάκης. Κάπου έχει πάει ο άνθρωπος, όπου να-να, θα φανή...

Γέλασε και πρόσθεσε:

— Δεν ξέρει, βλέπετε, ότι τον περιμένουνε τέσσερις διαλεχτοί άνθρωποι!...

Γεμάτοι ευχαρίστησι είδαν — επί τέλους! — τον οδηγό να πλησιάζη το αυτοκίνητο, να ξε-

Διαστημόπλοιο!

Κι' έτσι σχεδιάστηκε η ξεκαρδιστική «φάρσα», η δημοφιλή και τόσο ανθρωπιστική!

Δύο από τους τέσσερις τέντυμπόυδες, πήγανε να αγοράσουνε καστανά. Κι' όσο ο φτωχός καστανάς τους τάβαζε στο χοντάκι από εφημερίδα, οι άλλοι δυο έμεταλλεύοντανε την άφηρημάδα του για να γλυστοήσουν άθεατοι πίσω από τη φουβού του, κρατώντας ένα μαζούσι από το φουβού του, στο να πούνε το σπάγγο. Ο ένας τον έδεσε στο ένα πόδι της φουβού, ενώ ο δεύτερος έδεσε την άλλη άκρη του στον προφυλακτήρα ενός αυτοκινήτου, που ήτανε παρκαρισμένο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Όποιος δεν ξέρει να υποδέχεται την τύχη, όταν του έρχεται, ας μην παραπονιέται, όταν του φεύγει.

— Ο άνθρωπος εργάζεται στον κόσμο για τόσο μικρό διάστημα, ώστε μάλιστα φτάνει τη φωνιά του, την αφήνει και φεύγει.

— Να κερδίσεις, δεν είναι και τόσο δύσκολο, όσο είναι να διατηρήσεις όσα έχεις.

— Όσο πλησιάζει κανείς στο θάνατο, τόσο καλλίτερα γνωρίζει τη ζωή.

— Ο θνός είναι ένας γενναίος κλέφτης. Μας κλέβει χρόνο και μας δίνει σομτικές δυνάμεις.

— Οι καλλίτεροι γιατροί είναι ή διαίτα, το γέλιο και ή ανείσι.

— Μια ζστή γωνιά, ένα σπίτι γεμάτο αγάπη κι' ή φροντίδα για το νοικοκυριό, να ποιά είναι το βασίλειο της γυναικός απ' όπου δε μπορεί κανείς ποτέ να την έφορση.

— Οι φιλικές είναι κλεισμένες μέρα και νύχτα και όμως είναι γεμάτες. Οι έκκλησιες είναι πάντα ορθάνοιχτες και όμως είναι πάντα άδειες.

— Η καλλίτερη προσευχή στο Θεό είναι ή καθημερινή εργασία.

— Τους τεμπέληδες δεν πρέπει να τους λογαριάζουμε ανάμεσα στους ζωντανούς. Είναι μια κατηγορία πεθωμένων, που δε μπορούμε να τους θάψουμε.

— Στο χαλασμένο πλοίο, όλοι οι άνεμοι είναι αντίθετοι.

— Όπως χαλάει κανείς το στομάχι του με κακή φαγητά, έτσι μπορεί να χαλάση τη συνείδησή του με κακές πράξεις, το μυαλό του με κακές σκέψεις και το πνεύμα του με κακές ιδέες.

— Ο πιο πλούσιος άνθρωπος είναι ο οίκονόμος κι' ο πιο φτωχός, είναι ο φιλάργυρος.

κλειδώνη την όριστερή πόρτα και να κάθεται στο καθισμά του.

— Είδατε που άνηχνούσατε;... είπε ο Μάκης στην παρέα του... Ήθε ο άνθρωπος...

— Κάλιο άργα παρά ποτέ...

— Κυττάχτε, λοιπόν, τώρα το μεγάλο πείραμα: Το διαστημόπλοιο ξεκινάει!

Και ξεκίνησε πραγματικά: Έβαλε εμπρός ο οδηγός και ξεκίνησε. Τεντώθηκε ο σπάγγος, κουνήθηκε δυνατά ή φουβού, και... ξεκίνησε κι' αυτή! Τι έκπληξη για το φτωχό καστανά!... Έβλεπε τη φουβού του να φεύγει, να αναποδογυρίζεται, έβλεπε τα καστανά να σκορπίζονται στο δρόμο, τα κόκκινα να το ίδιο και δεν ήξερε τί να πη και με ποιόν τρόπο να σώση το φτωχό του εμπόρευμα, την έλευση του επιχείρησι...

Δεν πήρε χαμπάρι ο οδηγός του αυτοκινήτου τί είχε κάνει, αθέλα του. Δεν είχε καταλάβει, ότι κοιβαλούσε πίσω του τις ελπίδες ενός φτωχού και τις σκόρπιζε στο δρόμο...

Γιατί ή φουβού, βέβαια, με τα τραντάγματα, με τα χτυπήματα δεξιά κι' αριστερά, κουρελιάστηκε!... Κι' έτσι, στον προφυλακτήρα του αυτοκινήτου δεν έμεινε παρά το δεμένο πόδι της... Η άλλη είχε σκορπίσει τα κομμάτια της στο δρόμο...

Κύτταζε με μάτια γεμάτα απόγνωση το θέαμα ο καστανάς... Κα μέσα στο φτωχό κεφάλι του ένα πλήθος από αγωνίες κάνανε να ξεπεταχτούνε δραματικά ερωτηματικά: Πώς θα ζούσε τώρα αυτός και με ποιόν τρόπο θα συντηρούσε τους δικούς του; Ή αθλία επιχείρησι που τους εξασφάλιζε ένα ξεροδάκιμα, είχε σκορπιστή στην άσφαλτο... Λάχρυα καινιά και γεμάτα πικρό παράπονο αλλοζώνανε τα μάγουλα του ποικαρά...

Ένοιωσε ένα χέρι να του χτυπή τον ώμο και μια φωνή να του λη γειάτη κεφί:

— Δεν πρέπει να στενοχωριέσαι, μά να είσαι πεσέφανος! Είσαι ο πρώτος καστανάς που ή φουβού του έγινε διαστημόπλοιο!...

Κύτταζε το Μάκη ο φτωχός άνθρωπος, που του μιλούσε, κύτταζε και τους άλλους τοίς που γελοούσαν, και δεν κατάλαβε ούτε τί του λέγανε κι' ούτε γιατί γελοούσαν... Δεν κατάλαβε ιδίως, ότι ή δική του απελπισία ήταν άφρονη για γέλια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΓΑΛΛΙΑΣ

— Όρρα! Και τώρα μην κινηθείτε!...

ΚΥΜΑΤΑ...

ἀγοριῶν

ΚΑΤΑΚΛΥΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ἐπὶ τρία χρόνια γεννιοῦνται περισσότερα ἀγόρια ἀπὸ κορίτσια

Τὶ συμβαίνει τὰ δύο τελευταῖα χρόνια μὲ τις νεαρὲς Ἀθηναῖες μητέρες;

Τὸ ἐρώτημα τίθεται μὲ ὅλη τὴ σοβαρότητα πού ταιριάζει στὶς στατιστικὲς καὶ στὴ γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν, τὴν μόνη ἀληθινὴ γλῶσσα τῶν ἀδιαφύστων στοιχείων καὶ τῶν πραγματικῶν ντοκουμέντων.

Καὶ οἱ στατιστικὲς αὐτὲς ἀπαντοῦν ὅτι τὰ ἀγόρια πού γεννιοῦνται στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ κορίτσια.

Πράγμα, πού σημαίνει ὅτι, σὲ λίγα χρόνια, ἀν τὸ πρᾶγμα πᾶν... κορδόνι, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο, οἱ νεαροὶ Ἀθηναῖοι, πού θὰ ἐπιθυμοῦν νὰ βάλουν τὴν κουλτούρα; καὶ ν' ἀνοίξουν δικό τους σπιτικό, θὰ ψάχνουν γιὰ νύφη καὶ δὲ θὰ βρῖσκουν.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Τὸ πρῶτο προανάκρουσμα αὐτῆς τῆς μελλοντικῆς ἐλλείψεως ἐνυμφῶν» μᾶς ἐρχεται, ἐν εἰδὲι πενθιμῶν ἐμβατηρίων, πού ζητεῖ τὸν σύγχρονο Σοπὲν του, ἀπὸ τὴν Στατιστικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Κράτους καὶ ἀφορᾷ τὸν πίνακα γεννήσεων σὲ ὅλη τὴ χώρα κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου—Αὐγούστου 1961.

53.768 ἀγόρια ἔναντι 49.820 κοριτσιῶν, λοιπόν, ἔσκασαν ἀπὸ τὸ αὐτὸ τους κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ καὶ εἶδαν τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ἔτσι, τὸ πρῶτο συμπέρασμα εἶναι ὅτι 3.948 ὑποψήφιοι γαμπροὶ τοῦ μέλλοντος θὰ μείνουν γεροντοπαλλήκαροι, ὅχι ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴν θέλησι, ἀλλὰ γιὰ λόγους ἀνωτέρας βίας.

Ἀλλὰ τὸ κακὸ δὲ σταματάει ἐκεῖ.

Ἄν προχωρήσουμε (ἀναδρομικῶς) ἕνα χρόνο ἀκόμη καὶ φθάσουμε στὸ σωτήριο ἔτος 1960, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ παρουσιασθῇ ἀλλοίωσι τῆς ἀναλογίας μεταξὺ ἀρρένων καὶ θηλέων, γιὰ νὰ ἰσοφισθῇ ἡ ἀγοροκρατία τοῦ 1961, ὁ κόπος θὰ πᾶν χαμένος. Γιατί καὶ στὸ 1960, ἀκόμη καὶ στὸ 1959, τὰ γεννηθέντα ἀρρενα στὴν Ἀθήνα κρατοῦν καὶ πάλι τὰ ποσοτικά σκῆπτρα ἔναντι τῶν θηλέων.

Ἰδοὺ:

γεννηθ.	ἄρρενα	θήλεα	Σύνολον
1960	81.570	76.276	157.846
1959	82.302	76.949	159.251

Μὲ ἄλλα λόγια, τὰ ἀγόρια πάλι ὑπερτεροῦν σὲ σημαντικὸ ποσοστὸ ἀπὸ τὰ κορίτσια, πρᾶγμα πού ἐπαλθεύει τὴν διαπίστωσι, ὅτι μεγάλοι κίνδυνοι γεροντοπαλληκαρισμοῦ ἀπειλοῦν ἀρκετοὺς ὑποψήφιους ἀντρες τῆς αὔριου.

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

Φυσικά, οἱ στατιστικὲς διαπιστώσεις δύο ἐτῶν, δὲν εἶναι παρὰ διαπιστώσεις... δύο ἐτῶν. Δηλαδή, οἱ ἀριθμοὶ πού τις ἐκφράζουν ἔχουν ἀρκετὲς πιθανότητες νὰ ἀφελῶνται σὲ συρραφὴ συμπτώσεων, ἀτυχιῶν ἢ εὐτυχιῶν καὶ σὲ συνένωσι διαφόρων ἀσταθμῶν παραγόντων, πού δίνουν τὸ ποσοτικὸ προβάδισμα στοὺς

Γέμισε ἡ Ἀθήνα ὑπερμυηδὲς. Στὴ φωτογραφία μᾶς ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, πού τοῦ εὐνόησες νὰ μὴν ἀνήκει στὰ... ὑπεράριθμα

ἐκπροσώπους τοῦ «ἄσχημου» φύλου. Καί, ὅμως, δὲν πρόκειται περὶ συμπτώσεως. Ὁ φετεινὸς χρόνος, δὲν πᾶει πίσω στὸ ζήτημα τῆς ἀγορογεννήσεως, ἀπ' τοὺς παλαιότερους... συναδέλφους του.

Μιά μικρὴ ἔρευνα πού κάναμε τὸ Γενάρη στὰ μαιευτήρια καὶ τὶς γυναικολογικὲς κλινικὲς τῆς Ἀθῆνας ἀπόδειξε πῶς τὰ ἀγόρια ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ... πρωταθλήματος.

Ἰδοὺ ἀναλυτικὰ τὸ πόρισμα τῆς μικρῆς αὐτῆς ἔρευνας:

Μαιευτήριο Ἀλεξάνδρας ἀγόρια 12, κορίτσια 11, Μαιευτήριον Μαρίας Ἡλιάδης ἀγόρια 19, κορίτσια 10. Τζάνειον Νοσοκομεῖο, ἀγόρια 2, κορίτσια 1. Γενικὸν Κρατικόν, ἀγόρια 2, κορίτσια 1.

Ἀπὸ τὸ μικρὸ «ἐξενυχτί», προέκυψε κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμη συμπέρασμα: Πῶς ὁ «ἀδίκημένος» Πειραιᾶς δὲν εἶναι καθόλου ἀδικημένος στὸ ζήτημα τῆς ἀγοροκρατίας καὶ δικαιώνει ἀπολύτως τὸν κ. Μᾶνο Χατζηδάκη, πού τόσο ἐθροδύθηκε γύρω ἀπὸ τὰ περιλάλητα ἐκεῖνα καὶ διασφαλισθέντα «Παιδιά τοῦ Πειραιᾶ».

Γιὰ νὰ διασαυρωθῇ καὶ νὰ ἐπαληθευτῇ μάλιστα αὕτη ἡ πληροφορία περὶ παιδιῶν (ἀγοριῶν) τοῦ Πειραιᾶς, ζητήσαμε σχετικoὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ Ληξιαρχεῖο τοῦ ἐπιεικοῦ.

Ὁ κ. ληξιαρχος ὑπῆρξε κατηγορηματικώτατος στὴν ἀπάντησι πού μᾶς ἔδωσε ἀπὸ τηλεφώνου.

— Μάλιστα, μᾶς δήλωσε. Τὰ

Πειραιωτάκια πού εἶδαν τὸ φῶς τῆς ζωῆς κατὰ τὸ 1961, εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὶς Πειραιωτοπούλες.

Μιά λύσι θὰ ἦταν ὁ κ. Χατζηδάκης νὰ γράψῃ καινούργιο τραγούδι καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ μετράῃ, ἀπὸ τὸ «τέσσερα» καὶ πέρα, ὥσπου νὰ βαρεθῇ. Ἄν βαρεθῇ...

Τ' ἄλλα ἀγόρια ὅμως, τῆς Ἀθῆνας, τῶν περιχώρων καὶ ἐπάσης Ἑλλάδος, τί θ' ἀπογίνουν, ὅσα περισσεύουν ἐννοεῖται;

ΕΠΙΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΕΣ

Τὸ ἐρώτημα, τουλάχιστο γιὰ σήμερα, δὲν εἶναι οὔτε ἀγωνιώδες, οὔτε δέξ. Ὁ ἐπὶ πλέον ἀρσενικὸς πληθυσμὸς τῆς χώρας βρίσκεται ἀκόμη στὰ γεννοφάσκια του καὶ θὰ περάσῃ τουλάχιστο μιά δεκαετία ὥσπου ν' ἀποχτήσῃ μιά σαφὴ συνείδησι τῶν ἰδιοτήτων καὶ τῶν ἱκανότητων του.

Ὡς τότε πολλὲς λύσεις μπορεῖ νὰ βρεθοῦν. Ἐνας πόλεμος φέρ' εἰπεῖν θὰ ἀποτέλούσε λύσι. Καὶ τί λύσι, ἀφοῦ ὅπως εἶναι γνωστὸ σὲ στρατιωτικὴ θητεία ὑποχρεώνεται μόνο τὸ ἀρσενικὸ δυναμικὸ τῆς χώρας.

Ἐλλείψει πολέμου, μπορεῖ νὰ γίνῃ σὲ εὐθέστερο φυσικὰ χρόνο, ἐισαγωγὴ ἐνυμφῶν ἀπὸ τὸ ἔξωτερικό.

Στὴν περίπτωσι αὕτη δὲ θὰ ἰσχύσουν τὰ «κλήριγκ» καὶ οἱ «ἀνταλλαγές». Θὰ εἰσαγάγουμε κορίτσια χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαγάγουμε ἀνάλογο ἀ-

ριθμὸ ἀγοριῶν. Ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ τερματισθῇ καὶ ἡ μεγάλη πληγὴ τῆς «μεταναστεύσεως» καὶ ἡ ξενητιά νὰ πᾶσιν νὰ ἀπομυζᾷ τὸν χυμὸ ἀπ' τὸ μεγάλο καὶ πανάρχαιο δέντρο πού λέγεται Ἑλλάδα.

Πολλὰ μποροῦν νὰ γίνουν γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ κύμα ἀγοροκρατίας, πού ἐνέσκηψε στὴν Ἀθήνα. Ἐξ ἄλλου, τὸ «κύμα» αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὶς ἀπόψεις ὠρισμένων κύκλων, δὲν εἶναι καθόλου κύμα θύελλας, ἀλλὰ αἶσα δροσερὴ πού ἦρθε νὰ ἀπαλύνῃ τὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Οἱ «κύκλοι» αὐτοί, ὅπως μπορεῖ ν' ἀντιληφθῇ κανεῖς, εἶναι οἱ μαμάδες κοριτσιῶν καὶ ὁ Σύλλογος τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος γεροντοκοριτσιῶν.

Τόσα οἱ πρῶτες, ὅσα καὶ οἱ τελευταῖες εἶχαν ἐπισημάνει πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' τὶς Κρατικὲς Ὑπηρεσίες, πού κινοῦνται συνήθως μὲ βραδύτητα χελώνας, αὕτη τὴν πρωτὴν καὶ τῆς φύσεως, ἢ τὴν συμπτῶσι ἀν θέλετε, καὶ τὴν πανηγύρισαν δεόντως.

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐξήγησι τοῦ φαινομένου αὐτοῦ τοῦ κύματος τῶν γεννήσεων ἀγοριῶν «ὑπερπαραριθμῶν» δὲν εἶναι καὶ τόσα ἀπλῆ.

Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως στοὺς ὁποίους καταφύγαμε γιὰ νὰ μᾶς ἐκθέσουν τὴ γνώμη τους, ἀπόφυγαν νὰ εἰσέλθουν στὶς ἀπόκρυφες ἐβουλήσεις» τῆς φύσεως.

Δὲν ὑπάρχει ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι τοῦ φαινομένου μᾶς δήλωσε ὁ ἱατρός κ. Καμινόπετρος.

Υπάρχει ὅμως καὶ μιά ἄλλη ἐξήγησι τοῦ φαινομένου, πού μᾶς τὴν ἀνέφερε κάποια τουρκογυφτίσση ἀπὸ τὴν Ἁγία Βαρβάρα.

— Τὸ ἀρσενικοχόρταρο, μωρὲ. Αὐτὰ φαίνεται!

— Μὰ ὑπάρχει ἐδῶ ἀρσενικοχόρταρο;

— Μὲ τὸ τσουβάλι. Γέμισε ὁ Ὑμνῶν καὶ ἡ Πάρνηθα. Εἶναι ἕνα μονόκληρο χορτάρι μὲ γαλάζιο λουλουδάκι στὴν κορφή. Τὸ τρώς καί... νάτος ὁ «γυνὴς».

Ἀς τῶχουν ὑπ' ὄψ. οἱ Ἀθηναῖες κοριτσομάνες.

Δ. ΑΓΓ.

☉☉

ΤΡΑΠΕΖΙ - ΓΙΓΑΣ

Τὸ μεγαλύτερο τραπέζι τοῦ κόσμου εἶναι στὴμένο μέσα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ 25ου ὀρόφου ἐνὸς νέου οὐρανοξύστη τοῦ Σίδνεϋ (Αὐστραλία). Ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο ἐπιπλο τοῦ γραφείου τοῦ διεθνή τοῦ μίας μεγάλης αὐστραλιανῆς ασφαλιστικῆς ἐταιρείας, στὴν ὁποία ἀνήκει καὶ ὁλόκληρο τὸ κτίριο, μὲ τοὺς 27 ὀρόφους του. Τὸ ἀπάνω μέρος του, μονοκόμματο, ἔχει βάρος 1.400 κιλῶν, μήκος 8 μέτρων καὶ πλάτος 3, προέρχεται δὲ ἀπὸ μιά πελώρια καρδιά τῆς Κουηνσλάνδης. Ἐπειδὴ δὲ θὰ χωροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὶς πόρτες, τὸ ἀνέβασαν ἀπ' ἐξῶ μὲ γερανὸ, ἐνῶ ὁ οὐρανοξύστης ἦταν ἀκόμη «γιατί», κι' ἀφοῦ τὸ τοποθέτησαν στὴ θέσι του, συμπληρώσαν τὸ χτίσιμο τῶν τοίχων γύρω του. Ἡ ἀνέγκισι αὕτη ἦταν μιά δυσκολώτατη δουλειά, πού ἔγινε σὲ συνεργασία μὲ τὴ Μετεωρολογικὴ Ὑπηρεσία, γιατί, ἂν φυσόσεε ἄφρικα ἀνεμος, μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ 30 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, θὰ παρέσυρε καὶ θὰ γκρέμιζε κάτω τὸν τεράστιο ἐκεῖνο ἐξήλινο ὄγκο.

Τὸ μαγνητισμένο

ΒΡΑΧΙΟΛΙ

Δίνει ὁμορφιά στὶς γυναῖκες καὶ δύναμι στοὺς ἄντρες

Σ' ΟΛΟΚΛΗΡΗ τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀμερικὴ χαλαεῖ κόσμος αὕτη τὴ στιγμή τὸ «αἵμαντέ». Τί εἶναι τὸ «αἵμαντέ»; Ἐνα μεταλλινὸ βραχιολάκι, πιδ πλατὺ γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ πιδ στενὸ γιὰ τὶς γυναῖκες, ὅπως αὐτὰ πού χρησιμοποιοῦμε γιὰ νὰ ρολογία τοῦ χεριοῦ.

Ἡ λέξι «αἵμαντέ» εἶναι γαλλικὴ καὶ σημαίνει «μαγνητισμένο», ἀλλὰ τὸ βραχιολάκι προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία κι' ἔχει τὶς ὑπογραφές δύο κορυφαίων γιντρῶν, τῶν καθηγητῶν Νγοσι Νακαγκάβα καὶ Σοσι Τανάκα, τοῦ περιφημοῦ νοσοκομεῖου Ἰζούζου τὸ Τόκιο.

Τὸ βραχιολάκι αὐτὸ θεραπεύει πολλὰς ἀσθένειες καὶ παρέχει δύναμι στοὺς ἄνδρες, ὁμορφιά στὶς γυναῖκες καὶ ὁδηγεῖ τοὺς πρῶτους καὶ τὶς δευτέρους στὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν εὐτυχία.

Μαγεία ἢ ἐπιστήμη; Ὁ καθηγητὴς Νακαγκάβα διευθύνει τὴν κλινικὴ γενικῆς παθολογίας τοῦ νοσοκομεῖου Ἰζούζου, ἐνῶ ὁ συνάδελφός του Τανάκα εἶναι διευθυντὴς τοῦ ἐργαστηρίου ἱατρικῶν ἐρευνῶν τοῦ ἴδιου νοσοκομεῖου. Οἱ δύο Ἰάπωνες ἐπιστήμονες ἔφτασαν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐρευνῶν καὶ πειραμάτων, στὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ βραχιολιοῦ, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μίγμα χάλυθος, νικελ καὶ χαλκοῦ καὶ εἶναι ἐξωπλισμένο μὲ ἔξι μαγνήτες. Αὐτοὶ οἱ μαγνήτες ἀποτελοῦνται ἀπὸ σκόνη οξειδίου τοῦ μαγνησιοῦ καὶ εἶναι τοποθετημένοι κατὰ κανονικὰ διαστήματα πάνω στὸ βραχιολάκι, σὲ τρόπο, πού στρέφουν τοὺς ἀντίθετους πόλους τοὺς ὁ ἕνας ἐπὶ τὸν ἄλλον.

Κατὰ τοὺς δύο Ἰάπωνες ἐπιστήμονες, ὁ πλῆθος μας δὲν εἶναι παρὰ ἕνας τεράστιος μαγνήτης καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅπως καὶ τὰ ζῶα, πού ζοῦν σ' αὐτὸν δέχονται ἀκατάπαυστα τὶς μαγνητικὲς ἐπιδράσεις του. Ὁ σκοπὸς τοῦ βραχιολιοῦ εἶναι, λοιπόν, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ μαγνητισμοῦ μέσα στὸ σῶμα μας.

Ἀλλὰ πῶς γίνεται αὕτη ἡ ἐνίσχυσι; Τὸ αἷμα πού κυκλοφορεῖ στὶς ἀρτηρίες περνᾷ μέσα ἀπὸ τὸ μαγνητικὸ πεδίο πού δημιουργεῖται ἀπὸ τοὺς μαγνήτες τοῦ βραχιολιοῦ. Ἐμπλουτίζεται τότε μὲ ἰόντα (ηλεκτρισμένα μέρη), ἐνῶ ταῦτα, τόχρονα ἐνισχύεται ἡ ηλεκτρικὴ φόρτισις τῶν ἰόντων πού περιέχει τὸ ἴδιο. Τὸ ἰονισμένο αὐτὸ αἷμα διασκορπίζεται κατόπιν σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα καὶ ἐπιδρᾷ εὐεργετικὰ στὶς διάφορες λειτουργίες τοῦ οργανισμοῦ.

Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τοῦ μαγνητισμένου βραχιολιοῦ εἶναι εἰδικώτερα ἡ ἀκόλουθη: Καλυτερεύει τὴ γενικὴ κατάστασι τῆς ὕγειας. Καταπολεμεῖ ἀποτελεσματικὰ τὴ σωματικὴ καὶ νευρικὴ ἐξάντλησι.

Ἀντιδρᾷ στὶς νωστέρες ψυχικὲς καταστάσεις καὶ τὴν ψυχικὴ ἀποκαρδίωσι.

Κατεβάζει τὴν ἀρτηριακὴν ὑπέρτασι.

Ρυθμίζει τὴν ἐμμηνο ροὴ τῶν γυναικῶν καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ὁμαλὴ καὶ κανονικὴ λειτουργία τοῦ γεννητικοῦ τῶν συστήματος.

Καταπολεμεῖ τοὺς μυϊκοὺς πόνους.

Δίνει στὶς γυναῖκες φρεσκάδα καὶ ὁμορφιά.

Ἡ Ἰταλίδα ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Χριστὶνα Καζόνι μὲ τὸ μαγνητισμένο βραχιολάκι (στὸ ἀριστερὸ χέρι). Ἐκεῖνο πού δεῖχνε εἶναι ἄνδρικό. Γιὰ ποῖν δρᾷ γε τὸ προορίζε;

Ἡ Ἀμερικανίδα ἡθοποιὸς Μάργκαρετ Λή φορεῖ τὸ μαγνητισμένο βραχιολάκι στὸ πόδι, ἐνῶ ὁ Ἀγγλος ταχυδακτυλουργὸς Τσάρινγκ Πόλον, πού ἐργάζεται τώρα στὸν κινηματογράφου, τὸ ἔχει στὸ δεξιὸ χέρι.

Ἐνισχύει τὶς ἀνδρικές ἱκανότητες καὶ ἀναζωογονεῖ κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς γέρους. Δίνει θάρρος, αἰσιοδοξία καὶ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα.

Ὁ καθηγητὴς Νακαγκάβα γράφει τὰ ἑξῆς στὸ ὑπόμνημα πού ὑπέβαλε στὸ Ἰαπωνικὸ Ἰνστιτούτο Ὑγιεινῆς:

«Εἶναι γνωστὸ καὶ ἀναμφισβήτητα ἀποβεδινμένο ὅτι τὰ διάφορα φυσικὰ φαινόμενα, ὅπως τὸ φῶς, ἡ θερμότης, ὁ ηλεκτρισμὸς οἱ ἀκτίνες, ὁ ἦχος ἐπιδρῶν στὰ ζωντανὰ σῶματα. Ἀγνοοῦμε, ὅμως, τὶς σχέσεις πού ὑπάρχουν μεταξὺ τοῦ μαγνητισμοῦ καὶ τῶν ζωντανῶν σωμάτων. Παρὰ τὴν ἀγνοία αὕτη, οἱ μελέτες γιὰ τὸ μαγνητισμὸ καὶ τὴν μαγνητοθεραπεία ἔχουν προχωρήσει μὲ ἔθιμα γίγαντας κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια».

Ὁ Νακαγκάβα καὶ ὁ Τανάκα ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μὴ σέξι μεταξὺ τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου καὶ τοῦ ἀνθρώπινου οργανισμοῦ καὶ πειραματίσθηκαν ἐπὶ πολλὰ χρόνια, γιὰ νὰ τὴν ἀποδείξουν. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἐκπληκτικά. Ἀνεκάλυψαν π.χ. ὅτι, διοχετεύοντας τὸ αἷμα διὰ μέσου ἑνὸς μαγνητικοῦ πεδίου, μποροῦσαν νὰ μεταβάλλουν τὸ ρυθμὸ τῆς καρδιαζῆσεως τῶν ἐρευρῶν αἰμοσφαίριων. Τὰ δοκίμια, ἔξ ἄλλου, πού ἐκαλλιεργοῦντο μέσα σ'

ἕνα μαγνητικὸ πεδίο πολλαπλασιάζονταν σὲ μικρότερη κλίμακα, ἀλλ' ἡ ἀναλογία ἐκείνων πού διατηροῦντο στὴ ζωὴ ἦταν μεγαλύτερη.

Συνεχίζοντας αὐτὰ τὰ πειράματα, παρατήρησαν ὅτι οἱ μαγνητικὲς ἐπιδράσεις στὰ χέρια ἀσθενῶν καταπαρῶν τὸν πόνο τῶν ἀρθρώσεων (ἐπὶ 42 ἀσθενῶν, οἱ 37 θεραπεύθηκαν μέσα σὲ μιά ἐβδομάδα). Μὲ τοὺς ἴδιους ἐπιδέσμους ἔθεράπευσαν τὴν ἀρτηριακὴν ὑπέρτασι (12 θεραπεύεσι ἐπὶ 20 περιπτώσεων).

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐπιδέσμους κατέληξαν στὰ μαγνητισμένα βραχιολία.

Ἀλλὰ τὸ δυσκολώτερο πρόβλημα, πού ἀντιμετώπισαν συνίστατο στὸν καθορισμὸ τῶν δόσεων. Μικρὲς δόσεις μαγνητισμοῦ δὲν ἔχουν καμμία ἐπίδρασι, μεγάλες μποροῦσαν νὰ ἐλάφυναν.

Οἱ δύο Ἰάπωνες ἐπιστήμονες ἀρχισαν νέες πολὺπλοκες ἐρευνες, ὥσπου κατάρθωσαν, τελικά, νὰ καθορίσουν τὶς ὀφελεῖς δόσεις. Στηριζόμενοι στὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν ἐρευνῶν, κατασκεύασαν κατόπιν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βραχιολία, καὶ γνητικὲς ζώνες ἐναντίον τῆς γαστρίτιδος, τῆς ἰσχιαλγίας καὶ τῆς ἀδυναμίας, μαγνητικὲς φόδρες μαξιλαριῶν κατὰ τῆς ἀπνίας, τῆς χρονίας ἡμικρανίας καὶ τῆς νευρικής ἐξάντλησεως, καθὼς καὶ μαγνητικὰ γυαλιά ἐναντίον τῆς κοπώσεως τῶν ματιῶν, προσωπίσματα γιὰ τοὺς αὐτοκινητιστάς.

Μὲ τὴν ἐκκαίρια αὕτη θάπρεπε νὰ ὑπενθυμίσωμε ὅτι, πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, ἕνας μουσικός πού ὑπέφερε ἀπὸ λοχαλιῶσι εἶχε καταρρώσει νὰ θεραπευθῇ, πωλίζοντας γύρω στὴ μέση του μιά χορδὴ ἀλκοκασέλου. Ἡ χορδὴ αὕτη παρήγαγε ἕνα ἐλαφρότατον ηλεκτρικὸ ρεύμα πού συνδύαζαν μ' ἐκεῖνο τοῦ σώματος του κι' ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς εἶχε εὐεργετικὴ ἐπίδρασι.

Ὁ πρῶτος πού ἀνακάλυψε τὴν ὑπάρξει τοῦ ζωϊκοῦ ηλεκτρισμοῦ ἦταν, ὡς γνωστὸν, ὁ Γκαλβάνι. Τὸν ηλεκτρισμὸ αὐτὸν τὸν πρωτοβόρεκε στοὺς μύς ἐνὸς βατραχίου (1/10 τοῦ βόλτ, ἐνῶ στὸ ψάρι πού καλεῖται τορτίλλη ἡ νάρκη ξεπερνᾷ τὰ 220 βόλτ). Ὁ Μέσμερ ἀργότερα ἐχρησιμοποίησε τὸ ζωϊκὸ μαγνητισμὸ γιὰ θεραπευτικὸς σκοποὺς καί, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἀσθενῶν, ἐθεράπευσε κάποια Φραντζέσκα Αἰστερλιν, πού ὁπέφερε ἀπὸ γαστρικὲς διαταραχές, θεωρούμενες ὡς ἀνίστατες, θάζοντάς τῃς ἕναν μαγνήτη στὴν κοιλία.

Οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν μετάλλων, ἔξ ἄλλου, ἦταν γνωστὲς ἀπὸ τὴν πανάρχαιη ἐποχὴ. Στὴν Αἴγυπτο, 3 ἢ 4 χιλιάδες χρόνια π.Χ., οἱ ἱερεῖς τῶν ναῶν ἐθεράπευαν μὲ τὸ χαλκὸ τὶς μυϊκὲς κράμπες καὶ τοὺς σπασμούς.

Καὶ φαίνεται πιθανὸν ὅτι τὰ δοκτυλίδια, τὰ βραχιολία, τὰ μενταγιὸν κι' οἱ ζώνες ἀπὸ χαλκοῦ ἦταν κατὰ τὴν πρώτη τους ἐμφάνισι φυλακτὰ πού ἐπροστάτευαν ἀπὸ ὠρισμένες ἀσθένειες καὶ διατηροῦσαν ἀκμαῖες τὶς δυνάμεις τοῦ οργανισμοῦ. Καὶ σήμερα ἀκόμη ἕνα ἐρροστάσιο στὴν Ἑλβετία κατασκευάζει σόλες ἀπὸ χαλκοῦ, πού ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ζεσταίνουν τὸ πόδι καὶ νὰ ἐξακουράζουν ὁλόκληρο τὸν οργανισμό.

Ὁ μολύβδος, ἔξ ἄλλου, καταπολεμεῖ τὰ πρόωρα γηρατειά καὶ ὁ χρυσὸς διατηρεῖ ἀκαμάρτο τὸ ἥθικον καὶ καταπολεμεῖ τὴν νευρικὴν ἐξάντλησι. Ὅπως ἐλέπητε, ἡ ἀνακάλυψις τῶν δύο ἱατρικῶν ἐπιστημῶν ἔχει πολλὰ προηγουμένα. Δὲν πρόκειται, λοιπόν, γιὰ μαγεία, ἀλλὰ γιὰ μιά πρακτικὴ ἐφαρμογὴ ὠρισμένων ἐπιστημονικῶν θεωριῶν.

ΜΗΝ ΠΑΡΑΜΕΛΗΤΕ

Τους Κιρβούς!

Οι σκληρωτικές ενέσεις και η χειρουργική εξαίρεσις

και τις βλέπει κανείς να διακλαδίζονται σε γαλάζιες χορδές κάτω από το δέρμα, ιδίως κατά την ορθία στάση. Απ' αυτή τη στιγμή, αρχίζει το μαρτύριο του ασθενούς. Το σταμάτημα της κυκλοφορίας σε μία ή περισσότερες φλέβες συνοδεύεται από ισχυρούς πόνους, που κάνουν δυσχερή και την πιο μικρή μετακίνηση και δεν τον αφήνουν να κλείσει μάτι τη νύχτα. Η επίδραση στη γενική κατάσταση της υγείας είναι άμεση. Ο ασθενής γίνεται ευερέθιστος και νευρικός, χάνει τη διάθεσή του για εργασία και ζητάει μία ανακούφιση στα αναλγητικά φάρμακα, που, αλλοίμονο, δε μπορούν να του την προσφέρουν.

Οι κιρσοί οφείλονται στο ότι οι βαλβίδες δεν είναι πια σε θέση να συγκρατήσουν το φλεβικό αίμα, που, λόγω της βαρύτητας, ωθείται προς τα κάτω. Ποιοι είναι οι λόγοι, που προκαλούν αυτή την εξασθένηση των βαλβίδων, δεν είναι ακριβώς γνωστό.

Έχει παρατηρηθεί, ωστόσο, ότι οι άνθρωποι που το επάγγελμά τους τους υποχρεώνει να στέκονται επί πολλές ώρες ορθοί (πωλητές, σιδηρωτά, μεταλλουργοί, υπάλληλοι, εργάτες εργοστασίων, κλπ.) προσβάλλονται συχνότερα από κιρσούς. Η ασθένεια αυτή παρατηρείται επίσης σ' εκείνους, που περνούν καθιστική ζωή. Οι άνθρωποι, που κινούνται, τουναντίον, φανερώνονται να μην υποφέρουν.

Πρέπει να σημειώσουμε εδώ, ότι η πεζοπορία είναι ένα σωτήριο σπό. Σε κάθε βήμα, τα όστα του ποδιού συμπιέζουν τις φλέβες του

πέλματος. Το αίμα εκτινάσσεται τότε προς τη κνήμη, όπου οι συσταλτικές κινήσεις των μυών το σπρώχνουν δρόμα και περισσότερο προς τα πάνω.

Η θεραπεία των κιρσών είναι ριζική και συνίσταται στην αχρήστευση του πασχούσης φλέβας. Αυτή η αχρήστευση ή συνοδεύεται από εξαίρεση, που γίνεται χειρουργικά ή συνίσταται στη σκληρύνση των τοιχωμάτων της, που επιτυγχάνεται με φαρμακικά μέσα. Η κυκλοφορία γίνεται τότε από τις βαθιές φλέβες, που είναι αρκετά καλά εξοπλισμένες, σε τρόπο, που να μπορούν ν' αντισταθούν.

Τα φάρμακα, με τα οποία γίνεται η σκληρύνση είναι πολλά. Το πιο ευχρηστο ανάμεσα σ' αυτά είναι το σαλικυλικό νάτριο και το πιο καινούργιο, το «τονημποδόρ», που πονεί λιγότερο κατά την έλξη.

Οι χειρουργοί χρησιμοποιούν ακόμη μία διάλυση γλυκόζης 66%, όταν θέλουν να επιδράσουν στον κεντρικό φλεβικό κορμό, όπου καταλήγουν όλες οι επιφανειακές φλέβες της κνήμης και του μηρού.

Όταν, όμως, η σκληρύνση είναι ανεπαρκής, δεν υπάρχει άλλη λύση, εκτός από τη χειρουργική επέμβαση.

Οι σύγχρονες στατιστικές δείχνουν, ωστόσο, ότι ο αριθμός των εγγχειρήσεων ελαττώνεται δραστικά. Αυτό οφείλεται στο ότι οι σκληρωτικές ενέσεις δίνουν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Οι κιρσοί μπορούν να θεραπευθούν με άλλα μέσα, εκτός από τη χειρουργική επέμβαση και τις σκληρωτικές ενέσεις.

Ναι, απαντούν οι γιατροί, με την προϋπόθεση, όμως, ότι η θεραπευτική αγωγή θα εφαρμοσθεί μόλις εμφανισθούν τα πρώτα συμπτώματα. Μερικά εκχυλίσματα φυτών, όπως είναι το χαμαελί, το λινδιό καρδί, το κυπαρίσι κλπ., επενεργούν ευεργετικά στις μινικές ίνες και, όταν χρησιμοποιηθούν εγκαίρως, μπορούν να δώσουν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Με αυτά μπορούμε να συνδυάσουμε το ελαφρύ μασάζ και την υδροθεραπεία (λουτρά 36 βαθμών, ενισχυμένα με στυπτηρία ή με θειούχες ενώσεις).

Οι κιρσοί, αν τους παραμελήσουμε, μπορούν να προκαλέσουν φλεβίτιδα, ή να εξελιχθούν σε κιρσώδες έλκος, που αποτελεί ένα είδος τοπικής νεκρώσεως και που η θεραπεία του δεν είναι πάντοτε εύκολη. Ένας άλλος κίνδυνος είναι η διάσπαση μίας από τις ασθενείς φλέβες, με όλες τις δραματικές συνέπειες που έχει μία αιμορραγία.

Οι τρεις έχθροι του ανθρώπου, που πάσχει από κιρσούς, είναι οι αλλαγές της θερμοκρασίας, η δυσκολιότητα και η ορθία στάση. Για φαινομένους ασθενείς, η αλλαγή του επαγγέλματος καθίσταται απαραίτητη. Το καλύτερο προληπτικό μέσον, εξ άλλου, είναι η πεζοπορία. Έξαιρετα είναι επίσης το κολύμπι, το γκολφ και το ποδήλατο. Άλλα και η αναπνευστική γυμναστική, όταν γίνεται συστηματικά, υποβοηθεί την κυκλοφορία και συντελεί στην πρόληψη των κιρσών.

ΝΕΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΡΗΚΟΪΑ

Οι Άγγλοι επιστήμονες επετόνησαν έναν καινούργιο τρόπο εγγχειρήσεως για τη θεραπεία της βαρηκοΐας, λόγω ωτοσκλήρωσεως. Ο ασθενής δε χρειάζεται να παραμείνει στο νοσοκομείο περισσότερο από πέντε ημέρες. Μετά την επέμβαση, ακούει το ίδιο καλά όσο και πρίν. Οι θεραπείες, που επέτυγχθησαν μ' αυτή τη μέθοδο, ανέρχονται σε 80%.

Ένας χειρουργός του Μπουένος Άϊρες, εξ άλλου, αντικατέστησε τον κατεστραμμένο αναβολέα του αυτιού με έναν κώνο, από πολυαιθυλένιο. Ο ήχος μεταδίδεται διά μέσου αυτού του κώνου, όπως και πριν από την πάθηση, κι ο ασθενής ξαναβρίσκει έτσι την ακοή του.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο λοχαγός Μάκφερσον, πλημυρισμένος από ευγνωμοσύνη, παίρνει στην υπηρεσία του τον Ίνδο που τον έσωσε και που λέγεται Σαραγγκού. Ο Σαραγγκού, όμως, δεν είναι άλλος από τον Τρεμάλ-Ναϊκ. Οι Τούγκ του ζητούν, για ν' απελευθερώσουν την Άντα και τον Καμμαπούρι, που κρατούν στην έφορσία τους, ν' απελευθερώσει τον Νεγκαπάναν και να σκοτώσει τον Μάκφερσον. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ το ύποσεται. Κατορθώνει πράγματι να κερδίσει την εμπιστοσύνη του Μάκφερσον, που του αναθέτει να φρουρήσει τον Νεγκαπάναν. Έτσι, σκηνοθετεί μία δόνη αιφνιδιαστική επίθεσι των Τούγκ και κατορθώνει να τον φυγάσει. Οι στρατιώτες του Μάκφερσον ξεχνούντας προς την ζούγκλα, για να πιάσουν τον φυγάδα. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ, που κανείς δεν τον υποπτεύεται ακόμη, ενώνεται μαζί τους.

Τινάχτηκε άμεσως ορσός κι' ανέθηκε τη σκάλα. Όταν έφτασε πάνω, πήρε μία καραμπίνα και την πέρασε στον ώμο του.

Ποιά δρόμο πήρε; ρώτησε. Χώθηκε μέσα στη ζούγκλα, απάντησε ο Μπαράτα, που τον είχε ακολουθήσει. Προχώρησε ίσια σ' αυτό το μονοπάτι και θα βρή τα ίχνη του... Ο Άθλιος δε μπορεί να πήγε μακριά.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ άρχισε να τρέχει.

Ο Μπαράτα τον παρακολούθησε όπου τον έχασε από τα μάτια του. Και, ξαφνικά, το πρόσωπό του σκυθρωπάσε.

Κι' αν όσα μου είπε δεν είναι αλήθεια; ψιθύρισε.

Η ύποψία αυτή τον άνασταύωσε.

Νόα! φώναξε.

Ένας στρατιώτης, που έστεκε λίγο πιο πέρα, έτοξε άμεσως.

Έγραψες προσεχτικά τα ίχνη; τον ρώτησε ο Μπαράτα.

Και βέβαια, απάντησε ο στρατιώτης.

Πόσοι άνθρωποι έφυγαν από το ύπνο;

Ένας μόνο.

Ο Μπαράτα κούταξε εκπληκτός το συνομιλήτη του.

Είσαι βέβαιος; ρώτησε.

Απόλυτα βέβαιος. Ο μόνος που βγήκε ήταν ο Νεγκαπάναν.

Ακουσε, είπε ο Μπαράτα. Είδες αυτό τον άνθρωπο, που έφυγε τρέχοντας προς το μέρος της ζούγκλας;

Τον Σαραγγκού;

Ναι. Ακολούθησέ τον... Πρέπει να μάθωμε που θα πάει.

Βασίσου σε μένα, λοχία, είπε ο Νόα.

Κι' έφυγε τρέχοντας προς το μέρος της ζούγκλας.

Ο Μπαράτα ξαναγύρισε τότε στο μπουνγκαλόου κι' ανέθηκε στην ταράτσα, όπου ο Μάκφερσον έκανε βόλτες επάνω-κάτω, μ' όλοφανερο έννευρισμό.

Λοιπόν; ρώτησε μόλις είδε τον Μπαράτα.

Φοβάμαι πως προδοθήκαμε, απάντησε ο λοχίας.

Προδοθήκαμε;... Από ποιόν;

Από τον Σαραγγκού.

Αδύνατον! είπε ο Μάκφερσον. Ο άνθρωπος αυτός μου έσωσε τη ζωή.

Έχω σοβαρές ύποψεις... αποδείξεις ίσως.

Μίλησε.

Ο Μπαράτα του έκανε γνωστές με λίγα λόγια τις ύποψεις του.

Ο Μάκφερσον είχε μείνει άναυδος από την κατάληψη.

Ο Σαραγγκού προδότης! είπε.

πε τέλος. Άλλα τότε γιατί δεν έφυγε μαζί με τον Νεγκαπάναν;

Δεν το ξέρω, απάντησε ο Μπαράτα. Άλλα θα το μάθω σε λίγο. Διέταξε το Νόα να τον παρακολουθήσει μέσα στη ζούγκλα και να μη τον άρσιση να μας ξεφύγει.

Αν αποδειχτεί προδότης, θα τον τρεφίσω...

Δε θα κάμης τίποτα, λοχαγέ...

Για ποιά λόγο;

Πρέπει να τον ξαναγκάσω να μιλήσει. Αυτός ο άνθρωπος ίσως ξέρει όσα κι' ο Νεγκαπάναν.

Έχει δίκιο.

Ο λοχαγός ξανάγκισε τις δόλτες του, ενώ ο Μπαράτα ξανακτέθηκε στο ύπνο για να μελετήσει τον τρόπο με τον οποίο είχε γίνει η απόδραση. Ξαναγένησε κατόπιν στην ταράτσα, για να κάμει γνωστές τις παρατηρήσεις του στο λοχαγό.

Πέρασαν τρεις περίπου ώρες. Φάνηκε, τέλος, ένας άνθρωπος, που ερχόταν τρέχοντας από το μέρος της ζούγκλας.

Ο Νόα γυρίζει, φώναξε ο Μπαράτα.

Άλλ' είναι μόνος, είπε ο λοχαγός. Ο Σαραγγκού, λοιπόν, μας ξέφυγε.

Δεν το πιστεύω. Ο Νόα διαφωτιστικά δε θα γυρίσει.

Ο Ίνδος έτρεχε σαν βέλος και κάθε τόσο γυρίζει το κεφάλι του προς τα πίσω, σαν να φοβόταν μήπως τον παρακολουθούν.

Έφτασε, τέλος, στο μπουνγκαλόου.

Ανέβα στην ταράτσα, του φώναξε ο Μπαράτα.

— Έρθαν κι' άλλοι για το πάρτυ μας, παιδιά... Είναι ο μως μεταμφιεσμένοι!...

— Αυτό είναι το πιθανότερο, είπε ο Μπαράτα.

Ο Μάκφερσον έκανε μερικά βόλτες. Σταμάτησε ύστερα μπροστά στον Μπαράτα.

— Έχω ένα προαίσθημα, είπε. Ο Σαραγγκού μιλούσε για το κεφάλι μου.

— Άλλ' έμεις θα στείλωμε το δικό του στον Γκιούρι, απάντησε ο Μπαράτα.

— Τό έλπιζω. Τί θα τον κάνωμε τον Σαραγγκού;

— Πρέπει να τον αναγκάσω να μιλήσει.

— Άλλα θα το καταφέρωμε; Θα χρησιμοποιήσωμε όλα τα μέσα.

— Ξέρεις ότι αυτοί οι Άθλιοι δεν άνοιγουν το στόμα τους.

— Αν θέλετε να τον κάμωτε να μιλήσει, αναλαμβάνω εγώ, είπε ο Νόα.

— Σύ;

— Δε χρειάζεται παρά να του δώσωμε να πιη μία λεμονάδα.

— Μία λεμονάδα;... Είσαι τρελλός, Νόα;

— Όχι, λοχαγέ, είπε ο Μπαράτα. Ο Νόα δεν είναι τρελλός.

... Κι' εγώ έχω άνοιξει για μία λεμονάδα, που λύνει τη γλώσσα.

— Αυτό είναι σωστό, εξήγησε ο Νόα. Δε χρειάζεται παρά ν' ανακατέψωμε μέσα στη λεμονάδα λίγο γυπό από το «γιούμα» και ένα σβώλακι όπιο. Η γλώσσα του θα λυθή άμέσως.

— Πήγανω να ετοιμάσω αυτή τη λεμονάδα, είπε ο λοχαγός. Αν το καταφέρω, θα σου χάρισω εικοσι ρούπες.

Ο Νόα έφυγε άμέσως. Ξαναγύρισε ύστερα από λίγο φέροντας τρεις λεμονάδες, μέσα σε δωμάτια κινέζικα ποτήρια. Τό ένα άπ' αυτά τα ποτήρια τό έβαλε λίγο παφάμερο.

— Αυτό έχει το χυμό του «γιούμα» και το σβώλακι τό όπιο, είπε.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ φάνηκε έπειτα από μερικά λεπτά. Τον ακολουθούσαν τρεις ή τέσσερες από τους άνηχεντες, που είχαν τρέξει στη ζούγκλα, για ν' ανακαλύψουν τά ίχνη του Νεγκαπάναν.

— Πρόσεξε να μην υποπτευθής τίποτα, είπε ο λοχαγός στο Μπαράτα. Και σύ, Νόα, πήγανω να βάλης καινούργια κανέλλα στο φεγγίτη του ύπνογιού. Θα μας χρειαστούν σε λίγο.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ είχε φτάσει μιστό στο μπουνγκαλόου.

— Ε, Σαραγγκού, του φώναξε ο Μπαράτα, σκιάχοντας πάνω από τό στήθαίο της ταράτσα. Βρήκατε τίποτα;

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ κούνησε τό κεφάλι του με ύφος που έδειχνε μεγάλη αποθάρσυνση.

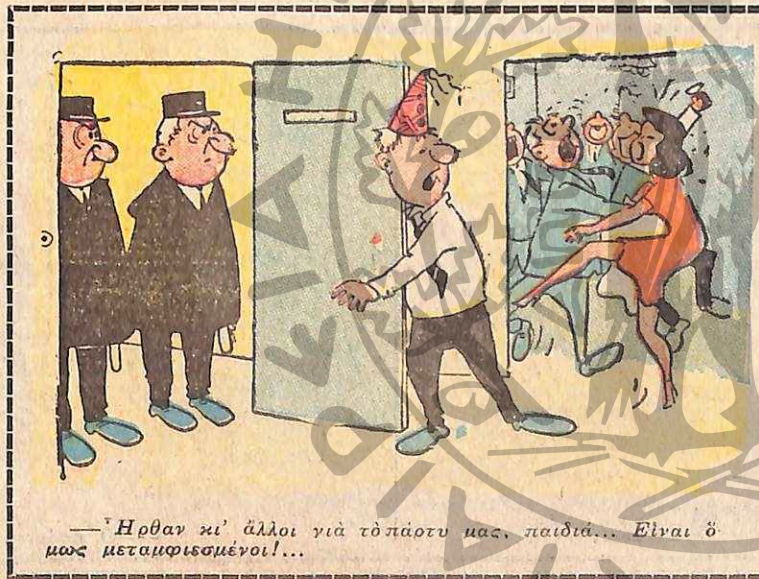
— Όχι, λοχία, απάντησε. Χάσαμε τά ίχνη του.

— Ελα στην ταράτσα. Θέλω να μου τά πης όλα.

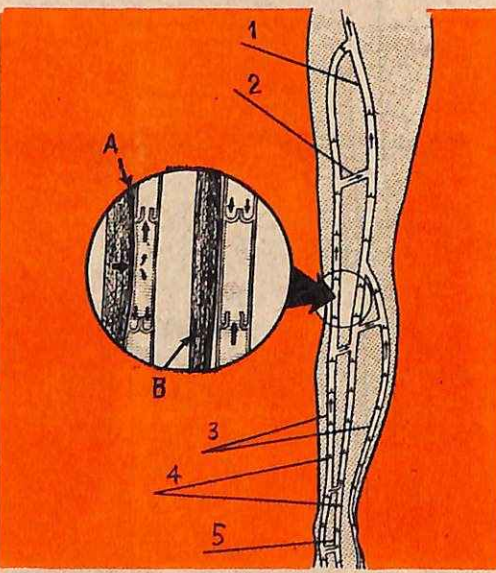
Ο Τρεμάλ-Ναϊκ, που δε μπορούσε να υποπτευθής τό παρρηκρό, ανέθηκε άμέσως στην ταράτσα.

— Δε μπορούσατε, λοιπόν, να βρήτε πουθενά τό στραγγαλιστή; του είπε ο λοχαγός μ' ένα καλόκαρδο γαμόγέλο.

— Τον άναγκήσαμε παντού, απάντησε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Άλλ' είχε γίνει άφαντος.

1) Κιρσώδες έλκος στην άνωτέρα επιφάνεια του ποδιού. 2) Θεραπευμένο κιρσώδες έλκος. Πάνω στην επιφάνεια του ποδιού παραμένουν βαθιές ούλες. 3) Η έπίδεσι του ποδιού με μία ελαστική ταινία συντελεί στην ταχύτερη κυκλοφορία του αίματος.

Τό αίμα, στην άνωτέρα πορεία του προς την καρδιά, αντίδοσ στη βαρύτητα, που τό τραβάει προς τα κάτω, άφ' ενός μόν με τις βαλβίδες, άφ' έτέρου δε με τις αναπνευστικές των μυών, που ενισχύουν τις βαθιές φλέβες στην προσπάθειά τους. 1) Μηριαία φλέβα. 2) Διεσπαστική ή έγκρανα φλέβα (διευθύνει τό αίμα από τις επιφανειακές φλέβες προς τις βαθιές). 3) Επιφανειακή φλέβα. 4) Βαλβίδες. 5) Βαρεία φλέβα. Μέσα στον κύκλο: Α) Μς σε συστολή. Β) Μς σε χαλάρωσι.

— Δὲν ξέρεις ποῦς τὰ πού κή-
γε;

— “Οχι. Παρακολούθησα τὰ
ἴχνη του γιὰ κάμποσο διάστημα.
Ἀλλ’ ἐπεὶ τὰ χόσμε. Εἶναι σὰν
νάφυγε πηδώντας ἀπὸ δέντρο σὲ
δέντρο.

— Καὶ δὲν ξεῖνε κανεὶς μέσα
στὴ ζούγκλα;

— “Ἐμειναν πέντε «σιπαῖ».

— Κι’ ἐσὺ ὡς πού πήγες;

— “Ὡς τὸ ποτάμι.

— Πρέπει νὰ εἶσαι κουρασμέ-
νος. Πιὲς αὐτὴ τὴ λεμονάδα... Θὰ
σοῦ κάνει καλὸ.

— Ἐσπάρξε ταυτόχρονα πρὸς τὸ
μέρος του γιὰ λεμονάδα μὲ τὸ «γι-
οῦμα» καὶ τὸ σβολάκι τοῦ ὀπίου.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ τὴν κατέβασε
μονορούφι.

“Ο Μάκφερον τοῦδεξε μιὰ ψά-
θα πού βοσκοῦνταν λίγο πιὸ πέρα.

— Κάθισε, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ
κουβεντιάσωμε.

— Ἀναψε κατόπιν ἕνα σιγάρο κι’
ἄρχισε νὰ καπνίζει.

Πέρασαν κάμποσα λεπτὰ.

— Πιστεύεις ὅτι υπάρχουν
Τούνγκ μέσα στὸ δάσος; ρώτησε
ὁ λοχαγὸς ξαφνικά.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ Τρε-
μάλ-Ναῖκ.

— Δὲν ξέρεις κανένα ἀπ’ αὐ-
τοὺς τὸν ἀνθρώπου;

— Ἐγώ; ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-
Ναῖκ, πού ταράχτηκε. Τί δουλειὰ
ἔχω μαζί τους;

— Ἐξήσεις, ὥστόσο, πολὺ και-
ρὸ μέσα στὴ ζούγκλα.

— Δὲν ξέρω κανένα.

— Κι’ ὅμως μοῦ εἶπαν ὅτι σὲ
εἶδαν νὰ μιλάς μ’ ἕναν ἄνθρωπο
πού ἐμοιαζε μὲ Τούνγκ.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ δὲν ἀπάντησε.
Τὰ μάτια του ἔλαμπαν παρόξενα
καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ
φοβισμένη ἐκφραση.

— Τί ἔχεις νὰ πῇς γι’ αὐτὰ; ξα-
ναρώτησε ὁ λοχαγός.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ ἔσπασε σ’ ἕνα
νευρικὸ γέλιο.

— Ἐγώ νὰ μιλήσω μ’ ἕναν
Τούνγκ; εἶπε. Γιὰ ποῦ λόγῳ;

“Ο Μπαράτα ἔσκυψε πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ Μάκφερον.

— Μὴν τὸν ἀφίνης, λοχαγέ, τοῦ
ψιθύρισε. Ἦ λεμονάδα ἔφερε τὸ
ἀποτέλεσμά της.

— Ἐμπὸς, μίλησε, εἶπε μὲ αὐ-
στηρό ὕφος ὁ Μάκφερον.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ ἐξακολουθοῦσε
νὰ γελᾷ.

— Ναί, μίλησα μ’ ἕνα Τούνγκ
στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους, ἀπάντησε.
Κι’ αὐτοὶ πιστεύανε πὺς ἐγὼ ἔφα-
γα νὰ βοῶ τὸν Νεγκαπατάν!...

Δὲν εἶναι ἡλίθιοι... Χά, χά, χά!

Ἐγὼ τὸν βοήθησα νὰ φύγῃ... Χά,
χά, χά!

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ συγ-
κοιτηθῇ τὰ γέλια του. Εἶχε κυρι-
ευθῇ ταυτόχρονα ἀπὸ ἀκατάσχετη
φλυαρία.

— Λοιπὸν, Σαρανγκού; εἶπε ὁ
λοχαγός.

— Σαρανγκού! Ξεφώνησε ὁ
Τρεμάλ-Ναῖκ. Δὲν ξέρете λοιπὸν
πὺς δὲν λέγονται Σαρανγκού; ...
Χά, χά, χά! Εἶμαι ὁ Τρεμάλ-Να-
ῖκ, ὁ κυνηγὸς τῆς μαύρης ζούγ-
κλας... Δὲν ἦοδες ποτέ στὴ μαύρη
ζούγκλα; Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ
σένα... Εἶναι πολὺ ὁμορφα ἐκεῖ
κάτω.

“Α, εἶσαι ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ, εἶ-
πε ὁ Μάκφερον. Καὶ γιὰτὶ ἄλλα-
ξες ὄνομα;

— Γιὰ νὰ μὴν μὲ ὑποπτεύθῃς;...

Δὲν ἤξερες, λοιπὸν, εἰς ἡθέλα νὰ
μῶς στὴν ὑπηρεσία σου;

— Γιὰ ποῦ λόγῳ;

— Τὸ θέλανε οἱ Τούνγκ. Μοῦ
χαρίσανε τὴ ζωὴ καὶ μοῦ ὑποσχέ-
θηκαν ὅτι θὰ μοῦ δώσουν ἀκόμα
καὶ τὴν «Παρθένου τῆς Παγόδας»...

Τὴν ξέρεις τὴν «Παρθένου τῆς Πα-
γόδας»;...

— “Οχι; ...Εἶναι ὁμορφη,
πολὺ ὁμορφη. Θὰ τρελλανέει νὰ τὴν
ὁμορφιά της τὸ Βράγμα, τὸ Σῖβα
κι’ ἀκόμα τὸ Βισνού.

— Καὶ ποῦ βοσκοῦνται ἡ «Παρθέ-
νου τῆς Παγόδας»;

— Μακριὰ, πολὺ μακριὰ ἀπὸ
δῶ.

— Σὲ ποῦ μέρος;

— Θέλεις νὰ σοῦ τὸ πῶ γιὰ νὰ
μοῦ τὴν κλέψῃς;

— Καὶ ποῦς τὴν κρατᾷ;

— Οἱ Τούνγκ. Αὐτοὶ δὲ μοῦ τὴν
δώσαν γιὰ σύζυγο... Εἶμαι δυνα-
τὸς καὶ γενναῖος καὶ θὰ κάνω δὲ
μοῦ ἐξητήσουν γιὰ νὰ τὴν ἀποχτή-
σω. Νὰ γιὰτὶ ἐλευθέρωσα τὸ Νεγ-
καπᾶν... Χά, χά, χά!

— Σοῦ ἔχουν ζητήσει καὶ τίπο-
τα ἄλλο;

— “Αν μοῦ ἔχουν ζητήσει καὶ
τίποτα ἄλλο; Ναί, πρέπει νὰ τοὺς
πᾶω ἕνα κεφάλι... Χά, χά, χά!

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ κεφάλι πού
σοῦ ἔχουν ζητήσει;

— Ποῦ εἶναι;... Χά, χά, χά!

Δὲν τὸ ξέρεις, λοιπὸν, πὺς εἶναι
τὸ δικό σου;

— Τὸ δικό μου; εἶπε ὁ Μάκ-
φερον, πού σηκώθηκε δρόμος. Εἶ-
πες τὸ δικό μου;

— Ναί... Χά, χά, χά! Ναί...

— Καὶ σὲ ποῖον πρέπει νὰ τὸ
πᾶς;

— Στὸν Σουγιοντάνα.

— Ποῖος εἶναι αὐτός; ὁ Σουγι-
οντάνα;

— Πῶς;... Δὲν τὸν ξέρεις; Εἶ-
ναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τούνγκ.

— Καὶ ξέρεις ποῦ βοσκοῦνται;

— Καὶ βέβαια τὸ ξέρω... Χά,
χά, χά!

— Μίλησε...

— Καὶ τί σ’ ἐνδιαφέρει νὰ τὸ
μάθῃς;

“Ο Μάκφερον ἔτρεξε κοντὰ του
καὶ τοῦ ἐσπάρξε τὰ χέρια πιάνοντας
τα ἀπὸ τοὺς καρπούς.

— “Ακουσε, τοῦ εἶπε. Λίγο πιὸ
κάτω περνᾷ τὸ ποτάμι. Ἄν δὲ

μιλήσῃ, θὰ σὲ δέσω χειροπόδαρα
καὶ θὰ σὲ πετάξω μέσα σ’ αὐτὰ.

— Χά, χά, χά!

— Μίλησε, πού εἶναι ὁ Σουγιον-
τάνα;

— Πού ἀλλοῦ θέλεις νὰ εἶναι
ἀπὸ τὴν Ραῖμανγκάλ;

— Εἶπες, τὴ Ραῖμανγκάλ;

— Ναί.

“Ο λοχαγὸς ξαναγύρισε στὴ θέ-
σι του.

Μία κομφή φωνὴ τοῦ ἔλεγε πὺς
ἡ «Παρθένου τῆς Παγόδας» δὲν
ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του
Ἄντα.

— Κόρη μου, θὰ σὲ σώσω, ψι-
θύρισε σηκώνοντας τὰ μάτια του
πρὸς τὸν οὐρανὸ.

**ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ
ΚΑΙ ΛΕΥΚΑ ΑΝΘ**

“Όταν ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ συνῆλθε,
εἶδε πὺς βοσκοῦνταν μέσα σ’ ἕνα
μικρὸ ὑπόγειο κελλί, πού φωτιζό-
ταν ἀπὸ ἕναν φεγγίτη, μὲ διπλὰ
κάγκελλα. Τὸν εἶχαν δεμένο γερά
πάνω σ’ ἕνα στύλο.

Στὴν ἀρχὴ, γούμσε πὺς δνερευ-
όταν. Μὰ δὲν ἀόργησε νὰ καταλάβῃ
πὺς ἦταν φυλακισμένος. Τὸν κυρι-
εψε τότε ἕνας ἀόριστος φόβος.

Μέσα στὸ μυαλό του ὅλα ἦταν
μπερδεμένα. Θυμόταν τὸν Νεγκα-
πᾶν, τὸ δὲ τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ
δραπετεύσῃ καὶ τὴ λεμονάδα
πού τοῦ εἶχε δώσει κατόπιν ὁ λο-
χαγὸς Μάκφερον, ἀλλὰ τίποτα
ἄλλο.

— Ποῖος μὲ πρόδωσε; ἀναρωτή-
θηκε. Τί ὅ’ ἀπογίνω τώρα;... Καὶ
γιὰτὶ ὅλα εἶναι μπερδεμένα μέσα
στὸ μυαλό μου; Μοῦ φαίνεται σὰν
νὰ εἶμαι μεθυμένος;

“Εκαμε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ
σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲ τὸ κατάφερε. “Α-
κουσε ταυτόχρονα τὸ θόρυβο μιᾶς
πόρτας πού ἀνοίξε.

— Ποῖος εἶναι; ρώτησε.

— Ἐγώ...

Μπροστὰ του στεκόταν ὁ Μπα-
ράτα.

— “Α, ἐπὶ τέλους! εἶπε ὁ Τρε-
μάλ-Ναῖκ. Θὰ μοῦ πῇς τώρα γιὰτὶ
μὲ οἰζάτε ἐδῶ;

— Γιὰτὶ εἶσαι Τούνγκ.

— Ἐγὼ Τούνγκ;

— Ναί, Σαρανγκού... Δὲς
φύματα!

— Μίλησε καὶ μᾶς τὰ φανέρω-
σες ὅλα.

— Πότε;

— Ποῖν ἀπὸ λίγη ὥρα.

— Εἶσαι τρελλός, Μπαράτα.

— Σοῦ δόσαμε νὰ πῇς «γιοῦ-
μα» καὶ μᾶς τὰ φανέρωσες ὅλα.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ κύτταξε μὲ
τοσημαγμένο ὕφος. Θυμόταν τὴ λε-
μονάδα πού τοῦ εἶχε δώσει νὰ πῇ
ὁ λοχαγός.

— “Αθλίω! μουμουρίσει.

— Θέλεις νὰ σωθῇς; τὸν ρώτη-
σε ὁ Μπαράτα ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ
σιωπῇ.

— Μίλησε, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-
Ναῖκ μὲ δραχνὴ φωνή.

— “Αν μᾶς πῇς ὅλα ὅσα ξέρεις,
ὁ λοχαγὸς θὰ σοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή.

— Δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω, γιὰτὶ
θὰ μοῦ σκοτώσουνε τὴ γυναῖκα πού
ἀγαπῶ.

— Ποῖος;

— Οἱ Τούνγκ.

— Τί εἶναι αὐτὰ πού λές; Μή-
πως δὲν εἶσαι καὶ σὺ Τούνγκ;

— “Ας εἶναι ὅλοι τοὺς καταρα-
μένοι, ξεφώνησε ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ.
Σοῦ λέω πὺς δὲ μπορῶ νὰ μιλή-
σω.

— “Ακουε μὲ, Σαρανγκού,

τοῦ εἶπε ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ. Ξέρωμε
πὺς οἱ Τούνγκ ἔχουν τὸ κέντρο
τοὺς στὴ Ραῖμανγκάλ, ἀλλὰ δὲν
ξέρωμε ποῖοι εἶναι οὔτε πὺς μπο-
ροῦμε νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε. “Αν μᾶς
τὸ πῇς, θὰ γλυτώσῃς τὴ ζωή σου.

— Καὶ τί θὰ τοὺς κάμειτε τοὺς
Τούνγκ ἅμα τοὺς βοήθῃ;

— Θὰ τοὺς σκοτώσουμε ὅλους.

— Κι’ ἂν βοσκοῦνται γυναῖκες
ἀνάμεσά τους;

— Αὐτὲς πρὶν ἀπ’ ὅλους τοὺς
ἄλλους.

— Ἀλλὰ τί κακὸ ἔκαμα;

— Εἶναι καλύτερες ἀπὸ τοὺς
ἄντρες. Ἀντιπροσώπευον τὴ θεὰ
Κάλι.

— Κάνεις λάθος, Μπαράτα.

— “Αν κάνω λάθος, δὲν ἔχεις
παρὰ νὰ μιλήσῃς.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ ἔσκυψε τὸ κε-
φάλι του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε
μιὰν ἀνεπιτήρητη ἐκφραση ἀγωνίας.
Ἦταν φανερό πὺς μιὰ πάλι γινό-
ταν μέσα του.

— “Αν χαρίσετε τὴ ζωή σὲ μιὰ
ἀπ’ αὐτὲς, ἴσως μιλῶ.

— Εἶναι ὅλες τοὺς τίγρεις... Γι-
ατὶ νὰ τὴς λυπηθοῦμε;

— Μὰ αὐτὴ πού ζητᾷ νὰ τῆς
χαρίστε τὴ ζωή τὴν ἀγαπᾷ, εἶπε
ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ. Εἶναι μνηστὴ μου
... Καὶ σὺ θέλεις νὰ τὴν σκοτώ-
σῃς; “Οχι, δὲ θὰ μιλήσω... Σκό-
τωσέ με, βασάνισέ με, δὲ θὰ μι-
λήσω. Μάθε μόνο πὺς οἱ Τούνγκ
εἶναι δυνατοὶ καὶ ὅ’ ἀγωνισθοῦν μὲ
πέσιμα.

— Μιὰ τελευταία ἐρώτηση.

Ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Δὲ θὰ σοῦ τὸ πῶ.

— Εἶναι λευκὴ ἢ μελανή;

— Δὲ θὰ σοῦ τὸ πῶ.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Μπαράτα. Θὰ
σὲ πᾶμε τότε στὴν Καλκούτα, ὅ-
που θὰ σὲ παραδώσωμε στὶς ἀγγλι-
κὲς ἀρχές.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια ἔ-
φυγε.

— Ἀπόψε πρέπει νὰ φύγω, ἄλ-
λοιὼς εἶναι ὅλα χαμένα, ψιθύρισε ὁ
Τρεμάλ-Ναῖκ, ὅταν ἔμεινε μόνος.

Ἦ ἡμέρα πέρασε χωρὶς τίποτα
τὸ ἀξιοσημείωτο. Τὸ μεσημέρι ἕνας
στρατιώτης τοῦ πῆγε λίγο φαγη-
τό. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ τὸ βράδυ.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ ἔκανε τὴ σκέ-
ψη.

ψι δτι τὴ νύχτα θὰ τὸν ἔβιναν ἡ-
συχο. Κι’ ἡ ἰδέα ὅτι ἔτρεπε νὰ
δραπετεύσῃ, ξαναγύρισε στὸ μυα-
λό του.

Ἀλλὰ πρὶν ἀπ’ ὅλα ἔτρεπε νὰ ἐ-
λευθέρωσῃ τὰ χέρια του.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ ἔκανε μερικὲς
προσπάθειες γιὰ νὰ χαλαρώσῃ τὰ
δεσμά του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε.

Ἐγίστε τότε τὸ κεφάλι του κι’
ἄργισε νὰ δαγκωνε τὸ σχοινὶ πού
τοῦ εἶχαν περάσει γύρω στὰ μπρά-
τσα του.

Αὐτὸ τὸ σχοινὶ ἦταν πολὺ σκλη-
ρὸ, ἀλλ’ ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ δὲν ἔχασε
τὸ θάρρος του. Ἐργάστηκε ὑπομ-
νητικά κι’ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα
κατάφερε νὰ τὸ κόψῃ σ’ ἕνα ση-
μείο. Εἶχε τώρα ἐλευθέρωσῃ τὸ δεξί
τοῦ χέρι. Τὰ ὑπόλοιπα ἦσαν ἕνα
παιχνίδι.

Ἐλυνε σὲ λίγο τὰ δε-
σμά του καὶ τινάχτηκε δρόμος Πῆ-
γε κατόπιν κοντὰ στὸ φεγγίτη καὶ
τὸν ἔξετασε μὲ προσοχή.

Ἦ σελήνη δὲν εἶχε ἀνατελεῖ
ἀκόμα, ἀλλ’ ὁ οὐρανὸς ἦταν γε-
μάτος ἀστέρια. “Ο Τρεμάλ-Ναῖκ
τέντωσε τ’ αὐτιά του κι’ ἀφουγκρά-
στηκε. Ἀλλὰ κανένας θορύβος δὲν
ἔφτασε στ’ αὐτιά του. Ἐπῆσε τό-
τε ἕνα ἀπὸ τὰ κάγκελλα καὶ τὸν
τράβηξε μ’ ὅλη του τὴ δύναμη. Ἀλ-
λὰ μόλις κατάφερε νὰ τὸ τὸ λυ-
γίσῃ.

Ἦ φωνὴ ἀπὸ δῶ εἶναι ἀδύ-
νατη, ψιθύρισε.

Κύτταξε ὀλόγυρα μῆπως εἴ-
ρησε κανένα λυστάρι ἢ κάποιο
ἄλλο ἀντικείμενο πού θὰ μπορούσε
νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ, ἀλλὰ δὲν εἶ-
δε τίποτα.

— Εἶμαι χαμένος ξαναεἶπε.
Κι’ ὥστόσο, δὲν πρέπει νὰ πεθā-
νω!

Ἀφῆσε τότε τὸν φεγγίτη καὶ
διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ-
νὴ τὴ στιγμή, ἕνα ὑπόκοφο μονγ-
κερπὸ, πού ἔρχοταν ἀπ’ ἔξω, ἔ-
φτασε στ’ αὐτιά του. Γύρισε ἀμέ-
σως τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ φεγγίτη
κι’ εἶδε ἕνα σκούρο ὄγκο πῶς ἀπὸ
τὰ κάγκελλα.

Ἦ Ντάρμα! ξεφώνισε, ἐνῶ
μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα φτερούγιζε μέ-
σα στὴν ψυχὴ του.

Ἦ τίγρις κτύπησε μὲ τὰ μπρο-
στινὰ της πόδια τὰ κάγκελλα.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ ξανατῆγε κον-
τὰ στὸ φεγγίτη.

— Ἀν μπορούσα νὰ εἰδοποιήσω
τοὺς Τούνγκ; σκέφτηκε.

Ἀλλὰ πὺς νὰ κάνῃ;

Εἶχε, ξαφνικά, μιὰ φωτεινὴ ἐμ-
πνευσι. Ἐκοψε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ
πουκάμισό του κι’ ἔπειτα δάγκωσε
τὸ δαίχτυ τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ.
Μὲ τὸ αἷμα πού ἔτρεξε ἀπ’ αὐτὸ
ἔγραψε πάνω στὸ πανί:

“Εἶμαι φυλακισμένος. Βοηθήστε
με.

Ἀφῆσε τὸ αἷμα νὰ ξεραθῇ καὶ
κατόπιν, περνώντας τὰ χέρια του
μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα, ἔδεσε αὐτὸ
τὸ πανὶ γύρω στὸ λαμὸ τῆς Ντάρ-
μα.

— Τοῦξε στοὺς Τούνγκ, Ντάρ-
μα, τῆς εἶπε, πηγαίνοντας τὸ κεφά-
λι του κοντὰ στὸ μουσοῦδι της.
Πρέπει νὰ τοὺς βοῇς... “Ο ἀφάντης
σου βοσκοῦνται σὲ μεγάλο κίνδυνο.

Ἦ Ντάρμα κατάλαβε. Καὶ ξε-
κίνησε σὰν δέλος.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ τὴν παρακο-
λούθησε ὡς πού χάθηκε ἀπὸ τὰ μά-
τια του.

Μόνον οἱ Τούνγκ, ἂν κάνουν
γογγύρα, μποροῦν νὰ μὲ σώσουν,
ψιθύρισε τότε.

Πέρασε πάνω ἀπὸ ὥρα.

“Ο Τρεμάλ-Ναῖκ, σ’ ὅλο τὸ διά-
στημα δὲν εἶχε μετακινηθῇ ἀπὸ τὸ
φεγγίτη. Ἦ ἐλπίδα κι’ ἡ ἀπελπι-
στία διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μέ-
σα στὴν ψυχὴ του.

Καί, ξαφνικά, εἶδε τὴ Ντάρμα
πού ἔρχοταν μὲ μεγάλα πηδήματα
ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ζούγκλας.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ τὴν ἀνακαλύ-
ψουν! ψιθύρισε ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ μὲ
φωνὴ πού πνιγόταν ἀπὸ τὴν ἀγω-
νία.

Ἦ Ντάρμα κατάφερε, εὐτυχῶς,
νὰ φτάσῃ στὸ φεγγίτη, χωρὶς νὰ
τὴν προσέξουν οἱ σκοποὶ. Ἀπὸ τὸ
λαμὸ τῆς κρεμῶν ἕνα δέμα, πού
ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ τὸ ἔλυνε καὶ τὸ
πέρα

τά εβδομάδα. Ένα φανάρι κομμάτι από το ταβάνι. Ολόγωνα βοσκόνταν καμιά δεκαριά κρεβάτια, όπου κοιμόνταν ισάριθμοι στρατιώτες.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ έτρεξε να βγεί απ' αυτό το δωμάτιο. Έκείνη τη στιγμή, ακούστηκαν δόγματα στο διάδρομο κι' ο κυνηγός της μαύρης ζούγκλας μολις πρόφτασε να κοιμηθεί πίσω από μια προεξόχηση του τοίχου. Άλλα τ' σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, που δε μπόρεσε να διακρίνει τον άνθρωπο που περπατάει από μπροστά του.

Μήπως, λοιπόν, ήταν ο λοχαγός;

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ άρχισε να τὸν παρακολουθῇ, πατώντας στις νότες τῶν παδιῶν. Τὸν εἶδε σὲ λίγο ν' ἀνοίγῃ μιά πόρτα καὶ νὰ χάνεται πίσω ἀπ' αὐτή.

Εἰπετα ἀπὸ μερικές στιγμές, ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ ἔφτασε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, πού εἶχε μείνει ἀνοιχτή καὶ, χωρίς νὰ διατάξῃ, πέρασε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά.

Τὸ δωμάτιο πού βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα φωτιζόταν μὲ μιά μικρὴ λάμπα, πού κρεμόταν ἀπὸ τὸν τοίχον. Ἀπὸ τὴν πόρτα, πού εἶχε μείνει ἀνοιχτή, ἔβλεπε τὸν Τρεμάλ-Ναϊκ τὸν πρόσωπό του.

Ἡ ἴδια ἐρώτησε ἀνέθηκε τότε στὰ χεῖλιά του: Μήπως ἦταν ὁ Μάρκο;

Αὐτὴ ἡ σκέψις τὸν ἔκανε ν' ἀνατοχήσει.

Μήπως, λοιπόν, τὸν φοβάμαι; ἀναρωτήθηκε.

Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὸν ἑαυτό του τὸ ἀντίθετο, γλίστρησε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα. Ὁ ἄνθρωπος πού καθόταν σ' αὐτὴν τινάχτηκε ἀμέσως ὀρθίως.

— Αὐτὸς ὁ Μπαράτα! εἶπε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

Διηθῆκε ἀμέσως τὴν κἀννη του πιστολιό του πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἄν κινηθῇς, ἢ ἂν θύλῃς τὴν παραμικρὴ φωνή ἀπὸ τὸ στόμα σου, εἶσαι νεκρός, τοῦ εἶπε.

Οὐ Μπαράτα, βλεπόντας τὸν Τρεμάλ-Ναϊκ μπροστά του. Ἐκανε νὰ πᾶρῃ τὸ πιστόλι του πού εἶχε ἀφίσει πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ἄλλ', ἢ ἀπειλὴ τοῦ Τρεμάλ-Ναϊκ τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ.

— Σὺ, Σαρανγκοῦ! τοαῖλσε, εἶπε, εἶμαι ὁ Σαρανγκοῦ, εἶπε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ, ἀπάντησε ὁ κυνηγός τῆς μαύρης ζούγκλας.

— Ἄλλὰ πῶς βρισκόσαι ἐδῶ; Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου. Καὶ τί λογαριάζεις νὰ κἀνῃς;

— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Ἦ-ὅ-θα γιὰ νὰ σὰς σκοτώσω.

Οὐ Μπαράτα, εἶπεν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς.

— Μπρεῖ, νὰ σώσω τὴ ζωὴ μου; ὡστόσο εἶπεν.

— Ἦ-ὅ-θα, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Μήπως, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

Τὸ στείρο λαβὸν εἶσε

ΑΡΙΘΜΟΣ 890

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἀποτελοῦν ἀπομνημονεύματα τοῦ γνησίου προτύπου (ἑλ. καθαρ.). — Κινεῖ πλοῖα καὶ τράινα. — Χάλα.

2 Ἀριθμὸς τῆς δευτέρας δεκάδας. — Νομισματικὴ μονάδα εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

3 Ἀνθρώπινα. — Γενεοφόρος ἐπαναστάτης, πού ἀναφέρεται συχνὰ στὰ δελτία εἰδήσεων (ἐπὶ πάν.).

4 Τσάνε: Παλαιὰ δόξα τῆς ὁδοῦ. — Στιγμιαία, κεραυνό. — ὁδοῦ.

5 Γαλλικὴ πόλις, γνωστὴ μὲς ἀπὸ κάποιον γεφύρι τῆς. — Ἀπαρτίτῃ στὸ ἄστρο.

6 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

7 Μήλῃς, ξαναεἶπε ὁ λοχίας, πού εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του.

8 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

9 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

10 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

11 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

12 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

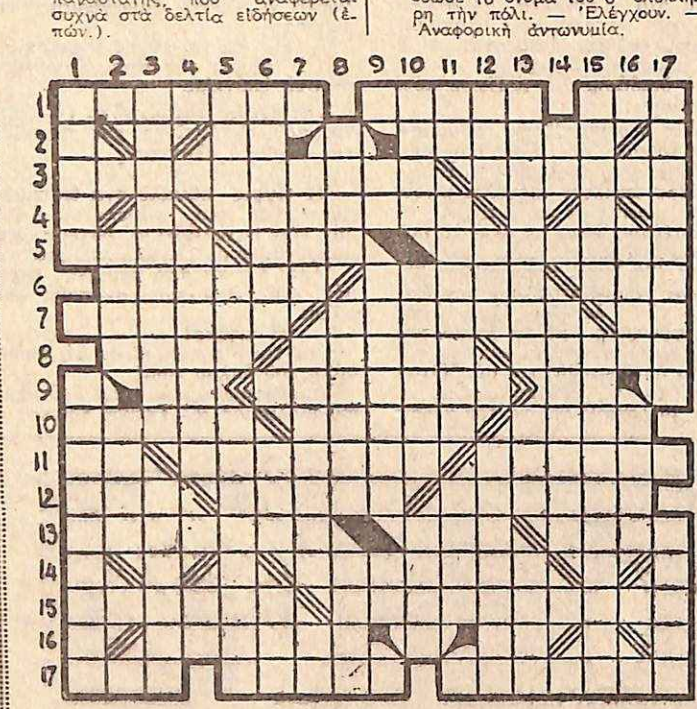
13 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

14 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

15 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

16 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

17 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

4 Ἀντίκειται στοὺς θεῖους νὰ μου.

5 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

6 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

7 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

8 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

9 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

10 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

11 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

12 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

13 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

14 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

15 Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

κλειδὶ τὴν πόρτα καὶ κάθησε ἀπέναντί του.

— Σὲ προειδοποιῶ, ὅτι θὰ πληρώσῃς μὲ τὴ ζωὴ σου τὴν παραμικρὴ φωνή, πού θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σου, τοῦ εἶπε.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Μήλῃς, ξαναεἶπε ὁ λοχίας, πού εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

— Ἐξέλιξη τῆς φωνῆς γιὰ νὰ σὲ στελεωὶ στὸν παραδείσιο τοῦ Βοάμα καὶ τοῦ Βισνῶ.

Μήπως, λοιπόν, ἦταν ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

Μήπως, λοιπόν, ἦταν ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

Μήπως, λοιπόν, ἦταν ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ.

Εἶσαι περιποιημένο
ἀπὸ τὴν
κορυφὴ
ὡς.....
...τὰ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
δὲν τὸ
γυαλίζεις
μὲ

Κάμελ

ΚΑΜΕΛΑ
ΣΤΙΛΒΟΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

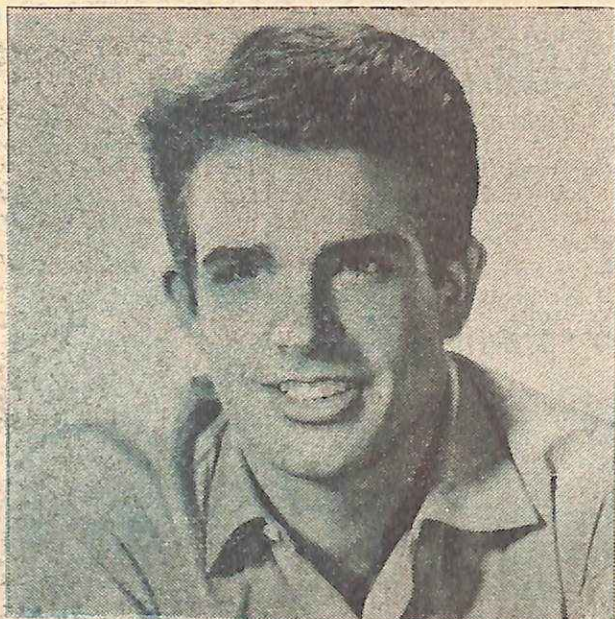
ΚΑΜΕΛΑ
ΚΑΛΟΓΥΑΛΙΣΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Βασ. Χ. Κουτσούμπας

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΜΕΝΑΡΟΥ 72, ΤΗΛ. 525.638
ΜΕΝΑΡΟΥ 75, ΒΕΡΑΝΤΕΡΟΥ 57
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ 23, ΤΗΛ. 36.935
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ & ΨΑΛΛΑ 2, ΤΗΛ. 32.916
ΜΕΓΑΛΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Ο γοητευτικός Γουώρρεν, που το άστρο του ανεβαίνει γρήγορα στο στερέωμα του Χόλλυγουντ.

Γουώρρεν Μπήττυ

Ένας ακόμη «κινευρύγιος Τζέμης Ντήν»

ΜΕΤΑ την πρόωρη απόλεια του πραγματικού... Τό Χόλ... λυγουν ποτέ δεν έπαψε να ψάχνει για την άνεση του «κινευρύγιου Τζέμης Ντήν».

Με το Γουώρρεν Μπήττυ τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Βέβαια, είναι πιο φηλός από τον δημοφιλή... Τό Χόλ... λυγουν ποτέ δεν έπαψε να ψάχνει για την άνεση του «κινευρύγιου Τζέμης Ντήν».

Πρόκειται για έναν άν... πόρο νεαρό, που πάσχει α... πό... νεύρωσι. Τό ότι έγινε ηθοποιός και τώρα κάνει καρ... ριέρα στο Χόλλυγουντ...

Με τη γκαρντ στάρ Σπ... λεύ Μάκ Λέιν, είμαστε πρ... ματι δάδλης. «Εκτιμώ το πλούσιο ταλέντο της και χαίρομαι για τη δημοτικότητα, που έχει αποκτήσει ως «στάρ».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

Η κινηματογραφική δόμνα του 1962 θα ορείλεται στον «Αντονι Κουήν».

Η Ντανύ Καρέλ

«Αντονι Κουήν, που έδωσε ένα πρώτο δείγμα των ικανοτήτων του ως σκηνοθέτης με το φιλμ «Αφίτ»...

«Σήμερα, λέει ο ίδιος ο «Αντονι Κουήν, η ποιήσι δεν αποτελείται από λόγια, αλλά από εικόνες».

«Η «Ενίσχυση κριτικών του κινηματογράφου» στη Γερμανία απένειμε το βραβείο του καλύτερου φιλμ της χρονιάς στον «Ιταλό» σκηνοθέτη Μικελάντζελο «Ανταόνι»...

Ο ΠΕΝΝΥ

Ευχαριστώ, όχι άλλο. Ποτέ να δονήσω τ' αυτοκίνητό μου ως το σπίτι!

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα έλλη- νικά στούντιο

Η προσολή του φιλμ «Προδομένη αγάπη» προ... διορίστηκε για τις 26 Φε... βρουαρίου...

Ματιές στα έλλη- νικά στούντιο

Η προσολή του φιλμ «Προδομένη αγάπη» προ... διορίστηκε για τις 26 Φε... βρουαρίου...

Ο Τσάρλτον «Ητογν

έμφανιστή στη σκηνή αυτή μεθυσμένος. Για ν' αποδο... ση όσο το δυνατόν πιο πιστά το ρόλο του ο εκλεκτός κα... λυτέχνης...

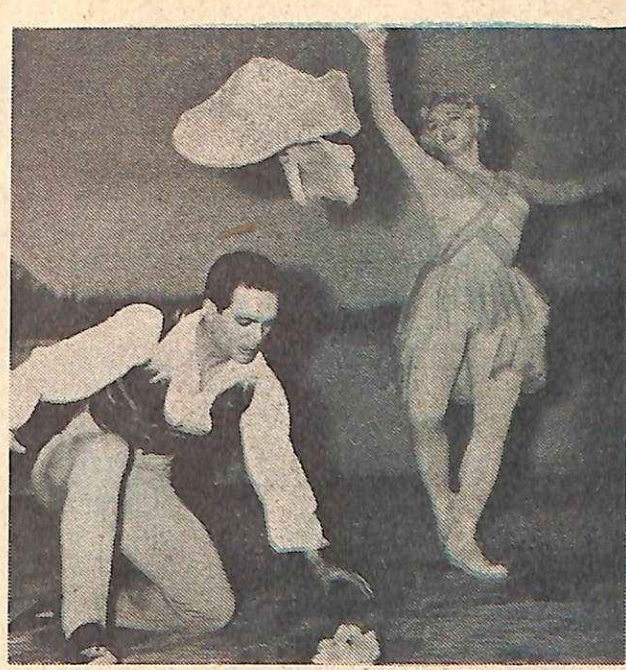
«Η «Αννα Κάρβινα» αποπειράθηκε ν' αυτοκτονή... ση παίρνοντας μία μεγάλη... δοσι υπνωτικά χάπια...

«Η «Αννα Κάρβινα» αποπειράθηκε ν' αυτοκτονή... ση παίρνοντας μία μεγάλη... δοσι υπνωτικά χάπια...

Ο ΑΛΛΟΣ

Χαρίλας, ώρα να ξεμεθύσης. Τό λογαριασμό τόν πλήρωσαν οι άλλοι.

Τό εξαίρετο χορευτικό ζευγάρι Βαρλάμος - Μαρία ντέ Πετρίλλιο, όπως εμφανίζεται σε μία νέα δημιουργία του στήν επιθεώρηση τού «Ακροπόλ».

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΜΕΤΑ την «Ελλη Λαμπέτη» και η «Αλίκη Βουγιούκ... κλάκη, θα εμφανισθ... τον έρ...

«Η κ. Κυβέλη, σημείωσε στη Ρόδο θριαμβευτική επι... χία... με το έργο τού Σεν...

«Τό νέο αυτό χορό, ο Γρι... μάνης πρόκειται να επιδείξ... στήματα και στο εξωτερικό».

«Τό «Ακροπόλ» έλακε... λουβί να παρασκευασθ... στή... νια ελαστικά ρεκόρ...

«Τό Παγκράτι άποκα... τος ένα καινούργιο πολιτεια... ρο βενινό θέατρο».

«Τα υπαλλέτα Κουασιό... μετά τόν «Πυρρίχιο» ετομά... ρουν για φέτος μία σειρά α...

«Η «Αλίκη Βουγιούκ... κη γνώρισε στήν Κρήτη τη... μεγαλύτερη επιτυχία από ο...

«Δύο γνωστές χορεύτριες... που σημείωσαν πριν πολλά... χρόνια μεγάλες επιτυχίες...

«Μετά τή Δαλντά μία... άλλη ατέλειωγη βενετίτα... στο οποίο γνωστός άσος τής...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τò κόκκινο φάντασμα

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΠΡΟΣΠΕΡΟ. — ΑΥΛΙΚΟΙ.

(Χορός μεταμφιεσμένων στο έσοχικό παλάτι του βασιλιά Προσπερο. Αύλικοί πηγαίνονται στο βάθος. Καμμία επικοινωνία με το εξωτερικό. Τα παράθυρα είναι σφραγισμένα. Άριστερα, ένα μεγάλο κόκκινο τζαμιάτο. Μιά όμορφη ευγενών τρέκεται παράμερα).

ΣΚΗΝΗ 1η.
ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — Αύτος ό χορός είναι θαυμάσιος! Α. ΑΥΛΙΚΟΣ. — Ναί. Λίγο βάροςόρ ίσως. Μα έτσι τούς θέλει, τούς χορούς, ό βασιλιάς μας. Β. ΑΥΛΙΚΟΣ. — Ό ίδιος κανόνισό λεπτομερές το πρόγραμμα αυτής της γιορτής. ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — Μιά συνάντησις όνειρων, βάλεγε κανείς. Περνάνε, ξαναπερνάνε, σάν νυχτερινά όράματα στόν έγκέφαλό έ- νός τρελλού... Είμαστε όλοι σάν αλλόκοτα όνειρα!...

ΣΚΗΝΗ 2η.
(Οι ίδιοι. Πλησιάζει τρίτος αύλικός, μεταμφιεσμένος σέ Βάκχο, με μία δέχειλη κούπα στο χέρι).

Γ. ΑΥΛΙΚΟΣ. — Χά, χά, χά! Φοβάμαι πώς πήρα πολύ στά σο- βαρά το ρόλο μου. ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — Αυτό είναι όλοφάνερο, φίλε μου.

Γ. ΑΥΛΙΚΟΣ. — Ό βασιλιάς μας, ό Πρόσπερο, ξέρε από κρα- σιά! Και με κέρασε με το πα- ραπάνω... Μα... δέν είμαι μεθυ- σμένος... όχι, δέν είμαι καθόλου... (Απομακρύνεται τρεκλίζοντας).

ΣΚΗΝΗ 3η.
(Οι ίδιοι. Άπ' το βάθος έρ- χεται ή μαρκησία Βιολάντα). ΟΛΟΙ. — Τι σκοτεινή πού είν' άπόψε ή μαρκησία!

ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — Ναί, πώς σκοτεινή κι' άπ' το θάνατο! ΟΙ ΑΛΛΟΙ (με τρόμο). — Σούτ! Μην προφέρετε αυτή τη λέξι εδώ μέσα!

ΣΚΗΝΗ 4η.
(Τό μεγάλο μαύρο ρολόι του τοίχου σπναινει 11. Έχει ένα ή- χο τόσο πένθιμο, πού οι αύλικοί ξαφνιάζονται και χλωμιάζουν).

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Σκέπτομαι τι γίνεται έξω τώρα.

Γ. ΑΥΛΙΚΟΣ (περίτριοις). — Για τό Θεό, κυρία, μή μας τό θυμίζετε!...

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Άπό τότε πού κλείστηκα εδώ, σ' αυτό τό κάστρο του βασιλιά Πρόσπερο, δέν συλλογιέμαι άλλα άπ' τό φοβερά γεγονόςά πού συμβαίνουν έξω...

ΠΟΛΛΟΙ ΑΥΛΙΚΟΙ. — Σιωπή! ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Έκεί κάτω, έξω άπ' τό φρούρια αυτό, οι δρόμοι γέμισαν πανου- κλισμένους. Δέν τούς θάβουν πιά, τούς νεκρούς. Τούς άφίνουν νά σαπίζουν εκεί πού πέσανε, με τη μορφή στηλωμένη στόν ουρα- νό, έτσι όπως τούς κεραυνόβλη- σε ή Κόκκινη Πανούκλα!

ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ (με τρό- μο). — Η Κόκκινη Πανούκλα!... ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Ένας διαδάτης συναντήσις ένα φίλο του στό δρόμο. Σταματάει νά του μιλήσει. Ξαφνικά, στίς πρώτες λέξεις, ό φίλος του κλο- νίζεται. Και σ' όλο τό πρόσωπό του άπλώνεται ό ματωμένος Ι- δρώτας της πανούκλας!

ΕΝΑΣ ΑΥΛΙΚΟΣ. — Ίδρώτας άπό αίμα! ΑΛΛΟΣ ΑΥΛΙΚΟΣ. — Ναί, στό πρώτο στάδιο της παράξε- νης και τρομερής αυτής αρρώ- στίας, ένας ματωμένος ιδρώτας σκεπάζει τό πρόσωπο και τό κορμί. Γι' αυτό όνομάσανε Κόκ- κινή Πανούκλα τούτο τό θανατι- κό, πού ξεκληρίζει τό κράτος του Πρόσπερο...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — Ό μι- σός λαός του εξοντώθηκε! ΑΥΛΙΚΟΣ. — Έμεις όμως δέ φοβόμαστε τίποτα. Ό Χάρος δέ μπορεί νά μας φτάσει, εδώ!

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Πού τό ξέρετε;... (Τρέχει στό πα- ράθυρο). Άκούστε! Τι φρίκη! Βογγάνε έξω γυναίκες! Πρέπει νά τις βοηθήσουμε! (Επιχειρεί του κάκου ν' άνοίξει τό παράθυ- ρο). Άλλοίμονο! Είναι κοφωμέ- νο... Θα κατεβώ ν' άνοίξω την πόρτα.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — Ξέρετε πολύ καλά πώς ό βασιλιάς μας πρόσταξε νά στήσουν πελώριες πύλες άπό σφυρηλατημένα σίδε- ρο, γιά νά μή μπορή κανείς νά μπη ή νά βγη άπ' αυτό τό κά- στρο χωρίς την άδειά του.

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Μα αυτό είναι τρομερό! Έλεος! Άφίστε με νά βοηθήσω αυτές τίς γυναίκες!

ΑΥΛΙΚΟΣ. — Θάταν τρέλλα, κυρία μου. Σκεφθήτε πώς αυτές οι γυναίκες έχουν την Κόκκινη Πανούκλα πάνω στίς φούστες τους, στά χέρια τους, στά μαλ- λιά τους!

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Είσαστε άνδριοι όλοι σας, σάν αυτό τό κάστρο του βασιλιά Πρόσπερο, δέν συλλογιέμαι άλλα άπ' τό φοβερά γεγονόςά πού συμβαίνουν έξω...

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Άπό τότε πού κλείστηκα εδώ, σ' αυτό τό κάστρο του βασιλιά Πρόσπερο, δέν συλλογιέμαι άλλα άπ' τό φοβερά γεγονόςά πού συμβαίνουν έξω...

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Άπό τότε πού κλείστηκα εδώ, σ' αυτό τό κάστρο του βασιλιά Πρόσπερο, δέν συλλογιέμαι άλλα άπ' τό φοβερά γεγονόςά πού συμβαίνουν έξω...

παράθυρα, δέ θά μπορούσατε νά έμποδίσετε την Κόκκινη Πανού- κλα νά μπη εδώ μέσα, μόλις ση- μάνη ή ώρα της!

(Απομακρύνεται άργά). ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — Η τρέλλα της είναι μακάβρια! Μας μίλησε με τέτοια πεποίθησι, ώ- στε περιμένω από ώρα σ' ένα μ' άνοίξη ή πόρτα και νά προ- δάλη ή Κόκκινη Πανούκλα... ΣΚΗΝΗ 5η.

(Τό μαύρο, εδένινο έκκρεμές σημαίνει μεσάνυχτα. Μπαίνει ξα- φνικά στην αίθουσα ό βασιλιάς, ξαναμμένος άπ' τό γλέντι). ΠΡΟΣΠΕΡΟ. — Έμπρός! Ζή- τω ή χαρά κι' ή ζωή! Όλα τά- χουμε εδώ μέσα, σ' αυτό τό σί- γουρο και άπόρρητο φρούριο: πιο- τό, γυναίκες, έρωτα, τραγούδια, βιολιά...

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Και θάνατο! ΠΡΟΣΠΕΡΟ. — Όχι. Έδώ μέ- σα υπάρχει ασφάλεια...

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Κι' έξω υπάρχει ή Κόκκινη Πα- νούκλα!

ΠΡΟΣΠΕΡΟ (θυμωμένος). — Δέ μ' άρέσουν τ' άστεία! σας, μαρκησία. Σας επιτρέπω ν' απο- συρθείτε στό διαιρέσιμό σας.

ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ (ταρα- γμένη). — Υψηλότατε! Μπήκε στή σάλλα ένας άγνωστος προ- σωπίδοφορος!

ΠΡΟΣΠΕΡΟ. — Πώς μόρεσε νά μπη! Οι άσταλένιες πόρτες είναι κλειδωμένες.

ΚΥΡΙΑ. — Κι' όμως μπήκε! Άχ, Θεέ μου, είναι φοβερός στήν όψη! Φοράει ένα σάβανο. Μοιά- ζει σάν νά βγήκε άπ' τόν τάφο. Και περπατάει όπως οι νεκροί, όταν άφίνουν τη νύχτα τό μήμα- τους!

ΚΟΜΗΣΣΑ ΖΕΜΜΑ. — Τρόμα- ξε όλο τόν κόσμο! ΑΥΛΙΚΟΣ. — Γυναίκες λιπο- θύμουν στό διάδα του!

ΑΛΛΟΣ ΑΥΛΙΚΟΣ. — Κι' οι άντρες τρέμουν... ΠΡΟΣΠΕΡΟ. — Αυτό τό ά- στέιο είναι ήλιθίο! ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Δέν είν' άστείο...

ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ. — Πλη- σιάζει! Έρχεται εδώ! (Πέφτει λιπόθυμη).

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Γονάτιστε όλοι! Νά ό θάνατος! ΣΚΗΝΗ 6η.

(Οι ίδιοι. Μπαίνει ό προσω- πιδόφορος. Φορεί ένα σάβανο. Τά σαγόνια του σφίγγουν λουριές από άσπρο πανί. Φοράει μία μά- σκα από μαύρο βελούδο. Ο,τι διακρίνεται άπ' τη μορφή του, έχει τη χλωμάδα φαντάσματος. Προχωρεί, με βήμα αυτόματου, πρὸς τό μαύρο ρολόι. Οι αύλι- κοί, περίτριοι, υποχωρούν).

ΠΡΟΣΠΕΡΟ (με κάποιο τρό- μο, ανακατεμένο στό θυμό του). — Άρκεί! Άρκεί! Συλλάβετε αύ- τό τόν άνδριο!

(Οι αύλικοί κάνουν νά του έ- πιτεθούν, αλλά τούς παραλύει ά τρομός κι' υποχωρούν πάλι).

ΠΡΟΣΠΕΡΟ. — Δειλοί! Ά- νανδροί! (Στόν άγνωστο). Πές μου τ' όνομά σου, έσύ, γιά νά ξέρω ποιόν θά κρεμάσω την αύγή στίς επάλξεις του πύργου μου!

(Ό άγνωστος προχωρεί άλλα ένα βήμα, άμίλητος, και σταμα- τάει κάτω άπ' τό μαύρο ρολόι. Ό βασιλιάς, τρελλός από φόβο και όργη μαζί, χύνεται πάνω του, μ' ένα στίλετο σηκωμένο ψη- λά γιά νά τόν χτυπήσει).

ΠΡΟΣΠΕΡΟ (ουρλιάζει). — Βγάλε τη μάσκα σου! Δείξε μας τη μορφή σου!

(Ό άγνωστος πετάει ξαφνικά τη μάσκα. Στό πελινό του πρό- σωπο έχει χοντρές πλάκες από αίμα. Η μύτη του είναι φαγωμέ- νη άπό μία κατακόκκινη πληγή. Τό μαχαίρι γλιστράει άπ' τό χέ- ρια του Πρόσπερο. Και ό ίδιος πέφτει χάμω, άναίσθητος).

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΒΙΟΛΑΝΤΑ. — Η Κόκκινη Πανούκλα!... άνάμ- σε μας! ΟΛΟΙ (μ' άδύναστη φρίκη). — Ό Κόκκινος Θάνατος! Ε. ΠΟΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΜΙΑ ΣΚΑΛΑ 60 ΜΕΤΡΩΝ

Η σκάλα αυτή, πού διπλωμένη έχει μή-κος 10 μέτρων, μπορεί χάρις σ' ένα L σχυρό μηχανισμό, νά φτάσει τά 60 μέ-τρα μέσα πς 30 δευτερόλεπτα. Θεωρεί-ται ή μεγαλύτερη, πού υπάρχει σήμε-ρα στόν κόσμο και άποτελεί τό καύχη-μα της Πετροσεστικής Ύππερίας του Γκρήν Μπαίη, στό Ουίσκονσιν τών Ην. Πολιτειών.

TIP-MΠΟΥΣΟΝ ΜΕ ΠΕΠΙΕΣΜΕΝΟ ΑΕΡΑ

Προερχόμενο από την Άμερική, έφτασε στήν Ευρώπη τό νέο αυτό τίν-μπουσόν, πού λειτουργεί με πεπιεμένο άέρα. Ά-ποτελείται από μία χοντρή θελόνα, σάν αυτή πού χρησιμοποιείται γιά ένέσεις, και από την όποία, άφού τρυπηθί μ' αύ-την κατά βάθος ό φελλός, εισάγεται στό μπουκάλι, με μία πίεσι, άέρας άρκετός, ώστε νά εξωθησθί τό πώμα και νά τό θγάλη από τό στόμιο του μπουκαλιού, χωρίς ν' απαιτηθί καμμία σφοδρή προ-σπάθεια. Τό μπουκάλι απαλλάσσεται αυ-τομάτως από τό πώμα του, άκριβώς ό-πως συμβαίνει με τη σαμπάνια.

ΕΔΩ και λίγες ήμέρες ό εκπρόσωπος, του Υπουργείου Υγιεινής της Μανίλλας ανα-κοίνωσε ότι μία έπιδημία χολέρας, προε-κάλεσε τό θάνατο 1.200 ανθρώπων στή νότιο και κεντρική περιοχή τών Φιλιππίνων κι' ότι ή έπιδημία έχει επεκταθί σέ είκοσι και πλέον έπαρχίες. Χαρακτηρίζεται δέ ως χολερική έν-τερίτιδα. Επίσης, στό Καράτσι τών Ινδιών πέθαναν από τη χολέρα μέσα σ' ένα μήνα 214 άτομα. Πριν ώστόσο από μισό αιώνα περίπου, μία επιστημονική κορυφή της εποχής εκείνης, ό δόκτωρ Κ. Άγκλαντάρ έγραφε: «Θά έρθη μία μέρα, πού ή τρομερή αρρώ-στεια, πού τόσες καταστροφές έκανε στήν αν-θρωπότητα κατά τόν 19ον αιώνα, ή χολέρα, θά εξαφανισθί από τού προσώπου της γής και δέν θ' άνήκη παρά στήν Ιστορία της Ιατρικής...»

Κι' όμως στά 1929, ή χολέρα έκανε πάλι την εμφάνισί της στή Μέκκα. Αυτό δέ συμ-βαίνει κάθε φορά, πού τό μεγάλο θρησκευ-τικό προσκύνημα τών Μωαμεθανών τυχαίνει νά πέση μέσα στήν καρδιά του χειμώνα ή στήν θερμότερη εποχή του καλοκαιριού.

Οι πιστοί του Ισλάμ, γιά νά πάνε στή Μέκκα, περνάνε από τό Καμαράν κι' από τη Χετζάζη, όπου ή χολέρα είναι ένδημική. Κι' έτσι κατά τούς μετριώτερους υπολογισμούς, τό 60% άπ' αυτούς προσβάλλονται από την τρομερή αρρώστεια! Οι περισσότεροι πεθαί-νουν, γι'αυτί ή χολέρα δέ χωρατεύει...

Άς δούμε τώρα και τά μέσα, πού δια-θετεί ή επιστήμη γιά την καταπολέμησι του κακού.

Όταν πρωτοπαρουσιάστηκε ή χολέρα στίς Ινδίες, κατά τόν Αύγουστο τού 1817, — τά περισσότερα μάλιστα κρούσματά της έσημειώ-θησαν στίς τάξεις του άγγλικού στρατού — ό διοικητής τών άγγλικών στρατευμάτων μαρ-κήσιος Άστιγξ σκέφθηκε νά έμποδίση την εξάπλωσι της έπιδημίας με τόν ίδιο τρόπο, πού έμποδίζουν τίς πλάμμυρες τών ποταμών: Βάζοντας δηλαδή, ένα φράγμα. Κι' έτσι δη-

Τύρω από τη χολέρα

Τò μοιραίο πέρασμά της από τίς Φιλιππίνες ως την Περσία

μιουργήθηκαν ή «καραντίνα», και οι «υγειονο-μικές ζώνες».

Οι «υγειονομικές ζώνες» είχαν σκοπό νά έμποδίζουν την επικοινωνία τών ανθρώπων, πού έφταναν από ένα χολερόβλητο μέρος, με τούς κατοίκους άλλων μερών. Γύρω από τόν τόπο, όπου είχε ένσκηψι ή έπιδημία χαρά-χθηκε μία ζώνη. Σκοπία στρατιώτες είχαν πάρει την έντολή νά πυροβολούν έναντίον ό-ποιουδήποτε, πού θά τολμούσε νά περάσθί τη ζώνη αυτή. Τό μέτρο αυτό ώστόσο δέν απο-δείχθηκε άποτελεσματικό. Παρ' όλες τίς απα-γορεύσεις, ή χολέρα κατάρθωνε νά περάσθί πάνω από την περίφημη άπαγορευμένη ζώνη και νά κάνει τη δουλειά της. Κι' έτσι τό μέ-τρο αυτό έγκατελείφθη σέ λίγο ως άνωφελές.

Όταν ή χολέρα ένέσκηψε στό Βερολίνο, στά 1831, οι άρχες έλαβαν διάφορα άυστη-ρά μέτρα. Μόλις, δηλαδή, σημειωνόταν ένα κρούσμα χολέρας, άμέσως τό σπίτι απο-μονωνόταν. Οι κάτοικοι του, τόσο οι άρρω-στοι, όσο και οι υγιείς, έμεναν φυλακισμένοι σ' αυτό. Τούς άπαγορευόταν κάθε επικοινωνία με τόν έξω κόσμο. Την τροφή τους, τούς την πήγαιναν διάφοροι υπάλληλοι του δήμου. Τά δέ κατοικίδια ζώα, τέλος, τά σκότωναν. Άν ή έπιδημία εμφανιζόταν σέ πολλά σπί-τια συγχρόνως, κατά τόν ίδιο τρόπο απο-μονωνόταν όλόκληρες συνοικίες κι' οι κάτοι-κοι τους ήταν υποχρεωμένοι νά ζούν μαζί σχεδόν με τούς άρρώστους, μέχρι τού τέλους της έπιδημίας.

Παρ' όλα αυτά, ή τρομερή αρρώστεια δέν έννοούσε νά υποχωρήσει. Τότε μπήκαν σ' έ-φαρμογή νέες, άυστηρότερα ακόμη μέτρα γιά την καταπολέμησή της.

Οι άσθενείς, μόλις είχε διαπιστωθί ότι εί-χαν προσβληθί από τη χολέρα, μεταφέρονταν σέ ειδικά νοσοκομεία. Κατά την μεταφορά τους συνοδεύονταν από δυο στρατιώτες κι' ένα χωροφύλακα... γιά νά μή φύγουν στό δρόμο. Δέκα δήματα δέ πιδ έμπροσ, προπο-ρευόταν ένας άνθρωπος, πού χτυπούσε συνε-

Μπροστά από τούς άρρώστους προπορευόταν ένας άνθρωπος, πού χτυπούσε συνεχώς ένα κουδούνι...

Τύρω από τη χολέρα

Τò μοιραίο πέρασμά της από τίς Φιλιππίνες ως την Περσία

χώς ένα κουδούνι, γιά νά ειδοποιή τούς δια-βάτες ν' απομακρύνονται. Οι συνοδοί τών χολερισμένων, αντί άλλου προφυλακτικού, φορούσαν... μία μάσκα από μουσαμά κι' από ένα μουσαμαδένιο ράσο!

Ό Άγγλος γιατρός Βάις ανακάλυψε ότι ή χολέρα αναφέρεται στά πανάρχαια Ιερά δι-βλία τών Ινδών. Δέν είναι όμως, βέβαια, ότι πρόκειται γιά τη σημερινή χολέρα.

Ό πρώτος από τούς αρχαίους, πού ανα-φέρει τη λέξι «χολέρα», είναι ό Ίπποκράτης, πού έζησε ως γνωστό στά 460 π.Χ. Και αυ-τός όμως, καθώς εξάγεται από τά συμπτώ-ματα πού αναφέρει, με τη λέξι «χολέρα» έν-νοούσε μάλλον την έντερίτιδα ή τούς κολίκο-πνους.

Φαίνεται όμως ότι και τά πουλιά προσι-σθάνονται την άφιξη του κινδύνου... Ό Α. Μπένδεν, σ' ένα του διβλίο, αναφέ-ρει ότι, όταν βρισκόταν κάποτε σέ μία αι-γυπτιακή πόλι, παρατήρησε ξαφνικά ότι κο-πάδια όλόκληρα από χελιδόνια έφευγαν, χω-ρίς νά είναι ή εποχή της άποδημίας τους.

Ό Μπένδεν κατάπληκτος, ανακρίνοντας την παρατήρησί του σ' ένα ήερο Ιθαγενή: — Αυτό σημαίνει, τού άπάντησε εκείνος, ότι σέ μία δδομάδα τό πολύ, θά μάς έπισκε-φθί ή χολέρα. Έτσι συμβαίνει πάντα!...

Και πραγματικά, ύστερ' από μία δδομάδα σημειωνόταν τά πρώτα κρούσματα της έπι-δημίας. *

Τόν Αύγουστο τού 1817, ένας κάτοικος της πόλεως Μάρλεϋ (κοντά στην Καλκούτα) προ-σεβλήθη από μία άρρώστεια πού ή γιατροί δέ μόρεσαν νά προσδρίσουν καθαρά. Σέ λίγες μέρες ό άσθενής πέθανε κι' ό θάνατός του απέδωθε σέ δηλητηρίασι. Τρείς μέρες ό-μως μετά τόν θάνατό του, δέκα άλλοι Ιθα-γενείς προσεβλήθησαν ξαφνικά από την ίδια παράξενη αρρώστεια και πέθαναν κι' αυτοί. Μέσα σέ λίγες μέρες ή έπιδημία είχε ένσκη-ψει στίς περισσότερες πόλεις της περιοχής και σέ δυο μήνες πέθαναν 15.000 άτομα.

Αυτή ήταν ή πρώτη εμφάνισι της τρομε-ρής έπιδημίας. *

Οι γιατροί υπέθεταν, μέχρι πρό έτών μά-λιστα, ότι ή χολέρα άφείλετο μάλλον στήν... κακή ποιότητα τών τροφών.

Έννοείται ότι και στήν περίπτωσι αυτή — όπως σέ κάθε εμφάνισι μυστηριώδους έπι-δημίας — ή δεισιδαιμονία τών άπλοϊκών άν-θρώπων έδωσε και πήρε. Έπίστευαν — και μέγα μέρος του λαού τό πιστεύει ακόμη — ότι ή εμφάνισι της έπιδημίας αναγγέλλεται από διάφορα σημεία του ουρανού!

Στά 1832 π.Χ. οι κάτοικοι του Μέτζ, Ι-σχυρίζονταν ότι πριν σημειωθί τό πρώτο κρούσμα χολέρας στήν πόλι τους, είχαν δθ νά περνάη πάνω από τό Μέτζ μία τεράστια «γαλάζια σφαίρα»!... Οι μετεωρολόγοι, επί-σης, ισχυρίζονταν ότι πριν εμφανισθί ή χολ-έρα σ' έναν τόπο, πάνω από αυτόν άπλωνό-ταν μία γαλαζία όμιχλη.

Ό Ιερατόσπολος Χούκ αναφέρει ότι στά 1820, πριν ένσκηψη στήν Κίνα ή έπιδημία της χολέρας, έκαμε την εμφάνισι του πάνω από την Κίτρινη Θάλασσα ένα κίτρινο σύν-νεφο. Και μόλις τό σύννεφο αυτό προχώρησε, ως την ακτή, σημειώθηκαν τά πρώτα κρού-σματα της χολέρας!

Οι Ινδοί, καθώς και οι Πέρσες, πιστεύουν ότι λίγο πριν ένσκηψη ή έπιδημία της χολέ-ρας, εξαφανίζονταν άστρατιάς και ως διά μαγείας όλες... οι μίλιες, και δέν ξαναπαρου-σιάζονταν παρά άρκετό καιρό μετά την λήξι της έπιδημίας.

Φαίνεται όμως ότι και τά πουλιά προσι-σθάνονται την άφιξη του κινδύνου...

Ό Α. Μπένδεν, σ' ένα του διβλίο, αναφέ-ρει ότι, όταν βρισκόταν κάποτε σέ μία αι-γυπτιακή πόλι, παρατήρησε ξαφνικά ότι κο-πάδια όλόκληρα από χελιδόνια έφευγαν, χω-ρίς νά είναι ή εποχή της άποδημίας τους.

Ό Μπένδεν κατάπληκτος, ανακρίνοντας την παρατήρησί του σ' ένα ήερο Ιθαγενή: — Αυτό σημαίνει, τού άπάντησε εκείνος, ότι σέ μία δδομάδα τό πολύ, θά μάς έπισκε-φθί ή χολέρα. Έτσι συμβαίνει πάντα!...

Και πραγματικά, ύστερ' από μία δδομάδα σημειωνόταν τά πρώτα κρούσματα της έπι-δημίας. *

Οι Πέρσες πιστεύουν ότι ή χολέρα δέν εί-ναι παρά μία τεραστία... μίγαι άόρατη στούς ανθρώπους, πού την άποκαλούν Φιράζ και πού ποιά πετώντας — με καταπληκτική ταχύτητα, μεταδίδει την άπαίσιη αρρώστεια σ' όποιον άγγίξει με τά φτερά της! Έτσι έξηγουύν και τη μεγάλη εξάπλωσι της έπιδημίας.

Οι Πέρσες, άλλωστε, φαντάζονται πώς όλες οι τρομερές αρρώστειες έχουν τη μορφή έντο-μων. Την πανούκλα π.χ. την φαντάζονται σάν ένα τεράστιο σκαραβείο, ματωμένο. Κι' όλοι τους, πιστεύουν φανατικά στήν ύπαρξί του!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Η παρά φύσιν έδρα

Με την εξέλιξη, οι πάσχοντες μπορούν να μάθουν να ζουν κανονικά

ΕΙΝΑΙ πολλοί οι άνθρωποι, που υποβάλλονται αναγκαστικά στην έγχυρηση της «κολοστομίας» και που υποχρεώνονται συνεπώς να ζουν στο εξής με «παρά φύσιν» έδρα, είτε για ένα χρονικό διάστημα είτε και για πάντα.

Η έγχυρηση αυτή γίνεται για διάφορους λόγους όπως θα δούμε και πιο κάτω. Πάντως, συνίσταται στη δημιουργία μιας τεχνητής εξέδου του εντέρου σε κάποιο χαμηλό σημείο της κοιλιάς, έτσι ώστε να θυναιώνουν από εκεί τα κόπρανα. Έχει πάρε, δηλαδή, την όνομασία, ακριβώς επειδή προκύπτει για τη δημιουργία ενός νέου στοιμίου του κόλου εντέρου (του παχέος εντέρου δηλαδή).

Κανονικά, το «κόλον», δηλαδή η άκρη του παχέος εντέρου, καταλήγει στο άνοιγμα του σιγνιού, απ' όπου θυναιώνουν τα υπολείμματα της πέψης. Σε ώριμους όμως περιπτώσεις, παρίσταται ανάγκη να χρησιμοποιηθεί αυτός ο φυσιολογικός δρόμος. Και τότε γίνεται η κολοστομία και δημιουργείται η λεγόμενη παρά φύσιν έδρα.

Ποιες είναι οι περιπτώσεις αυτές; Πρώτα, θα αναφέρουμε εκείνες, στις οποίες η παρά φύσιν έδρα ανήκει προσωρινά μόνο, για να ήσυχαστεί και να μπορεί να θεραπευθεί ένα τραυματισμένο ή άρρωστο τμήμα της κάτω άκρης του εντέρου. Αυτό συμβαίνει όταν π.χ. σε κάποιο άτομο, λόγω σπασμού της λεκάνης και κά κάμματος τους τμήσονται ή ξεκολλήσουν το όρθον. Όταν να έπαι, λωθή τότε ο εσωτερικός τραυματισμός του εντέρου, γίνεται η κολοστομία.

Άλλοτε, πάλι, χρειάζεται να κοπή για κάποιο λόγο ένα τμήμα του παχέος εντέρου και να ραφτούν μετὰ. Ξύ τους οι άκρες εκείνων που απομένουν. Ως τότε να έπαι, λωθή τότε ο εσωτερικός τραυματισμός του εντέρου, γίνεται η κολοστομία.

Στις οποίες περιπτώσεις θρεφών που γεννιούνται χωρίς εξωτερικό άνοιγμα του όρθου, ή που έχουν από το άνοιγμα υπερβολικά μικρό και ανεπαρκές για τον προορισμό του, πρέπει να γίνει κολοστομία, λίγες μέρες μετά τον τοκετό. Άργότερα, ο χειρουργός θα μπορεί με την ήσυχαστεί και να δημιουργήσει ένα άνοιγμα στην κανονική θέση, και θα κλείσει τότε την παρά φύσιν έδρα. Όταν ο έθωπος των θρεφών αυτών περιπλέκεται απ' την έλλειψη λέγουν των κενώσεων του εντέρου ή έλλειψη που οφείλεται στο ότι δεν υπάρχει άνοιγμα εκ γενετής τα νεύρα και οι μύς που έλέγχουν κανονικά το όρθον και το σιγνιό.

Εκτός όμως απ' αυτές τις περιπτώσεις προσωρινής κολοστομίας, υπάρχουν εκείνες, στις οποίες η παρά φύσιν έδρα μένει μόνιμη, γιατί το όρθον έχει προσβληθεί από καρκίνο ή από άλλη αρρώστια και πρέπει να αφαιρεθεί με έγχυρηση ή να χρησιμοποιηθεί οριστικά. Αυτή η παρά φύσιν έδρα άνοιγεται συνήθως από άρρωστο μέρος της κοιλιάς, στα μέσα του ύψους μεταξύ ομφαλού και

δογάνων του φύλου. Έπειτα από την έγχυρηση αυτή, ο ασθενής πρέπει να μείνει στο νοσοκομείο για ένα χρονικό διάστημα, που κυμαίνεται από δύο εβδομάδες, ως δύο μήνες, αναλόγως της κάθε περίπτωσης, των πιθανών επιπλοκών, κλπ.

Αφού περάσει αυτή η περίοδος της νοσοκομειακής περιθαλψίας, έρχεται η πιο δύσκολη φάση για τον ασθενή. Πρέπει να προσαρμοσθεί στην καινούργια του κατάσταση, στο νέο τρόπο λειτουργίας των εντέρων ου, χωρίς όμως να του δημιουργηθεί ή αντίληψη ότι έχει κατακτήσει ένας απόκληρος της κοινωνίας.

Η σχετική διαδικασία του γίνεται πριν βγεί απ' το νοσοκομείο. Για να αποκτήσει όμως τις απαιτούμενες πρακτικές γνώσεις και την εξοικείωση, απαιτούνται συνήθως αρκετοί μήνες.

Πρώτα απ' όλα, μαθαίνει να δίνει ιδιαίτερα προσοχή στο φαγητό του. Κάθε ύγινης άνθρωπος έχει τις δικές του αντιδράσεις στις διάφορες τροφές. Άλλω, εκείνος που υποβλήθηκε στην έγχυρηση της κολοστομίας, παρουσιάζει μεγαλύτερη ευαισθησία και οφείλει να αποφευχθεί με σχολαστική ακρίβεια τις τροφές που διαταράσσουν τη λειτουργία των εντέρων του.

Τα κρεμμύδια, τα χορταρικά και τα κιννά φρούτα κάνουν πάντα τα έντερα να λειτουργούν ζωηρότερα και δίνουν περισσότερο όγκο και μαλακώτερη σύσταση στα κόπρανα. Καλλίτερα λοιπόν να αποφεύγονται —ιδίως δε τα φασολάκια, τα μπιζέλια, οι άγκινάρες, τα δαμάσκηνα, τα φρούτα που έχουν φλούδες και λεπτά κοκκώδη (όπως τα σταφύλια). Η σκολόδα επηρεάζει τη λειτουργία της πέψης σε ώριμα άτομα, και σ' άλλα όχι.

Τα κρεμμύδια, τα φασόλια και τα μπιζέλια πρέπει να αποφεύγονται και για έναν άλλο λόγο: γιατί κάνουν πιο έντονη τη μυρωδιά των κοπράνων. Το ίδιο ισχύει για τα βρασμένα αυγά, τα σπαραγγία, τα λάχανα, τα κουνουπίδια.

Εκτός απ' αυτούς τους γενικούς κανόνες, κάθε άτομο έχει τις δικές του αντιδράσεις στις διάφορες τροφές. Δοκιμάζοντας λοιπόν καθεμία χωριστά, εξακριβώνει ποιες του πειράζουν και φτάνει ένα κατάλογο τους, για να τις αποφεύγει.

Συχνά, πρέπει να αποκλειστεί από τη διαίτα του πάσχοντος η μπύρα, καθώς και τα άλλα οινόπνευμα, τώδη ποτά. Πρέπει ωστόσο να πίνει αρκετά ύδρα, για να διατηρούνται τα έντερα σε υγία κατάσταση.

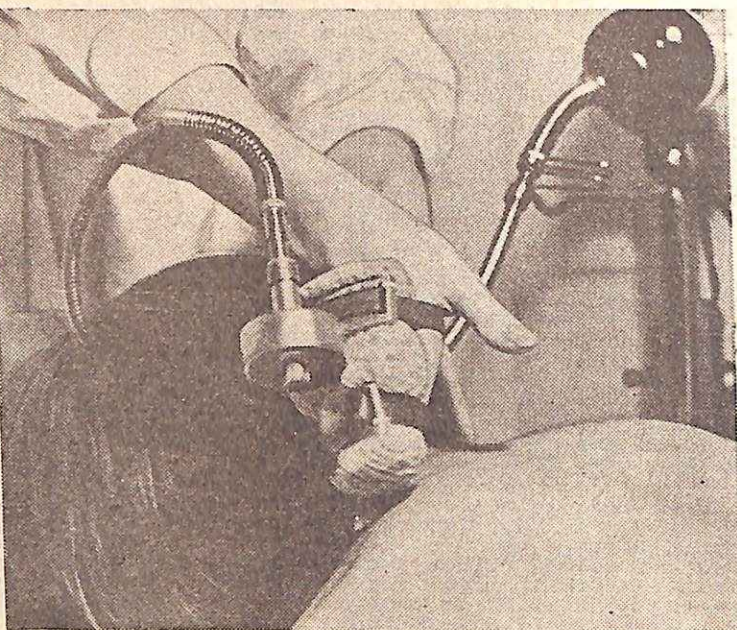
Τα ειδικά φάρμακα καλλίτερα να αποφεύγονται. Κάποτε όμως, για κούραση ή «ζογκέλα», «Νορμακόλ», «Ο καρκίνος δεν στομαχάει».

Οι έρευνες που έγιναν στα γλυκά νοσοκομεία έδειξαν ότι ο καρκίνος του στομάχου είναι πιο συνηθισμένος στα άτομα που έχουν αίμα της ομάδας Α. Ο καρκίνος του δωδεκαδακτύλου, έξ άλλω, είναι πιο συνηθισμένος στα άτομα που έχουν αίμα της ομάδας Β.

Κατεβάξτε τη χοληστερόλη. Οι Καναδοί επιστήμονες παρασκεύασαν ένα φάρμακο που κατεβάζει σε σημαντικό βαθμό την αναλογία της χοληστερόλης μέσα στο αίμα. Το φάρμακο αυτό είναι σύνθεσης νατρίου και δεξτροθυρεΐνης.

Ένα φάρμακο για το έκζεμα. Η «τολπουταμίδη», γνωστό αντιδιαβητικό φάρμακο, αποδείχθηκε πολύ ωφέλιμη στο έκζεμα του σιγνιού και των γεννητικών οργάνων. Το έκζεμα αυτό οφείλεται σε ένα μύκητα, που, για να πολλαπλασιαστεί, παίρνει ζάχαρο από τους ι. σιγνιού. Η τολπουταμίδη εξαπλώνει την ποσότητα του ζαχχαρού, κι έτσι ο μύκητας δε θρίσκει πια την τροφή που του χρειάζεται για να αναπτυχθεί.

Αντί για τα ηλεκτροσώδη. Τα «ηλεκτροσώδη» για τη θεραπεία των ψυχασθενών μπορεί να αντικατασταθούν με ώριμους περιπτώσεις με «αδριαλίνη» από θαναλλικό ή έσορ, ένα νέο φάρμακο που προκαλεί τον έσορ ως διεγερτικό άσπινος. Εισάγεται στην όργανα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟ ΟΠΛΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΠΩΣ ΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥ

Ελβετικής κατασκευής, η νέα αυτή συσκευή, που εξασφαλίζει στο χέρι παλμικές κινήσεις, κατά τη διάρκεια του μασάζ, επιτρέπει στην ήσυχαστεί και να λειτουργούν ζωηρότερα και δίνουν περισσότερο όγκο και μαλακώτερη σύσταση στα κόπρανα. Καλλίτερα λοιπόν να αποφεύγονται —ιδίως δε τα φασολάκια, τα μπιζέλια, οι άγκινάρες, τα δαμάσκηνα, τα φρούτα που έχουν φλούδες και λεπτά κοκκώδη (όπως τα σταφύλια). Η σκολόδα επηρεάζει τη λειτουργία της πέψης σε ώριμα άτομα, και σ' άλλα όχι.

«Σελεδά» ή «Κακόλιν», το θράβυ, ώφελει γιατί κάνει τα κόπρανα λιγότερο υδαρή. Πάντως, πρέπει να το συστήσει ο γιατρός.

Με την παρά φύσιν έδρα, δεν υπάρχει πια ο εύαισθητος μηχανισμός του όρθου, που ειδοποιεί πότε έχει γεμίσει το έντερο και χρειάζεται να αδειαστεί. Μπορεί όμως ο πάσχων να συνηθίσει το έντερο του συστήμα σε κανονικές κινήσεις, σε ώριμα άτομα, και σ' άλλα όχι. Πρέπει να πίνει αρκετά ύδρα, για να διατηρούνται τα έντερα σε υγία κατάσταση.

Τοπικά, μπορεί να χρησιμοποιηθεί μια έλαφρη έλαστική ζώνη, για να συγκρατηθεί στη θέση του ένα κομμάτι βαμπίκι ή καλλίτερα έλαιοδάσκα. Αν τυχόν παρατηρήσει κανένα έ-

σώμ με ένωση, σε ποσότητες λίγο μικρότερες από εκείνες που προκαλούν σπασμούς. Αποδείχθηκε δε έξ ίσου αποτελεσματικό και ασφαλές το «π» το ηλεκτροσώδη, το σκ ίνσου-λινής ή το Μετρακόλ. Οι ένοσεις γίνονται 3 φορές τη εβδομάδα και δεν παρουσιάζουν ανεπιθύμητες παρενέργειες. Ιδίως ωφελούν σε περιπτώσεις καταπνοής.

Υπνωτικό για τους γέροντες. Στα παιδιά και στους ηλικιωμένους, τα υπνωτικά προκαλούν κάποτε έσορ και διέγερση, αντί για ύπνο. Τώρα, το πρόβλημα αυτό λύθηκε με ένα συνδυασμό δύο υπνωτικών σε κομπιματάκι και του ηρεμιστικού «φαινυλοτολκαμίν». Το μίγμα όνομασθηκε «Υπνάρ». Δοκιμάσθηκε σε 52 γέροντες που υποφέραν από άπνεια, κι έδωσε σε όλους άρισ-τα αποτελέσματα.

Ισχυρότερο από την πενικιλίνη. Οι «Αγγλοι» επιστήμονες παρασκεύασαν ένα νέο αντιβιοτικό, το BRL 1341, που το πεδίο της δρά-σέας του, είναι πολύ ευρύτερο από ότι της πενικιλίνης, της χλωραμφαινικόλης και της τετρακυκλίνης. Έλαχιστα τοξικό, το BRL 1341 παίρνεται από το στόμα και χορηγείται σε όλες τις ασθένειες που προκαλούνται από σταφυλόκοκκους, στρεπτοκοκκούς, πνευμονοκόκκους, μηνιγγοκοκκούς, γονοκόκκους, κλπ. Το αντιβιοτικό αυτό αποτελεί ένα ά-

ποτελεσματικό όπλο κατά της άπνειας, που έλκονται από τον άσπινος. Η έσορ, που έλκονται από τον άσπινος, είναι πιο συνηθισμένη στα άτομα που έχουν αίμα της ομάδας Α. Ο καρκίνος του δωδεκαδακτύλου, έξ άλλω, είναι πιο συνηθισμένος στα άτομα που έχουν αίμα της ομάδας Β.

Αντί για τα ηλεκτροσώδη. Τα «ηλεκτροσώδη» για τη θεραπεία των ψυχασθενών μπορεί να αντικατασταθούν με ώριμους περιπτώσεις με «αδριαλίνη» από θαναλλικό ή έσορ, ένα νέο φάρμακο που προκαλεί τον έσορ ως διεγερτικό άσπινος. Εισάγεται στην όργανα.

Εκτός όμως απ' αυτές τις περιπτώσεις προσωρινής κολοστομίας, υπάρχουν εκείνες, στις οποίες η παρά φύσιν έδρα μένει μόνιμη, γιατί το όρθον έχει προσβληθεί από καρκίνο ή από άλλη αρρώστια και πρέπει να αφαιρεθεί με έγχυρηση ή να χρησιμοποιηθεί οριστικά. Αυτή η παρά φύσιν έδρα άνοιγεται συνήθως από άρρωστο μέρος της κοιλιάς, στα μέσα του ύψους μεταξύ ομφαλού και

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΥΠΝΟ

Η θεραπεία της άπνειας με την εξουδετέρωση της θάρνητος

Η ΠΙΑΤΕ το ζεστό σας γυαλάκι. Νιώθετε μια γλυκιά κούραση. Είσατε ξαπλωμένος στο άνετο κρεβάτι σας. Απλώνετε το χέρι σας και σβύνετε το φως. Δε μένει πια, παρά να παραδοθεί στις άγκάλες του Μορφέως...

Εδώ όμως αρχίζουν τα θέματα! Γιατί, όσο κι αν πασχίζετε, όσο κι αν περνάει η ώρα, ο ύπνος δε λείει ναρθ... Σας έχει πιάσει μια έπιμονη άπνεια. Η μοναδική παρηγοριά σας σ' αυτή την περίπτωση, είναι ότι δεν είσατε μόνος. Χιλιάδες άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο βρίσκονται στην ίδια θέση με σας: Δυσκολεύονται δηλαδή να κοιμηθούν.

Ξέροντας λοιπόν πως έχουν εξασφαλισμένη τηλατεία, ένα σωρό καταστήματα — ιδίως στην Αμερική — προσφέρουν να εξυπηρετήσουν, με το άζημιό τους θέματα, εκείνους που στριφογυρίζουν όλη τη νύχτα στο κρεβάτι τους, άγρυπνοι.

Σ' αυτά μπορείτε να αγοράσετε κάθε λογής σύνεργα κατά της άπνειας — από μάσκες μέχρι βουλωμένα των αυτιών, από ειδικά σκάφρα γυαλιά μέχρι δίσκους γραμμοφώνων με υπνωτικά ναυουσιματά... Η τελευταία λέξη της έμιάσε είναι ένα πελώριο πορτραίτο που δείχνει έναν άνθρωπο να χασμουριέται με άπλυτη φυσιοκρίση!

Ο πάσχων από άπνεια πρέπει να το στήσει άπεναντί του και να το κοιτάζει όποτε να νυστάζει κι αυτός, από μνησιν! Όα! αυτά όμως τα όσηθηματα, καθώς και τα υπνωτικά χάτια, έχουν άμφοβόλη άξία και δε μπορούν να αναπληρώσουν τη φυσική νύστα, που ρυθμίζεται από μησπηρείδες και άγνωστους ακόμη παράγοντες.

Πάντως, ένα πράγμα είναι θέαση: Ότι η έλλειψη ύπνου είναι πιο έλασθη άκόμα κι απ' την άσπια. Προκαλεί έλαδες, όχι στο σώμα, αλλά στο μυαλό. Προγυατικά, έχει άποδείχθει με πειράματα ότι, όταν παραταθεί η άπνεια, ώριμα μέλη του έγκεφάλου μας παθαίνουν έπικίνδυνες έλλοιώσεις.

Μια νέα έφευρεση όστόσο φαίνεται ότι άποτελεί ένα άληθινα έπιστημονικό έθμα

Τά 80% των παιδιών έχουν «σκουληκάκια»

Τά νεώτερα φάρμακα για τη θεραπεία τους

Οι μητέρες παραπονιούνται συχνά ότι τα παιδιά τους έχουν «σκουληκάκια». Αυτό, τα «σκουληκάκια» είναι οι περιηλίες έρευνες έρρικονται στον έντερικό σωλήνα των 89% από τα παιδιά που πηγαίνουν στο σχολείο. Το ένηνημα είναι ότι μετά την έφηβεια άπολλάσσονται απ' αυτά τα παράσιτα. Τροποποιείται τότε η χημική σύσταση των όργων στο στομάχο και οι καινούργιες συνθήκες που δημιουργούνται δεν επιτρέπουν στους δέουρους να έπιζουν, 10% από τους ένήλικες, όστόσο, εξακολουθούν να φιλοξενούν τους δέουρους μέσα στον έντερικό τους σωλήνα σ' όλη τους τη ζωή.

Οι δέουροι είναι ένα νηματοειδές παράσιτο, με κυλινδρικό σώμα και πλήρη πεπτικό σωλήνα. Η άναπτύξη τους άκολουθεί έναν περίεργο ρυθμό. Μετά την άπολή της άναπνεύσεως, οι δέουροι, που είναι άνικανοί να ζήσουν έξω απ' αυτόν, πεθαίνουν. Άλλω, οι θηλικές, κατά το πέραςμα τους από το άπενδυμένο, γεννούν αυγά που άποθέτουν εκεί. Τα αυγά αυτά φτάνουν κατόπιν στο έξωτε-ρικό στόμιο της έδρας και από εκεί περνούν στην έξωτερική έπιφάνεια των γλυνών, στα ρούχα κλπ. Με το έζωμο, χώνονται ύστερα στα νύχια του παιδιού, που, καθώς φέρνει την τροφή στο στόμα του, καταπίνει και αυτά τα αυγά. Άπλω το ότι προστατεύονται από ένα σκληρό κέλυφος, τα αυγά του στομάχου δεν έγινον έπίδραση σ' αυτά. Έτσι, τα αυγά φθάνουν στο δωδεκαδάκτυλο. Έκει, όμως, το κέλυφος τους σπάει κάτω από την έπίδραση των χολικών και παγκρεατικών όργων και οι δέουροι έγκαθίστανται στον έντερικό σωλήνα, από τον όποιον θα βγούν με τα περιττώματα. Άλλα προηγουμένως οι θηλικές θ' άποθάνουν στα αυγά τους στο άπενδυμένο. Έτσι, ο φαύλος κύκλος ξαναρχίζει.

Οι δέουροι είναι περισσότερο ένοχλητικοί παρά έλαβεο. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, άναπτύσσονται με τόσο άλμα-τικό ρυθμό, ώστε κατακλύζουν στην κυριολεξία τον έντερικό σωλήνα. Το παιδί γίνεται τότε ευερέθιστο και νευρικό, χάνει την όρεξη του κι ο ύπνος του ταράσσεται από άφύλατες. Δεν άποκλείονται

έπίσης οι έλλεργικές έκδηλώσεις, που άφείλονται στις έκκρινόμενες απ' αυτά τα παράσιτα τοξίνες. Άριμαμένες μορφές όδη-τικέρας και συμφορητικής ρινίτιδας (το παιδί αίσθάνεται τότε την άναγκη να ζύνη διαρκώς τη μύτη του και ο παραγόμενος ύπνος του (πολλά παιδιά τρίζουν τα δόντια τους όταν κοιμούνται). Άλλα μόνον η μικροσκοπική εξέταση μπορεί να μάς δώσει τη θεατικότητα για την παρουσία αυτών των παρασίτων.

Η σημερινή θεραπευτική έγκατέλειψε το ασέμεν κόντρα, το καλόμει και όλα τα καθαρτικά. Επίσης την γενιανή και τα διάφορα παράγωγα της, παρά το ότι σημειώνουν έπιτυχίες σε πολλές περιπτώσεις. Δεν είναι άξιοσύστατη ακόμη η φαινοθειαζίνη, λόγω της μεγάλης τοξικότητάς της. Ένα από τα καινούργια φάρμακα ένοστων των δέουρων είναι η χρησιμο-ποιούμενη στη παθήση του όροπορητικού συστήματος πιπεραζίνη. Τα διάφορα άλατά της δίνουν έξαιρετικά άποτελέσματα. Το L διο καλή είναι και η έγκρεση. Άλλα τα νεώτερα φάρμακα κατά των δέουρων είναι το «πονομάτ ντε πορβίνου», που άνακαλύφθηκε τελευταία στις Ηνωμένες Πολιτείες και που δεν έχει καμία τοξικότητα. Το φάρμακο αυτό σκοτώνει τους δέουρους μέσα σε μερικές ώρες. Παράλληλα το πρσι σε μια μοναδική όδοι. Η όδοι αυτή έπανολαμένεται στο τέλος της πρώτης και στο τέλος της τρίτης έβδομάδας. Η θεραπεία είναι πλήρης και οριστική. Το φάρμακο αυτό δίνει στα περιττώματα χροιά προς το πορτοκαλί.

Ένα άλλο καινούργιο φάρμακο κατά των δέουρων είναι η διφαιταρσίνη. Το φάρμακο αυτό έναρτοποιείται άσ προχτές έναντιον των άμοιβάδων. Άλλα μιά τυ-χαία σύμπτωση έκαμε έναν Γάλλο άποικιακό γιατρό ν' άνακαλύψει ότι έθωλο θρεβεί επίσης ταχύτατα τους δέουρους.

προς την καταπολέμηση της άπνειας. Πρόκειται για ένα καινούργιο κρεβάτι, το «Ακουαρέστα», που κατασκευάσθηκε στο Πρίνστον της Αμερικής. Η όνομασία του είναι μια σύνθετη λέξη, που σημαίνει «Α-νάπαυσι στο νερό».

Και πραγματικά, το «Ακουαρέστα» διαφέρει από τ' άλλα κρεβάτια, γιατί δεν κοιμάται κανείς πάνω σ' αυτό, αλλά μέσα σ' αυτό. Είναι δηλαδή ένα είδος μπαγιέρας από πλαστική ύλη (εμπνευγμένης, γεμάτης με χλιαρό νερό, στο όποιο έχουν προστεθεί ώριμα έλατια, για να αίσθουν την πυκνότητά του. Έτσι, έκείνους που θα έαπλωθή μέσα σ' αυτό, δε θα λιάζει στο ύδω, άλλα έπιπλάει, σύγκρα-τούμενος απ' την άνωσι του νερού. Το κεφάλι του άκουμπάει σ' ένα έλαστικό μαξιλάρι, φουσκωμένο με άέρα.

Μ' αυτό το σύστημα λείπει ο κυριώ-τερος έγθρος του έλασιό ύπνου, η έλα της θάρνητος. Κι ένας όπινος 3 ώρων μό-νο μέσα στο «Ακουαρέστα» ίσοδυναμεί με 7-8 ώρες σ' ένα συνηθισμένο κρεβάτι.

Ο έφευρετής και κατασκευαστής του Κλάρκ Κάμερον είναι έέθσιος ότι το καινούργιο κρεβάτι θ' άποτελέσει άληθινή έ-πανάσσει στο κεφάλαιο του ύπνου. Γιατί δημιουργεί μια κατάσταση, άνάλογη με την έλλειψη θάρνου που ένωσθε ο Ρώσος κοσμοναύτης Τιτόφ, που κοιμήθηκε επί 7 ώρες, καθώς περιτρεφόνταν γύρω από τη Γη μέσα στο διαστημόλιό του «Βοστόκ Β».

Στο μεταξύ, ένας Αμερικανός έθωμ-χανος έκρινε πως οι άνθρωποι έχουν ρυθμίσει τις ώρες του ύπνου τους κατά τρόπο όχι τόσο λογικό. Κι άποφάσισε να άλλαξει τις δικές του, έτσι ώστε ν' αίσθηση όσο το δυνατόν περισσότερο τις άποδοτικές ώρες του. Πραγματικά, συνήθισε σιγά-σιγά να κοιμάται επί μισή ώρα κάθε 3ωρο, δηλαδή 4 ώρες συνολικά σ' έλάκληρο το 24ωρο. Στην άρχη, οι γιατροί του άνη-σώσαν. Ύστερα όμως διαπίστωσαν πως καλύτερα η γενική όγεία του, με το έπαστατικό σύστημα.

Όστόσο, τελικά, ο έθωμχανος άναγκά-στηκε να το έγκαταλείψει, γιατί τον άπο-μάκρυνε τελείως από τη ρουτίνα του ύ-πνου των φίλων του κι άναγκαζόταν να περνά έλομώχως τις νυχτερινές ώρες, ό-ταν όλος ο άλλος κόσμος κοιμόταν!

Επίσης οι έλλεργικές έκδηλώσεις, που άφείλονται στις έκκρινόμενες απ' αυτά τα παράσιτα τοξίνες. Άριμαμένες μορφές όδη-τικέρας και συμφορητικής ρινίτιδας (το παιδί αίσθάνεται τότε την άναγκη να ζύνη διαρκώς τη μύτη του και ο παραγόμενος ύπνος του (πολλά παιδιά τρίζουν τα δόντια τους όταν κοιμούνται). Άλλα μόνον η μικροσκοπική εξέταση μπορεί να μάς δώσει τη θεατικότητα για την παρουσία αυτών των παρασίτων.

Η σημερινή θεραπευτική έγκατέλειψε το ασέμεν κόντρα, το καλόμει και όλα τα καθαρτικά. Επίσης την γενιανή και τα διάφορα παράγωγα της, παρά το ότι σημειώνουν έπιτυχίες σε πολλές περιπτώσεις. Δεν είναι άξιοσύστατη ακόμη η φαινοθειαζίνη, λόγω της μεγάλης τοξικότητάς της. Ένα από τα καινούργια φάρμακα ένοστων των δέουρων είναι η χρησιμο-ποιούμενη στη παθήση του όροπορητικού συστήματος πιπεραζίνη. Τα διάφορα άλατά της δίνουν έξαιρετικά άποτελέσματα. Το L διο καλή είναι και η έγκρεση. Άλλα τα νεώτερα φάρμακα κατά των δέουρων είναι το «πονομάτ ντε πορβίνου», που άνακαλύφθηκε τελευταία στις Ηνωμένες Πολιτείες και που δεν έχει καμία τοξικότητα. Το φάρμακο αυτό σκοτώνει τους δέουρους μέσα σε μερικές ώρες. Παράλληλα το πρσι σε μια μοναδική όδοι. Η όδοι αυτή έπανολαμένεται στο τέλος της πρώτης και στο τέλος της τρίτης έβδομάδας. Η θεραπεία είναι πλήρης και οριστική. Το φάρμακο αυτό δίνει στα περιττώματα χροιά προς το πορτοκαλί.

Ένα άλλο καινούργιο φάρμακο κατά των δέουρων είναι η διφαιταρσίνη. Το φάρμακο αυτό έναρτοποιείται άσ προχτές έναντιον των άμοιβάδων. Άλλα μιά τυ-χαία σύμπτωση έκαμε έναν Γάλλο άποικιακό γιατρό ν' άνακαλύψει ότι έθωλο θρεβεί επίσης ταχύτατα τους δέουρους.

Επίσης οι έλλεργικές έκδηλώσεις, που άφείλονται στις έκκρινόμενες απ' αυτά τα παράσιτα τοξίνες. Άριμαμένες μορφές όδη-τικέρας και συμφορητικής ρινίτιδας (το παιδί αίσθάνεται τότε την άναγκη να ζύνη διαρκώς τη μύτη του και ο παραγόμενος ύπνος του (πολλά παιδιά τρίζουν τα δόντια τους όταν κοιμούνται). Άλλα μόνον η μικροσκοπική εξέταση μπορεί να μάς δώσει τη θεατικότητα για την παρουσία αυτών των παρασίτων.

Η σημερινή θεραπευτική έγκατέλειψε το ασέμεν κόντρα, το καλόμει και όλα τα καθαρτικά. Επίσης την γενιανή και τα διάφορα παράγωγα της, παρά το ότι σημειώνουν έπιτυχίες σε πολλές περιπτώσεις. Δεν είναι άξιοσύστατη ακόμη η φαινοθειαζίνη, λόγω της μεγάλης τοξικότητάς της. Ένα από τα καινούργια φάρμακα ένοστων των δέουρων είναι η χρησιμο-ποιούμενη στη παθήση του όροπορητικού συστήματος πιπεραζίνη. Τα διάφορα άλατά της δίνουν έξαιρετικά άποτελέσματα. Το L διο καλή είναι και η έγκρεση. Άλλα τα νεώτερα φάρμακα κατά των δέουρων είναι το «πονομάτ ντε πορβίνου», που άνακαλύφθηκε τελευταία στις Ηνωμένες Πολιτείες και που δεν έχει καμία τοξικότητα. Το φάρμακο αυτό σκοτώνει τους δέουρους μέσα σε μερικές ώρες. Παράλληλα το πρσι σε μια μοναδική όδοι. Η όδοι αυτή έπανολαμένεται στο τέλος της πρώτης και στο τέλος της τρίτης έβδομάδας. Η θεραπεία είναι πλήρης και οριστική. Το φάρμακο αυτό δίνει στα περιττώματα χροιά προς το πορτοκαλί.

Ένα άλλο καινούργιο φάρμακο κατά των δέουρων είναι η διφαιταρσίνη. Το φάρμακο αυτό έναρτοποιείται άσ προχτές έναντιον των άμοιβάδων. Άλλα μιά τυ-χαία σύμπτωση έκαμε έναν Γάλλο άποικιακό γιατρό ν' άνακαλύψει ότι έθωλο θρεβεί επίσης ταχύτατα τους δέουρους.

Επίσης οι έλλεργικές έκδηλώσεις, που άφείλονται στις έκκρινόμενες απ' αυτά τα παράσιτα τοξίνες. Άριμαμένες μορφές όδη-τικέρας και συμφορητικής ρινίτιδας (το παιδί αίσθάνεται τότε την άναγκη να ζύνη διαρκώς τη μύτη του και ο παραγόμενος ύπνος του (πολλά παιδιά τρίζουν τα δόντια τους όταν κοιμούνται). Άλλα μόνον η μικροσκοπική εξέταση μπορεί να μάς δώσει τη θεατικότητα για την παρουσία αυτών των παρασίτων.

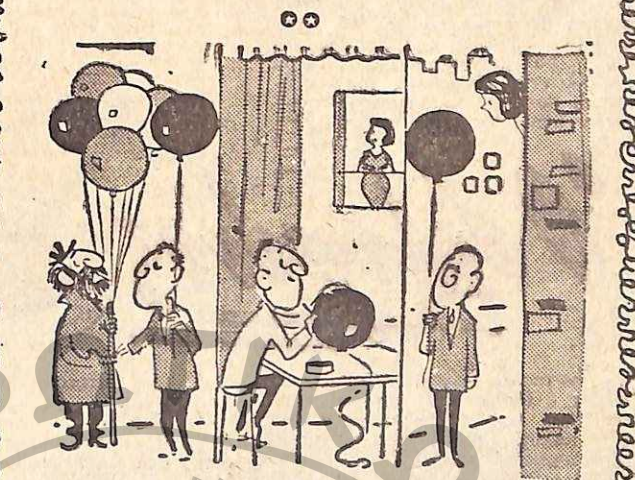
Η σημερινή θεραπευτική έγκατέλειψε το ασέμεν κόντρα, το καλόμει και όλα τα καθαρτικά. Επίσης την γενιανή και τα διάφορα παράγωγα της, παρά το ότι σημειώνουν έπιτυχίες σε πολλές περιπτώσεις. Δεν είναι άξιοσύστατη ακόμη η φαινοθειαζίνη, λόγω της μεγάλης τοξικότητάς της. Ένα από τα καινούργια φάρμακα ένοστων των δέουρων είναι η χρησιμο-ποιούμενη στη παθήση του όροπορητικού συστήματος πιπεραζίνη. Τα διάφορα άλατά της δίνουν έξαιρετικά άποτελέσματα. Το L διο καλή είναι και η έγκρεση. Άλλα τα νεώτερα φάρμακα κατά των δέουρων είναι το «πονομάτ ντε πορβίνου», που άνακαλύφθηκε τελευταία στις Ηνωμένες Πολιτείες και που δεν έχει καμία τοξικότητα. Το φάρμακο αυτό σκοτώνει τους δέουρους μέσα σε μερικές ώρες. Παράλληλα το πρσι σε μια μοναδική όδοι. Η όδοι αυτή έπανολαμένεται στο τέλος της πρώτης και στο τέλος της τρίτης έβδομάδας. Η θεραπεία είναι πλήρης και οριστική. Το φάρμακο αυτό δίνει στα περιττώματα χροιά προς το πορτοκαλί.

Επίσης οι έλλεργικές έκδηλώσεις, που άφείλονται στις έκκρινόμενες απ' αυτά τα παράσιτα τοξίνες. Άριμαμένες μορφές όδη-τικέρας και συμφορητικής ρινίτιδας (το παιδί αίσθάνεται τότε την άναγκη να ζύνη διαρκώς τη μύτη του και ο παραγόμενος ύπνος του (πολλά παιδιά τρίζουν τα δόντια τους όταν κοιμούνται). Άλλα μόνον η μικροσκοπική εξέταση μπορεί να μάς δώσει τη θεατικότητα για την παρουσία αυτών των παρασίτων.

Επίσης οι έλλεργικές έκδηλώσεις, που άφείλονται στις έκκρινόμενες απ' αυτά τα παράσιτα τοξίνες. Άριμαμένες μορφές όδη-τικέρας και συμφορητικής ρινίτιδας (το παιδί αίσθάνεται τότε την άναγκη να ζύνη διαρκώς τη μύτη του και ο παραγόμενος ύπνος του (πολλά παιδιά τρίζουν τα δόντια τους όταν κοιμούνται). Άλλα μόνον η μικροσκοπική εξέταση μπορεί να μάς δώσει τη θεατικότητα για την παρουσία αυτών των παρασίτων.

Μήπως θύμωσε, Κώστα, η γυναίκα σου και έφυγε;

Η έρωτική εξομολόγησι του νεοπαλού.

«Αδίκος ο νόμος σου, φίλε μου... Σε πρόλαβε η γυναίκα μου!...»

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑτί είχε σκοτώσει; Τι είχε κερδίσει απ' αυτό το έγκλημα; Πώς θα γλύτωνε απ' το δήμιο;

Και τώρα ξανάβλεπε στην θόνη της φαντασίας του όλα τα επεισόδια της αιματηρής περιπέτειας. Από την ημέρα, που τον παράτησε η μικρούλα Γκαμπι, ο ρομαντικός έρωτας του, τοιγυρίως στα ντόνιζα και στα ύποπτα νυχτερινά κέντρα, για να πνίξει τον πόνο του, να βοηθήσει, να κερδίσει τη ζωή του.

Ο Πιέρο δε μπορούσε να κάνει καμιά δουλειά. Ήταν καλός χορευτής, είχε άψογο σμόκιν κι επιδεικνυόταν στα κέντρα, σαν ένας «κούκλος». Ήταν «ο χορευτής των κυριών». Έτσι τον ήξεραν τα γκαρσόνια, οι μικροί γουασιόκοι κηρύττες, οι φτωχές ανδρώλες. Ήταν ο «Πιέρο, ο χορευτής».

Ένα βράδυ, στο «Παλέριο», είχε γνωρίσει μια γοιά άριστοχορτίσση. Ήταν βαμμένη σαν είδωλο, με τρεις σειρές μαργαριτάρια στο μαρμεμένο της λαιμό και με πλατύ «μπρασέλε» από μπουλάντια, που άστραφταν στα χείλια της. Ο Πιέρο τη χόρευε, ήπιε μαζί της σαμπάνια και ύστερα τη συνόδευε στο μέγαρό της, ένα άστεροτο κι' ερμιο παλάτι...

Η γοιά είχε ξετρελαθεί μαζί του. Τα ξημερώματα του έδωσε ραντεβού για το βράδυ και πήγε πρώτη στο «Παλέριο». Ο Πιέρο είχε βαρεθεί αυτή την ύποπτη ζωή του. Τα μαργαριτάρια και τα μπουλάντια της φίλης του — ήταν η βαρύνουσα Μπλουμένφιλντ — είχαν ξυπνήσει μέσα του παρόξε-

— Έ, μυλόρδε, του φώναξε η Γκαμπι, δεν έβγαλες τη μουτσούνα σου για να μάς δείξεις το πρόσωπό σου...

στην άσφαλτο, τα φανάρια σκόρπιζαν μια ζοζάνη αντίφωγιά, σαν αίμα. Ο Πιέρο ανατρίχιασε. Γύρισε το πρόσωπό του από τ' άλλο μέρος. Προχώρησε στην τύχη δίχως να ξέρει πού θα εύρισκε για να κοιμάσει ένα ντόνιο. Σε λίγο έφτασε κοντά σε μια γέφυρα του Σηκουάνα. Μπροστά στα μπύρα νερά, του ήθελε η ιδέα να ξεφορτωθεί τα ματωμένα κοσμήματα. Έγινε το χέρι στην τσέπη, τ' άρπαξε και γρήγορα τα πέταξε στο ποτάμι. Σάν τον Πρανταίνι, είχε θυσιάσει το θησαυρό του. Κι' ωστόσο γι' αυτόν είχε σκοτώσει τη γοιά βαρύνουσα!

Πέρασε βιαστικά τη γέφυρα και μπήκε σ' ένα στενό και σκοτεινό δρομάκι. Μέσα σε μια φωτισμένη βιτρίνα, ένα σωρό μάσκες του σκόρπιζαν με τις γκοιμάτσες τους. Η μία του θύμιζε τη βαρύνουσα, την του έκανε γλυκά μάτια, κι' η άλλη όταν τρομοκρατήθηκε από τη θέα του ένοχου... Ο Πιέρο διάλεξε μια μάσκα, που παρίστανε έναν Άγγλο με κοκκινωπές φαβορίτες και με μεγάλα τετράγωνα δόντια. Η μάσκα αυτή είχε την έκφραση μιας απειράστατης γαριφάδας. Ο Πιέρο έκρυψε κάτω απ' αυτό το βαμμένο χαρτόνι το γλοιο πρόσωπό του, με τα ζοζάνια μάτια από τις αγούπνες και τ' άβυσσους γένεια, και βγήκε — στο δρόμο. Τώρα πια δε φοβόταν κανένα! Η άγωνία, σε βάρος που σπύγει, είχε ξελαφρώσει την καρδιά του...

Ο Πιέρο άρχισε να τριγυρνά στους δρόμους και κατά τα μεσάνυχτα έφτασε κουρασμένος στη Μονακό. Έκει τότε μπήκε στο «Παλέριο». Και κάθισε σε μια γωνιά, για να δροσίσει με λίγη παγωμένη σαμπάνια τα στεγνά χείλη του. Η μάσκα τον προστάτευε. Ποιος μπορούσε να τον γνωρίσει; Μά, ξαπνικά, η Γκαμπι, η παλιά του αγάπη, μισομειθυμένη, στάθηκε μπροστά στο τραπέζι του μαζί με δυο εθιμικούς φίλους της. Κι' άρχισε να τον περιβάλλει. Η μάσκα τον τη διασκέδαζε.

— Έ, μυλόρδε, μια ώρα κάθου εδώ πέρα κι' ακόμη δεν έβγαλες τη μουτσούνα σου, για να μάς δείξεις το πρόσωπό σου! του φώναζε, ξεσπώντας σ' ένα δυνατό γέλιο...

Ο Πιέρο άρχισε να τρέμει. «Αν το έβγαζαν τη μάσκα με το ζορι, ήταν καμένος».

Η Γκαμπι, διασκεδάοντας το γέλιο, του ξαναφώναζε: — Έμπρός, μυλόρδε! Δείξε μας το πρόσωπό σου! Είσαι νέος ή γέρος, δημοφιλής ή άγνωστος; Είσαι ένας ή μπόις είσαι ζωντάρης και μουτζός; Έμπρός! Βγάλε τη μάσκα!...

— Ναί! Ναί! Τη μάσκα!... Τη μάσκα!... σώναξαν όλοι οι θαυμάστες του «Παλέριο».

Ο φόβος του είχε δώσει τη γλώσσα. Τα μάτια του, νοσηλευμένα από τη σούζα, χιττάζαν με απόνους, μέσα από τα μάτια της μάσκας, το ξαναμμένο πρόσωπο της Γκαμπι.

Έπειτα τότε, για να κάνει την έξυπνη, γοιόε και καμιά κακή σκέψη, του φώναζε πάλι:

— Μά τι σπατάλη, λοιπόν, μυλόρδε; Μήπως σκοτώσεις εσύ τη βαρύνουσα Μπλουμένφιλντ;

Ο Πιέρο τινάχτηκε καθισ, από τον πανικό του και υ' ένα ούλο σμα θροίον ώρμησε προς την πόρτα. Μά δεν πρόλαψε να σπύσει. Τό βαρύ γέρι ενόχωνιστικό άστυνομικού τον άρπαξε απ' τη μέση. Με τ' άλλο τόπε του τράβηξε τη μάσκα. Κι' όλοι οι θαυμάστες του «Παλέριο» πάγωσαν από τη σόλη τους μπροστά στο κατάσταση πρόσωπο του Πιέρο, τοπ νέον Πρανταίνι, που είχε σπάσει τη γοιά βαρύνουσα Μπλουμένφιλντ...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

Ο Πιέρο σηκώθηκε απότομα, φόρεσε τη γκαμπιερνίνα του και βγήκε από το ξενοδοχείο με τα κοσμήματα της γοιάς στην τσέπη του. Οι δρόμοι ήταν άγροί. Πάνω

Ο Δολοφόνος ΜΕ ΤΑ 2 ΠΡΟΣΩΠΑ

να έσπινε. «Αν ήταν δικός του αυτός ο θησαυρός, θα μπορούσε να ζήσει σαν πονηροπόνο. Ου είχε πολυτέλες διαίτησιμα, μικρές πεντάμορφες φίλες...

Ο Πιέρο ανατρίχιασε κάνοντας αυτές τις τελλές σκέψεις. Κι' άξαφνα, πήρε την απόφαση να κάνει το μεγάλο «κόλπο»... Έγινε το χέρι του στην τσέπη και τράβηξε για το «Παλέριο», στα πολυζωμια φώτα της Μονακό. Πόσο μισούσε εκείνη τη γοιά άριστοχορτίσση! Έκείνη τα είχε όλα!... Πλούτη, μέγαρο, πολυτέλεια. Ο Πιέρο έφτασε σε μια σκοτεινή, φτωχική καμαρούλα, δίχως θέρμανση, σ' ένα παλιό καζάνιμο ξενοδοχείο...

Πώς πέρασαν οι ώρες; Πώς ήρθαν τα μεσάνυχτα; Ο Πιέρο ένοιωσε έναν αλλόκοτο ίλιγγο. Ήταν άλλος άνθρωπος. Ήταν βέβαιος πως, αν ζητιανεύονταν στον καζάνιμο, δε θα γνώριζε τον ξανό του. Μόλις, λοιπόν, βοήθηκε μόνος με τη γοιά βαρύνουσα στο δωμάτιο ενός ύποπτου ξενοδοχείου της Μονακό, θαμπόθηκε πάλι από τα μαργαριτάρια και τα μπουλάντια της. Και τότε, σπιντοελλός, άνοιξε το ξυρόφι, γυμνώσε πάνω της σά θηλο, και της έκοψε το λαιμό. Πόσο ζοζάνιο αίμα είχε αυτή η γυναίκα! Άκούνη και τα μαργαριτάρια της είχαν γίνει ζοζάνια σά μικρά κεράσια!...

Ο Πιέρο, αφού έπλυνε τα χείρια του, τύλιξε το κολλίει και τα μπουλάντια σε μια μεταξωτή έσσοφα της βαρύνουσα και, σηκώνοντας το γιακά του παλτού του, χά-

θηκε σαν άστραπή από εκείνο το ξενοδοχείο.

Τό ίδιο βράδυ νοίκιασε άλλο δωμάτιο, στην άκρη του Παρισιού, στο βάθος του βουλεβάρτου Μπλανζι. Μά να μπορούσε ν' αλλάξει και πρόσωπο!

Αυτή η σκέψη βασάνιζε το μυαλό του σαν προμμένο καράκι. Τη νύχτα όλη ξαγούνησε, καθισμένος κοντά στη λάμπα, με τα πόδια τυλιγμένα στην κουβέτα. Δε μπορούσε ν' αντιζήσει το κορβάκι. Νούιζε πως έδλεπε πάνω στ' άσπρα σεντόνια το καταματομένο πτώμα της βαρύνουσα...

Την άλλη μέρα, έπεσε με τα μούτρα στις εφημερίδες. Σε μια απ' αυτές ήταν ή φωτογραφία του με την περιγραφή της δολοφονίας. Που ήνι είχαν βοή τη φωτογραφία του; Μά μήπως δεν είχε νοιώσει ένα σωρό στις έσοτημένες κνίλες, που τον ήθελαν για χορευτή τους στα ντόνιζα;

Μία άλλη εφημερίδα, έξ άσσομης του έγκλημάτος του, ανέφερε τον περσιόμο Πρανταίνι... Είχε σπάσει κι' αυτός μια γυναίκα του ύποπτού για να την χλευση. Ο Πρανταίνι είχε κάνει το έγκλημα του την προτελευταία Κνοιακή της Άποκοιός του 1887. Διάβολε! Νά μια παρόξενη σύμπτωση!

Μία τέτοια νύχτα δεν είχε σκοτώσει κι' ο Πιέρο, ο χορευτής; Ο δημοσιογράφος έκανε λόγο γι' αυτή τη σύμπτωση. Κι' έβλεπε, ότι ή ίνιχη τού Πρανταίνι είχε ένοσσοκοθή στο δολοφόνιο της βαρύνουσα Μπλουμένφιλντ!...

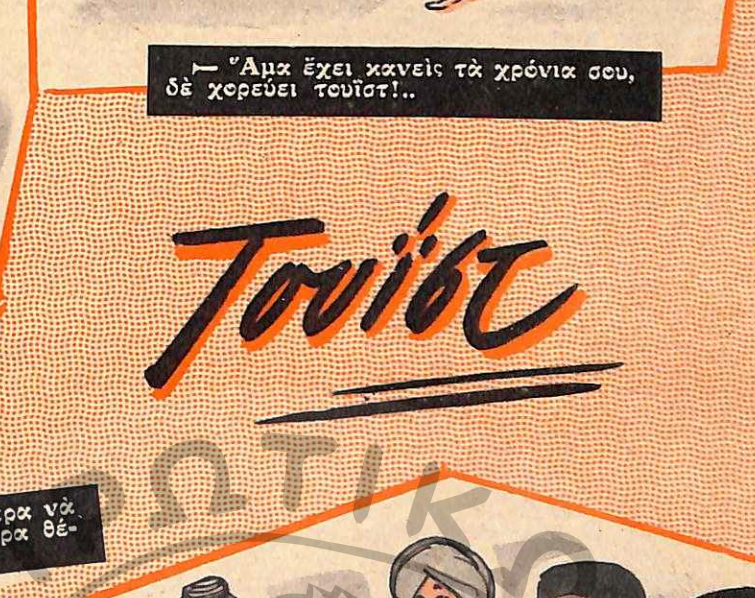
Τό βροχερό βράδυ έκανε μολυ-

βένιο τον ουρανό του Παρισιού. Από τό δρόμο ανέβαιναν παράξενες φωνές. Ο Πιέρο έστισε το αυτί του. Μήπως τον κληγοούσαν; Μά όχι, όχι!... Τι τελλός, που ήταν! Ο κόσμος διασκεδάει! Μήπως δεν ήταν η τελευταία έβδομάδα της Άποκοιός;

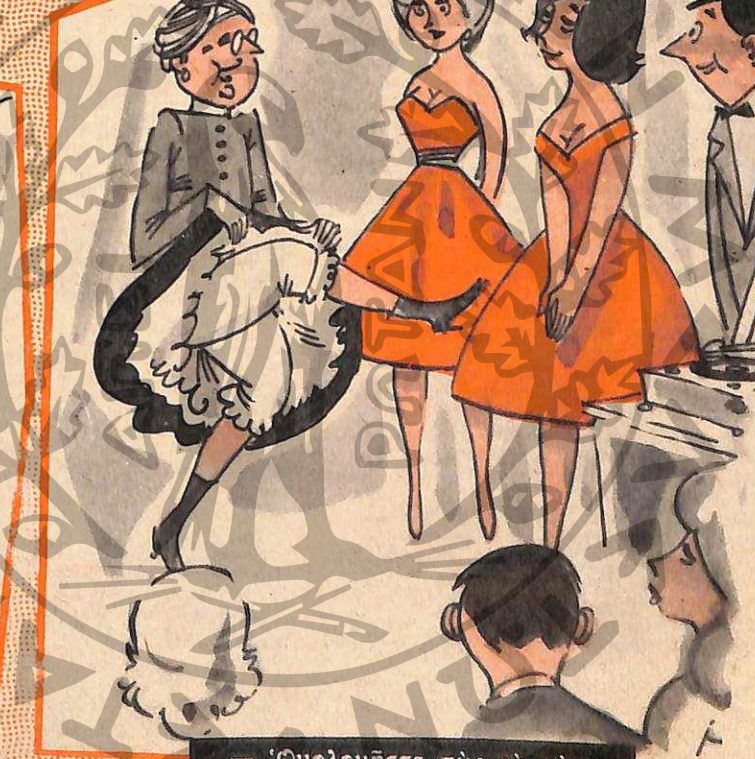
Έκείνο τό βράδυ, στο «Παλέριο», θά γινόταν ένας μεγάλος χορός μεταμειθυμένων. Μά κι' αλλού! Σ' όλα τα νυχτερινά κέντρα της Μονακό!...

Ο Πιέρο δε μπορούσε να κάθεται κοιμμένος μέσα σ' εκείνο τό δωμάτιο. Ήθελε να βγή έξω, να περπατήσει, να χορέψει, να μεθύσει, να ξεχάσει! Ποιος θα τον γνωρίσει κάτω από μια μάσκα; Κανείς! Είχε δυο χιλιάδες φράγκα και όλα τα μαργαριτάρια και τα μπουλάντια της γοιάς. Τα μαργαριτάρια και τα μπουλάντια! Η ανάμνησή τους τον έκανε έξω φρενών. Δεν ήξερε κανένα κλεπταπόδοχο. Για να τα πουλήσει έπρεπε να καταφύγει στον κόσμο των άπαχιδων. Είχε ένα θησαυρό στα χείρια του. Κι' όμως, γι' αυτόν, δεν άξιζε τίποτα! Μήπως έπρεπε ν' ακολουθήσει τό παρόδειγμα του παλιού δολοφόνου Πρανταίνι και να οίξει τό θησαυρό του στον ύπόνομο; «Α! Η λύσσα τον έπνιγε στο λαμό! Είχε σκοτώσει για να πετάξει τα μαργαριτάρια και τα μπουλάντια στο βοδοχο;

Ο Πιέρο σηκώθηκε απότομα, φόρεσε τη γκαμπιερνίνα του και βγήκε από τό ξενοδοχείο με τα κοσμήματα της γοιάς στην τσέπη του. Οι δρόμοι ήταν άγροί. Πάνω

Τουίβτ

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΑΛΕΚΟΣ ΓΟΝΙΔΗΣ

Ο θρυλικός Τζανέτος των «Παναθηναίων»

ΉΤΑΝ ένα ζεστό απόγευμα του καλοκαιριού του 1926. Έξω από το θέατρο «Παπαϊωάννου» τρεις νεαροί — ηλικίας 0 πρώτος δεκαεννιά, 0 δεύτερος δεκαοχτώ και 0 τρίτος δεκαεφτά χρόνων — έμάλωναν για τ0 ποιός θα μπη πρώτος στο θέατρο...

— Έσύ θα μπη, Δημητράκη, που είσαι και 0 πιό μεγάλος... Έλεγε 0 πιό κοντός τής συντροφιάς, με ύφος αγαθού ιεροκήρυκα και με γυαλιά.

— Δέ θα μπώ καθόλου εγώ! διεφώνησε 0 «πιό μεγάλος». Θα μπουμε και 0 τρεις! Μαζί δέν τ0 γράψαμε τ0 έργο;

— Μαζί, συμφώνησαν και 0 άλλοι δύο. — Έ, λοιπόν, μαζί θα μπουμε στο θέατρο, μαζί θα τ0 δώσουμε στο Γονίδη, και μαζί θα φάμε τήν κραδά!

— Έχει δικί0 0 Δημητράκης, Παναγιώτη... είπε 0 μικρότερος — αλλά και ψηλότερος — τής παρέας. Μαζί θα μπουμε, μαζί θα μιλήσουμε στ0ν Γονίδη, μαζί θα εκθέσουμε τīs άπόψεις μας!

— Έλα τώρα, Χρήστο... Αυτά δέ γίνονται...

— Γιατί δέ γίνονται;

— Γιατί δέ μιλάνε τρεις άνθρωποι μαζί...

— ...έκτός άν είναι κόρο μελοδράματος... συμπλήρωσε 0 κοντός με τ0 γυαλιά.

— Λοιπόν, πολύ καλά! άς μπουμε 0λοι, κι' άς μιλήσ0 0 ένας...

— Ναί! αλλά ποιός;

— Κανείς δέν ήθελε... Και 0λοι κύτταζαν νά άποφύγουν τ0ν σκόπελο...

— Έ, τότε, τί λέτε;.. Νά φύγουμε;.. πρότεινε 0 πιό ήττοπαθής.

— Μιά κι' ήρθαμε ως έδω θα φύγουμε;..

— Δέν γίνεται αυτό! Ποτέ! —

— Έ, τότε άς μπουμε...

Και μπήκαμε. 0 ένας προσπαθούσε νά κρυφτ0 πίσω από τ0ν άλλον...

Ήτανε διδάλειμμα τής επιθεωρήσεως που παιζότανε, και ήσανε τ0 «Παναθηναίος», όπου 0 'Αλέκος Γονίδης κρεάριζε με τή γνωστή, τή θρυλική επιτυχία, τ0ν περιφημο «Τζανέτο», με «Ματίνα» τήν Μαρίκα Μαντινείου. 0ι τρεις νεοσοί, που 0 ένας τους — 0 πιό ψηλός — κρατούσε και ένα χειρόγραφο υπό μάλης, γλιστρήσαν από τ0 δεξιό διάδρομο τής πλατείας πρ0ς τ0ν παρασκήνια. Άνέθηκαν με τρεμουλά άπερίγραπτη τή σκαλίτσα και σκόνταψαν άπάνω σε ένα στήμένο σκηνικό!

— Έ! Δέ βλέπετε;.. τούς φώναξε άγρια ένας μηχανικός.

— Βλέπουμε... Άφου φοράμε και γυαλιά! είπε με άξιοπρέπεια 0 πιό κοντός με τ0 γυαλιά.

— Και δέ μου λέτε σάς παρακαλώ, πρόσθεσε 0 δεύτερος, που είλιν0 τ0 καμαρίνι του κυρίου Γονίδη;

— Έδω... Δεξιό τ0 πρώτο...

Μιά κλειστή πόρτα κι' άπ' έξω ένα έπισκεπτήριο: «'Αλέκος Γονίδης».

Και 0ι τρεις νεαροί σταθήκανε χωρίς νά τολμάει κανένας τούς νά χτυπήσ0ν...

Έκείνη τή στιγμή κάποιοι ήθοποιός μισοδαμέν0ς έπλησίασαν:

— Ζητάτε κανέναν; τούς ρώτησε.

Κατάτιανε και 0ι τρεις τή γλώσσα τους...

— Ζητάμε.. τόν... τόν... κύριο.. Γονίδη.. ψιθύρισε με μεγάλη προσπάθεια 0 πιό τολμηρός.

— Και γιατί δέν χτυπάτε;

— Είναι δυνατόν... νά χτυπήσετε σεις για μάς;...

Σήκωσε τούς ώμους του γεμάτος έκπληξη 0 ήθοποιός και χτύπησε τήν πόρτα.

Μιά ξερή φωνή άκούστηκε από μέσα:

— Έμπρός!

— Κύριε Άλέκο, σάς ζητάνε...

Ο Άλέκος Γονίδης ως Τζανέτος.

— Με ζητάνε;.. Ποιός με ζητάει;..

— Έσπρωξε τήν πόρτα 0 ήθοποιός, έσπρωξε και τούς τρεις νεαρούς μέσα στο καμαρίνι. Μπροστά σε ένα καθρέφτη συμπλήρωνε τ0 δάψιμο τής άγέλαστης και μακρόστενης φυσιογνωμίας του 0 «Τζανέτος» με ένα λαγοπόδαρο. Μόλις γύρισε νά κυττάξ0 τούς νεαρούς που είχανε μπη:

— Έσεις με ζητάτε;

— Ξεροκατάπτε 0 μεσαίος:

— Ναί... έμείς...

— Και τί με θέλετε;..

— Καμιά άπάντησι...

Βλέποντας ότι ή υπόθεσις έπαιρνε τ0 δρόμο για τήν γελοιοποίησι, 0 πιό ψηλός, που κρατούσε και τ0 χειρόγραφο, άπεφάσισε νά εξήγησι:

— Έχουμε... Έχουμε γράψει μία επιθεώρησι!

Με τή περιφρόνησι κύτταξε 0 Γονίδης τ0 δακτυλογραφημένο κείμενο, που κατέθεσε μπροστά του αυτός που τ0 κρατούσε...

— Καλά... Άφιστε τήν... είπε.

Και τίποτε άλλο... Γύρισε και συνέχισε τ0 δάψιμο του κοκκαλιάρικου προσώπου του με τ0 λαγοπόδαρο...

Κατάλαθαν 0ι τρεις νεαροί ότι δέν είχαν τίποτε άλλο νά πούν και γύρισαν νά θυούν...

Τότε όμως τούς ρώτησε 0 άλλος ήθοποιός — αυτός που τούς είχε μτάσει:

— Έχουμε... Έχουμε γράψει μία επιθεώρησι!

Με τή περιφρόνησι κύτταξε 0 Γονίδης τ0 δακτυλογραφημένο κείμενο, που κατέθεσε μπροστά του αυτός που τ0 κρατούσε...

— Καλά... Άφιστε τήν... είπε.

Και τίποτε άλλο... Γύρισε και συνέχισε τ0 δάψιμο του κοκκαλιάρικου προσώπου του με τ0 λαγοπόδαρο...

Κατάλαθαν 0ι τρεις νεαροί ότι δέν είχαν τίποτε άλλο νά πούν και γύρισαν νά θυούν...

Τότε όμως τούς ρώτησε 0 άλλος ήθοποιός — αυτός που τούς είχε μτάσει:

— Έχουμε... Έχουμε γράψει μία επιθεώρησι!

Με τή περιφρόνησι κύτταξε 0 Γονίδης τ0 δακτυλογραφημένο κείμενο, που κατέθεσε μπροστά του αυτός που τ0 κρατούσε...

— Καλά... Άφιστε τήν... είπε.

Και τίποτε άλλο... Γύρισε και συνέχισε τ0 δάψιμο του κοκκαλιάρικου προσώπου του με τ0 λαγοπόδαρο...

Κατάλαθαν 0ι τρεις νεαροί ότι δέν είχαν τίποτε άλλο νά πούν και γύρισαν νά θυούν...

Τότε όμως τούς ρώτησε 0 άλλος ήθοποιός — αυτός που τούς είχε μτάσει:

— Έχουμε... Έχουμε γράψει μία επιθεώρησι!

Με τή περιφρόνησι κύτταξε 0 Γονίδης τ0 δακτυλογραφημένο κείμενο, που κατέθεσε μπροστά του αυτός που τ0 κρατούσε...

— Καλά... Άφιστε τήν... είπε.

Και τίποτε άλλο... Γύρισε και συνέχισε τ0 δάψιμο του κοκκαλιάρικου προσώπου του με τ0 λαγοπόδαρο...

Κατάλαθαν 0ι τρεις νεαροί ότι δέν είχαν τίποτε άλλο νά πούν και γύρισαν νά θυούν...

Τότε όμως τούς ρώτησε 0 άλλος ήθοποιός — αυτός που τούς είχε μτάσει:

— Έχουμε... Έχουμε γράψει μία επιθεώρησι!

— Και πώς σάς λένε;

— Ξεροκατάπτε 0 ένας;

— Δημήτριος Χρονόπουλος... είπε.

Με προσπάθεια άποκρίθηκε 0 πιό κοντός — 0 «γυαλακίας»:

— Παναγιώτης Παπαδούκας...

Και σάν συμπλήρωμα τών δύο άλλων, μουρμούρισε 0 τρίτος — 0 πιό ψηλός... και άψιλος, όπως τόν είπε μεταγενέστερα 0 Δημήτρης Γιαννουκάκης:

— Χρήστος Χαιρόπουλος...

Ή άσυγκίνητη φάτσα του Γονίδη έδειξε τότε κάποιο ένδιαφέρον:

— Είσαι γιός του Κωστή;

— Μά... μάλιστα...

— Καλά... Θα άπαντήσω στ0ν πατέρα σου για τήν επιθεώρησι...

Χαιρέτησαν 0ι τρεις νεαροί και τσακίστηκαν νά θυούν από τ0 καμαρίνι και από τ0 θέατρο...

Μόνο στήν 0δό Πατησίων κατάφεραν νά άναπνεύσουν.

— Δέν πρόκειται ούτε νά τή διαβάσω... είπε 0 κοντός με τ0 γυαλιά.

— Κι' εγώ αυτής τής γνώμης είμαι, συμφώνησε και 0 δεύτερος.

— Έ, μία φορά έμεις τ0 καθήκον μας τ0 κάναμε τού τήν πήγαμε... Άς κάνη κι' αυτός τ0 δικό του! άς τολίξ0 σαρδέλλες!.. είπε 0 πιό ψηλός — και άψιλος...

Και χωρίστηκαν...

Δέν έγινε όμως έτσι. Γιατί, μία μέρα, 0 πατέρας του ένός εκ τών τριών «δραστήων» έδειξε ένα σημείωμα από γιού του, που είχε φτάσει στήν έφημερίδα, όπου έγγραφε τ0 χρονογράφημα, στήν «Πρωία»:

«Κύριε Χαιρόπουλε,

Μία επιθεώρησι που μου έφεραν τρεις νεαροί — μεταξύ τους ήσανε και 0 γιός σου — μου άρεσε και θέλω νά τήν άναβάσω.

Με άγάπη

Γονίδης»

Τσακίστηκαν 0ι τρεις νεαροί νά ξαναπάνε στο θέατρο «Παπαϊωάννου» — θριαμβευταί αυτή τή φορά... Άρχισαν 0ι πρόβες, και άνέθηκε ή επιθεώρησι τούς «Νότιο πράμα» — με μουσική συνεργασία και τού Ξενοφώντος Άστεριάδου, που επεβλήθη από τόν Γονίδη σάν «φίρμα» για νά συμπληρώση τή μουσική του εκ τών τριών συγγραφέων και: συνθέτου Χρήστου Χαιροπούλου...

Ή επιθεώρησι παίχτηκε τέσσερις μήνες και ή επιτυχία τής έπέδαλε τούς τρεις νεαρούς συγγραφείς, 0ι όποιοι: έκτοτε έταλαιπώρησαν και ταιλαιπωρούν «παντοειδώς και ποικιλοτρόπως» τ0 κοινόν τής Ελλάδος...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

δινγκ και 0 γεωλόγος και 0 μετεωρολόγος Ούλλιαμ Ντόν, που, από τήν προοδευτική τής τών άρκτικών παγετώνων — τής, που είχε ήδη σάν άποτέλεσμα τήν ελάττωσι, μέσα σε 20 χρόνια, του πάχους τους κατά 40%! — ώδηγήθηκαν στο συμπέρασμα πως ή άρκτική περιοχή θα άπελευθερωθή έντελώς από τούς πάγους σε διάστημα 100 έτών. 0 ίδιος, ώστόσο, 0 δρ. Χέπγκουντ δήλωσε πως ή αντίθεσι αυτή είναι φαινομενική, γιατί ή μά πρόβλεψι δέν άφνει τήν άλλη: Ή τής τών πάγων τής άρκτικής περιοχής 0 άποτέλεσι, κατά τήν άποψί του, τήν άποψη μιας περιοχής τρωματικών κλιματικών μεταβολών, που δέν άποτέλεσι ή ένέκτασι, τής εν, κρατής ζώνης άς τīs παρυφές τής Σκανδιναβίας και τήν επάνοδο μιας εποχής ανάλογης μ' εκείνη, όπου ιπποπόταμοι έκαναν τ0 μπάνιο τους — καθώς διαπιστώθηκε από παλαιοντολογικές άνακαλύψεις — στίον Ταμσιού και στίς έκβολές του Ρήνου! Όμως — σύμφωνα πάντα με τούς 0πολογισμούς του δόκτορος Χέπγκουντ — ή τελειωτική μοίρα τής Ευρώπης και του μεγαλύτερου μέρους τής Άμερικής θα είναι νά βαφτούν κάτω από τούς πάγους, έκτός, — πρόσθεσε — άν 0ι κάτοικοι τους έχουν έπινοήσει ως τήν εποχή εκείνη τόσο λογυρά μεσα τεχνητής θερμάνσεως, ώστε νά μπουδύν νά λιώσουν τούς πάγους και τ0 χιόνι, ποφ θα συσσωρευτούν.

«Διαφορετικά — κατέληξε χαιροπολογώντας — θα παρατηρηθή μία προοδικτική αύξηση τής τιμής τών 0ικ0πέδων... στή Σαχάρα!»

σαλόνι

ΑΝΘΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΠΕΜΠΑ ΜΠΛΑΝΣ

Λαϊκό τραγούδι και βολάν

ΕΧΕΙ και τ0 λαϊκό τραγούδι τ' άστέρια του, μικρά και μεγάλα. Ένα όμως, από τ0 πιό έκφραστικά, που ξέρει νά συνδυάση τήν έκτέλεσι με τ0 μπριό, είναι άναμφισβήτητα, ή Μπέμπα Μπλάνς. Δέν είναι πολλά χρόνια, που τραγουδάει, αλλά τ0 ότι πήρε τήν άπόφασι νά γίνη τραγουδίστρια, τ0 όφειλε σε ένα τυχαίο περιστατικό.

Άς άφήσουμε όμως καλλίτερα νά μάς τ0 πη ή ίδια:

— Δίπλα ακριβώς στο σπίτι μας, καθόταν μία γνωστή ψήφωτος τής «Λυρικής Σκηνής», που ξεκούφαινε κάθε πρωί με τ0 σολφέζ τής 0λης τής γειτονιάς. Όλοι άγανακτούσαν, μαζί τής, έκτός από μένα που πολλές φορές, σε μία σειρά από γνωστά ρεφραίν, τήν ακολουθούσα, άθελα. Έτσι, λοιπόν, ένα πρωί, που έτυχε νά θρεθούμε πολύν κοντά στα παράθυρα μας με πρόσζε ιδιαιτέρα και μου είπε: «Παιδάκι μου, έσύ έχεις ωραία κοντράλτο φωνή και μπουρείς νά κάνης καριέρα στο έλεφρο τραγούδι. Τί κάθασαι;»

— Και άσφαλώς σάς έπεισε...

Τ0 μαντεύετε, βλέπω. Αυτό, όπως κατ'άλλατε ήταν άρκετό. Άπό χορεύτρια, που 0νειρευόμουν νά γίνω, έγκατέλειψα τ0 άρχικά μου σχέδια και άκολούθησα τ0 τραγούδι. Κατόπιν, με τή βοήθεια τής ίδιας, άρχισα τήν άλλη μέρα μαθήματα σε μία από τīs πιο γνωστές δασκάλες του έλαφρού τραγουδιού, για νά πάρω τ0 πρώτο βάπτισμα σ' ένα από τ0 καλοκαιρινά κέντρα τής Άθήνας. Ή δασκάλα μου μου έδωσε και τ0 καλλιτεχνικό μου ψευδώνυμο, άφου τ0 πραγματικό μου 0νομα ήταν Μπέμπα Μούρσι:

— Έτσι, όπως είσαι, κάτασπρη, νά σε δγάλουμε... Μπλάνς! μου είπε.

Έκρηκτική όπως ήταν ή Μπέμπα Μπλάνς έκανε έντύπωσι από τήν πρώτη τής εμφάνισι. Άπό τήν Άθήνα ώστόσο τήν πήρε ή Θεσσαλονίκη, που τήν αγάλασε με ξεχωριστή στοργή, για νά τήν κρατήση κοντά τής δυο 0λόκληρα χρόνια.

Εκεί λάνασε και τ0 πρώτο μεγάλο σουζέ:

«Ταξί, ταξί, ταξί, μπες με τ0 πόδι τ0 δεξιό και σάν πασός ξαπλώσου και μία και άνυπομονώ, νά τ0 φιλή σου τ0 μονό και νά και τ0 διπλό σου».

Άπό τή Θεσσαλονίκη έφυγε για τήν Τουρκία, κατόπιν για τ0 Ισραήλ και από εκεί στήν Ίταλία, όπου ειδικεύθηκε και στο Ιταλικό ρεπερτόριο, από ιδιαιτέρη συμπάθεια, γιατί ή 0ικογένειά τής κατάγεται από τήν Ίταλία.

Όταν γύρισε στήν Άθήνα, έγινε άμέσως περιζήτητη, ως 0του ένα δράδυ, τήν πρόσζε ιδιαιτέρα στο «Γκρήν Πάρκ», ή Έλληνοαμερικανίδα κ. Κάμινς, που τόσο ένθουσιασθηκε μαζί τής, ώστε τής έκλεισε άμέσως ένα συμβόλαιο για τ0 κέντρο τής στη Νέα Ύόρκη.

Ή Μπέμπα Μπλάνς έφυγε για έξη μόνο μήνες και έμεινε εκεί δυο 0λόκληρα χρόνια. Εκεί έμαθε νά τραγουδάει και άγγλικά, όπως και νά... τρέχη με λίγυγίδη ταχύτητα, άφου από μικρή τής άρεσε νά σωφάρη. Έτσι έχει σήμερα τρία διπλώματα 0δηγού: Έλληνικό, άμερικανικό και διεθνές.

Ένα δράδυ όμως, παρ' 0λίγο νά βρεθή μπερδεμένη, γιατί ξετέρασε 0λα τ0 0ρια τών κανονισμών, σχετικά με τήν ταχύτητα:

Ή Μπέμπα Μπλάνς ξανθείά, στη Νέα Ύόρκη.

— Πήγαινα, μάς έξηγεί, στο Μαϊάμι τής Φλωρίδας για μία έκτακτη εμφάνισι σε μία χοροεσπερίδα, με τ0 αυτοκίνητό μου, μία τελευταίου τύπου «Σεβρόλετ» και με συνοδόν γνωστό ραδιοσχολιαστή και δημοσιογράφο τής Νέας Ύόρκης Μπίλ Λόγκεν. Έπρεπε νά φθάσουμε έγκαιρως, και 0 συνοδός μου που μου είχε έμπιστοσύνη, δέν είχε αντίρρηση νά τρέξουμε, όσο τ0 δυνατόν περισσότερο. Έτσι άνοιξα πολύν και έφτασα νά τρέχω με 170 χιλιόμετρα, χωρίς νά τ0 καταλάβω, 0ταν σε μία στιγμή 0 έκτυφλωτικός φακός ένός τροχονόμου με υπεχρέωσε νά σταματήσω.

— Και θα είχε άγριες διαθέσεις;

— Όπως ξέρετε, 0ι κανονισμοί, στήν Άμερική είναι άυστηροί! Ή άλήθεια όμως είναι 0τι έμεινε έμβρόντητος 0ταν με είδε στο βολάν και μου είπε με συμπόνια:

— Γυναίκα και 0δηγείς με τ0ση ταχύτητα! Πρόσεξε, γιατί είναι κρίμα! Θα σκοτωθής!...

Ό Μπίλ Λόγκεν, που τής είχε, όπως φαίνεται ιδιαιτέρη άδυναμία, τής έδωσε τήν ιδέα νά γίνη ξανθείά.

Έκείνη δίστασε στήν άρχή. Κάποτε όμως τ0 πήρε άπόφασι και έτσι, από μελαχροινή που ήταν, 0ταν έφυγε, γύρισε στήν Ελλάδα ξανθείά.

Ή Μπέμπα Μπλάνς, παντρεύτηκε ένα άλλο Άμερικανό, τόν εργοστασιάρχη Ίσιντορ Έλφαντ. Παντρεύτηκε γρήγορα, όπως γίνονται 0λα στήν Άμερική, κι' έτσι ή Μπλάνς απέκτησε τήν άμερικανική υπηκοότητα.

Ή νοσταλγία όμως τής Ελλάδος, μία πληγή που δέν θεραπεύεται τόσο εύκολα, τήν έφερε πρίν άρκετό καιρό στήν πατρίδα τής. Ήρθε μόνο για τρεις μήνες, αλλά πέρασαν πολλοί περισσότεροι, και δέν ένοιε νά τ0 κουνήση, παρ' 0τι 0 σύζυγος τή βομβαρδίζει συνεχώς με γράμματα και τηλεγραφήματα και με εξααιρετικά συμβόλαια, από τ0 Σικάγο, τή Βαλτιμόρη και τ0 Λος Άντζελες.

Ή μεγάλη επιτυχία που σημειώνει τόν τελευταίο καιρό στους δίσκους τήν κρατεί στήν Άθήνα, πρ0ς τ0 παρόν τούλάχιστον, άφου κάποτε είναι υποχρεωμένη νά γυρίση στήν Άμερική.

Ή φωνή τής που έχει εξααιρετική άπόδοσι, από τ0 μικρόφωνο, είχε πολλή άπήχησι στο κοινό. Έτσι μέσα σε λίγους μήνες ήχογράφησε 20 τραγούδια, τ0 περισσότερα δέ από αυτά έγιναν σουζέ.

Τήν είδαμε, πρίν λίγες μέρες, στο στούντιο, σε μία τελευταία τής ήχογράφηση.

— Δέν σάς βλέπουμε στα κέντρα, τής λέμε. Σάν περιέργο μάς φαίνεται.

— Νά σάς πώ, μάς λέει, μη σάς φαίνεται

Ή Μπέμπα Μπλάνς 0ταν πρωτοεμφανίσθηκε στο τραγούδι, πρίν πέντε χρόνια, ως μελαχροινή.

καθόλου παράξενο. Κάθε πράγμα, έχει άκμή και παρακμή. Άλλωστε, όπως ξέρετε καλλίτερα από κάθε άλλον, τ0 άλφα και τ0 0μέγα μίος τραγουδίστριας, είναι 0ι δίσκοι και είμαι τόσο άπασχολημένη τών τελευταίο καιρό με τīs φωνοληψίες, ώστε δέ μου μένει καιρός νά άσχοληθώ με τίποτ' άλλο.

Ό μικροσκοπικός «μίστερ Μισέλ», ένα χαριτωμένο μαύρο «κανίς», τ0 τέταρτο κατά σειράν «καλλιτεχνικό σκυλί», μετά από εκείνο τής Κρίστιαν Κάρετ, τής Σούλης Σαμπάχ και τής Τζέννης Καρέζη, κουνάει τήν ουρά του, σάν νά... συμφωνή άπόλυτα μαζί τής.

— Τόν βλέπετε; μάς λέει ή Μπέμπα Μπλάνς. Είναι τ0... χόμπυ μου! Τόν έφερα από τή Νέα Ύόρκη και υποχρεώθηκα μάλιστα νά πληρώσω μισό εισιτήριο!

— Αυτός είναι, άραγε ή μοναδική σας άδυναμία;

— Όχι, έχω και άλλες. Τ0 μακαρόνια, που συνήθισα στήν Ίταλία. Είναι τ0 μόνο φαγητό που έμαθα νά μαγειρεύω μόνη μου και τ0 μόνο δυστυχώς που δέν μου επιτρέπει νά... άδυνατίσω.

— Και τ0 βολάν;

— Αυτό είναι τ0 μεγαλύτερο από 0λα. Τ0 αυτοκίνητο, είναι 0 πιό πιστός μου σύντροφος, 0 σύντροφος που δέν άποχωρίζομαι ποτέ, όπου κι' άν βρίσκομαι. Μόνο που δέ μπουρώ νά κάνω πολύν καιρό με τ0 ίδιο άμάξι. Τήν άνοιξι, μάλιστα, θέλω νά αντικαταστήσω τ0 σημερινό μου αυτοκίνητο, με ένα σπόρ, γιατί σκέπτομαι νά λάβω μέρος στο φετινό Ράλλεϋ.

Ή Μπέμπα Μπλάνς επιφυλάσσει σύντομα στους φίλους του τραγουδιού, μία μεγάλη έκπληξι:

Παράλληλα με τ0 λαϊκό τραγούδι, πρόκειται νά ήχογραφήση τώρα δυο τραγούδια του Μητσάκη, που ξεφεύγουν από τ0 λαϊκό ματίδο

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΝΟΣΤΑΛΓΗΣΕ ΤΗΝ ΘΘΟΝΗ

Ή παλαιά δόξα τής έδδδμης τέχνης, ή Γκρέτα Γκάρμπο, νοσταλγήσε τόν κινηματογράφο και άποφάσισε νά ξαναγυρίσει μετά 21 χρόνια, στο πρώτο έπάγγελμα τής. Τώρα βρίσκεται στο Χόλλυγουντ, όπου αναμένεται νά παίξη σε μία ταινία στο ρόλο τής αυτοκράτειρας Τζού Χι, τής κινέζικης δυναστείας τών Μίγκ. Ή τελευταία δημόσια εμφάνισι τής Γκάρμπο είχε γίνει πρίν λίγους μήνες σ' έναν άγώνα μπάσκετ-μπώλ στη Νέα Ύόρκη.

Ή Μπέμπα Μπλάνς ξανθείά, στη Νέα Ύόρκη.

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΤΕΝΝΙΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΟΛΙΣ δεκαπέντε χρονών ήταν η Μιέττα. Τό τένις ήταν το μεγάλο πάθος της ζωής της. Στο παιχνίδι τη συντροφεύαν ο Πιέρο και ο Βιττόριο. Σμίγανε κάθε Κυριακή στο γήπεδο, σφίγγανε τα χέρια τους μ' εγχαρδιότητα και ύστερα έπαιζε μια παρτίδα με τον ένα και μια με τον άλλον. Τα παιδιά ήταν βέβαια πώς η Μιέττα ήταν το πιο χαριτωμένο πλασματάκι του κόσμου. Μά δεν τολμούσαν να της το πουν. Πέρασαν χρόνια. Οι τρεις νεαροί σκόρπισαν. Ο Πιέρο και ο Βιττόριο γράφτηκαν στο Πανεπιστήμιο. Δεν τους έμενε καιρός για το τένις. Η Μιέττα άφησε τη ρακέτα κι' έπαιρνε μαθήματα ραπτικής και οικονομικής. Τότερα από πολύν καιρό, στο σπίτι κάποιος φίλης της, συνάντησε το Βιττόριο. Μίλησαν για την παιδική φίλια τους, θυμήθηκαν τις ώριμες παρτίδες του τένις, τη χαρούμενη ξενοιασιά της εποχής εκείνης και, όταν ο Βιττόριο, σε μια στιγμή, της είπε πως δέ θα ξεχνούσε ποτέ τα περασμένα, η Μιέττα έσκυψε λίγο το κεφάλι, νοιώθοντας μιάν ελαφρά συγκίνηση. Ο νεαρός τη βοήκε ακόμη πιο χαριτωμένη έτσι, όπως ήταν αναστατωμένη. Ζήτησε το χέρι της μικρής και ύστερα από λίγο παντρεύτηκαν.

Αγαπώνταν μ' ένα αίσθημα από κείνα που διαρκούν σ' όλη τη ζωή. Όταν από τον ξωτά τους ξεπετάχτηκε, σά λουλούδι, ένα κοριτσάκι και, λίγα χρόνια κατόπιν, ένα αγοράκι, πίστεψαν, ότι είχαν φτάσει πια στο ζενιθ της ευτυχίας.

Δέκα χρόνια μετά το γάμο τους, έτυχε η Μιέττα να συναντήσει τον Πιέρο. Μόλις την είδε εκείνος, θυμήθηκε πώς ήταν κάποτε ερωτευμένος μαζί της. Και το κακό ήταν πώς το θυμόταν αυτό και η Μιέττα.

— Είμαι παντρεμένη, Πιέρο, φώναξε, σά να ήθελε να υπερασπίσει τον εαυτό της. Τί κοίμα, Μιέττα! της είπε.

Και, σηκώνοντας το κεφάλι του, την κίταξε στα μάτια. Του φάνηκε ακόμα πιο χαριτωμένη, τη στιγμή εκείνη. Έπειτα, της είπε πως κι' εκείνος μπορούσε να την παντρευόταν και μετανοούσε που δεν το έκανε.

Τα λόγια του έκαναν τη νεαρή γυναίκα να νοιώθω μέσα της μια πρωτόφαντη ταραχή. Τά ξανάλεγε από μέσα της όλη τη νύχτα και, την άλλη μέρα, όταν ο Πιέρος της έστειλε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα, έκλαψε από το φόβο της και τη συγκίνησής της.

Ο Βιττόριο πρόσεξε τά τριαντάφυλλα. Μά έκανε πως δεν κατάλαβε τίποτα. Είδε τη γυναίκα του γλαυκή και ανήσυχη, πώς αδημονούσε για τά παιδιά, πώς δέ φλυαρούσε πιά με τις φιλενάδες της, πώς μέσα σ' όλο το σπίτι ήταν διάχυτη η ατμόσφαιρα της αδιαφορίας και της κακοκεφιάς. Έβλεπε καθαρά πώς η Μιέττα ξεπετιόταν δολόκληρη ακούοντας κάθε φορά να χτυπά το τηλέφωνο, πώς δεν του μιλούσε ποτέ για τον Πιέρο. Έκανε, όμως, πώς δεν καταλάβαινε τί συμβαίνει. *

Ωστόσο, όταν ο Πιέρο τόλμησε να γράψει στη Μιέττα, παρακαλώντας την να τον συναντήσει, άνοιξε το γράμμα και το διάβασε, χωρίς να το δώσει στη γυναίκα του. Έτσι, αντί της Μιέττας, πήγε στο ραντεβού ο ίδιος. Ο Πιέρο του άνοιξε μόνος του την πόρτα. Τό πρόσωπό του ακτινοβολούσε από χαρά. Μά το γέλιο χάθηκε από τά χείλη του, μόλις αντίκρυσε το Βιττόριο. Εκείνος μπήκε ήρεμος στο σαλόνι. Χτύπησε στον ώμο τον Πιέρο και του είπε:

— Γεια σου! Πώς τά πιάς; Ο Πιέρο δεν είπε τίποτα. Ο Βιττόριο, μπαίνοντας στο σαλόνι, είδε έτοιμο, στη γωνιά, ένα τραπέζι με τó σερίβιτσιο του τσαγιού, λουλούδια σκορπισμένα παντού, τά παράθωρα κλειστά, ένα σωρό ύποπτα πράγματα... Έκανε, όμως, πώς δεν κατάλαβε και φώναξε: — Πά, πά, τί ξέστη εδώ μέσα. Άνοιξε τά παράθωρα, για τ' όνομα του Θεού! Ο φίλος τον άνοιξε τά παράθωρα, μόλις κρατώντας την ταραχή του. Δεν ήξερε τί να πη... Τί στάσι να κρατήσει. Έτρεμε με τη σκέψη πώς μπορούσε να φανή, από τη μιά στιγμή στην άλλη, η Μιέττα... Ο Βιττόριο κατάλαβε τη σκέψη του. — Μη φοβάσαι, του είπε. Η Μιέττα δεν θάρρη. Γιατί δεν ξέρει πώς της έγραψες... Ο Πιέρο σπηρίχθηκε στον τοίχο, για να μην πέση. Όταν μπόρεσε να μιλήσει, θέλησε να ζητήσει συγγνώμη.

Ο Βιττόριο τον διέκρινε με μιά χειρονομία: — Δέ χρειάζονται δικαιολογίες, του είπε. Μάθε το από μένα. Δεν ήρθα εδώ να σε καλέσω σε μονομαχία. Ούτε να σε φροερίσω με κανένα πιστόλι. Δέ μ' αρέσουν οι μελοδραματικές σκηνές. Τις βρίζω άστείες για την εποχή μας. Θέλω, ωστόσο, να σου πω πώς εσύ βοήσκεισαι σήμερα, εκ συμπτώσεως, σε πλεονεκτική θέση, κατά τη γνώμη μου, απέναντι της Μιέττας. Και θά ήταν άτιμια να έπωφεληθής... Δέ καταλαβαίνω τί θέλεις να πής... Θά σου εξηγήσω: Άν δεν είχα παντρευτεί εγώ τη Μιέττα, μπορεί, ποιος ξέρει, να την είχες παντρευτεί εσύ. Και τότε, ύστερα από δέκα χρόνια, μπορούσε ίσως να τη συναντήσω κι' εγώ, όπως τη συνάντησες εσύ. Αυτό είναι τó πλεονέκτημα, που θά ήταν άτιμια να τó χρησιμοποιήσεις. Ήμαστε κι' οι δύο, κάποτε,

σύντροφοι της Μιέττας και οι δύο την είχαμε, κάποτε, ερωτευθή. Και έτσι...

— Και έτσι; επανέλαβε ο Πιέρο, σάν ήχώ. — Η τύχη θέλησε να την παντρευτώ εγώ. Έγινα, λοιπόν, από παιδικός φίλος της, ο σύζυγός της. Έγινα, δηλαδή, ο άνθρωπος της για πάντα. Ο άνθρωπος, που μπορεί να τόν φιλάει ελεύθερα, πρωί-βράδυ και που τά φίλια της πιά για κείνον δεν έχουν τó παραμικρό μυστήριο, είναι ο άνθρωπος που τού ξεσκονίζει τά ρούχα, που, όταν δεν υπάρχει υπηρεσία, τού σιδερώνει τó παντελόνι, ο άνθρωπος, που τόν γκρινιάζει δλοένα: «Μην καρινίζης τόσο, σε πειράζει», που τού φωνάζει «μην ξεχάσης να πληρώσης τó νοίκι». Ο έρωτας δέ διαρκεί, όσο δυνατός κι' αν είναι. Δεν αντέχει στις μετέριες της καθημερινής ζωής. Μ' όλο που μπορεί ν' αγαπιόμαστε πολύ, τελειώνει πάντα μέσα στην πραγματικότητα, μετροδεμένος με χίλιες ενοχλητικές σκέψεις. Ένα σωρό ανυπέδωτες δυσκολίες της ζωής πνίγουν την υπέροχη ομορφιά τού έρωτος. Τη στιγμή αυτή μπαίνει στη σκηνή ο φίλος της παιδικής ηλικίας. Ο σύζυγος τó βλέπει αυτό σ' ένα σωρό εκδηλώσεις, όσο κι' αν προσπαθή η γυναίκα να τού κρυφτεί. Έκείνη βλέπει τόν παιδικό φίλο με την άσπρη φανέλλα και τη ρακέτα στο χέρι. Έτσι τόν θυμάται ακόμη. Και έτσι τόν βλέπει και σήμερα. Γι' αυτήν έμεινε ο σύντροφος τών παιχνιδιών, ο διαρκώς νέος.

— Άκουσε και πρόσεξε, Πιέρο: Άρχισες και σύ, σάν κι' έμένα, να γκρινιάρης, να άσπρίζουν τά μαλλιά σου. Μπορείς πιά να σταθής στον ήλιο, με τη ρακέτα τού τένις στο χέρι; Ασφαλώς όχι! Μά η Μιέττα σέ βλέπει ακόμη με τά ματία της εποχής εκείνης. Γιατί, μέσα στην κόρη τών ματιών της, δεν έχει τυπωθή καμιά άλλη εικόνα δική σου... Προσπαθώντας να τη θαμπώσης μ' αυτόν τόν άπατηλό αντικατοπτρισμό, θά την εξαπατήσεις δύο φορές...

Ακολούθησε μακριά σιγή. Στο τέλος, ο Πιέρος μονομύησε: — Πές μου τί να κάνω; — Να μην προχωρήσεις. Μη την ταράξεις περισσότερο, βάζοντας ανάμεσα στά γκρίτζα μαλλιά σου και τη μεστωμένη πιά καρδιά της, ένα πόσοπο και ένα όνειρο, που ανήκει στο παρελθόν! *

Τότερα από λίγες μέρες, η Μιέττα κάθισε στο τραπέζι με τά μάτια κλαμένα.

— Τί έχεις; τη ρώτησε ο Βιττόριο. Ο Πιέρο, τού είπε, σκουπίζοντας ένα δάκρυ, έφυγε, χωρίς να μιάς πη ούτε ένα αντίο! Ο Βιττόριο την έπιασε από τó χέρι, που ήταν παγωμένο και την έκλεισε, τρυφερά, στην αγκαλιά του. Την ένοιωσε να τρέμη πάνω στο στήθος του, τσακισμένη και ανυπεράσπιστη, σά μικρό παιδί, και μιά βαθιά τρυφερότης, ανάμικτη με οίκτο και επιείκεια, τόν έκανε να τη σφιέη στην αγκαλιά του, με περισσότερη θερμότητα.

— Συχώρα με! μονομύησε η Μιέττα. Ήμουν κακή μαζί σου. Μπορεί να με αναστάτωση ή παρουσία τού Πιέρο. Μου έλεγε τσάα! Κι' εγώ είχα αρχίσει να τά πιστεύω. Τώρα, στο δοκίμαϊ, δέ στενοχωριέμαι που έφυγε. Ή σκέψι πώς με κορόιδευε μόνο, με κάνει να ύποπτο.

Ο Βιττόριο της χάιδευε τά μαλλιά. — Άστα να πάνε... της είπε τρυφερά. Τόν σκεπτόσουν ακόμη όπως τó φίλο μιάς μακρονης εποχής, που μπορούσες να τού έχης εμπιστοσύνη...

Η Μιέττα έπεσε στο νιβάκι κι' άρχισε να κλαίη με αναφυλλιά. Και τότε, κυττάζοντας τó κεφάλι της ο Βιττόριο πρόσεξε, για πρώτη φορά, πώς ένα-δυό άσημένιες τολχές γυάλιζαν ανάμεσα στά φρύα μαλλιά της Μιέττας...

Και, από κείνο τó βράδυ, ούτε άνθρωπον πιά τó όνομα τού παλιού φίλου τους!

MARIA ΠΙΑ SORPENTINO

Η Μιέττα έπεσε στο νιβάκι κι' άρχισε να κλαίη μ' αναφυλλιά...

Ο ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ και Η ΖΩΚΑ χορεύουν ΤΟΥΤΣΤ!

Είναι ο νέος χορός, που κατακτά την αθηναϊκή κοινωνία

ΠΡΩ γεννήθηκε το «τουτςτ»; Ήτανε, λένε, ένα βράδυ, στο Παρίσι, μία θεοτρελή συντροφιά, σ' ένα εύθυμο κέντρο της Μονμάρτης. Ανάμεσα στους νέους και τις νέες, που την άπαιζαν, βρισκόταν ο νεαρός Αμερικανός Ουίλλιαμ Τσώκερ και ο νεαρός επίσης Έγγλεος τραγουδιστής Τζώννυ Χολλινταϊν.

Ήσαν, χορεύσαν, τραγουδούσαν. Όλους τους μοντέρνους χορούς κι' όλους τους μοντέρνους ρυθμούς: Σάμπα, τσά-τσά, τσάρλεστον, κόγκα, ροκ-έντ-ρόλ.

Κι' ύστερα, όταν παρέκμηναν το τσακίό κέφι και την εξαλλωσύνή του πάθους, όταν τ' αγόρια κουράστηκαν και τα θηλυκά κρατούσαν γερά, όταν η τρέλλα άρχισε να καλμάρη, ο Ουίλλιαμ κι' ο Τζώννυ κάθισαν και σκέφτηκαν. Καί βήκαν το «τουτςτ»!...

Δηλαδή το χορό της ντάμας. Ένα χορό λίγο απ' όλα, όπου όμως τον πρώτο και κυρίαρχο ρόλο τον κρατάει το κορίτσι και όχι το αγόρι. Ένα χορό, που δεν έχει, βέβαια, την εξαλλωσύνή του «ροκ» ή τη συμμετρική αρμονία του τσά-τσά, ή την περιγελαστική ευσθυμία του τσάρλεστον, αλλά έχει κάτι «άλλο»: Τον αλτρουισμό των Ισπανών του μεσαίωνα και τη μοντέρνα τετραγωνική σκέψη του αιώνα της χειραφετήσεως της γυναίκας.

Μεγάλα λόγια; Όχι δά, αφού είναι γνωστό πως ο χορός, κάθε χορός, δεν είναι παρά ή κινητική φιλοσοφία μιας εποχής, το αντικαθρέφτισμα της ψυχουσυνθέσεως μιας κοινωνίας μέσα στο ρυθμό της κινήσεως.

Φιγούρα πρώτη: Κάμψι των γονάτων. Ο Καστρινός δίνει το αριστερό χέρι στη Ζώκα και η Χρυσούλα το δεξί. Τα αντίστοιχα χέρια μένουν τεντωμένα.

Φιγούρα δεύτερη: Στράκες με τα δύο χέρια του Μανώλη. Η Χρυσούλα αντίθετα στην πρόσκληση, γυρνώντας την πλάτη. Μά περιεργή στρέφει το κεφάλι.

Φιγούρα τρίτη: Ξαναγύρισε! Ένδωσε στην παρτίδα του Μανώλη. Και το «τουτςτ» αρχίζει να δυναμώνει...

Φιγούρα 4η: «Πάω, πάω, ένα κορίτσι φαίνεται να λέει ο Καστρινός. Κι' η Χρυσούλα με ανάλογη κίνηση φαίνεται να αποδέχεται το φιλοφρόνημα.

Φιγούρα 5η: Το κορίτσι να δέχεται και το αγόρι ν' αρνείται! Ο Μανώλης ξεκινάει. Η κίνηση του μαρτυρεί ικεσία. Η Χρυσούλα αμφιταλαντεύεται. Νά δεχθώ ή όχι;

Έτσι γεννήθηκε το «τουτςτ», ένα βράδυ Καρναβαλιού, στη θεοτρελή παριζιάνικη νύχτα. Πατέρας του ο Γουίλλιαμ Τσώκερ και «πάπας» του ο Τζώννυ Χολινταϊν. Ή καινούργια τάση ισομερούς καταναλώσεως του αγαθού της χαράς. Το αγόρι κουράστηκε. Και, σάν Ισπανός του μεσαίωνα, υποκλίνεται μπροστά στο κορίτσι: — Σειρά σας τώρα, δεσποινίς μου. Κάντε ό,τι θέλετε. Αφήστε τα ένστικτά σας ελεύθερα. Έγώ σας παραστέχω. Στηριχθείτε στο βραχιόνιό μου, στη δύναμή και στην κατανόησή μου. Καί... ξεφαντώστε... Χορεύστε σάν κάφρος, για ν' αποτοξινωθείτε.

Ήταν ώρα για «ξεφάντωμα», όταν συναντήσαμε το δημοφιλέ Ελληνικό χορευτικό ζευγάρι: το Μανώλη Καστρινό και τη Χρυσούλα Ζώκα.

Περασμένα τα δεύτερα μεσάνυχτα. Όρα κάπου 4η πρωινή. Είχαν τελειώσει το νούμερό τους σε κάποιο κοσμικό κέντρο της Πλάκας και ξεκινούσαν για τα σπίτια τους.

— Καλημέρα σας, καί... στίπ. Ξαφνιάστηκαν.
— Γιατί «στίπ»;
— Σας ζητάμε για δουλειά...
— Τέτοια ώρα;
— Είναι η πιο κατάλληλη. Έξέ άλλου, μην ξεχνάτε πως μπαίνει η Αποκριά και οι τέτοιες «ώρες» είναι οι πιο καλές για ώραιες τρέλλες.
— Για πείτε μας μία τέτοια «ώραία τρέλλα».

Την είπαμε: — Τουτςτ!... Ένθουσιαστηκαν. Και χόρεψαν. Μάρτυρες απευθείας οι φωτογραφίες, που δημοσιεύουμε. Και ο Καραπατσόπουλος, ο φωτογράφος της εκλεκτής πλειοψηφίας των Ελλήνων καλλιτεχνών, που ξύπνησε νυχτιάτικα, για να πάρη τη σειρά του εικονογραφημένου «τουτςτ», που δημοσιεύουμε.

Στο σημείο αυτό χορεύεται μία επεξήγηση. Τόσο ο Καστρινός, ο εξαιρετικός αυτός στυλίστας χορευτής και χορογράφος, όσο και η ξανθομάλλα λυγρόκορμη Χρυσούλα, η «Ιωνική κολώνα», όπως την αποκάλεσε ο Ξένος Τύπος, όταν είχε την ευκαιρία να τη δει σε εμφάνισή της στο εξωτερικό, την έκριναν αναγκαία:

— Πρέπει να πούμε στον κόσμο, που μας ξέρει και σ' όσους δε μας έχουν δει, πως δεν είναι έξω από το χορευτικό μας στυλ, το «τουτςτ». Ως τώρα χορεύαμε ρυθμούς σαλονιού ή συνθέσεις πάνω σε σύγχρονα ή παλιά ελληνικά πρότυπα και μύθους...

Ο χορός όμως δεν είναι κάτι στατικό. Είναι εναλλαγή άεργας, όπως είναι η ίδια η ζωή. Είναι το σήμερα. Και το σήμερα είναι... τουτςτ! — Δηλαδή, τί είναι το «τουτςτ», Μανώλη; — Χορευτικοί ρυθμοί, όπου τον πρώτο ρόλο τον παίζει η παρτενιά, ή ντάμα. Φυσικά, ο καλλιτέχνης μπορεί σε κάθε ρυθμό να βοηθί τον τρόπο να εκφράση τον εαυτό του και να δείξει το ταμπεραμέντο του. Έλπίζουμε να σας δώσουμε κάτι απ' τον εαυτό μας με το τουτςτ αυτό.

Φιγούρα 7η: Η αλώβια ιστορία. Ο άντρας γίνεται στήριγμα και θύλα. Η γυναίκα — σάν ασάβηνες φύλλο, που είναι, δεν μπορεί ν' αρνηθή.

Φιγούρα 8η: Ο άντρας θριαμβεύει. Είναι ο νικητής. Η γυναίκα περνά στην ικεσία με τη σειρά της. Κι' οι δυο σε μία φιγούρα ερωτικής αποδόσεως.

Η σειρά φωτογραφιών της καμπάνιας αυτής πάρθηκε στο εργαστήριο του καλλιτέχνη φωτογράφου κ. Καραπατσόπουλου

Φιγούρα 9η: Η νίκη δεν άργησε ναρθή. Η Χρυσούλα νοιάζει πως η μοίρα της γυναίκας είναι να είναι πάντα αυτή η ήττημένη...

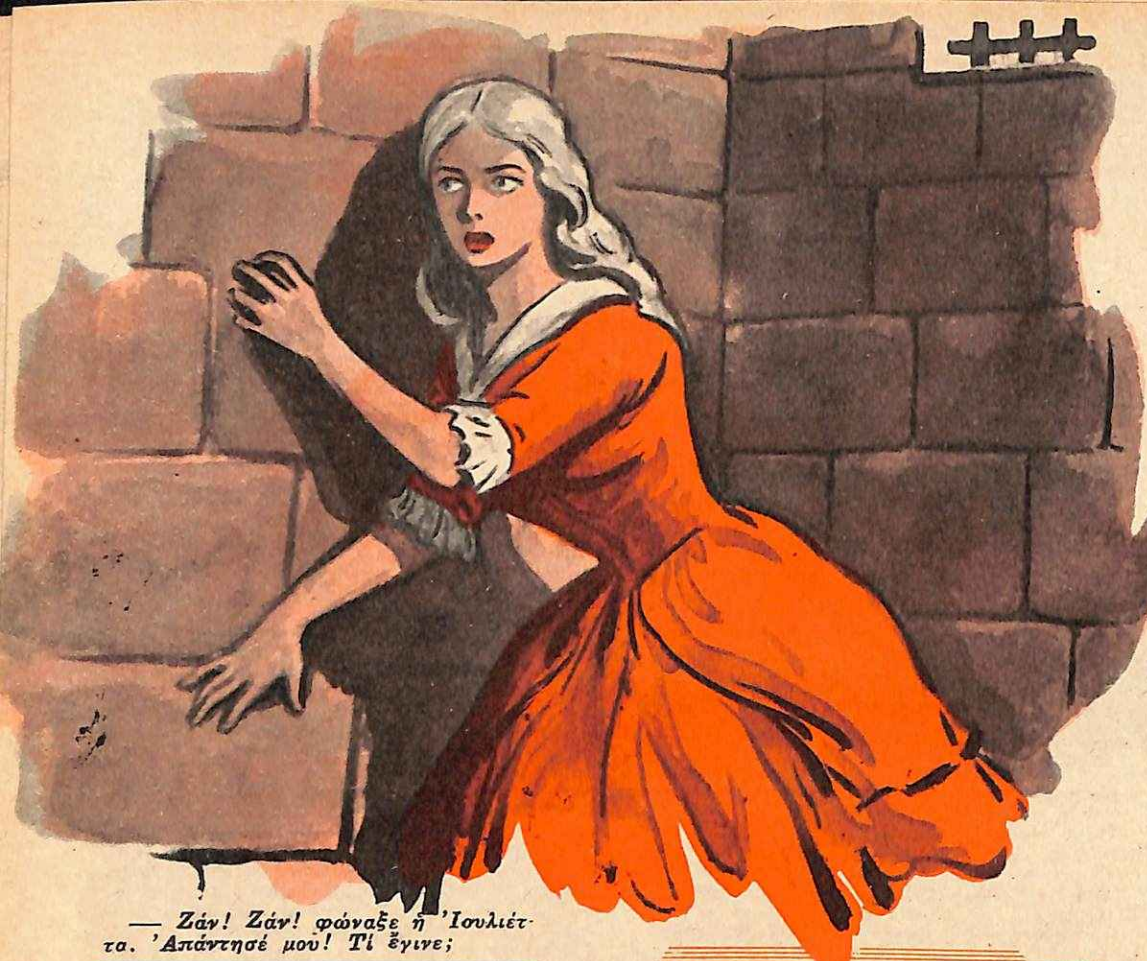
Φιγούρα 10η: Πάντα: «Όχι δά. Εκείνη τώρα είναι θριαμβεύτρια, στο παρτίκι του έρωτα και της ζωής. Γιατί ο Μανώλης εκφράζει σωστά τη μεγάλη αλήθεια.

Φιγούρα 11η: Ο κύκλος του έρωτα έκλεισε, μαζί του τέλειωσε και το «τουτςτ». Ο Μανώλης Καστρινός και η Χρυσούλα Ζώκα σας χαιρετούν.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

— Ζάν! Ζάν! φώναζε η 'Ιουλιέτα. 'Απάντησέ μου! Τί έγινε;

ΣΤΟ καιρό της Γαλλικής 'Επανάστασως βρισκόταν έξω από το Παρίσι, σε μία έρημη, ένα μεγάλο γκριζό φρούριο τριγυρισμένο από ένα βαθύ χαράκι.

Το σκοτεινό αυτό μεσαιωνικό κάστρο φιλοξείνουσε πολιτικούς καταδίκους. Τη μέρα έμοιαζε σαν ένα τεράστιο μαυροαίολο. Απόλυτη σιγή βασιλευσε στο μακάριο αυτό σοϊκο του θανάτου, όπως την έλεγαν οι χρονογράφοι της εποχής. Οι μελλοθάνατοι απομονωμένοι ή καθέννας στο κελί του, ήταν ξαπλωμένοι στ' άχυρένια στρώματά τους κι' έμοιαζαν πραγματικά σαν νεκροί.

Μόλις όμως νύχτωνε το φρούριο άρχιζε σιγά-σιγά να ζωντανεύει. 'Απ' όλες τις μεριές ακουγόταν στην αρχή δειλά κι' ύστερα πιο ζωηρά χτυπήματα στους τοίχους. Ήταν το συνηματικό αλφάβητο που μεταχειρίζονταν οι φυλακισμένοι για να συνεννοούνται μεταξύ τους. Τά μυστικά αυτά συνήματα, έπαυαν μονομιάς, μόλις ακουγόταν το βαρύ βήμα κάποιου φρουρού, και ξανάρχιζαν πάλι μόλις εκείνος άπομακρυνόταν.

Έτσι οι φυλακισμένοι συνήθισαν την άφωνη ζωή τους κι' έμαθαν ν' αλλάζουν τις σκέψεις τους με τα δάχτυλα. Οι ρυθμικοί αυτοί χτύποι ήταν λόγια παρηγορίας, λόγια ελπίδας. Ο καθένας κρύβοντας την απελπισία του προσπαθούσε να έμψυχωση τον άλλο. Μέσα σε λίγες νύχτες οι κρατούμενοι, είχαν μάθει, όχι μονάχα τους καμμούς και τα βασάνα των γειτόνων τους, αλλά και των άλλων συντρόφων που μεταδινόντουσαν από τοίχο σε τοίχο.

Όσο καιρό μια φορά λαχταρούσαν να φωνάξουν, να μιλήσουν λίγο, έτσι μονάχα για να ακούσουν τη φωνή τους.

Μια βραδυά λοιπόν, την ώρα που κουβέντιαζαν συνηματικά, άκουστικε ξαφνικά μια δυνατή φωνή κοριτσιού, που ξέσπασε σ' ένα δροσερό γέλιο. Οι φυλακισμένοι τάχασαν. Τα χτυπήματα σταμάτησαν μονομιάς. Όλοι τέντωσαν τ' αυτιά τους για να εξακριβώσουν αν το γέλιο αυτό ήταν πραγματικό, ή μήπως γέννημα της φαντασίας τους. Να όμως που σε λίγο ακούστηκε ξανά, μέσα στη σιγαλιά της νύχτας, κρυσταλλένιο, καμπανιστό, το ίδιο δροσερό γέλιο του κοριτσιού.

— Ποιά είναι αυτή; άρχισαν να ρωτούν με φλογερή περιέργεια τα δάχτυλα των φυλακισμένων.

— Είναι μια μικρή άριστοκράτισσα, που κατηγορήθηκε για κατασκοπεία, μετέδωσε ένας φυλακισμένος. Τ' άκουσα από το στόμα ενός φύλακα...

— Συνηθισμένη κατηγορία για να της κόψουν το κεφάλι!

— Φροντίστε να μάθη γρήγορα το αλφάβητο.

— Θά της το μάθη ο νεαρός, που είναι δίπλα της. Πραγματικά, αυτή που είχε γελάσει, ήταν σχεδόν παιδί. Όταν ήρθαν και την πήραν από το σπύτι της μητέρας της, δεν είχε καταλάβει πόσο σοβαρή ήταν η θέση της. Σηκώθηκε περ-

Ο τοίχος

φανα κι' ακολούθησε τους αστυνομικούς, παίρνοντας μια άγερη στάση. Ύστερα από μια τέτοια περιπέτεια, που δεν την περίμενε, νομίζε πως θα γινόταν ήρωας.

Το μόνο έγκλημα της ήταν, πως ο πατέρας της μαχόταν μαζί με τα βασιλικά στρατεύματα κατά των επαναστατών και οι εχθροί του ήθελαν να τον εκδικηθούν. Όταν όμως την καταδίκασαν σε θάνατο και την έβρισαν μέσα στους τέσσερις τοίχους του σκοτεινού κελιού, ή 'Ιουλιέτα ντε Βισού, ένοιωσε τη βαρεία μοίρα της.

Στην αρχή έκλαιγε σπαραχτικά, έπειτα ήσυχασε λίγο, λίγο και σκέφθηκε, πως μια ήρωίδα έπρεπε νάχη θάρρος. Όλορθε, ακουμπισμένη στον ύψο τοίχο, με τις γροθιές σφιγμένες, τέντωσε το στήθος της υπερήφανα.

Να όμως που πόνεσε πάλι για τη μοναξιά της και ξανάβαλε τα κλάματα σα μικρό παιδί.

Τότε έτρεξε ο σκοπός κι' έριξε μιάν άγρια ματιά από τον φεγγίτη. Μόλις η κοπέλλα είδε τα μεγάλα μυστάκια του σκοπού, πίσω από το τζάμι, έβαλε τα γέλια. Ο στρατιώτης βλέποντας την όμορφη κοπέλλα συγκινηθηκε. Για μια στιγμή της χαμογέλασε. Μα όταν θυμήθηκε πως ήταν κατασκόπος, το πρόσωπό του ξαναγρίψε.

— Να σωπάσης! της φώναξε με τη χοντρή φωνή του.

— Όχι, δε θα σωπάσω! άπάντησε εκείνη. Θά τραγουδά!

Ήξερε μουσική και για να παρηγορηθή έπαιξε σ' ένα φανταστικό πιάνο. Καθόταν σε μια γωνιά και χτυπούσε πάνω στα σανίδια του κρεβατιού της τα πιο άγανητα της κομμάτια. Οι φυλακισμένοι, μέσα στο σκοτάδι, άκουγαν τους ρυθμικούς χτύπους, αναγνώριζαν το κομμάτι κι' άρχιζαν δλοι μαζί να τραγουδούν. Τί συγκινητική χορωδία! Το σκοτεινό φρούριο είχε αλλάξει από τη παρουσία μιας γυναίκας.

Στο πλανό του κελι ήσαν ένας νέος. 'Από εδώ κι' οχτώ μήνες ήταν εκεί μέσα χωρίς να έχη χάσει το ήθικό του. Όταν ξυπνούσε το πρωί, ανακαθόταν στο στρώμα του και περνούσε ώρες ολόκληρες με την άμνησιν των παιδικών του χρόνων. Δεν τον ένοιαζε, αν έβλεπε ο ήλιος ή ούρλιαζε ή θύελλα. Έκείνος ζούσε με τους ρε-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

βασμούς του. Πίσω από το τοίχο άκουγε τα βήματα της κοπέλλας κι' ή καρδιά του αναγάλιαζε. Προσπάθησε να της μιλήση ανάμεσα από τον τοίχο. Τα δάχτυλά του της μετέδιδαν συνηματικά την αγάπη του:

— Έμαθα πως είσαι νέα και όμορφη. 'Αν ήξερες πόσο σε λυπάμαι νάσαι κλεισμένη σ' αυτό το σκοτεινό κελί. Κάνε κουράγιο, αγάπη μου... Είμαι δυνατός σαν το λιοντάρι. Άμα νυχτώση θα ρίξω τον τοίχο νάρθη κοντά σου! Θα σε κρύψω στο στήθος μου και θα φύγουμε μαζί...

Έκείνη άκουγε τους χτύπους χωρίς να καταλαβαίνει, γιατί δεν ήξερε ακόμη το μυστικό αλφάβητο. Της έφτανε, που ένοιωθε πίσω από το τοίχο μια καρδιά φιλική, μια φωνή που την έκραζε. Πήγαινε λοιπόν συχνά και κολλούσε τ' αυτί της στον τοίχο, προσπαθώντας να νιώσει τι της έλεγαν.

— Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ! της φώναζε ένα βράδυ.

Κι' ύστερα το επανέλαβε πολλές φορές με τα δάχτυλά του.

Η καρδιά της κοπέλλας χτύπησε τρελλά. Τού αποκρίθηκε κι' εκείνη με την ίδια μαγική λέξη και από τότε άρχισε να καταλαβαίνει το μυστικό αλφάβητο. Έτσι όταν βράδυαζε, άκουμπούσε στον τοίχο και χτυπούσε για να δη αν κι αυτός βρισκόταν στην ίδια θέση. Ο νέος ήταν πάντα εκεί. Μα το πρώτο σύνθημα, άρχισε να της ξεμολογείται την αγάπη του.

Όσο καιρό μια δεκεμβριανή μέρα, έγινε κάτι που αναστάτωσε τη φυλακή. Ένας κατάδικος σκορφάλωσε στο φεγγίτη του κελιού του κι' είδε πως κάτω στην αλλη έστησαν τη λαίμητμό. Το φοβερό νέο διαδόθηκε γρήγορα από τοίχο σε τοίχο με συνήματα τρόμου. Οι μελλοθάνατοι έδιναν κουράγιο έ ένας στον άλλο:

— Άς πεθάνουμε τουλάχιστον νενοια! Είναι ο μόνος τρόπος, που μας μένει για να εκδικηθούμε τους εχθρούς μας!

Όλοι ώστόσο ήταν παγωμένοι από το φόβο τους. Μέσα στη ζοφερή αυτή νύχτα, ο αρχάγγελος του θανάτου χτυπούσε τα φερά του.

Ο Ζάν Βερνιέ, ο νεαρός ποιητής, που είχε πάρει από τους πρώτους το άπαισιο μήνυμα, δεν ήθελε να δώσει τόση πίκρα στην τρυφερή καρδιά της αγαπημένης του. Της μιλούσε για άλλα πράγματα. Μα τα χτυπήματα του χεριού του είχαν πάρει ένα παράξενο τόνο. Τα δάχτυλά του έτρεμαν από το πυρετό.

— Ζάν! Σε παρακαλώ, πές μου, τί σου συμβαίνει; Μήπως είσαι άρρωστος;

— Όχι... δεν έχω τίποτε. Λυπούμαι μονάχα που δε μπορώ να σε σφίξω στην άγκαλιά μου... Ο τόνος του είχε κάτι θλιβερό κάτι τραγικό που έμοιαζε με λυγμό.

Τότε εκείνη μάντεψε πως ο νέος έκλαιγε, πως είχε ακουμπήσει το πρόσωπό του στο τοίχο και τον φιλούσε.

— Θά μω πής, Ζάν, τί έχεις; τον ρώτησε μ' άγωνία.

— Είδα ένα κακό όνειρο...

Ο άνεμος ούρλιαζε έξω. Κουνούσε τα μικρά σιδερένια παράθυρα και περνούσε μέσα από τα κγκελα. Η κόρη ανατρίχιασε. Ποτέ δεν της ήλκε πιο φριχτή ή φυλακή της.

Μη δίνης σημασία στα όνειρα...

Σταμάτησε απότομα, γιατί άκουσε το τριζί-αυτιά της έφταναν φωνές και βήματα κι' ύστερα μια βαρεία σιωπή. Κύτταζε το φεγγίτη. Στο γκριζό ούρανό ή αληγ γλυκοχαράζε.

— Θά μπήκε, σκέφθηκε, ο δεσμοφύλακας να τον μαλώσει γιατί έκανε θόρυβο.

Ξαπλώθηκε στο στρώμα της. Ή άγωνία έ-τον φωνάζει, μια φοβήθηκε μην του κάμη κακό. Θά περίμενε να βραδυάση. Ήταν βέβαιη πως θα τη καλούσε αυτός πρώτος.

Τί παράξενο! Βράδυασε και δεν άκουσε το συνηθισμένο τον κάλεσμα.

«Κάτι θαπαθε», σκέφθηκε.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να χτυπά και να ξαναχτυπά, μα αυτός σώπαινε σαν να της κρατούσε κακία. Τότε πήγε κι' αυτή πειρατωμένη και ξαπλώθηκε στο στρώμα της. Περίμενε κάμποση ώρα μέσα στην άπαισία σιωπή.

— Δεν είναι δυνατό! φώναξε. Κάτι πολύ άσχημο θα του συνέβη...

Πήγε τρομαγμένη κοντά στον τοίχο.

— Ζάν! Ζάν! φώναζε και χτυπούσε ξεσκιζοντας τα χέρια της στις πέτρες. 'Απάντησέ μου. Τί έγινε; Θά τρελαθώ!...

Μη φωνάζεις, δυστυχ η κοπέλλα, άκουσε τότε να της λέγε τα συνηματικά χτυπήματα ενός καταδίκου από το ταβάνι. Τον έκτέλεσαν σήμερα το πρωί. Αύριο θα είναι η σειρά μας...

Όταν τα ημερώματα ήρθαν οι φρουροί για να την οδηγήσουν στο Ικρίωμα της Βόρρας νεκρή. Η καρδιά της δεν είχε ανάψει πιο πολύ στη μεγάλη της λυπή κι' είχε πάψει ξαφνικά να χτυπά. Το παγωμένο πρόσωπό της ήταν κολλημένο στο τοίχο...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΘΟΔΙΝΑΣ ΠΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν συνέχεται, ο Μπόλτον έξηγεί στην Εύα ότι λιποθύμησε έπειδή ο Τζοάννι του μίλησε για μια φτωχή κοπέλλα, ονόματι Λύντια Μπόλτον. Είναι δεξάιος πως πρόκειται για την έγγονή του. Η Εύα έλαβανέμενη να τη δει και ζητάει πληροφορίες άπ' το φέλλο γι' αυτήν, καθώς και για τις οικογένειες Ρε-βαλιάνο και Βούλφ. Έκείνος της τίς δίνει κι' ύστερα της ξεμολογείται διακριτικά πως την αγάπησε και της προτείνει να τη βοηθήσει στις έρευνες της. Άλλ' αυτή του έξηγεί ότι φοβάται μήπως άποκαλύψη τα μυστικά της στη φιλένδα του Ροσάνο. Ύστερα η Εύα βρίσκει τη Λύντια, στο κατάστημα που εργάζεται, πείθεται ότι είναι η έγγονή του Μπόλτον, πηγαίνει μαζί της στο σπίτι της, έξηγεί στη Ρέντζα ποιά είναι και την οδηγεί, μαζί με τη Λύντια, στον πατέρα της, το Μπόλτον, που κοντεύει να τρελασθή άπ' τη χαρά του. Η Ρέντζα κι' η Λύντια έρίσκουν έτσι την άνεισι και τον πλοστό. Όλη αυτή η ιστορία δημοσιεύεται στις έφημερίδες, που κατακρίνουν τη Ροσάνο Βούλφ για την σκληρότητα της απέναντι του άδελφού της Ρ.Καρντο. Ο 'Ορέστης κι' η Ροσάνο τα διαδέχουν, δλ' αυτά, και άναστατώνονται. Συνσπίζονται λοιπόν για να χτυπήσουν τους κοινούς εχθρούς τους: το Μπόλτον, την Εύα, τη Ρέντζα και τη Λύντια. Σε το μεταξυ, ο Μπόλτον έλέπει στ' όνειρό του την παλιά του ζωή, όταν ήταν φτωχόπαιδι κι' αγάπησε και παντρεύτηκε μια όμορφη κοπέλλα, τη Λύντια — γιαγιά της τωρινής.

Μήτερα πιά, δεν ήταν σε θέση ν' ακολουθή τον άντρα της στα πανηγύρια. Μα κι' εκείνος είχε κουραστή πιά από τις περιπλανήσεις κι' αποφάσισε να έγκατασταθή στο Τουρίνο. Η Λύντια συμφώνησε με χαρά. Είχε πεθάνει κι' ο δικός της πατέρας. Κι' η άδελφή της είχε έρωτευθή έναν πλανώδιο ακροβάτη, τον είχε παντρευτεί κι' είχε φύγει μαζί του, για να γυρίσουν τον κόσμο.

Ο Τόνιο δε βρήκε άμέσως δουλειά στο Τουρίνο, κι' αυτό τον έκανε θλιμένο και λιγομίλητο. Η Λύντια είχε ξαναμεινεί έγκυος και χρειαζόταν μεγαλύτερες περιποιήσεις.

Τέλος, ο Τόνιο κατάφερε να μπη σ' ένα γνωστό κατάστημα. Καί, για δυο χρόνια, πήγαν όλα καλά. Η Λύντια είχε άποχτήσει ένα ώρασι κοριτσάκι, που το βάφτισαν Ρέντζα.

Ύστερα, όμως, ο Τόνιο έμπλεξε με κακές συντροφίες, που άσκούσαν ολέθρια έπιρροή πάνω του. Άρχισε να πηγαίνει στις ταβέρνες, να παραμελή τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Πόσες φορές, γυρίζοντας στο σπίτι, είχε δει τη Λύντια χλωμή, εξαντλημένη, να τον κυττάζει με παράπονο, αλλά χωρίς να προσέρη λέξη.

Μια φορά ώστόσο, που τη βρήκε πιο καταβεβλημένη από συνήως, της ρώτησε:

— Είσαι αδιάθετη;

— Όχι, άπάντησε αυτή η καυμένη, είμαι πολύ καλά. Μην ανησυχής για μένα. Να θυμάσαι μόνο κάπου-κάπου τα δύστυχα τα παιδιά μας!

Πόσες φορές είχε ξανάρθει στο νού του άργότερ, η φράσι αυτή, που τότε του είχε φανή σχεδόν σαν βροσιά! Μήπως δεν της έδινε λεφτά για ν' αγοράση ψωμί για τα παιδιά;

Ένα βράδυ, πήγαν και τον

βρήκανε στην ταβέρνα, για να του αναγγείλουν πως είχε πεθάνει η γυναίκα του.

Γιατί τάχα; Ύποφερε λοιπόν, από καιρό, χωρίς να λή τίποτα; Βλέποντάς την ξαπλωμένη, άκίνητη, με τα μάτια οδυσμένα και τα χείλη δουβά, του φαινόταν πως ήταν φονιάς!

Σ' αυτό το σημείο του όνειρου του, ο κόμης Μπόλτον δόγγησε, αναστέναζε και ζύπνησε.

Η Εύα, που βρισκόταν εκεί, πληροφορήσε στο κρεβάτι του. Ο γέρος άνοιξε τα μάτια του κι' ανασηκώθηκε με όρμη πάνω στα μαξιλάρια του.

— Βρήκες αυτή τη νέα; τη ρώτησε με λαχτάρα. Είπε η έγγονή μου.

Έκείνη προτίμησε να μην πη ψέματα.

— Ναι, άπάντησε άποφασιστικά. Ζή επίσης κι' η μητέρα της, η κόρη σου Ρέντζα.

Μια σπασμωδική τρεμούλα συντάραξε το κορμί του γέρου.

— Η κόρη μου;... τραύισε. Πού είνε;

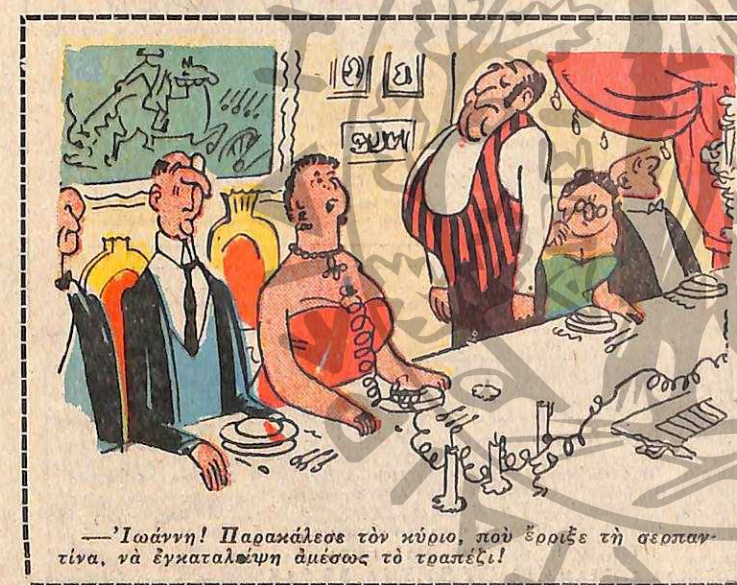
— Έδώ είμαι, πατέρα μου, άπάντησε μια φωνή.

— Έδώ είμαι κι' έγώ, παππού!

Κι' ο Μπόλτον είδε δυο γυναίκες να όρμουνε προς αυτόν. Μα δε μπόρεσε να διακρίνη τη φυσιογνωμία τους, γιατί λιποθύμησε από τις ίσχυρες συγκινήσεις.

Όταν συνήλθε έπειτα από λίγα λεπτά και ξαναβρήκε τις δυνάμεις του, κυττάζε τη Ρέντζα και τη Λύντια κι' έκλαψε.

— Ω, δεν είν' όνειρο, λοιπόν!

— 'Ιωάννη! Παρακάλεσε τον κύριο, που έοριζε τη σεραπεία, να έγκαταλείψη άμέσως το τραπέζι!

στην κόρη του, που μάς αγαπάνε τόσο.

— Να τους φέρετε εδώ κι' αυτούς, είτε ο γέρος.

Οι δυο γυναίκες έφυγαν και ξαναγύρισαν την άλλη μέρα.

Ο κόμης Μπόλτον είχε σηκωθεί πιά. Καί δεν έκρυψε άπ' την κόρη του τίποτε άπ' την ιστορία του.

— Τώρα διηγήσου μου τη δική σου ζωή, της είπε ύστερα.

— Ναι, πατέρα μου, θα σου πω όλα, άρχισε η Ρέντζα. Η θεία μου κι' ο άντρας της, που μάς είχαν αναλάβει, ήταν καλοί και τίμιοι άνθρωποι. Παλέψαμε δλοι μαζί με τη φτώχεια, μα δε μάς έλειψε ποτέ το κουράγιο κι' η ψυχική γαλήνη. Έκεί, κοντά στο βείο και τη θεία μου, γνώρισα το νέο που θα γινόταν άντρας μου.

Κι' η Ρέντζα διηγήθηκε την ιστορία του παιδιού, που το είχαν διαλέξει οι δικοί του κι' είχε βρή κατ'αφύγιον κοντά στους σαλτιμπάνκους. Όταν όμως πρόφερε το όνομα του Ρικάρντο Ραβαλιάνο, η κόμησης έμψηξε μια φωνή.

— Έσείς... είσατε η χήρα του Ρικάρντο Ραβαλιάνου;... Μα αυτόν ακριβώς γυρεύω... Θά σας πω όλα ύστερα. Έξακολουθήστε.

Η Ρέντζα διηγήθηκε τη ζωή της με το Ρικάρντο. Περιέγραψε ύστερα τη φριχτή σκηνή που είχε συμβεί, όταν ο Ρικάρντο, μετά το θάνατο του πατέρα του, πήγε μαζί της στο μεγάλο του, όπου τους προσβάλαν θανάσιμα οι άλλοι συγγενείς.

— Ω, καυμένη μου κορούλα! φώναξε ο Μπόλτον. Μαρτύρησε αληθινά, σαν αγία... Μα θα τους συστήσω, αυτούς τους άθλιους!

Η Λύντια έκλαιγε σιωπηλά. 'Ανάμεσα σε κείνους τους άθλιους, ήταν κι' η μητέρα του Αντόλφο, που την είχε ταπεινώσει, που την αντίπαθούσε κι' αυτή — αλλά δε μπόρεσε ν' αντίπαθη στο ίδιο και το γιό της.

Η Ρέντζα συνέχισε τη διήγησή της κι' έφτασε στην ευτυχισμένη εποχή της ζωής της, όταν έγινε έμπορος. Άλλ' η ευτυχία της, όπως και του Ρικάρντο, ήταν σύντομη.

Περιέγραψε ύστερα την φτώχεια του, την καταδίωξη που είχαν ύποσθή και την καταπληξή τους, όταν τους είδωποισαν άπ' το Λονδίνο για το θάνατο του Λουίτζι Μονγκρένο και για την κληρονομιά.

Οι μέρες, οι δοδαμένες πέρασιν, μα ο Ρικάρντο δεν ξαναγύρισε...

Η Ρέντζα διηγήθηκε ακόμα την απόγνωση τους, την πείνα που είχαν περάσει, το έπεισοδιο του ρεστοράν του σταθμού, όσα είχαν ακολουθήσει και τους λόγους που την είχαν κάνει να ξαναπαρη το οικογενειακό της όνομα.

— Δίχως αυτή τη λαμπρή έμπνευσή μου, δε θα σε ξαναβρίσκα ποτέ, πατέρα μου, πρόσθεσε.

— Σ' αυτήν χρωστάμε την ευτυχία μας, είτε ο γέρος δείχνοντας την κόμηση. Σ' αυτήν, που θα μάς βοηθήσει τώρα να τιμωρήσουμε εκείνους που σου κάναμε τόσο κακό.

— Θά αναζητήσουμε μαζί τα ίχνη του Ρικάρντο... και θα τον

Ξαναβρόμε, ζωντανό ή νεκρό, ό-
πως ήθελε ή Εύα. Πρώτα όμως
πρέπει να μάθετε, αγαπητή Ρέν-
τζα, ποιά είμαι και για ποιά λό-
γο επιμένω τόσο να μάθω τι άπό-
γινε ό Ρικάρντο Ραβαλιάνο.
Κι' άρχισε ή δική της άφή-
γησι.

Κατά τις 8 τώ πρωί, μόλις ό
Ερνέστο ντι Βάργκα, ένας άπό
τους λαμπρότερους δικαστικούς
του Λουρνόου, είχε άρχισή να έρ-
γάζεται στο γραφείο του, τού φέ-
ρανε τώ ταχυδρομείο. "Άφισε κα-
τά μέρος τις έφημερίδες. "Ανάμε-
σα στα γράμματα, τράβηξε ήν
προσοχή του ένα, μέ μεγάλο κι-
τρινό φακέλλο. Τ' άνοιξε κι' έ-
βγαλε άπό μέσα ένα χαρτί πού
έγραφε πάνω: "Εκρίνον εισαγγε-
λέα. "Ήταν όμως άνωπογράφο.
"Εκάποιος άνώνυμος καταγγέλλει
σκέφθηκε. Κι' άρχισε να διαβά-
ζει. "Εκάποιος τίμιος άνθρωπος, πού
άπό τώ πολλά χρόνια κρατάει θαμέ-
νο στην καρδιά του ένα μυστικό,
νοιώδοντας τώρα πώς πλησιάζει
τό τέλος του και βλέποντας τόν
θρίαμβο άρισμένων παλιανθρώ-
πων, άποφάσισε να άποκαλύψη
πιά ήν άλήθεια, για να καθυ-
σάση ή συνέισή του και για να
τιμωρηθούν οι ένοχοι.

Τά πρόσωπα πού κατηγορώ,
είνε ό κόμης Μπόλτον και ή δη-
θεν σύζυγός του, για τούς όποι-
ους γράφανε αυτές τις μέρες οι
έφημερίδες μία ψεύτικη ιστορία.
"Νά, όμως, ή άληθινή ιστορία
τους, πού μπορείτε εύκολα να
δρήτε τις άποδείξεις της. "Ο Άν-
τόνιο Μπόλτον είχε φύγει άπ' ήν
"Ιταλία, για να πάη στην Αύστρα-
λία κι' ύστερα στην "Ιρλανδία.
Γνώρισε λοιπόν κάποιον "Ιρλανδό,
άσυνείδητο τύπο, πού είχε μία ώ-
ραιότατη άνηψία, ήν Εύα. Αυτή
είχε παντρευτή μέ τώ Λουίτζι Μον-
γκρένο. Μά ό γάμος τους δεν πέ-
τυχε. "Επειτα άπό ένα χρόνο, ή
Εύα έγκατέλειψε ήν συζυγική στέ-
γη και τώ Λονδίνο και δραπέτευσε
στην "Ιρλανδία μ' ένα φίλο της.

Πληγωμένος στην καρδιά και
στην τιμή του, ό άντρας της έ-
ψαξε να τή βρή, για να εκδικηθί.
Όταν όμως νόμισε πιά πώς εί-
χε άνακαλύψει τώ ίχνη της, τώ
είπαν πώς είχε πεθανεί.
"Μά ήταν ψέμμα! "Η Εύα
ζούσε τότε μαζί μέ τώ Μπόλτον,
πού περνούσε για άντρας της.
"Ο Μονγκρένο έπαθε μία καρ-
διακή κρίσι και πέθανε, άφο
προηγούμενος έκανε ήν διαθήκη
του, άφίνοντας όλη ήν περι-
ουσία στον άνηψίό του Ρικάρντο
Ραβαλιάνο. "Η Εύα τώ έμαθε, συ-
νενοήθηκε μέ τώ Μπόλτον και τώ
θείο της κι' άποφάσισαν οι τρείς
τους να βγάλουν άπ' ήν μέση αυ-
τόν τόν κληρονόμο και να σφετε-
ρισθούν τώ πλούτη του.

"Πραγματικά, έγκαταστάθηκαν
όλοι στο Λονδίνο και φρόντισαν
να γνωρίσουν τώ Ραβαλιάνο. Για
να τόν πλησιάσουν, άγόρασαν τώ
μέγαρο πού άνήκει στο Λουίτζι
Μονγκρένο.

"Ο Ραβαλιάνο έπεσε στην πα-
γίδα πού τού είχαν στήσει. Εισ-
πράττοντας τώ λεφτά άπ' τώ σπί-
τι πού είχε πουλήσει, γνώρισε ήν
Εύα και ξετρελλάθηκε μαζί της.
Σχετισθήκανε στενά, οι δύο τους.
"Ο Ρικάρντο δέ φοβόταν για τώ
λεφτά του, γιατί ή Εύα τόν είχε
δεβαιώσει πώς ήταν πλούσιος, έ-
κατομυριούχος, και πώς δέ ζη-
τούσε παρά ήν αγάπη του.

"Στό μεταξύ, είχε ρευστοποιή-
σει σχεδόν όλη ήν περιουσία πού
κληρονόμησε, κι' είχε συγκεντρώ-
σει περί τώ 4 εκατομμύρια... Κι' ή
σειρήνα έξακολουθούσε τώ έργο
της! "Ο Ρικάρντο, ξετρελλανμένος,
έχασσε τελείως ήν γυναίκα του κι'
έπεισε ή φιλενάδα του να φύγη
μαζί του.

Τά είχαν έτοιμάσει δια. Για
να μη κινήσουν ύποψίες, ό Ρικάρ-
ντο θά ύποκρινόταν πώς θάφευγε
μόνος του για ήν "Ιταλία. "Αλλ'
όταν θάφτανε στο σταθμό, μέ ήν
βαλίτσα μ' όλα τώ λεφτά του, άν-
τί να πάη τώ τράϊνο, θά περίμε-
νε ήν Εύα μέσα σ' ένα άνοκί-
νιο.

"Ενώ όμως δρισκόταν εκεί κι'
άνωπονοούσε, ή Μάρθα, ή καμα-
ριέρα της Εύας, τόν είδοποίησε
πώς ή κυρία της ήθελε να μιλή-
σουν ακόμα μία φορά, πριν φύγη
μαζί του. "Εκείνος ήν άκολουθή-
σε, άνυπόπτος. Μά, μόλις είχε
μπή στο σαλόνι τού σπιτίου, δέ-
χθηκε ξαφνικά μία μαχαίρα στην
πλατή κι' έπεσε, πλέοντας στο
αίμα του!

"Τόν είχε χτυπήσει ό Μπόλτον,
συνενοημένος μέ ήν Εύα και μέ
ήν καμαριέρα της. "Αλλ' έκτός
άπ' αυτούς τούς τρείς, ύπάρξε κι
άλλος ένας μάρτυς τού εγκλήμα-
τος: αυτός πού σάς τώ καταγ-
γέλλει σήμερα!

"Θάψανε τώ δυστυχο Ραβαλιάνο
στον κήπο τού σπιτίου. Και
τά εκατομμύρια του περάσανε
στην κατοχή τών δολοφόνων. Τά
χρόνια πέρασαν. Κανείς δέ θάκα-
νε πιά λόγο για ήν μυστηριώδη

έξαφάνισή του Ρικάρντο Ραβαλιάνο
κι' ή χήρα του θά παρηγοριά-
ταν, άν ό Μπόλτον, γενώντας,
δέν επιθυμούσε να γυρίση στην
"Ιταλία για ν' αναζητήση τώ έγ-
καταλελειμμένα παιδιά του.

"Φαντάζεσθε τώρα τή νουώσα-
νε, αυτός κι' ή Εύα Μονγκρένο,
όταν βρήκαν στη χήρα τού θύμα-
τος ήν κόρη τού δολοφόνου! Δι-
ηγήθηκαν τότε ήν ιστορία πού
δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες, και
για να ξεγελάσουν πιά καλά ήν
χήρα Ραβαλιάνο, προσποιήθηκαν
πώς ψάχνανε για τώ ίχνη τού θύ-
ματος τους, μέ ήν πεποίθησι πώς
κανείς δέν θά μπορούσε ποτέ ν'
άνακαλύψη τώ φριχτό τέλος του.

"Αλλ' ή Δικαιοσύνη όφείλει να
κινηθί, γιατί θά ήταν φοβερό άν
τέτοια τέρατα μένανε άτιμώρη-
τα!

"Ο Βάργκα είχε τελειώσει τώ
διάβασμα, κι' όμως δέ μπορούσε
ακόμα να ξεκολλήση τώ μάτια του
άπ' τώ χειρόγραφο. "Ήταν λίγο
ζαλισμένος άπ' ήν περιγραφή έ-
κείνη τών μανιχανορραφιών, πού
στο κάτω-κάτω μπορούσε νάταν
άληθινά...

Τό άνώνυμο εκείνο γράμμα έ-
φερε τώ άποτέλεσμά του: "Ο εισ-
αγγελέας πίστεψε πώς μυριζότα-

νε ήν άλήθεια, ξεσκεπασμένη ά-
πό κάποιον συνένοχο, πού είχε ά-
ποφασίσει να προδώση τούς άλ-
λους, άπό τήν ήν για εκδίκησι.
"Ότ'όσο, δέν ήταν τύπος πού
να ένεργή άπερισκέπτα. "Ήθελε
πρώτα να ψάξη, να πληροφορη-
θί.

"Ξαφνικά, τού ήρθε στο νού μία
σκέψη... Γνώριζε προσωπικά και
έκτιμούσε τόν Ορέστη Πιέτρα.
"Ήξερε πώς είχε άποκτήσει ήν
περιουσία του στο Λονδίνο και
πώς ήταν ιδιοκτήτης τού ξενοδο-
χείου, όπου είχε μείνει ό Ρικάρ-
ντο Ραβαλιάνο. Ποιός άλλος λοι-
πόν, καλύτερα άπ' αυτόν, θά μπο-
ρούσε να τού δώση κάποια χρη-
σιμη πληροφορία και να τόν βοη-
θήση ν' άνακαλύψη ήν άλήθεια;
Ευχαριστημένος γι' αυτή ήν
ιδέα του, τώ έστειλε άμέσως έ-
να σημείωμα:

"Αξιότιμε φίλε. Θά μέ ύπο-
χρεώσετε αν περάσετε άπ' τώ
γραφείο μου. Έχω κάτι να σάς
ρωτήσω. Σας ευχαριστώ εκ τών
προτέρων.

"Ερνέστο ντι Βάργκα.

Μιά ώρα άργότερα, ό Πιέτρα
έφτασε στο γραφείο τού εισαγγε-
λέως.

"Ελαβα τώ γράμμα σας, τώ
είπε. Είμαι στη διάθεσί σας.

"Σας εύχαριστώ θερμά, ά-
πάντησε ό εισαγγελέας.

Ήλθε τώ άνώνυμο γράμμα, τού
τδωσε και πρόσθεσε:

—Διαβάστε.

"Ο Ορέστης φάνηκε πώς άφο-
σιώθηκε στο διάβασμα. Στη φυ-
σιολογία του καθρεφτιζόταν ή
έκπληξι, ή άμηχανία και μία ζο-
ρή συγκίνησι. "Όταν τελείωσε,
ό εισαγγελέας τόν ρώτησε:

—Λοιπόν, τί λέτε γι' αυτό;
"Ο Ορέστης άφησε πάνω στο
γραφείο τώ χαρτί κι' άπάντησε μέ
σοβαρό ύφος:

—Θέλετε να σάς μιλήσω ειλι-
κρινώς; Είμαι δέβαιος λοιπόν
πώς δέ λέει ψέμματα αυτό τώ
γράμμα. Κι' έχω καθήκον τώρα
να σάς φανερώσω όσα ξέρω για
τά άτομα πού κατονομάζει.

—Μιλήστε, φίλε μου, μιλή-
στε!

—Ξέρετε πώς πέρασα πάνω
άπ' ήν μισή ζωή μου στο Λον-
δίνο. "Ήμουν πρόσδερος μίας λέ-
σχης "Ιταλών, κι' εκεί γνώρισα τώ
Λουίτζι Μονγκρένο. "Όλοι οι συμ-
πατριώτες του έξερναν πώς είχε
παντρευτή μιά "Ιρλανδή, πού, έ-
πειτα άπό ένα χρόνο γάμου, τόν
έγκατέλειψε για ν' άκολουθήση
κάποιον φίλο.

"Τώ πτώμα ήταν φοβερό για
τό δυστυχο Μονγκρένο. Δέν ταύ
άρεσε κι' άπό πριν ή κοινωνική
ζωή, μά τώρα καταντήσε άληθινή
αρκούδα... Θυμάμαι ώστόσο πώς,
μια νύχτα πού βρισκόμαστε μό-
νοι οι δύο μας στο καπνιστήριο
της λέσχης, μου μίλησε μέ νο-
σταλγία για ήν μακρινή πατρίδα
του και πρόσθεσε τά εξής:

—Δέν έχω κι' εκεί κάτω κα-
νένα πού να μ' άγαπάη. Τά άνή-
ψια μου είναι πλούσια και δέν έν-
διαφερόθηκαν ποτέ για μένα. Μό-
νον ένας άπ' αυτούς, ό Ρικάρντο
Ραβαλιάνο, άφο έφαγε όλη του
ήν περιουσία, μουγραψε μερικές
φορές ζητώντας μου λεφτά. "Ακό-
μα και πριν άπό λίγο καιρό μέ
παράκαλεσε για ένα δάνειο. Μά
δέν τούδωσα άπάντησι. Ξέρω πώς
τόν σπρώχνει τώ συμφέρον να μέ
θυμάται κάθε τόσο!

"Υστερα σώπασε, μετανοιω-
μένος ίσως γιατί είχε πώ πολλά
κι' είχε άφήσει να τώ ξεφύγουν
έκείνοι ό εκμυστηρεύσεις.

"Ο Πιέτρα σταμάτησε για λί-
γο.

—Φαίνεται έντελώς άπ'θανο,
παρατήρησε ό εισαγγελέας, να ά-
ψησε όλη του ήν περιουσία στον
άνηψίό του Ρικάρντο. άφο δέν

τόν συμπαθούσε καθόλου.

—Τώ σκέφθηκα κι' έγω πολλές
φορές κι' έκανα διάφορες ύποθέ-
σεις...

"Ο Βάργκα έσφιξε τώ χέρι τού
Ορέστη.

—Εμπιστευθήτε σε μένα, σαν
σε φίλο σας, ψιθύρισε.

"Ο Πιέτρα κούνησε τώ κεφάλι
του. Φαίνόταν άναποφασιστός.

—Μέ θεωρείτε ικανό να κατα-
χρασθώ ήν εμπιστοσύνη σας;
πρόσθεσε ό δικαστικός. "Ενωια-
σας, όσα θά μου πτήτε δέν πρό-
κειται να βγώ από τώ δώ μέσα.
Θά φροντίσω δέ έγω ύστερα να
βρώ τί άποδείξεις... Βοηθήστε
με όμως λίγο να ξεπελέξω αυτή
ήν μηχανορραφία! Θά κάμετε τώ
χρέος σας σαν έντιμος άνθρω-
πος.

—Άφο έπικαλείσθε ή συνέι-
δησί μου, όφείλω να μιλήσω. "Ο-
σα θά σάς πώ όμως, δέν είναι πα-
ρά άποτέλεσμα προσωπικών μου
παρατηρήσεων, πού μπορεί και
νάναι λανθασμένες.

"Ο Ορέστης φάνηκε να συγ-
κεντρώνεται για ένα λεπτό. "Υ-
στερα συνέχισε:

—"Ο Λουίτζι Μονγκρένο πέθα-
νε, στην έπιστροφή του άπό ένα
ταξίδι πού είχε κάνει για να συ-
ναντηθί ήν γυναίκα του... Θά σάς
πώ τώρα όσα έμαθα άπ' τις δια-
δόσεις πού κυκλοφορούσαν τότε
κι' άπό κείνα πού μου είπε ό ύ-
πηρέτης τού Στέβαν, πού δρι-
σκαται τώρα στην ύπηρεσία της
κόμηςσας Μπόλτον.

"Ο δικαστικός άνασκήρτησε, έ-
νώ ό Ορέστης έξακολουθούσε:

—Φαίνεται πώς ό Λουίτζι Μον-
γκρένο έλαβε ένα άνώνυμο γράμ-
μα, πού τούδινε πληροφορίες για
τό μέρος πού κρυβόταν ή γυναίκα
του. Έφυγε λοιπόν άμέσως... Δέν
έξερι κανείς τί έκανε, όσο έλειπε
άπ' τώ Λονδίνο. "Αλλ' όταν ξα-
ναγύρισε, φαίνόταν τσακισμένος.

"Ήν άλλη μέρα, περνώντας τυ-
χαίως έξω άπ' τώ σπίτι του, είδα
να βγαίνει ό ύπηρέτης του, κατα-
τρουαγμένος. Τόν σταμάτησε και
τόν ρώτησε τί συνέβαινε. Μού ά-
πάντησε πώς ήταν άσχημα ό κύ-
ριός του και πώς έτρεχε να φέρη
γιατρό. Πρόσθεσε ότι ό δυστυχι-
σμένος Μονγκρένο ήταν δλομόνα-
χος.

"Ήλγα τότε κοντά στο φίλο
μου, για να τόν βοηθήσω, όσπου
νάρθ' ό γιατρός. Τόν βρήκα στο
γραφείο του, στο πρώτο πάτωμα,
καθισμένο σε μία πολυθρόνα, μέ
τό κεφάλι γυρμένο πίσω. Φαίνό-
ταν νεκρός κι' όλος.

"Τού μίλησα μέ τ' όνομά του.
"Άνοιξε τότε τώ χτύπημα του και
μέ κύτταξε. Μά τώ μάτια του ήσαν
βολά, δέ διακρίνανε τίποτα... Ψέ-
λισε μέ κόπο τ' όνομα της Εύας
και μερικές άλλες λέξεις. "Ήθελα
πολύ να τόν συντρέξω, αλλά φο-
βόμουν μην έβωψήση στα χέρια
μου. Δέν ήξερα τί να κάνω...

"Τέλος, έφτασαν ό γιατρός κι'
ό Στέβαν. Μά κι' ή βοήθεια της
έπιστήμης δέν ώφέλησε σε τίποτα.
"Ο Λουίτζι δέν άργησε να ξεψυ-
χήση, χωρίς να προσέρη άλλη λέ-
ξι. "Ο γιατρός διέγνωσε πώς εί-
χε πεθανεί άπό άνεύρυσμα της άρ-
τηρης.

"Τώ πτώμα του μεταφέρθηκε σ'
ένα μικρό Ισόγειο δαμάτιο. Κα-
θώς τόν γδύνανε, δρκήανε σε μία
τσέπη τού σακκακιού τώ άνώνυμο
γράμμα πού τόν είδοποιούσε ότι
ή γυναίκα του βρισκόταν στην
"Ιρλανδία, στην πατρική της βίλ-
λα.

"Τηλεγράφησαν λοιπόν εκεί, έ-
νώ συγχρόως σφράγιζαν τώ σπί-
τι. Σε λίγο ήρθε ή άπάντησι στο
τηλεγράφημα: "Ελεγε πώς ή γυ-
ναίκα τού Μονγκρένο είχε πεθανεί
πριν άπ' αυτόν.

"Τώ πίστεψαν και σκέφθηκαν
τότε να είδοποιήσουν τούς συγγε-

νείς τού Λουίτζι. "Εγώ θυμήθηκα
τ' όνομα τού άνηψιού του Ρικάρ-
ντο Ραβαλιάνο και τούς τδδωσα.
"Επειδή όμως αυτός μπορούσε ν'
άργήση νάρθ', έγινε στο μεταξύ
ή κηδεία τού νεκρού.

"Σχεδόν ένα μήνα άργότερα, έ-
φτασε ένας ταξιδιώτης στο ξενο-
δοχείο πού διεύθυνα. Δέν ήξερε
άγγλικά. Ζήτησε έμένα. Τόν δέ-
χθηκα.

"Μού έξήγησε πώς ήταν ό Ρα-
βαλιάνο, πώς είχε πάρει ήν είδο-
ποίησι για τώ θάνατο τού θείου
του και πώς, άφο τώ χρωστούσε
αυτό σε μένα, έρχόταν να μ' εύ-
χαριστήση και να πάρη πληρο-
φορίες για ήν κληρονομία. Τού
άπάντησα ότι δέν ήξερα τίποτα.
Είχα δώσει άπλώς τ' όνομά του.
γιατί τώ είχα άκούσει άπ' τώ Μον-
γκρένο, κάποτε πού μιλούσε για
τους συγγενείς του στην "Ιταλία.
Μιά πού είχε έρρει όμως—πρόσ-
θεσα—θά μπορούσε να τώ μάρη
όλα άπ' τώ δικαστή πού είχε ά-
ναλάβει ήν ύπόθεσι.

"Ο Ραβαλιάνο έφαγε κι' ήπτε
μέ κέφι, τόσο πού έπεσε κείνο τώ
δράδυ στο κρεβάτι, μεθυσμένος.
Και, καθώς τόν είχα συνοδεύει
ώς ήν κάμαρά του, άρχισε να
μου έκμυστηρεύεται τά δάσανά
του. Μά ύστερα σταμάτησε, για
να μου πή:

—Τώρα πού τώ τίνανε ό θεί-
ος, έννοα να γλεντήσω ή ζωή
μου!

"Ήν άλλη μέρα, τόν ώδήγησα
ό ίδιος στο δικαστή, κι' ύστερα
πήγαμε όλοι μαζί στο σπίτι τού
Λουίτζι. Κανείς άλλος άπό μένα
δέν προσέξε πώς ό Ρικάρντο φαί-
νόταν να ξερή τά κατατόπια, έκέ-
ι μέσα, και μούκαναν ιδιαίτερη έν-
τύπωση κάτι ματιές πού έβλεπε
στο Στέβαν... Μά πώς μπορούσα
τότε να τούς δώσω μία έξηγησι;

"Μόλις μπήκαμε στο γραφείο,
ό Ρικάρντο θέλησε να μάθ' πώς
ακριβώς είχαμε βρή τώ θείο του
έκει μέσα και μέ ποιά τρόπο είχε
πεθανεί. "Όταν, σπκόνοντας τώ
στυπόχαρτο τού γραφείου, δρ-

καμε τώ φακέλλο μέ ήν διαθήκη,
πού τόν καθιστούσε γενικό κλη-
ρονόμο, ό Ρικάρντο Ραβαλιάνο
έξασπασε σε κλάματα σπασμοδι-
κά.

"Θυμάμαι πώς ό δικαστής τόν
ρώτησε αν άναγνώριζε τώ γραφι-
κό χαρακτήρα τού θείου του. Έ-
κείνος άπάντησε ότι δέν τόν είχε
ξαναδ' όποτε, άλλ' ότι θά δρι-
σκόνταν άσφαλώς εκεί άλλα χει-
ρόγραφα του, για να γίνη σύγκρι-
σις. Κι' ό Στέβαν έπενεθε και
δεβαίωσε πώς ήταν πραγματικά
τό γράψιμο τού κυρίου του, πώς
τό άναγνώριζε πολύ καλά. Μάλι-
στα, παραπονήθηκε ύστερα γιατί
είχε άδικηθί άπό ήν διαθήκη, κι'
έγώ τώ είπα, για να τόν παρη-
γορήσω:

—Θά σάς άποζημιώσω ό κλη-
ρονόμος.

"Θυμάμαι δέ τώρα ότι τώ λό-
για μου αυτά τόν κάμανε να κοκ-
κινήση.

"Επειτα, ό Ραβαλιάνο πήρε
στην κατοχή του ήν κληρονομία
και μου δήλωσε ότι δέ θά έμενε
στο Λονδίνο, ότι θά ρευστοποιού-
σε όλη ήν περιουσία κι' ότι μά-
λιστα είχε βρή ήδη κάποιον για
ν' άγοράση τώ σπίτι.

"Παραξενεύτηκα πώς, ενώ δέν
ήξερε κανένα στο Λονδίνο, όπως
έλεγε, είχε μπόρσει να συμφω-
νήση τόσο γρήγορα μέ τόν άγο-
ραστή αυτόν. Σκέφθηκα όμως ότι
θά είχε άποταθί ίσως σε κάποιον
μεσσιτικό γραφείο.

"Ο Ραβαλιάνο είχε μεταμορ-
φωθί στο μεταξύ. Μού είχε ζητή-
σει ήν διεύθυνσι τού ραφί μου.
"Αλλάζε κόστούμι κάθε μέρα. Καέ
πγαυνοέρχονταν όλοένα οι προμη-
θειαι του, στο ξενοδοχείο, όπου
έξακολουθούσε να μένη προσωρι-
νά.

"Μία μέρα, πού είχα μπη στην
κάμαρά του για να κουδεντιάσω
λίγο μαζί του, έπεσε στα μάτια
μου μία γυναικεία φωτογραφία.
"Ήταν τώ πορτραίτο της κόμης-
σας Μπόλτον, πού τότε δέν ήν
είχα δ' ή ακόμα. "Η όμορφιά της
μούκανε έντύπωσι.

—Τί άγγελος! φώναξα μέ
θαυμασμό.

"Ο Ρικάρντο κοκκίνισε, και άν-
τελήθηκα πώς είχε στενοχωρηθί
πού ήν είδα.

—Είπε ή φωτογραφία μίας
νεκρής, μού είπε, ενώ ήν έκρυβε
δισακτικά σε μία τσέπη του. Της
γυναίκας τού θείου μου. Τή δρ-
κα πάνω στο γραφείο του.

"Μού άνάγγειλε ύστερα ότι εί-
χε τελειώσει τις δουλειές του κι'
ότι σε μία δδομάδα θά ξαναφευγε
για ήν "Ιταλία.

"Τή μέρα πού διάταξε να στεί-
λουν τώ μπαούλο τόν στο σταθμό,
έγώ έλειπα έξω, για δουλειές. "Ο-
ταν γύρισα, τώ δράδυ, έμαθα πώς
θά ήγιναν ό ίδιος τ' άλλο πρωί
να παραδώση τώ πράγματά του
στην ύπηρεσία άποσκευών και να
δηλώση τόν προορισμό τους.

"Θέλησα να πάω να τόν άπο-
χαιρετήσω, γιατί θάφευγε τώ δη-
μωμάτα, αλλά ό καμαριέρης
μού είπε πώς είχε πταγιάσει κι
όλος.

—Δέν πειρά'ει, θά τόν κατευ-
δώσω αύριο, είπα.

"Μολονότι όμως σηκώθηκα άπό
ωρίς, έμαθα πώς είχε πάει κι' ό-
λος στο σταθμό. Πεταχθήκα ός
έκει μ' ένα ταξί, έλπίζοντας να
τόν προφτάσω και να τόν άποχαι-
ρετήσω.

"Όταν κατέβηκα όμως άπ' τώ
αυτοκίνητο, ό καμαριέρης μού εί-
πε πώς είχε φύγει τώ τράϊνο πριν
άπό ένα λεπτό.

"Επειτα άπό μερικές μήνες, δ-
ταν άρχισε να γίνετα λόγος για
ήν έξαφάνισή τού Ραβαλιάνο, μού
γενήθηκε ή ύπόνοια μήπως είχε
προσποιηθί ότι έφευγε για ήν "Ι-
ταλία, και μήπως κρυβόταν κά-

"Σε 3 μήνες μίλησα 'Αγγλικά..."

...τά έμαθα μόνη μου στο σπίτι μου

γράφει αυτή ή χαριτωμένη δαμάστρια τού LINGUAPHONE
και προσδότει: "Μή καταφέρνοντας να μάθω τίποτα μέ διά-
φορες μεθόδους, άποφάσισα να δοκιμάσω τώ Σύστημα LINGUA-
PHONE. Μένω ακόμα κατάπληκτη άπό τώ πόσο εύκολο πέτυχα
μέσα σε λίγους μήνες να καταλαβαίνω και να μιλώ "Αγγλικά..."

**Μά γιατί τώ Σύστημα LINGUAPHONE
είναι τώ μόνο μέσο για να μδών να
μιλά κανείς ήν κάθε γλώσσα όπως
ήν μιλούν στη χώρα της:**

Οι όμιλούντες διακί τώ LINGUAPHONE
σας φέρνουν σε άπ' εύθείας έπαση μέ Κα-
θηγητάς πού σας άπειδουνονται στη μη-
τρική τους γλώσσα, μέ προφορά τέλεια.
"Ετσι μαθαίνετε μέ τόν πιο φυσικό τρόπο
και μέσα στο πιο σύστημα χρονικό διά-
στημα. "Επαναλαμβάνετε τώ μαθήματα ό-
σες φορές θέλησετε, έχοντας πάντα κον-
τά σας τούς Καθηγητάς σας, πρόδρους
να σας βοηθήσουν. Εύδως εξ άρχης μετα-
φέρεσθε στο περιβάλλον της ξένης γλώ-
σσας, ζητε ήν ζωή τού τόπου, και ό ώρες
αρκούν για να μπόρεσετε να πάρετε μέ-
ρος σε συνδιαλέξεις γύρω σε θέματα της
καθημερινής ζωής, μέ προφορά άφωγ.

ΔΩΡΕΑΝ ΔΟΚΙΜΗ
Ζητήστε μας αυτό τώ εικονογραφημένο τεύχος πού
παρέχει δωρεάν. Περιλαμβάνει όλες τις πλη-
ροφορίες για τώ περίφημο Σύστημα LINGUAPHONE,
κόσους και αττιπία για ήν δωρεάν δοκιμή τών όκτι
ημερών στο σπίτι σας χωρίς καμία ύποχρέωσι σας.
"Ευκολέστε και άρχ. 3 σε γραμματοσήμα για ήν
άποστολή τού Τεύχους.

Προς τώ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10, "Αθήνας
Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν άποτέλεσμα τώ άνω-
τά τεύχος καθώς και κάθε πληροφορία για ήν δωρεάν δοκιμή.
ΟΝΟΜΑ
ΑΙΕΤΗΡΗΣ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΕΡΜΟΥ 51, Λουιζίδου-Αρμαζώ
Βοηθός-ευνεργάτης τών καθηγητών ΚΚΑΛΟΝΗΣ, MORRIS, MASSON, ΕΙΔΕ και τού δερματο-
λόγου Ιατρού ΣΑΚΑΡΕΤΙΣ ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ, ΓΕΝΙΚΗ ΜΕΤΟΧΗ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ, ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΕΠΙΘΑΪΣ,
ΤΟΜΑΤΩΝ, ΕΙΔΙΚΑ ΤΡΑΠΕΜΕΝΤΑ ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΟΥΤΩΝ, ΠΑΝΑΛΟΝ ΟΥΔΑΝ ΠΑΧΥΓΕΛΙΑΣ, ΚΥΤΑΡΙΠΛΑΣΤ
ΤΡΙΚΟΠΙΣΤΕΙ, ΜΑΚΙΓΙΑΣ, ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ, ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ.
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
Πληρής θεωρητική και πρακτική κατάρτισις
ΕΓΓΥΗΤΗΣ Η 40 ΕΤΗΣ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑ
ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΔΩΡΕΑΝ ΕΡΜΟΥ 51, ΤΗΛ. 35.213

1. Με τή θρεπτική κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ εξαλείφεται τις ρυτίδες και άποφεύγεται τόν σχηματισμό άντιαγήθικών δαύων κάτω άπό τώ μάτι.

2. Οι διεσταλμένοι πόροι σας γερνούν! "Η κρέμα ήμερας ΤΟΚΑΛΟΝ τούς ξαναφίγγει και έμποδίζει τώ μπιμπικια και τώ σπυράκια.

3. "Εξαλείφεται τώ μαύρο στίγμα τώ μέ ένα εις βάθος προσεκτικό καθόρισμα μέ κρέμα ήμερας ΤΟΚΑΛΟΝ.

4. Προσοχή στις μικρές ρυτίδες γύρω άπό τώ στόμα! "Η θρεπτική κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ (νυκτός) τις άφαιρεί.

5. "Η λειχήνες και ή ρυτίδες κάτω άπό τώ μάγουλο εξαφανίζονται άμέσως μέ ήν περιποίηση της έπιδερμίδος μέ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ 5 ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ

Με αυτές τις δύο Κρέμες ΤΟΚΑΛΟΝ δά δώσετε στην έπιδερμίδα σας ότι της χρειάζεται για νά μείνη πάντοτε δροσερή και νεανική.

Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ
αναζωογονεί τώ δέρμα. Μά-
λιν ήν μεταχειρισθίτε, ή
έπιδερμς σας θά γίνη πιο
άπαλή και δροσερή, σαν
δελουδό. Τά σπυράκια, τά
μαύρα στίγματα, ή κοκκινί-
λες, οι διεσταλμένοι πόροι
θά εξαφανισθούν πολύ
γρήγορα.

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ
(νυκτός) περιέχει ΜΠΙΟΣΕΛ.
Είναι ένα πολύτιμο στοιχείο
ανάνεωσης τού δερματος
πού ζωογονεί και αναδίνει
στην έπιδερμίδα νεανική
ύμορφιά, φρεσκάδα και όψη
δελουδένια.

Τοκαλον
Η ΤΟΚΑΛΟΝ ΩΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΩ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

ποια γυναίκα πίσω απ' αυτή την κωμωδία. Σε ποιόν να πω όμως τις υποψίες μου, αφού δεν είχα καμμία απόδειξη;

«Την πρώτη φορά που συνάντησα εδώ την κόμηση Μπόλτον, έπαιτα από τόσα χρόνια, θυμήθηκα τη φωτογραφία που είχα δει στα χέρια του Ρικάρντο Ραβαλιάνο.

«Και τώρα, αφού διάβασα αυτό το ανώνυμο γράμμα που μου δείξατε, όλες οι υπόνοιές μου ξαναγυρίζουν...

«Ο Όρεστης σταμάτησε μια στιγμή, σαν να φοβότανε το κακό που μπορούσε να κάνει με την αποκάλυψή του...

«Μη φοβάστε φώναξε ζωηρά ο εισαγγελέας, πείτε μου τα όλα, φίλε μου. Δε φαντάζεστε τίποτα πολύτιμη υπηρεσία μου προσφέρετε!

«Ο Πιέτρα πέρασε το ένα χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του. Φαινόταν κατασυνκρινμένος.

«Μακάρι να γελιέμαι... είπε. Αλλά, συνδυάζοντας όλα τα στοιχεία, πιστεύω πως δε βρίσκονται μακριά απ' την αλήθεια!

«Η κυρία Μονγκρένο, κατά τη γνώμη μου, είναι απ' τα πλάσματα εκείνα που γεννιούνται για την καταστροφή των ανθρώπων! Είναι όμορφη, γοητευτική, αλλά έχει διαστραμμένη ψυχική και τη θεωρώ ικανή για κάθε εγκλημα.

«Γιους μπορεί να ξέρει τη έκταξη, αφού έφυγε απ' τον άντρα της, και με ποιους παλαιονθρώπους συνεταιρίστηκε... Κατά τη γνώμη μου, ο ανωνυμογράφος σας γελιέται όταν λέει πως η Εύα Μονγκρένο γνώρισε το Ραβαλιάνο στο Λονδίνο, όταν πουλήθηκε το σπίτι του συζύγου της. «Όχι, θα ήταν από πριν φιλέντα του, κι' ο Μπόλτον θα ήταν συνένοχος της.

«Είμαι βέβαιος ότι η Εύα παρακολουθούσε από μακριά τι γινόταν στο σπίτι του Μονγκρένο. Θα είχε κατάσκοπό της το Στέφαν. Κι' όταν έμαθε πως ήταν άρρωστος ο άντρας της, μελέτησε ένα σχέδιο για να πάρει στην κατοχή της τα πλούτη του κι' έσπρωξε το Ρικάρντο Ραβαλιάνο, το φίλο της, να τη βοηθήσει.

«Στοιχηματίζω ότι, ενώ ένα ανώνυμο γράμμα ειδοποιούσε το Μονγκρένο πως η γυναίκα του βρισκόταν στο πατρικό της σπίτι, στην Ίρλανδία, και πηγαίνει ο δυστυχισμένος να τη συναντήσει, εκείνη είχε έρθει στο Λονδίνο με τους συνένοχους της, και έφορμαζε το σατανικό της σχέδιο εις βάρος των θαυμαστών της... Για μένα, ο θάνατος του Μονγκρένο δεν ήταν φυσικός, ούτε κι' η διαθήκη του γνήσια!

«Αυτή είναι η ιδέα σας; ρώτησε ο εισαγγελέας με κάποια ταραχή.

«Ναί, απάντησε ο Όρεστης με βεβαιότητα. Την εποχή όμως του θανάτου του Λουίτζι Μονγκρένο, θα μπορούσα να όρκισθώ κι' εγώ πως ήταν φυσικά όλ' αυτά που συμβαίνουν...

«Ωστόσο, αν ο Ρικάρντο Ραβαλιάνο δέχτηκε να παίξει ένα ρόλο στην καταστροφή αυτή μηχανορραφία, το πλήρωσε με τη ζωή του! Δεν ήταν παρά όργανο στα χέρια της Εύας, που τον χρησιμοποίησε για να πάρει τα εκατομμύρια του Μονγκρένο. Πιστεύω δε ότι η ίδια τον έβαλε να προσποιηθεί πως έφευγε για την Ιταλία, για ν' απομακρύνει έτσι κάποιον ύποπτο.

«Μα τί έκανε από τότε ως σήμερα η κυρία Μονγκρένο; Και πώς, έπειτα από τόσα χρόνια, ο Μπόλτον ξαναγύρισε στην πατρίδα του για να δει τα παιδιά του κι' αποκάλυψε τα περασμένα, που

θεώρησε μάλλον να τ' αφήσει θαμένα; Παρατήρησε ο Βάργκα.

«Δε μπορώ να σας απαντήσω σ' αυτό, γιατί, στα 15 χρόνια που βρίσκομαι στο Τουρίνο, δεν είχα ακούσει ποτέ να γίνεται λόγος για το Λουίτζι Μονγκρένο. Σε σας όμως θάνατο εύκολο να κάμετε μια έρευνα και ν' ανακαλύψετε την αλήθεια. Σας το εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά, για να θριαμβεύσει η αλήθεια και η δικαιοσύνη.

«Ο Όρεστης έμεινε μερικά λεπτά ακόμα με τον εισαγγελέα.

«Όταν έφυγε, ο Βάργκα του έσφιξε εγκάρδια το χέρι.

Κατεβαίνοντας τη σκάλα, ο Πιέτρα σκεπτότανε:

«Όλα πάνε καλά! Η κυρία Βούλφ με βοήθησε θαυμάσια. Το ανώνυμο γράμμα έφερε το αποτέλεσμα του... Μα δε θα μ' ενοιαζε καθόλου για όλους αυτούς τους ανθρώπους, αν δεν ζητούσαν να βεβηλώσουν ένα τάφο ιερο για μένα, να ταράξουν την ευτυχία και το μέλλον των παιδιών μου! Όλα γι' αυτά, και για τη μητέρα τους!»

Ξαναέδθηκε στ' αυτοκίνητο που τον είχε φέρει εκεί, κι' έδωσε διαταγή στο σωφέρ να γυρίσει στο σπίτι.

Δ'

«Η κυρία Βούλφ είχε στείλει το ανώνυμο εκείνο γράμμα που της είχε υπαγορεύσει ο Όρεστης Πιέτρα. Θόκανε το κάθε τι, για να συντρίψει την Εύα!

«Ο Πιέτρα είχε προσφέρει στο Βούλφ όποια οικονομική βοήθεια θα του χρειαζότανε για ν' ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του. Κι' ο διοικητής, δέχοντας ότι ο Πιέτρα δεινρευόταν να παντρευτεί την κόρη του με τον Άντολφο, είχε δεχθεί μ' ευγνωμοσύνη την προσφορά κι' είχε ταχθεί με το μέρος του.

Οι φίλοι κι' οι γνωστοί των Βούλφ απόρησαν γιατί η κόμηση Μπόλτον, αφού είχε δει τόσο θερμή υποδοχή στο σπίτι του διοικητή, είχε καταφέρει ύστερα ένα τέτοιο ήθικο ραπισμό στην οικογένειά του, με την ανακίνηση της ιστορίας εκείνης που την αφορούσε.

«Αλλά η Ροσάνα έδειξε όλη της την ικανότητα, σ' αυτή την περίπτωση. Δε φάνηκε να ενδιαφέρεται καθόλου για τη δημοσίευση εκείνη. Κι' έλεγε με ανέγνωρη περιφρόνηση σ' όσους της ζητούσαν λεπτομέρειες:

«Αδιαφορώ για όλ' αυτά... Ο κόμης Μπόλτον παρουσιάζει στον άντρα μου με συστατικά γράμματα— που ήταν ψεύτικα, φαίνεται— και ζητήσει πληροφορίες για το Ρικάρντο Ραβαλιάνο. Ο άντρας μου του απάντησε αυτό που ξέρουν όλοι: ότι ο Ρικάρντο Ραβαλιάνο άνηκε δυ σ τ υ χ ώ ς στην οικογένειά μας, ότι τον είχαμε αποκηρύξει για τη χειρίστη διαγωγή του κι' ότι, μετά το θάνατο του πατέρα μου, ξαναεμφανίστηκε για να πάρει το μεριδίό του απ' την κληρονομία, έχοντας μαζί του μια παλιονγυναικα που την παρουσίαζε για σύζυγό του. Φέθηκαν δε τόσο άπαίσιμα κι' οι δύο τους, ώστε αναγκασθήκαμε να τους πετάξουμε έξω απ' το σπίτι.

«Αυτή είναι η αληθινή ιστορία. Ο κόμης Μπόλτον δε ζήτησε άλλες εξηγήσεις, ούτε και είπε για ποιο λόγο, είχε κάνει τις ερωτήσεις του. Άλλαξε θέμα και δέχθηκε νάρθη, μαζί με τη γυναίκα του, σε μια γιορτή μας... Τώρα παρουσιάζεται και διακηρύσσει ότι η χήρα του Ρικάρντο Ραβαλιάνο είναι κόρη του κι' ότι βέλει να την ανεβάσει σ' ένα χρυσό βάθρο. Οι τίμιοι όμως άνθρωποι, σαν εμάς, δε θαμπώνονται απ' το χρυσάφι της! Και θα κλείσουν ασφαλώς, την πόρτα τους σ' αυτούς τους τυχοδιώκτες.

«Όλοι τι δικαιώναν. Μόνο ο κόμης Φόλκο, όταν βρέθηκε μονάχος μαζί της, τόλμησε να υπερασπίσει τη μνήμη του Ραβαλιάνο.

«Η Ροσάνα φρύαξε τότε: —Γιατί δε μου συνιστάς καλύτερα να δώσω στο γιοιό μου γυναίκα την ξεδιάντροπη εκείνη κοπέλλα που πρόσβαλε τη μητέρα του; φώναξε.

«Έλα τώρα, Ροσάνα, άσε τις υπερβολές... είπε ο Φόλκο. —Θάνατε! Μια λέξη ακόμα, και θα πιστέψω πως είσαι συνειδητός μ' αυτούς τους ανθρώπους και πως η κόμηση Μπόλτον, αυτή η τυχοδιώκτρια, στάλαξε μέσα στην καρδιά σου φαρμάκι για μένα!

Μα και με το γιοιό της η Ροσάνα είχε μια σκηνή, με κλάματα και λυγμούς.

—Δε μπορεί να σκέπτεσαι πια αυτή την πρόστυχη! του φώναξε. «Όχι, όχι, πρέπει να την ξεχάσεις, αν δε θέλεις να κάνεις δυστυ-

χισμένη τη μητέρα σου.

—Μα τί σου έκανε, η καυμένη; διαμαρτυρήθηκε ο νέος. Στο κάτω - κάτω, έχει απ' το αίμα μας στις φλέβες της.

—Απ' το αίμα μας;... ξέσπασε η Ροσάνα, έξω φρενών. «Όχι, ο Ρικάρντο δεν ήταν άδελφός μου. Τόλγε η μητέρα μου, πως τον είχε αλλάξει η παραμάννα... Πιστεύεις πως όρεγομαι τα εκατομμύριά τους; Γελιέσαι! Δε μάς χρειάζονται, δόξα τω Θεώ!

«Ο Άντολφο την κύτταζε, σατισμένος.

—Μα δε μούλεγε πως ο πατέρας μου βρισκόταν σε δύσκολη θέση; παρατήρησε.

—Είπα ψέμματα! φώναξε. Να ξέρεις όμως καλά πως, αν αύριο κατανοούσα οι φτωχότερη γυναίκα του κόσμου κι' έρχόταν αυτή να μου προσφέρει τα εκατομμύριά της, θα τα αρνιόμουν...

Και να ξέρεις ακόμα πως θα προτιμούσα να σε δω νεκρό, παρά παντρεμένο μ' αυτή την κοπέλλα!

«Ο Άντολφο, ταραγμένος, δεν τόλμησε ν' απαντήσει.

«Η Ροσάνα βρισκόταν ακόμα σε νευρική έξαψη απ' τα γεγονότα εκείνα που είχαν συμβεί, όταν έν' απόγευμα που είχε επισκέψει, ο υπηρέτης της ανάγγειλε:

«Η κόμηση Μπόλτον.

«Η Ροσάνα σηκώθηκε απότομα. Οι κυρίες που βρισκόταν εκεί, πίστεψαν πως θάβινε διαταγή να τη διώξουν. Γελαστήκαν όμως, η Ροσάνα ήξερε να συγκρατήσει.

«Ετσι και τώρα, κατάφερε να φανή ήρεμη.

«Όταν μπήκε η Εύα, όλα τα μάτια καρφώθηκαν πάνω της. Εκείνη δίστασε το σαλόνι, χαιρέτησε την οικοδέσποινα και της είπε:

«Η παρουσία μου σας εκπλήσσει, αγαπητή κυρία. Δεν είν' έτσι; Μα σας χρωστούσα μια επίσκεψη, για να σας ευχαριστήσω για την τόσο ευγενική φιλοξενία σας. Έπιωφελούμαι δε απ' την ευκαιρία, για να σας ζητήσω συγγνώμη γιατί, δίχως την άδειά μου, κοινολόγησαν οι άλλοι γεγονότα που βάθρα να μείνουν έτελώς μεταξύ μας.

«Η Ροσάνα της πρόσφερε καθίσμα και απάντησε, με ήσυχη φωνή:

—Δεν ξέρω για ποιά γεγονότα μιλάτε.

—Πώς! Δε διαβάσατε εκείνη την αφήγηση που δημοσίευσαν οι εφημερίδες, με τον τίτλο: «Μια ιστορία που μοιάζει με μυθιστόρημα»;

—Ναί, τη διάβασα, δήλωσε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο η Ροσάνα. Δεν ξέρω όμως κατά τι μπορεί να με αφορά... Τη νύχτα του χορού, μου μιλήσατε για ένα χαμένο αδελφό μου κι' εγώ σας απάντησα πως δεν έχω άλλον αδελφό απ' τον Πιέρο Ραβαλιάνο, που βρίσκεται τώρα για ανάρρωσι στη Νίκαια, μαζί με τη γυναίκα του.

—Κι' όμως ο θεός σας, ο Λουίτζι Μονγκρένο, αναγνώρισε το Ρικάρντο για ανιψιό του.

«Η Ροσάνα διατήρησε το ψυχρό κι' αγέρωχο ύφος της.

—Πραγματικά ο Ρικάρντο είχε το έπιθετό μας, είπε. Άλλ' οι γονείς μου θεοδιδόσανε πως τον είχε αλλάξει κατά λάθος η παραμάννα... Μας έδωσε πολλές στενοχωρίες και πόνους. Καλλίτερα λοιπόν να μη μιλάμε πια γι' αυτόν.

—Θα μου επιτρέψετε απεναντίας να σας μιλήσω ακόμα, τόνισε σταθερά η Εύα. Κι' αφού συνέβη να βρίσκονται εδώ οι κυρίες, θα αποσταθώ στη συνειδησί-

τους, ζητώντας τους να με βοηθήσουν σ' ένα έργο δικαιοσύνης.

«Η κόμηση φαινόταν τόσο ελκρινής, ώστε όλες οι κυρίες τάχθηκαν με το μέρος της. Κι' ενώ οι άλλες εκδηλώνανε με το ύφος και τις χειρονομίες τους την επιδοκιμασία τους, μια νέα φωνάξε ζωηρά:

—Μιλήστε, κυρία κόμηση, μιλήστε. Είμαστε πρόθυμες να σας ακούσουμε και να σας βοηθήσουμε.

«Η Εύα την ευχαρίστησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

«Η Ροσάνα χλωμίασε.

—Είμαι περιέργη να μάθω τι έχετε να μου πείτε το τόσο σπουδαίο, ώστε να χρειάζεστε μάρτυρες! πρόσφερε σαρκαστικά.

—Το επιθυμώ για σας, κυρία, όχι για μένα, απάντησε μαλακά η Εύα. Δε θέλω να διαψεύσω τη γνώμη των δικών σας ότι η παραμάννα σας είχε αλλάξει τον αδελφό σας, ούτε και τους χαρακτηρισμούς σας για την άπρητη συμπεριφορά του. Άλλ' όπως κι' αν έχουν τα πράγματα, έφερε νόμιμα το έπιθετό σας, επομένως δε μπορείτε ν' αποφύγετε την υποχρέωση να δοθήσετε τη νύφη σας στις έρευνές της.

Αυτή τη φορά, η Ροσάνα δε μπόρεσε να συγκρατηθεί και φώναξε:

—Ελπίζω να μην έχετε την άπειρη να δεχθώ στο σπίτι μου αυτή την τυχοδιώκτρια και την κόρη της, έστω κι' αν έχουν τώρα εκατομμύρια!

—Αυτή η τυχοδιώκτρια, όπως τη λέτε, κυρία, είναι μια τίμια γυναίκα και υποδειγματική μητέρα, είπε η Εύα με αποφασισ-

τικό τόνο. «Επί 15 χρόνια πάλεψε με την πιο μαύρη φτώχεια, χωρίς να παραβή ποτέ το καθήκον της, χωρίς να εγκαταλείψει την ελπίδα πως θα βρísκε ένα ίχνος του χαμένου συζύγου της!.. Πέστε μας έσεις, αγαπητές κυρίες, αν αξίζει η όχι κάθε σεβασμό αυτή η δυστυχισμένη, που, ενώ έμεινε μόνη στη ζωή, νέα ακόμα και με μια κόρη όμορφη σαν άγγελο, μπόρεσε να κρατήσει άθικτη την τιμιότητά της. Πόσο ανώτερη είναι από μερικές άλλες, πλούσιες, που, ενώ δεν τους έλειψε ποτέ τίποτα, λερώνουν την τιμή του άντρα τους και φέρνουν στο σπίτι του τα νόθα παιδιά τους!

«Η Ροσάνα έτρεψε.

—Ναί, υπάρχουν κάτι τέτοιες ξεδιάντροπες, που ατιμάζουν την κοινωνία μας, είπε μια κυρία. Κι' η κόμηση κάνει καλά να υπερασπίζεται τη γυναίκα του Ρικάρντο, που κρατήθηκε τίμια.

—Αυτό μπορώ να το αποδείξω, πρόσθεσε η Εύα. Η κυρία Βούλφ θάπρεπε να ξεχάσει για λίγο την προκατάληψή της έναντιόν της και να μην της αρνηθεί τη δοθεία της στις έρευνές της για τον άντρα της.

—Βέβαια, θα μπορούσε να το κάνει, αυτό, συμφώνησαν οι κυρίες.

«Η Ροσάνα συγκέντρωσε όλη την ενεργητικότητά της.

—Μα τί μπορώ να ξέρω εγώ για τον άνθρωπο αυτό, που χάθηκε με τόσο μυστηριώδη τρόπο; φώναξε, χλωμή από τη μανία της. Ν' αποταθίτε στην αστυνομία.

—Το έχουν επιχειρήσει άλλο-

τε, αλλά' ανόφελος, απάντησε η Εύα. Έσεις όμως, κυρία, που έχετε στενότερες σχέσεις από μένα με τον κύριο Πιέτρα, που είνε με μείνει χρόνια στο Λονδίνο, μπορείτε ίσως να πάρετε απ' αυτόν πληροφορίες που δε θα τις έδινε σε άλλους.

—Γελιέστε! Ο κύριος Πιέτρα δε μπορεί να ξέρει περισσότερα πράγματα από σας, που ζήσατε στο Λονδίνο και ασχολήθηκαν με την τύχη του Ρικάρντο Ραβαλιάνο πριν ακόμα ανακαλύψετε τη χήρα του! είπε η Ροσάνα μ' ένα χαμόγελο. Απορώ ακόμα πως θέλετε ν' ανακατέμεινε ξένους σε μια υπόθεσι που αφορά έσας μονάχα... Πάντως, εγώ δεν έννοω να έχω καμμία ναμίει. Μπορεί νάναι τιμιότατη η γυναίκα του Ρικάρντο, για μένα όμως είναι και θα μείνει πάντα μια ξένη.

Κι' άλλαξε θέμα, γυρίζοντας σε μια κυρία που καθόταν απ' το άλλο μέρος της.

«Η Εύα κατάλαβε και σηκώθηκε να φύγει.

—Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, είπε με αξιοπρέπεια, για την ανώφελη προσπάθειά μου να σας εμπνεύσω κάποια συμπάθεια για τη νύφη σας. Να είσαστε βέβαιη πως δε θα σας ένοχλησω ποτέ πια... Κι' όσο για το πατρικό σας επίθετο, δεν πρόκειται α-σφαλώς να το λερώση η Ρέντζα Ραβαλιάνο.

«Η κυρία Βούλφ κοκκίνισε.

«Α, πως θάθελε να εκδικηθεί αυτή τη γυναίκα, που την πρόσβαλε για δεύτερη φορά με τους υπαινιγμούς της, δίνοντας της να καταλάβει ότι ήξερε τη διαγωγή της! Μα πως είχε ανακαλύψει το μυστικό της; Είχε μιλήσει τάχα ο κόμης Φόλκο;

Κατάπιε τη λύσσα της, γιατί ένα σκάνδαλο θα μπορούσε να την καταστρέψει. Έμεινε με το κεφάλι ψηλά, μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο στα χείλη, γιατί ένιωθε όλα τα μάτια καρφωμένα πάνω σ' αυτήν και στην κόμηση.

«Η Εύα χαιρέτησε με ψυχρή ευγένεια την οικοδέσποινα και μ' ένα φιλοφρονητικό χαμόγελο τις άλλες κυρίες. Μόλις δγίκε, η Ροσάνα έσπασε:

—Αδιάντροπη τυχοδιώκτρια!... Την ανέχθηκα τόση ώρα από σεβασμό σε σας... Την υποκρίτρια! Αν υπάρχει κάποιος που μπορεί να ξέρει τι απόγινε ο Ρικάρντο Ραβαλιάνο, είναι αυτή η ίδια!

—Μα πως; Γιατί; ρώτησαν όλες με περιέργεια.

—Από ένα πρόσωπο καλά πληροφορημένο έμαθα πως ήταν άλλοτε φιλέντά του.

—Κι' έμεις που τη θαυμάζαμε!...

—Κάνατε άσχημα που δεν της δώσατε ένα αυστηρό μάθημα.

«Η συζήτηση συνεχίστηκε σ' αυτό τον τόνο.

«Η Βούλφ μπόρεσε να συγκρατηθεί, όποτε έφυγε κι' η τελευταία επισκέπτρια.

Μα και στο τραπέζι, το βράδυ, ήταν αναγκασμένη να κρυφίσει την συγκίνησή της απ' τον άντρα της και το γιοιό της! Πιστεύω πως είχε καταλάβει: Για να εμπιστευθεί ο Φόλκο το μυστικό των σχέσεών τους στην Εύα, σήμαινε πως την πρόδινε μαζί της! Η χίλια της άνοψε, φουερί...

Πέρασε όλη τη νύχτα άγρυπνη στριφογυρίζοντας μέσα στο μυαλό της χίλια τρελλά σχέδια εκδίκησης. Σηκώθηκε το πρωί από πολύ νωρίς και ντόθηκε, για να πιάσει δειν στην εκκλησία, στο προσέκεσε, η συνείδησι.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΜΕΓΑ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΣ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ 14.500 - ΠΙΝΑΚΕΣ ΕΓΧΡΩΜ. 1.100
ΕΙΚΟΝΕΣ 29.000
ΕΠΙ ΧΑΡΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΟΥΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ
ΕΙΣ
ΤΟΜΟΥΣ 12 ΤΟΜΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΜΟΝ

Είναι το μεγαλύτερον και τελειότερον πνευματικόν έργον εις περιεχόμενον και εμφάνισιν, συνταχθέν τη συνεργασία του ελληνικού διανοούμενου κόσμου.

(Πανεπιστημίων - Πολυτεχνείων - Ανώτεραι σχολαι - Πολιτικός και Οικονομικός κόσμος - Στρατός - Ναυτικός - Διοικήσεις - Κλήρος - Δημοσιογραφία - Λογοτεχνία).

Κατεβλήθη προσπάθεια η νέα έκδοσις να υπερβάλη και εις εμφάνισιν την πρώτην, η οποία είχαν αφήσει εποχήν. Όλαι αι πρόοδοι της έκδοτικής τέχνης, τιδενται εις εφαρμογήν, εκά να διατηρήση και επαυξήση το Λεξικόν την ανεγνωρισμένην ανωτερότητά του.

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΘΑ ΕΧΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗ ΕΝΤΟΣ 18 ΜΗΝΩΝ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΤΕΥΧΗ ΣΑΣ
από της 15ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ και, εις τας
επαρχίας από 23ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ εις
ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ε.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1 - ΤΗΛ. 626.183

ΕΙΣΤΕΝΟΙ

Η όμορφιά είναι δική σας... Διατηρήστε την με ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ

Zinnia

Πρωί και βράδυ καθαρίστε το πρόσωπο και το λαιμό σας με ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ZINNIA".

- * Ντεμακιγιάν δια λιπαρά δέρματα
- * Λοκτορόξ δια ξηρά δέρματα

διά να το διατηρήσετε φρέσκο - απαλό - λαμπερό.

Zinnia

ΓΑ ΚΑΛΑΥΝΤΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΜΟΝΙΑ ΔΕΡΜΑ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Ο ρινόκερος βόσκει άνυπόπτως. Οί κυνηγοί με τις ειδικές καραμπίνες στο χέρι είναι έτοιμοι να του ρίξουν το άνασθητικό βλήμα.

ΓΙΑ λόγους διατροφής και άμύνης, για λόγους πολιτισμού και προόδου, για λόγους άκόμη ικανοποίησης του άνθρωπίνου έγωϊσμού, από ένα περίπου εκατομμύριο χρόνια, δηλαδή από την εποχή της εμφάνισης των διαφόρων ειδών του ζωικού βασιλείου ως σήμερα, χρησιμοποιήθηκαν όλα

λουθούν ν' αλληλοσπαράσσονται μεταξύ τους. Άλλ' αυτός ο αλληλοσπαράγμος δεν είναι επικίνδυνος. Ο μεγάλος έχθρος των θηρίων υπήρξε πάντοτε ο άνθρωπος, που βάλθηκε να εξοντώσει τα θηρία, για να μεταβάλει τη ζούγκλα σε καλλιεργήσιμα χωράφια. Οί άριθμοί μιλάνε εύγλωττα γ'

σόνων). Το ίδιο έγινε και με πολλά άλλα ζώα. Και σήμερα άκόμη, στην περιοχή της Κέννα, εξοντώνονται κάθε χρόνο 5000 ελέφαντες.

ΤΑ ΑΝΑΣΘΗΤΙΚΑ ΒΛΗΜΑΤΑ

Άλλα πώς γίνεται ο έμπλουτισμός αυτών των πάρκων με και-

σαν κατόπιν σε λαΐλατα, που σώρρισε τα πάντα. Η καθόνησις, λοιπόν, κάνει κάτι άλλο. Άντί να κινητοποιήσει άρματα μάχης και μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις, στέλνει στα επίκαιρα σημεία μερικούς άστυνομικούς. Εφοδιασμένους με ειδικά όπλα.

Τη στιγμή, που το πλήθος ξεγίνεται για να συντρίψει τα πάντα, οι άστυνομικοί άρμίζουν το πυρ... Μερικά λεπτά άργότερα, ό επί κεφαλής των άστυνομικών παίρνει τον ύπονογό των Έσωτερικών στο τηλέφωνο και του αναφέρει: «2 νεκροί και 14 τραυματίες, κατατατηθέντες όλοι από το πλήθος. Ένας καρδιακός πέθανε, γιατί δε μπόρεσε ν' άνδξη στην άνασθησία. 3.000 κοιμισμένοι».

Οί σφαίρες των άστυνομικών, λοιπόν, δε σκότωσαν και δεν τραυμάτισαν κανένα: Όχι, εύτυχώς. Γιατί οι σφαίρες αυτές δεν ήταν τίποτ' άλλο από άνασθητικά βλήματα. Έτσι, τα ελάχιστα θύματα άφείλονται μόνο στο δημιουργηθέντα πανικό.

Η σκηνή, που περιγράφηκε δεν ξετυλίχτηκε πονηρά άκόμη. Έσως ξετυλιχτεί αύριο. Για τη στιγμή, τα άνασθητικά βλήματα χρησιμοποιούνται μόνο για την αχλασία θηρίων.

Τα παλιά μέσα — παγίδες, λάσσο, κλπ. — είναι πολύ βίαια

ΚΥΝΗΓΙΟΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

τά μέσα — πέτρινα τσεκούρια, βέλη, ρόπαλα, πυροβόλα όπλα, παγίδες, δηλητήρια — για να εξαφανισθεί από προσώπου της γης κάθε ίχνος θηρίου.

Κι αυτό έγινε σ' όλα τα γεωγραφικά πλάτη και μήκη. Ο άγων άπό στέφθηκε από άπόλυτη έπιτυχία. Ο άνθρωπος βγήκε νικητής. Τα θηρία εξαφανίστηκαν ή έγιναν σπανιότατα. Και τώρα διατρέχουμε την άντίθετη σάσι. Ο χθεσινός θριαμβευτής άγωνίζεται με όλα τα μέσα για να ξαναεμφανιστεί τις ζούγκλες και τα δάση με θηρία.

Έπάρχουν σήμερα σ' όλο τον κόσμο 400 τεχνικά και έλεγγόμενα «φωτιά» θηρίων. Μέσα σ' αυτά ζουν έλεύθερα λιοντάρια, πίθηκοι, καμηλοπαρδάλεις, ελέφαντες, έββροι, άντλόπεες, λεοπαρδάλεις, τίγρεις, πάνθηρες κλπ. Ο άνθρωπος τα παρακολουθεί με στοιχειώδη ενδιαφέρον. Τα μικρά αυτών των θηρίων μεγαλώνουν με το μπιμπισμό, στους πύθλους χορηγούνται παστίλλες εναντίον του κοινολογήματος, οι ίπποπόταμοι τρέφονται με σοκολάτες, σαν κακομαθημένα παιδιά, στους ρινόκερους, που είναι έξαιρετικά ευερέθιστοι, παροτρύνουν ήρεμιστικά...

Στο πάρκο Κοϊνέο, που είναι το παλαιότερο έλεύθερο θηριοτροφείο του κόσμου (ίδρύθηκε το 1898 στη Νότιο Άφρική και περιλαμβάνει έκταση 20.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων) και σε πολλά άλλα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων των νήσων Γαλαπάγκος και του Ίνδικου Όκεανού, όπου διεσώθησαν, σαν από θαύμα, μερικά είδη που εξαφανίστηκαν από τον ύπόλοιπο κόσμο, οι έπιστήμονες άγωνίζονται να προστατεύσουν και να πολλαπλασιάσουν τα θηρία, εναντίον των όποιων ο άνθρωπος διεξήγαγε επί γενεές γενεών έξοντωτικών άγώνων.

ΤΟ ΤΡΩΜΕΡΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ

Τα θηρία, φυσικά, σύμφωνα με τους νόμους της ζούγκλας, έξομο-

Το κυνήγι του ρινόκερου

αυτό. Άπό το 1860 ως το 1880, δηλαδή σε 20 μόνον χρόνια, έξοντώθηκαν από τον άνθρωπο στην Άφρική και την Άσία ένα εκατομμύριο ελέφαντες! Τα περισσότερα απ' αυτά τα παχύδερμα θυσίαστηκαν για τα δόντια τους, από τα όποια κατασκευάζονταν κοσμήματα, υπάλλες του μυλλιαρόδου, κομποτεχνήματα κλπ.

Στο Τέξας, έξ άλλου, κατά τον περασμένο αιώνα, έξοντώθηκαν μέσα σε μερικούς μήνες 50.000 βίσωνες! Οί κυνηγοί τους σκότωσαν, έκοβαν τη γλώσσα τους, που έθεωρείτο εκλεκτό έδεσμα, και άφηναν το σώμα τους να σατίσι. (Σήμερα υπάχονιν στην Άμερική μόνο μερικές εκατοντάδες βι-

νούργιο αίμα; Χρειάζονται, βέβαια, ζωντανά ζώα γι' αυτό το σκοπό. Έπρεπε, λοιπόν, να βρεθεί ένας τρόπος για να μπορέσει ο άνθρωπος να τα πιάσει ζωντανά. Κι αυτό έπετεύχθη με τα «κάπ-τσούρ».

Τί είναι, όμως, το «κάπ-τσούρ»; Άς φαντασθούμε, ότι μία κυθέριος έχει γι' άντιμετώπιση μία βίαιη λαϊκή εξέγερση. Άπειλούνται έκτροπα. Μπορεί, βέβαια, να κινητοποιήσει τις δυνάμεις της τάξεως και να καταπνίξει αυτή την εξέγερση μέσα στο αίμα. Άλλ' ή ιστορία όλων των λαών διδάσκει, ότι το αίμα έπτάει αίμα. Άσχημαντες εξέγέρσεις, που κατεπνίγησαν μέσα στο αίμα, μετεβλήθη-

ΤΟ "ΡΑΝΤΑΡ", ΕΝΟΣ ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Η άπίστευτη περιπέτεια του Ταρζάν

Οί Ιταλοί ζωοψυχολόγοι άγωνίζονται να έκφυλισούν ένα περίεργο αίνιγμα: Πώς ένα λυκόσκυλο έση χρόνιαν, ο Ταρζάν, κατάφερε να βρη το δρόμο για να παη από την Γεργέστη στην Τζένονα — δηλαδή, απ το άνατολικό στο δυτικό άκρο της Βορείου Ίταλίας — και ποιο δρομολόγιο άκολούθησε στην έκπληκτική του δδύσεσις.

Το άπεντικό του Ταρζάν, ο σωφέρ Τζοβάνι Τερέτσι, από την Τζένονα, είχε «καταφέρει» για δεκατέττε μέρες το λυκόσκυλο του στην Άργεντινικό ναυτικό Καρμέλος, πλο πολύ για να ναυτικό Καρμέλος. Το άργεντινικό φορτηγό, όπου ήταν ναυτής ο τελειοταίος, έφτασε στην Τεργέστη. Έκει ο Καρμέλος κατέθηκε, μαζί με τον Ταρζάν, για να κάνει τη βόλτα του στο λιμάνι. Έκει, όμως, του έτυχε μία εύκολη περιπέτεια και θεώρησε σκόπιμο, για όση ώρα θα βρισκόταν με την άραία του στο λιμάνι της, να δέσει το σκυλί σ' ένα στύλο έξω από το σπίτι.

Όταν έσυνάφηκε, ο Ταρζάν είχε γίνει άφαντος. Είχε κόψει με τα δόντια του το σκυλί.

Όλες οι έρευνες, που έκανε ο άπληπισμένος Καρμέλος, για να βρε-

νασθώ το σκυλί του φίλου του, βγήκαν μάταιες. Ο Ταρζάν είχε εξαφανισθεί σε άγνωστη κατεύθυνσι — και το μόνο πιά, που μπορούσε να κάνει ο Καρμέλος, ήταν να γράψει ένα γράμμα στο φίλο του και να του έκομολογήη, με συντριβή, την άπώλεια του λυκόσκυλου.

Μετανοιμένος πικρά για την άπορασί του να τον «βρεί» ο Τερέτσι έψωρε τον Ταρζάν για χαμένο, όταν, άρκετο καιρό άργότερα, άκουσε ένα γάργαρο γρατζουνισμα στην πόρτα του. Άνοιξε και είδε τότε έναν Ταρζάν, άγνώριστο και σκελετωμένο από την πείνα, να πέφτει άπάνω του και να του γλείφει, με λατρεία, τα χέρια!

Η έπιστροφή του Ταρζάν έγινε το γεγονός της ημέρας για τις έφημες γίδες της Τζένονα και οι σοφοί μελετητές της ψυχολογίας των σκύλων πήγαν να βρουν τον τετράποδο Ό. δούσα, για να τον βαμμάσουν από κοντά, και άποπειράθηκαν να έξιγίσουν πώς μπόρεσε να ξαναβρη την «θάλα του»!

— Λειτουργήσε ένα αινιγματικό Ενστικτό προστασολισμού, έπαιν, που θα μπορούσαμε να το όνομάσουμε: ραντάρ της άφοσίωσης!

Τραυματίζουν πολλές φορές τα ζώα και τα έξαγριώνουν. Έπρεπε, λοιπόν, να βρεθεί ένα μέσον, που να διευκολύνει την αχλασία τους και ν' άπομακρύνει τα δυσάρεστα επακόλουθα. Και μόνον ένα άνασθητικό φάρμακο θα μπορούσε να προσφέρει αυτή την υπηρεσία. Η έκλυση, έπειτα από πολλές δοκιμές, έπρεσε στη γολίνη. Οί δόσεις της καθορίσθηκαν με μεγάλη άκρίβεια, πράγμα που δεν ήταν καθόλου εύκολο. Άλλά με ποιο τρόπο θα διοχετεύονταν μέσα στο σώμα του θηρίου;

ΕΙΔΙΚΕΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΕΣ

Κανείς, φυσικά, δε θα τολμούσε να πλησιάσει ένα λιοντάρι, έναν ελέφαντα ή ένα ρινόκερο, για να του χάρει μία ένεσις γολίνης. Στην άρχη, δοκιμάσθηκαν βέλη, που είχαν στην άκρη τους σύριγγες με γολίνη. Άλλά τα άποτελέσματα ήταν πολύ μέτρια. Κάποιος σκέφτηκε τότε να κατασκευάσει ειδικά όπλα, που, αντί για σφαίρες, θα έξοφενδόνιζαν βλήματα με γολίνη. Κι έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατόρθωσε να παρουσιάσει δύο πρότυπα παρομοίον όπλα.

Το πρώτο είναι ένα πιστόλι, που

Τα «φυσείκια» αυτά περιέχουν σύριγγες με άνασθητικό φάρμακο. Μπροστά διακρίνεται ή βελόνα και στο πίσω μέρος ή φουντίτσα.

έξοφενδόνιζει 20 άνασθητικά βλήματα σε άπόσταση 12—15 μέτρων. Το δεύτερο είναι μία καραμπίνα, που οίονει 15 βλήματα από άπόσταση 35 μέτρων.

Τα δύο όπλα λειτουργούν με πιεσμένον αέρα και δεν διαφέρουν από τα συνηθισμένα αυτά του είδους. Η πρωτοτυπία βρίσκεται στα βλήματα. Τα βλήματα αυτά άποτελούνται από μία μεταλλική σύριγγα, που είναι εφοδιασμένη στο μπροστινό μέρος με μία χοιτοή βελόνα από χάλυβα και στο όπισθιο με μία φούντα, που χρησιμεύει για να κάνει σταθερή την τροχιά της. Αυτή ή φούντα έχει ζωηρό κόκκινο χρώμα, σε τρόπο, που ο κυνηγός να μπορέ, σε περίπτωση που άστογήσει, να ξαναβρη το βλήμα. Το άνασθητικό φάρμακο τοποθετείται μέσα στη σύριγγα και συγχρατείται στη θέση του από ένα έμβολο.

Ο μηχανισμός είναι ο εξής: Στο πίσω μέρος της σύριγγας, κάτω από τη φούντα, βρίσκεται ένας θαλαμίσκος με άνοσθακό ό-ξύ. Μόλις ή βελόνα γωθή στο σώμα του ζώου, ένας αυτόματος μηχανισμός σπρώχνει τη βαλβίδα, που βρίσκεται στο μπροστινό μέρος του θαλαμίσκου. Το άέριο ξεγίνεται τότε με όρηι και πιέσει το έμβολο. Έτσι, το φάρμακο διοχετεύεται από τη βελόνα μέσα στο

τά παράσιτα ζουν κατά χιλιάδες χιλιάδων ανάμεσα στις πτυχές του δερματός του. Και ο ρινόκερος είναι τελείως άνίσχυρος εναντί τους, γιατί ή χοιτή και ύποτιπώδης οδρά του δε μπορεί να τον έξυτηρήσει. Την προστασία του, όμως, έχουν αναλάβει διάφορα πουλιά, που ζουν μόνημα σχεδόν πάνω στο σώμα του και τρέφονται μ' αυτά τα παράσιτα.

Συμβαίνει, λοιπόν, το εξής: Μόλις τα πουλιά άντλησθούν την προσέγγισι του κυνηγού — κι όλοι έξορμε, ότι ή δειντάτη άκού τους τους έπιτρέπει να τον αντιλαμβάνονται από πολύ μακριά — πετάνε όλα μαζί, βγάζοντας τρομαγμένες κραυγές. Έτσι, ο ρινόκερος πληροφορείται, ότι τον άπειλεί κάποιος κίνδυνος.

Το ζώο αυτό δεν έχει μυαλό μέσα στο χοιτό κεφάλι του. Το λιοντάρι π. χ. όταν άντλησθί τον κίνδυνο, γίνεται προσεχτικό και παίρνει τα άνάλογα μέτρα, είτε για την άμυνα, είτε για την επίθεση. Με το ρινόκερο, όμως, δε συμβαίνει τίποτα τέτοιο. Δε σκέφτεται να φύγη, ούτε προσπαθεί να έξακριβώσει πώς είναι ο κίνδυνος, που τον άπειλεί. Όμοίως σαν τυφλός προς το μέρος, όπου μαντεύει, ότι βρίσκεται ο έχθρος.

Η έπίθεσι που έχει κατά το έφιαλτικό. Δε βλέπει κανείς τα πό-

Ο ρινόκερος έχει δεχθεί το άνασθητικό βλήμα και βρίσκεται σε νάρκη. Προτού μεταφερθή στο πάρκο, ένας από τους κυνηγούς τον σημαδεύει μ' έναν άριθμό στο λαιμό.

και μόνο γι' αυτά τα κέρατά τους. Τα μετέβαλλαν κατόπιν σε σκόνη, που την πουλούσαν πανάκριβα. Άλλά το κυριό επιθετικό όπλο του ρινόκερου είναι το κέρατο, που έχει πάνω από τα ρουθούνια του και που μοιάζει με πραγματικό έμβολο. Αυτό το κέρατο είναι χοιτό στη βάση του και μυτερό μπροστά. Το μήκος του χμιάνεται από 60 εκατοστά ως ένα μέτρο. Πολλές φορές, πλάι σ' αυτό βρίσκεται και δεύτερο, που είναι το ίδιο ίσχυρό, άλλ' άρκετά μικρότερο.

Ο ρινόκερος χμιάει με κατεβασμένο το κεφάλι και χώνει τα κέρατά του μέσα στο σώμα του θύματός του.

Μου έτυχε κάποτε να δω μία άνατοχιαστική σκηνή. Ένας ρινόκερος έχωσε τα κέρατά του μέσα στην πλάτη ενός ίθαγενούς, ενώ αυτός προσπαθούσε να φύγη και τον πέταξε καμιά δεκαπενταριά μέτρα πιο πέρα. Έπρεξε κατόπιν κι άόγισ να του δογώνη το σώμα με τα κέρατά του. Στο τέλος, τον πολιοποίησε με τα πόδια του και δεν ήσυχασε παρά μόνο αφού έξαφάνισε και το τελευταίο ίχνος αυτού του δυστυχήσένου.

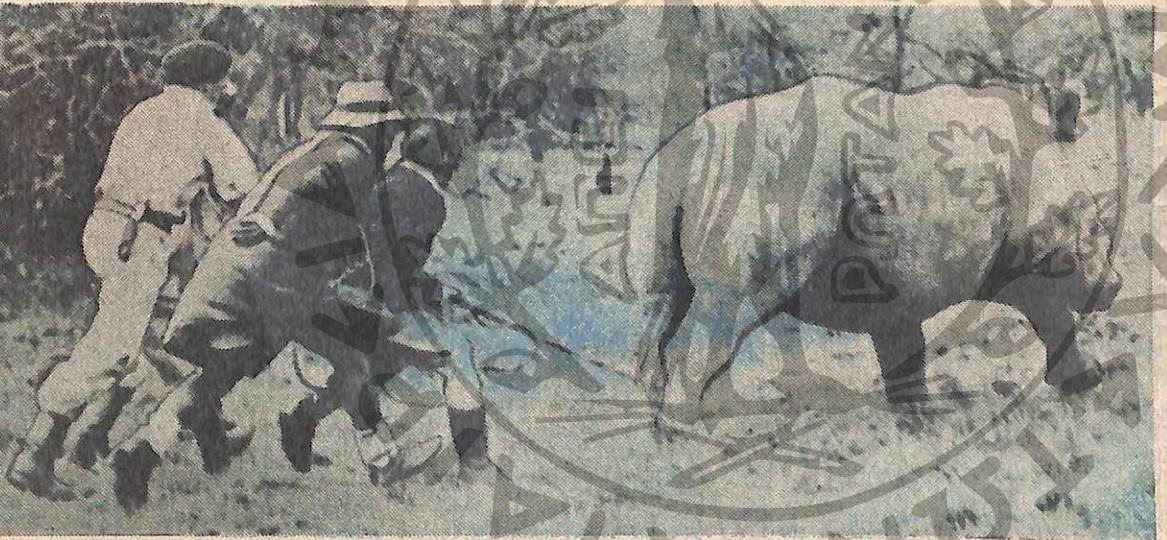
Πρέπει να σημειώσω, ότι ο ρινόκερος χμιάει και χωρίς να ένογληθ, είναι δε τόσο ή μανία του, που δε διατάζει να τα βάλει με την τίγρη ή τον πάνθηρα. Άλλοιόμοιο στα θηρία αυτά άν τύχη

να βρεθούν μπροστά στα κέρατά του. Ο μόνος τρόπος για να τον νικήσουν, είναι να πηδήσουν πάνω στη ράχη του και να χωσουν τα γαμψώνυχά τους μέσα στα μάτια του. Άλλά και πάλι διατρέχουν τον κίνδυνο να καταπληκωθούν από το τρεσάσιο αυτό ζώο — είναι το δεύτερο σε όγκο μετά τον ελέφαντα — που γέρνει άπότομα το κορμί του στα πλάγια και συντρίβει πάνω στο έδαφος την τίγρη ή τον πάνθηρα, που βρίσκεται στη ράχη του.

Ο κυνηγός, που θέλει να χτυπήσει το ρινόκερο με άνασθητικά βλήματα, πρέπει να πλησιάσει σ' άπόσταση 30 μέτρων κι' ο κίνδυνος είναι πολύ μεγάλος, γιατί το ζώο μπορεί να όρηι ή σφηνικά εναντίον του. Άπό τη στιγμή, όμως, που μερικές σύριγγες καρφωθούν στο σώμα του, τα πράγματα αλλάζουν άμέσως. Το δηλητήριο έπενεργεί κεραινοβόλα. Ο ρινόκερος τάλαντεύεται μερικές στιγμές κι' έπειτα σωσιάζεται κάτω. Οί κυνηγοί πηγαίνουν τότε κοντά και τον δένουν με χοιτό σχοινί από σώμα τα πόδια.

Τον άφίνουν κατόπιν, στο ληθαργικό ύπνο του κι' έπειτα από δυ ή τρεις ώρες, όταν άόγισ να σνέγεται, τον οδηγούν εκεί που θέλουν. Ο ρινόκερος δεν έχει ζυτνήσει τελείως και είναι τότε ήρεμος σαν άόνακι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνήγι ελέφαντος στο Καμερούν.

ΜΙΑ κομψή βίλλα, ανάμεσα σ' ένα μεγάλο κήπο, που τον στόλιζαν ωραιότατα λουλούδια της εποχής.

Μία βίλλα έξω από την 'Αθήνα, κοντά στην 'Εκάλη, με όλες τις ανέσεις.

Η έπαυλη αυτή ανήκει σ' ένα παλαιό οικογενειακό, που ζει τραγική ζωή από τις δουλειές του, εδώ και μερικά χρόνια, αφήνοντας το εργοστάσιό του στα παιδιά του.

Η βίλλα είναι φτωχισμένη γιοστασιακά και ένα τζάκι είναι άναυμένο στη μεγάλη σάλα.

— Κατινούλα! Κατινούλα! άκούστηκε για μία στιγμή μία άδουλη φωνή, γεμάτη γάδι.

— Τι θέλεις, Κωστάκη;

— Να σε δω, Κατινούλα!

Σε λίγο άκουστηκαν άπαλά γυναικεία βήματα και μία κομπόντιμένη γιούλα μπήκε μ' ένα χαμόγελο στο σαλόνι.

— Τι θέλεις, Κωστάκη; Ξαναρώτησε.

— Ένας γεροντάκος, που διάβαζε την έφημερίδα του, χωμένος σε μία μαλακή πολυθρόνα, πλάι στο τζάκι, έβριζε την έφημερίδα χαμω, έβγαλε τα γυαλιά του και, μ' ένα χαμόγελο, γύρισε το κεφάλι του προς τη γυναίκα του και της είπε:

— Έλα δω κοντά μου και κάθισε, Κατινούλα...

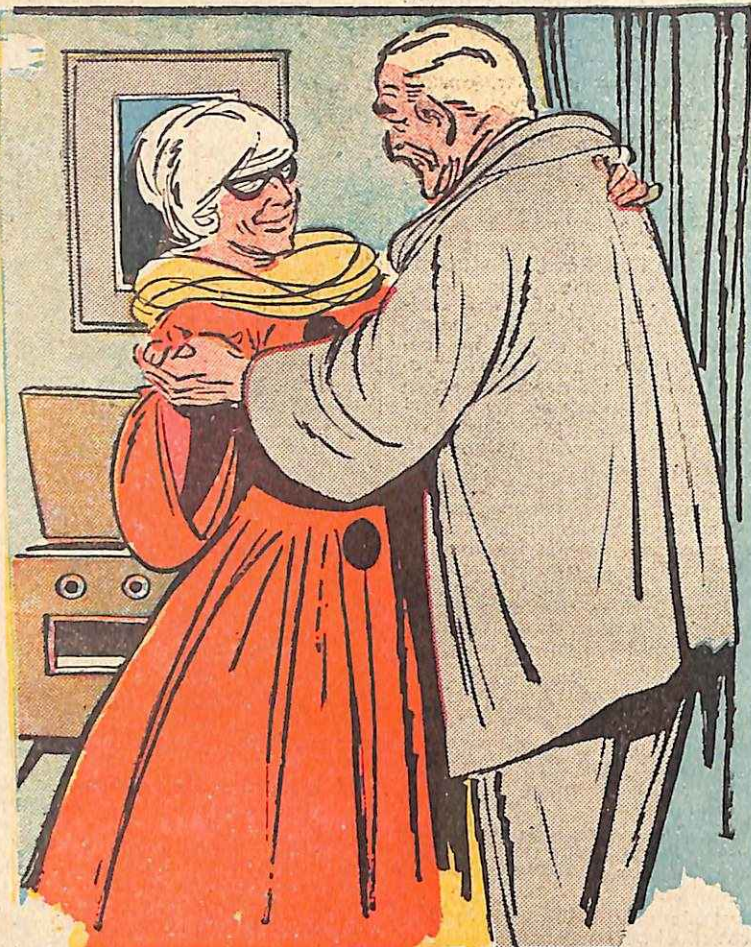
Της έδειξε ένα σκαμνί πλάι στο τζάκι κι εκείνη πήγε και κάθισε, άκουμπώντας τα χέρια της στα γόνατά του.

— Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε πάλι, άησυχ.

— Και βέβαια! Κάτι το τομμερό!

— Τι πράγμα;

— Ο γέρος άρχισε να γελάει κι έσκαψε, πιάνοντας με τα δύο του χέρια το γέρι της γυναίκας του:

"Άλλη μία 'Αποκρία νέμει μ' εὐτυχία τις καρδιές του Κωστάκη κι της Κατινούλας..."

ΕΥΤΥΧΙΟΜΕΝΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

— Ξέχασες, Κατινούλα, πως άνοιξε το Τοιώδιο; Ξέχασες πως έβγαλε 'Αποκρίες;

Η γοιά κούνησε το κεφάλι της, κτύπησε τον άντρα της στα μάτια κι' ένα δάκρυ κύλησε στο μαγουλό της.

— Τι με κωτάς, Κατινούλα; Θέλεις να πής πως γεράσαμε; Ποτέ!

— Ναί, Κωστάκη μου, δε γεράσαμε. Θα γλεντήσουμε κι' έφετος, όπως και πέρσι, όπως κάθε χρόνο...

— Αυτό ήθελα να μου πής, Κατινούλα! Δουπόν, άς μου φέρη η 'Ελεντίσα ένα χαιουήλι κι' εσύ φρόντισε για το τραπέζι. Να μη λείπει τίποτα, όπως πάντα...

Σε λίγο, άκούστηκε η φωνή της γοιάς από το διπλανό δωμάτιο να τηλεφωνάει, κι' ο γέρος έτοιψε τα χέρια του εύχαιοστημένος.

★

Ο Κωστάκης και η Κατινούλα δεν είχαν πάψει να φρονίζουν ακόμη έτσι, ο ένας τον άλλο, κι' άς είχαν ξεπεράσει τα έβδομηντα κι' οι δύο τους. Ήταν ένα άγαπημένο ζευγάρι. Ξεκίνησαν από πολύ φτωχοί, μα με την καρδιά γεμάτη από φλόγα και πείσμα για να πετύχουν στη ζωή.

Έκείνος παιδί ενός γεωργού κι' εκείνη κόρη μιας δασκάλας του χωριού, άγαπήθηκαν στα είκοσι χρόνια τους και έζησαν από τους γονείς τους να παντρευτούν.

Μά ούτε ο πατέρας του Κωστάκη, ούτε η μητέρα της Κατινούλας έδιναν τη συγκατάθεσή τους γι' αυτό το γάμο. Έκείνον τον χρειάζονταν ο πατέρας του για βοηθό στα λίγα χτήματα που είχαν, κι' εκείνη την ήθελε η μητέρα της για να τη σπουδάσει και να την κάνει δασκάλα.

Οι δύο νέοι είχαν τελειώσει το Γυμνάσιο, μα η άγάπη τους δεν τους άφηνε να σκεφθούν το μέλλον τους. Κύττααν το παρόν και είχαν άπογορευθεί, για μία στιγμή, από το πείσμα των γονέων τους.

Μά, ένα βράδυ — ήταν 'Απόκριες — το χωριό γιόρταζε κι' οι νέοι, ντυμένοι με ό,τι πρόχειρο βρήκαν, γυροφόραν από σπίτι σε σπίτι να ξαφνιάσουν τους νιοκοζήρηδες και να διασκεδάσουν, σπινώντας το χορό και τραγουδώντας.

Σε μία συντροφιά από νέους βοισκόταν κι' ο Κωστάκης και σε μία άλλη συντροφιά από κορίτσια βοήθησε κι' η Κατινούλα. Οι δύο παρέες τυχάρω άνταμώσαν σε κάποιο σπίτι κι' εκείνο το βράδυ οι δύο ερωτευμένοι ξεγέμισαν ξεπληθές από τις συντροφίες τους και βγήκαν στο σκοτεινό δρόμο.

— Πές μου, Κατινούλα, τί θα γίνει; Δεν βαστώ πιά. Θα φύγω...

— Κι' έμένα που θέλεις να μ' άφισες, Κωστάκη; Θάρθω μαζί σου!

— Κι' η μάνα σου;

— Αυτή τη στιγμή δε λογαριάζω τίποτα! Είσαι η άγάπη μου, και τίποτα δε θα μ' έμποδίση ναρθω μαζί σου!

Ήταν το ξάγανμα από το χορό, ήταν λιγάκι το κρασί, που τους κερνούσαν, ήταν που η άγάπη τους είχε φουντώσει ξαφνικά: Οι δύο νέοι πήραν τη μεγάλη άποφαση, μη λογαριάζοντας παρά μόνο τον έναν τους.

Κάτι οικονομίες είχε ο Κωστάκης, κάτι οικονομίες είχε και η Κατινούλα, έσμιξαν τα λεφτά τους και το ίδιο βράδυ, παίονοντας κι' από λίγα ρούχα στα χουρά από τα σάτια τους, ξεκίνησαν για το μεγάλο δρόμο, τα μεσάνυχτα.

Περπατούσαν ως το ξημέρωμα, ώσπου συνάντησαν ένα φορτηγό αυτοκίνητο. Έτσι έφθασαν στην 'Αθήνα, φτωχοί και άγνωστοι, πλούσιοι όμως από άγάπη και ένθουσιασμό.

Οι τρεις πρώτες μέρες ήταν δύσκολες, μα έπείμεναν να ζητούν δουλειά και βρήκαν σ' ένα εργοστάσιο πλεκτικής. Άρτη ήταν η άρχη. Από εκεί άρχισαν να μαθαίνουν κι' οι δύο την ίδια τέχνη. Μία άπομακρυσμένη καμαρούλα είχαν για σπίτι κι' άλλο δε πρόντιαν παρά να μετρούν κάθε Σάββατο πόσο αύξήθηκαν οι οικονομίες τους. Κι' όταν μάζευαν το ποσό, πρην χρειάζονταν, άγρόσαν την πρώτη πλεκτουρηγιά κι' έφταναν πιά για λογαριασμό τους πλεγματά και τα πουλούσαν στα μαγαζιά.

Η πρώτη μηχανή έφερε τη δεύτερη, την τρίτη, η δουλειά μεγάλωσε και, μέσα σε πέντε χρόνια, είχαν στήσει μία σωστή βιομηχανία με εργάτριες και μεγάλη κατανάλωση.

Και τότε παντρεύτηκαν. Καθυστερημένο έκαναν το γάμο τους,

μα ήταν πιά εὐτυχισμένοι, που έστρωσαν μία καλή δουλειά.

Όταν ήθελε το πρώτο τους άγούρι, είχαν είκοσι μηχανές κι' όταν ήθελε το δεύτερο, είχαν σαράντα. Κι' η δουλειά ποζοβε κι' έγινε εργοστάσιο. Ο Κωστάκης και η Κατινούλα είχαν γίνει πιά πλούσιοι και εὐτυχισμένοι κι' είχαν τρία άγούρια, και τα τρία παντρεμένα με πλούσιες και όμορφες κοπέλλες.

Η άγάπη τους, η έπιμονή κι' η ύπομονή τους, κέρδιζαν στο τέλος. Ξέχασαν τη φτώχεια τους και γέμισαν μόνο με γαρά την πονεμένη τους καρδιά, που ύπόφερε στην άρχη τόσες και τόσες άπογορευσεις...

★

...Αυτά συλλογιζόταν τώρα, πίνοντας το χαιουήλι του ο γεροντάκος κι' η ματιά του, που σπινδοβόλυνσε άκόμη από νεύατα, έκανε σχέδια για το καριναδάκι...

★

Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και ο Κωστάκης γύρισε άπότομα το κεφάλι, βλέποντας μία κολομπία.

— Μπιά! Μασκαράδες; Ποιά είσθε, παρακαλώ; ρώτησε μ' ένα χαμόγελο.

— Ζητώ κάποιον περρότο και δεν τον βρίσκω!...

Ο Κωστάκης σηκώθηκε και με γοργά βήματα πήγε κοντά της και την πήρε στην άγκαλιά του.

— Άγάπη μου, θέλησες να μου κάνης έμπληξη; Πούναί τα ρούχα μου; Περίμενε λιγάκι! Τώρα θάρθω ο περρότος σου!

Κι' έφυγε για να πάη να ντυθώ. Στο μεταξύ, η Κατινούλα, που είχε φορέσει το κοστούμι της κολομπίας και τη μικρή μεταξοτή μαύνη μάσκα της, πλησίασε στο πικ-άπ και διάλεξε τρεις δίσκους. Ήταν δυό βάλς και μία πόλκα, τρία άγαπημένα τραγούδια του παλιού καιρού.

Έβαλε τους δίσκους στο πικ-άπ και περίμενε.

Δεν άργησε ναρθή ο Κωστάκης, ντυμένος με το κοστούμι του περρότου.

Έκανε μία ύπόκληση κι' άρχισαν να χορεύουν σιγά, άπαλά κι' οι δύο τους, γιορτάζοντας γι' άλλη μία φορά τα παλιά όμορφα νεύατα τους.

Είχε τελειώσει κι' ο τρίτος δίσκος, όταν η 'Ελεντίσα, η ύπηρετήριά τους, μπήκε για ν' άναγκυελή:

— Το τραπέζι είναι έτοιμο!

Δίνοντας το μπράτσο στη γυναίκα του, ο Κωστάκης μπήκε μαζί της στην τραπέζα, που ήταν στολισμένη με πολλά λουλούδια και με άναμμένα όλα τα φώτα.

Κάθισαν ο ένας αντίκρου στον άλλο, στο μακρόστενο τραπέζι, κι' ο Κωστάκης, άνοίγοντας μία μπουκάλια σαμπάνια, γέμισε δυό ποτήρια.

— Στην άγάπη μας! πρόφερε με συγκίνηση.

— Στην άγάπη μας! Και του χορόν! άπάντησε εκείνη.

Δεν πρόφτασαν ν' άκουμπήσουν τα ποτήρια τους κι' άκουσαν το κονδοβί της πόρτας να χτυπάει και σε λίγο, όταν άνοιξε η 'Ελεντίσα, μπήκαν στην τραπέζα τα παιδιά τους με τις γυναίκες τους.

Σεοπαντίνες και κομφετι γέμισε το δωμάτιο. Η χαρά βασίλευσε σ' όλο το σπίτι. Το πικ-άπ έπαυσε μοντέρνα τραγούδια και τα ξενάγια χορεύαν εὐτυχισμένα.

Άλλη μία 'Αποκρία νέμει μ' εὐτυχία τις καρδιές του Κωστάκη και της Κατινούλας, που χορεύαν άγκαλιασμένοι άνάμεσα στα παιδιά τους, γεμάτοι από τ' άγέροστα νεύατα τους!...

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΙ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΑΤΤΗ την έβδομάδα άρχίζουν οι 'Απόκριες, δηλαδή, γλέντια, δεξιώσεις, μασκαρέματα. Ο κόσμος θέλει να προλάβη να διασκεδάσει, πρην μπούμε στη Σαρακοστή. Έτσι, είναι τώρα η κατάλληλη στιγμή για να συγκεντρώσωμε δλη μας την προσοχή στις τουαλέτες, που θα μās χρειαστούν. Πολλές από σάς θα θελήσουν να φορέσουν κάτι άποκριάτικο, άλλες θα προτιμήσουν μία βραδυνη τουαλέττα και άλλες θα περιοριστούν σ' ένα χτένισμα κάποιας εποχής.

Όσες θα διαλέξουν την τουαλέττα, άς έχουν υπ' όψη τους, ότι η μακρειά φούστα επάβλλεται γι' αυτή την περίοδο. Αυτή θα δώση την έπισημότητα, που άπαιτείται και αυτή θα κάνει τη σιλουέττα πιο κομψή και καθαρά γυναικεία.

Το σατέν, η μουσελίνα και η νταντέλλα θα κυριαρχήσουν στις βραδυνές αυτές τουαλέτες.

Ένα ωραιότατο μοντέλο παρουσιάζει μία μακρειά τουαλέττα από άνοιχτόχρωμο σατέν. Η φούστα της είναι άνετη, αλλά αυτό δεν την έμποδίζει να πέφτη μπροστά, εὐθύγραμμη, και πίσω να σχηματίση γκοντέ προς τα κάτω, σ' ένα είδος ούρας.

Το κορσάκι του φορέματος θα είναι εφαρμοστό στο σώμα, σχηματίζοντας μπυστιέ και μεγάλο ντεκολτέ, με γυνά τα μπράτσα. Άλλά ένα είδος έσάρπας φαρδιάς, πιασμένης στην πλάτη, είτε άφίνεται, ελεύθερη γά πέφτη πίσω, είτε τυλίγεται με χάρη στους ώμους.

Τόσο η έσάρπα, όσο και το κορσάκι γαρνίζονται με στοάς.

Ένα άλλο μοντέλο πάλι από σατέν, ακολουθεί τη γραμμή 'πρενεσά. Η φούστα, φυσικά, είναι άροχέτα έβαζε, με το φάρδος της, που άρχίζει από ψηλά και όσο κατεβαίνει, τόσο φαρδαίνει πιο πολύ. Τούναντιον, το κορσάκι σχηματίζει κορσέλε και έστερα συνεχίζεται σαν κοντό μπολερο, που σταυρώνει με το κλεισμό του έντελως στο πλάι.

Το ντεκολτέ της τουαλέττας είναι στρογγυλό και μεγάλο. Οι μπροτέλλες είναι φαρδιές και οιχτές στους ώμους. Στο πλαινό κλείσιμο του κορσάκι ένας φιόγκος σατελιέ στολίζει τον όμο.

Η ΧΑΡΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΕΛΙΝΑΣ

Άλλο ένδεδειγμένο ύλικό για τις μακρειές τουαλέτες είναι η άνάλαφρη μουσελίνα. Χρησιμοποιείται όμως τόσο άφθονη για κάθε τουαλέττα, ώστε το σύνολο προσλαμβάνει το βάρος που χρειάζεται για ένα όμορφο πέσιμο της γραμμής. Ένα μοντέλο από μουσελίνα, σε ζωοδό χρώμα, σχηματίζει ένα κορσάκι με όριόντια γραμμή στο άνοιγμα του ντεκολτέ και είναι δλο σουρωτό. Δυό πολύ στενές μπροτέλλες από την ίδια τη μουσελίνα συγκρατούν το κορσάκι στους ώμους.

Η δλότελα μακρειά φούστα ακολουθεί κι' αυτή το σουρωτό του κορσάκι, ενώ συγχρόνως μία κλός κόψη συντελεί ώστε η γραμμή προς τα κάτω να είναι έβαζε και δλη η φούστα να σχηματίζει άλλεπάλληλες πτυχές. Έπι πλέον, έχουμε στη μέση μία φαρδιά ντραπαριστή ζώνη, που καταλήγει σε φιόγκο μπροστά, παρουσιάζοντας την τουαλέττα κοντόταλλη.

Τουαλέττα ντε στυλ με 'στυρνόρ'.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΣΤΥΛ

Οι βραδυνές τουαλέτες, που αντιπροσωπεύουν μία ώριμη εποχή, θα φιγουράρουν ιδιαιτέρως αυτή την περίοδο για τις επίσημες συγκεντρώσεις. Με τις φούστες πάντοτε φαρδιάς, συγκεντρώνουν τότε μία ιδιαίτερη άνεση στα δύο πλάγια, δηλαδή στους γοφούς, όπου θυμίζουν αυτά που λέγαμε άλλοτε «πανιέ». Και άλλοτε πάλι το φάρδος αυτό συγκεντρώνεται προς τα πίσω, θυμίζοντας τις «τουρνύρες».

Είδαμε ένα ωραίο μοντέλο αυτού του τύπου στις συλλογές του Ντιόρ. Ήταν καμωμένο από ανοιχτόχρωμο σατέν με φούστα κορσελέ, που σχηματίζει μπροστά σαν ποδιά. Αποκοτόσε δλο και περισσότερο φάρδος, όσο προχωρούσε προς τα κάτω, ενώ πίσω το φάρδος άρχισε από ψηλά, σχηματίζοντας την «τουρνύρα», που αναφέραμε. Συνέχιζε δλο και φαρδαίνοντας, αλλά και μακραίνοντας. Έτσι η τουαλέτα ήταν μακρύτερη πίσω από μπροστά.

Το κορσάκι, που συμπλήρωνε τη φούστα, σχηματιζόταν ντραπαριστό, με το ντραπαρίσμα να πέφτει χαμηλά στους ώμους, έτσι που τους άφηνε κατά το ήμισυ γυμνούς. Η ένωση του κορσάκι και της φούστας είχε μία διαγώνια κλίση και τρία φιογκάκια, το ένα πάνω από το άλλο, συγκεντρώνονταν το ντραπαρίσμα του κορσάκι.

ΚΟΝΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Μη νομίζετε όμως πώς, αφού η μόδα ευνοεί τόσο τις μακριές τουαλέτες, θα λείψουν από τις συγκεντρώσεις τα λουσάτα κοντά φορέματα. Είναι πολλές οι γυναίκες, που δύσκολα αποφασίζουν να φορέσουν τα μακριά φορέματα. Έχουν συνηθίσει τόσο πολύ τα κοντά και η συνήθεια είναι κάτι που δύσκολα μπαίνει κατά μέρος.

Με τα κοντά, άλλωστε, αισθάνεται πιο νέα η γυναίκα και έχει και μεγαλύτερη άνεση. Αλλά, λοιπόν, ακριβώς σκέφθηκε η μόδα και λανσάρει επίσης κοντές τουαλέτες.

Τα ίδια υλικά χρησιμοποιούνται και γι' αυτές ακριβώς, όπως και για τις μακριές: Σατέν, βελούδα, δαντέλλες και φυσικά και μουσελίνα.

Είναι πολύ της μόδας η σταμπάτη μουσελίνα, θρυλείται δέ, ότι θα είναι και η βεντέτα της ανοιξιάτικης σεζόν.

Για την ώρα τη βλέπουμε σε χαριτωμένες άμυγιες τουαλέτες και συνδυάζει την απλότητα της γραμμής με τη φανταζι εμφάνισι του υφάσματος.

Ένα μοντέλο από σταμπάτη μουσελίνα σχηματίζει ένα άνετο κορσάκι με τάσι μακροτάλλη. Η φούστα είναι φαρδιά, με σούρες, που συγκεντρώνονται στο πολύ μπροστά. Η τουαλέτα αυτή έχει μικρό στρογγυλό ντεκολτέ, γυνά μπράτσα και συμπληρώνεται μ' ένα ριχτό πανώ, που πιάνει όλη την πλάτη και φθάνει ως το τέλος της κοντής φούστας. Η ζώνη, ελαφρώς ντραπαριστή, δένει στο ένα πλάι.

Η ΓΟΥΝΑ ΩΣ ΒΡΑΔΥΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Με κάθε βραδινή τουαλέτα χρειάζεται, φυσικά, και ένα επανωφόρι ανάλογο. Και, βέβαια, το πιο κατάλληλο είναι το γούνινο επανωφόρι.

Τα τωρινά γούνινα επανωφόρια, γίνονται πολύ σούπλ και φοριούνται πολύ εύκολα με τα ντεκολτέ φορέματα.

Συνηθίζονται πολύ τα βιζόν κι' αυτό γιατί παρουσιάζονται σε διάφορες αποχρώσεις του μπέζ, που, καθώς ξέρουμε, είναι ένα χρώμα, που κολακεύει πολύ. Η κατεργασία του βιζόν γίνεται σε λουρίδες και οι λουρίδες αυτές ενώνονται τότε οριζόντια και τότε καθέτα.

Όσο για τη γραμμή του επανωφοριού, ακολουθεί τότε την εδαξέ κόμη, με άφθονες πτυχές, και τότε την εθθύγραμμη, χωρίς όμως να παύει να είναι άνετο.

Τα μανίκια γίνονται πάντα φαρδύα, σε μακρός τρουά-κάρ, ή και έντελως μακριά.

Όλα γενικά τα γούνινα επανωφόρια, ιδίως τα βραδυνά, δεν κοιμούνται καθόλου, αλλά τα κρατάμε κλειστά με το χέρι. Αν όμως έχουν στρογγυλό γιακά, τότε μπορεί στο λαιμό να υπάρχει κομψωμα.

Αριστερά: Τουαλέτα «προενόα» με τον μπούστο σαν μπολερό. Δεξιά: Κοντάταλη τουαλέτα από μουσελίνα.

Αριστερά: Γούνινο επανωφόρι ριχτό με κάθετες ενώσεις. Δεξιά: Γούνινο επανωφόρι με οριζόντιες ενώσεις.

Η ΜΟΥΣΣΕΛΙΝΑ ΣΤΙΣ ΝΤΡΑΠΕ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Η μεγάλη μόδα των ντραπέ στις τουαλέτες εφαρμόζεται ιδίως στα βραδυνά φορέματα από μουσελίνα. Τις τουαλέτες αυτές θα τις δούμε ιδιαιτέρως σε απαλούς τόνους, όπως είναι οι διάφοροι τόνοι των παστέλ, χωρίς όμως ν' αποκλείονται και τα πιο έντονα χρώματα.

Ας εξετάσουμε μερικά μοντέλα, για να πάρουμε μερικές ιδέες στον άφορμ' τη χρησιμοποίησι της μουσελίνας.

Σε μία τουαλέτα π. χ. εθθύγραμμη, στον τύπο φουρώ, το επάνω μέρος του κορσάκι έχει ένα διαγώνιο ντεκολτέ. Έτσι, ο ένας ώμος είναι σκεπασμένος και ο άλλος είναι γυμνός, με τη διαγώνια γραμμή να περνά κάτω από τη μασχάλη. Ελαφρές πτυχές δίνουν άνεσι στο κορσάκι, συνεχίζοντας με ντραπαρίσμα στη μέση. Η γραμμή εξακολουθεί ως κάτω εθθύγραμμη, αλλά ένα πανώ πέφτει στο ένα πλάι ενωμένο στη μέση του φορέματος. Αυτό, με τις πλούσιες πτυχές του, δίνει πολύ αέρα στην εθθύγραμμη του φουρώ.

Ένα άλλο μοντέλο χρησιμοποιεί πιο έντονα τη μόδα των ντραπαριστών: Το κορσάκι, με ένα μεγάλο ντεκολτέ σε οριζόντια γραμμή, με στενές μπροτέλλες, σχηματίζεται δλο ντραπαριστό σε ελαφρά διαγώνιες πτυχές. Η μακριά φούστα είναι ένα διάμεσο μεταξύν εθθύγραμμου και εβαξέ και σχηματίζει σούρα κάτω από το κορσάκι, που κι' αυτό σχηματίζει πτυχές. Έχομε κι' εδώ ένα πανώ κλός τοποθετημένο πλάι-μπρός. Σεφεύγοντας από το κορσάκι, φθάνει ακόμη πιο κάτω από τη φούστα, με πλούσιες πτυχές.

Και ένα τρίτο μοντέλο θυμίζει τη γραμμή «Ντιρεκτουά». Έχει κοντόταλλο κορσάκι εφωμοστό, με ντεκολτέ διαγώνιο. Ο ένας ώμος είναι γυμνός, ενώ στον άλλο υπάρχει μόνο ένας φιόγκος. Η τουαλέτα συνεχίζεται εθθύγραμμη, με ελαφροιά σουρίτσα κάτω από το κορσάκι. Προς τα κάτω όμως και μάλιστα πίσω αποκτά φάρδος και είναι πιο μακριά.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΛΑΙΝΑΖ

Δεν άργει πολύ η εποχή, που θα μπορούμε, τις πρωινές ώρες, να βγαίνετε χωρίς επανωφόρι. Είναι, λοιπόν, ακριβώς η στιγμή, που θ' αρχίσουν να χρειάζονται τα μάλλινα φορέματα, σε διαφόρους τύπους.

Τα κάπως βαρύν μελαντζέ λαινάς θα είναι τα πιο κατάλληλα γι' αυτή την περίπτωσι. Δηλαδή, τα τούντ.

Τα φορέματα αυτά, που προορίζονται για το δρόμο, θα ακολουθούν πολύ απλή γραμμή και εθθύγραμμία, δεν αποκλείεται όμως και η εβαξέ φούστα.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι μικρό, στρογγυλό, κι' έχει το κλείσιμο στην πλάτη. Συχνά, θα βλέπουμε διαγώνιες ντεκούπ, που είναι τόσο της μόδας και κάποτε, ακόμη και η ίδια η ένωση φούστας και κορσάκι, θα σχηματίζει διαγώνια γραμμή. Ένα δημοφ' σκέρτσος είναι στη διαγώνια αυτή γραμμή ακριβώς γι' να μένει ένα άνοιγμα, με μία μικρή τσέπη στο βάθος, απ' όπου ένα μαντηλάκι άφνει για άκρη του να βγαίνει.

Τα τρουά-κάρ μανίκια θα συμπληρώνουν το φόρεμα και, γι' αυτή την εποχή, μακριά γάντια. Το ένα όμως αυτό βήμα προς την επόμενη εποχή δέ σημαίνει, ότι πρέπει να εγκαταλείψετε το γούνινο καπέλλο σας. Η μόδα θα τα επιβάλει επί αρκετό ακόμη καιρό.

Ιδιαίτερα αυτή τη στιγμή, συνηθίζονται πολύ ογκώδεις καλότες: τόκες ή ένα είδος, που θυμίζει μπερέ. Φοριούνται πολύ χωστά αυτά τα γούνινα καπέλλα και με ελαφρά κλσι προς τα πίσω.

Άλλοτε πάλι, είτε μ' ένα φόρεμα, είτε μ' ένα ταγιέρο, θα συνδυάζουμε το γούνινο καπέλλο με μία γούνινη εσάρπα ή γούνινο μπουά, ή ολόκληρο ζώο.

ΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

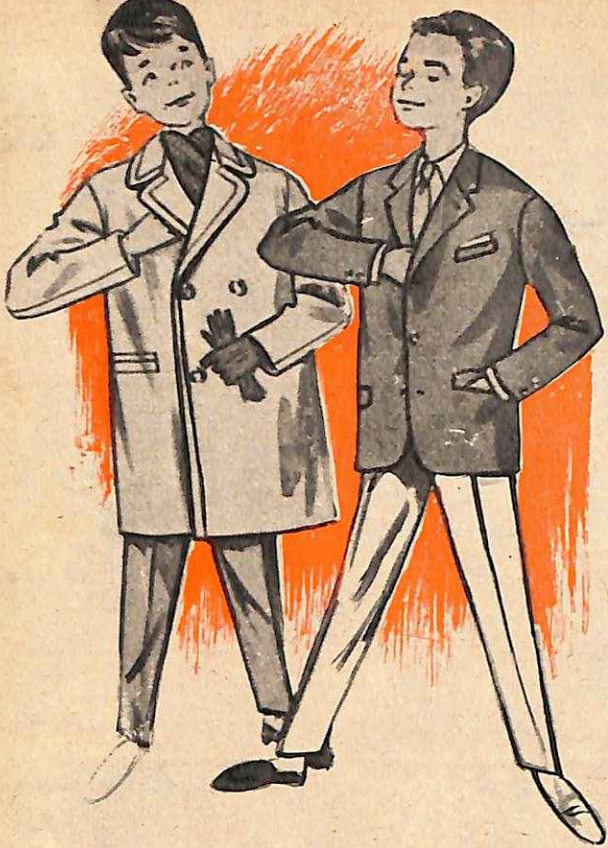
Ο συνδυασμός φούστας και βέστας για τις κοπελίτσες προσλαμβάνει συνήθως μία σπορτίβ εμφάνισι. Τη φούστα τη βλέπουμε πλισσέ-δωτη, με λεπτές πιέτες, στην ίδια όλες κατεύθυνσι. Η βέστα είναι ως επί το πλείστον ριχτή και αρκετά μακριά, με σταυρωτό κομψωμα. Το κλείσιμο γίνεται με δύο ζεύγη κομψωπά και το μπροστό άνοιγμα του λαιμού είναι αρκετά βαθύ.

Ένα γαλί περιβάλλει το γιακά, τα ρεβέρο και το άνοιγμα της βέστας σε δλο της το μήκος. Το ίδιο στόλισμα βλέπουμε και στις αρκετά μεγάλες εξωτερικές τσέπες, δύο χαμηλά και μία μικρότερη ψηλά, στο ένα μόνον πλάι. Οι δμοι είναι ριχτοί, με τα μανίκια κολλημένα χαμηλά. Κάτω από τη βέστα φοριέται ένα πουλόβερ, ή μία μπλούζα σεμιζιέ, αναλόγως του καιρού.

Τουαλέτα εθθύγραμμη με φαρδιά εσάρπα.

Άριστο: Άγορίστικο σπορτίφ επανωφόρι. Δεξιά: Άγορίστικο κοστούμι της εποχής.

ματα θα συνεχίσουν να γίνονται από λεπτά λαινά και πάντοτε τα σκατσέδικα θα είναι πολύ της μόδας και γενικώς κάθε είδος φανταζι λαινά. Πολύ κομψή θα είναι η κόμη με το τσιο μπουστάκι, το στοργγυλό άνοιγμα στο λαιμό, μ' ένα κατεβαστό γιακαδάκι. Τα μανίκια είναι τρουά-κάο και η φούστα πλισσέδωτη, ώστε να παρουσιάζει μία γραμμή έβραζε.

Πολύ της μόδας στα φορέματα είναι οι κουφωτές πιέτες, στενωτόρες επάνω και πιο φαρδιές κάτω. Έτσι, θα επιτυγχάνεται το φάρδος, που αφήνει ελεύθερες τις κινήσεις.

Στη μέση έχουμε μία ζώνη είτε από το ίδιο ύφασμα, είτε δερματίνη, σ' ένα από τα χρώματα του σκανταζι λαινά.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Η ριχτή γραμμή είναι πάντοτε αυτή που συνήθίζεται πιο πολύ για τις κοπελίτσες. Είναι άνετη, αλλά χωρίς να φτάνει την υπερβολή. Το κομψότητα είναι ευθύγραμμο, με τρία κομμάτια, οι τσέπες είναι εξωτερικές, με καπάκια, και για ύφασμα χρησιμοποιούμε μονόχρωμα και φανταζι λαινά έλαφρά.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Τα έπανωφόρια των μικρών αγοριών είναι ως επί το πλείστον σε κόμη σπορτίφ, ριχτή, με σταυρωτό κομψότητα, κλασσικό γιακά και οβέρο. Στελίζονται με γαζιά και τα μανίκια είναι κολλητά ή ραγχλά.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Τα έπανωφοράκια τους ακολουθούν μία γραμμή έβραζε, που εντείνεται με μία κουφώπια στην πλάτη. Κλείνουν ως τη ρίζα του λαιμού μ' ένα μικρό κατεβαστό γιακαδάκι, που γαρίζεται ενίοτε με βελούδο.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

1) Ριχτό κοριτσίστικο έπανωφόρι. 2) Φορεματάκι με σουρωτή φούστα. 3) Έβραζε παιδικό έπανωφόρι. 4) Ντε-πιές με σταυρωτή βέστα και πλισσέδωτη φουστίτσα.

Για τα «αγρία» δέρματα

Λευκός κηρός ..... 6 γραμ.
Λευκός φολαινός ..... 6 »
Θα τα λιώσετε μέσα σε εμπαιν-μπίρ και θα προσθέσετε:
Τριανταφυλλόβερο ..... 10 γραμ.
Βάλασμα του Τολού ..... 4 »
Με την πομμάδα αυτή θα περνάτε το πρόσωπό σας.

Κοκκινίλες του προσώπου

Τριανταφυλλόβερο ..... 30 γραμ.
Υδωρ σαφονοκέρασο ..... 30 »
Ανθόβερο ..... 30 »
Γλυκερίνη ..... 30 »
Βάμμα βενζόνης ..... 5 »

Έναντιον των έφηλιδων

Θα βάλετε μέσα σε 650 γραμμάρια διυλισμένο έλαιο:
Νερό ..... 80 γραμ.
Οινόπνευμα ..... 85 »
Χυμός λεμονιού ..... 135 »
Έσσανς λαβάντας ..... 25 »
« σεντρά ..... 6 »
« τριανταφυλλών ..... 0,25 »
Θα τα αφήσετε στον ήλιο επί τρεις ημέρες και κατόπιν θα τα φιλτράρετε. Με τη λουρίν αυτή θα βάζετε έπιθέματα στις έφηλιδες.

Έναντιον της άκμης

Θείο «πρεσιπιτέ» ..... 10 γραμ.
Ρεζορκίνη ..... 0,50 »
Οινόπνευμα ..... 90 »
Δενδρολίανθο ..... 20 »
Γλυκερίνη ..... 20 »
Θα περνάτε μ' αυτή τη λουρίν το πρόσωπό σας, αφού το καθαρίσετε με τριανταφυλλόβερο. Πριν από κάθε χρήση θα αναταράσσετε το μπουκάλι.

Για τα πρησμένα μάτια

Έλαιο θαζελίνης ..... 50 γραμ.
Θαζόλ άλουμίνιο ..... 5 »
Ταννίνη ..... 5 »
Μπεργκαμότο ..... 5 σταγ.
Θα κάνετε μ' αυτή τη λουρίν έλαφρά μασάζ κάθε βράδυ.

Για τα ξηρά δέρματα

Σαπούνι από άμύγδαλο ..... 12 γραμ.
Κρέμα από άγγούρια ..... 90 »
Υδωρ σαφονοκέρασο ..... 1 λίτρο
Για να κανονικά δέρματα θ' αντικαταστήσετε το υδωρ σαφονοκέρασο με τριανταφυλλόβερο. Αν το δέρμα σας είναι πολύ ξηρό και ευαίσθητο, θ' αντικαταστήσετε το υδωρ σαφονοκέρασο με γάλα από άμύγδαλο.

Τα στίγματα στα νύχια

Πίσσα ..... 10 γραμ.
Νέφτι ..... 10 »
Κοινό άλάτι ..... 6 »
Ξίδι ..... 8 »
Θεϊκό κά ..... 6 »
Θα τα λιώσετε σε πολύ χαμηλή φωτιά και θα σχηματίσετε μία ζύμη, που θα την βάζετε πάνω στο νύχι.

Αν πέφτουν τα μαλλιά σας

Έλαιόλαδο ..... 40 γραμ.
Βούτυρο κακάο ..... 75 γραμ.
Ταννίνη ..... 15 »
Κινίνη ..... 0,08 »
Αρωματικά έλαια ..... 15 »

Παρθενικό γάλα για ξηρά δέρματα
Γάλα από άμύγδαλο ..... 100 γραμ.
Νερό από άνθη πορτοκαλιάς ..... 100 »
Βορικό νάτριο μία κουταλιά καφέ.
Βάμμα βενζόνης ..... 8 γραμ.

Για το λαιμό

Η ακόλουθη λουρίν φρεσκάρει και έλαφρύνει ένα λαιμό που είναι μαραμένος:
Διυλισμένο νερό από πικραμύγδαλο 100 γραμ.
Οξυζενέ ..... 100 »
Γλυκερίνη ..... 75 »
Μπορείτε ακόμη να χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη κρέμα:

Θα χτυπήσετε έναν φρέσκο κροκό αυγών μαζί με μία κουταλιά άγνo έλαιόλαδο, προσθέτοντας σιγά-σιγά μία κουταλιά νερό από άνθη πορτοκαλιάς και 1 γραμμάριο στυπτηρίας, που θα το έχετε διαλύσει μέσα σε λίγο νερό.
Η κρέμα αυτή είναι για μία μόνον φορά. Θα την χρησιμοποιήσετε, λοιπόν, μόνο σ' έξαιρετικές περιπτώσεις. Θα κάμετε μ' αυτήν έλαφρές εντριβές επί 10 λεπτά και θα την εγάζετε κατόπιν με λίγο ανθόβερο.

Συγκλονιστικό άετυνομικό και κατασκοπευτικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕΙΜΖ ΤΖΕΙΖ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ΜΑΡΙΑΝ Ρίγκμπι έβγαλε το καπέλλο της, έφοριζε μία γοήγορη ματιά στον καθρέφτη του χώλου και μπήκε με ζωηρό βήμα στο γραφείο του Ντόν Μίτλεμ.

Το δωμάτιο ήταν φιλόξενο, έπιπλωμένο με βαθείες πολυθρόνες, λιπαντέρες, ανατολίτικα χαλιά κι ένα μεγάλο τραπέζι από άκαζού, πάνω στο όποιο βρισκονταν μία γραφομηχανή κι ένα ντικταφόν.

Ο Ντόν Μίτλεμ άνοιξε την άλληλογραφία του. Χαμογέλασε στη γραμματεια του.

Ήταν ένας ψηλός, γερός, μελαχροινός άντρας, με άθλητικό κομψό. Είχε ένα λεπτό μαύρο μουστακάκι κι ένα μικρό σημάδι, με σχήμα Ζ στο δεξί μάγουλο.

Ήταν Άμερικανός διπλωματικός, φιλάθλος και κομψός τύπος, πασίγνωστος στη διεθνή κοινωνία. Έπρόκειτο να φύγει σήμερα αεροπορικώς απ' το Λονδίνο, για να πάει να περάσει ένα μήνα στο μέγαρό του, στη Βενετία.

«Ήοθατε επιτέλους, είπε στη Μάριαν. Είσατε πολύ κομψή σήμερα! Κανονισμοί το φόρεμά σας!»

Το φορούσα και χτες και προχτές, έξηγήσε εκείνη με υπομονή.

Πήρε το υπόλοιπο ταχυδρομείο, για να συνεχίσει το άνοιμά του.

Το αεροπλάνο σας φεύγει το μεσημέρι, πρόσθεσε. Δεν σας μένουν παρά 2½ ώρες, κι έχετε ένα σωρό δουλειές να τελειώσετε.

Το έξεω, μικρή μου. Μου δέ-πε δεκά φορές ο Τσάρλν, απ' την ώρα που γύρισα απ' τον περίπατό μου με τ' άλογο. Μά δεν έξεω, γιατί άνησχείτε κι' οι δύο σας έτσι!

Δυσίμω ώρα άκαταστήσια στο Ναπολέοντα για να κατακτήσει μία χώρα.

Δεν είσατε Ναπολέον, έρεξε, απάντησε έξεω η Μάριαν. Έχετε καλά πως, κάθε φορά που φεύγετε για ταξίδι, συμβαίνει πάντα την τελευταία ώρα κάτι που σας καθυστερεί και σας κάνει ύστερα να τρελαστείτε για να προλάβετε. Απ' τη φορά είμαι άπορατισμένη να σας συνοδέψω ως το αεροδρόμιο, το λιγότερο δεκά λεπτά νο-ορίτερα!

Ο Ντόν άναστέναξε.

Ευτυχώς που θα πάω στη Βενετία, για να δω την ήσυχή μου! Το δυστύχημα όμως ένε πως πρό-πει να πάω μαζί μου τον Τσέρον.

Έδωσε διάφορες άδηγιες στην Μάριαν, για το διάστημα που θα έλειπε, και πήγε ύστερα να έτοιμασθή. Σ' ένα τέταρτο, έαναγύρισε στο γραφείο, φροδώντας ένα γκοίτσο ταξιδιωτικό κοστούμι. Τον ακολουθούσε κι' ο Τσέρον, ο έπι-στος ζωοκόπος του.

Αυτός ήταν ψηλός, εύσωμος, με ούς και άσπρη επιδεομίδα. Άνηκε στην παλιά σχολή των ύπηρετών, έφαινε τον άφεντικό του λίγο έ-κκενταίο, αλλά του έβανε άφροσι-μένος και τον συνόδευε με πολλή εύγαρήνια στα συχνά ταξίδια του.

Μπορείτε να δώσετε στο Τσέρον τα εισιτήρια και τα διαβ-τήρια, έλεε ο Ντόν στη γραμματ-εία του. Θα σέβη πούν από μέσα, για να φροντίσει για τις άποσπενές μας.

Έτσι, θα ξεοδώσω ζωρό.

Ένώ ο Τσέρον έπαινε τα δια-βατήρια και τα εισιτήρια, ο Ντόν κίτταξε βέω απ' το παράθυρο.

Μπα! Έγινε μία έπίσκεψη... έλεε.

Ένα ταξί είχε σταματήσει υπο-στά στο σπίτι και κατέβαινε απ' αυτό μία νέα γυναίκα. Ο Τσέρον κίτταξε, με έπιτερο μάτι.

Ομορφούλα, πιζάντικη, νοικο-... έλεε.

Ένα ταξί είχε σταματήσει υπο-στά στο σπίτι και κατέβαινε απ' αυτό μία νέα γυναίκα. Ο Τσέρον κίτταξε, με έπιτερο μάτι.

Ομορφούλα, πιζάντικη, νοικο-... έλεε.

ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ ΕΜ ΒΕΝΕΤΙΑ

Ο Ντόν έξωρεσε τα φρύδια του.

Τσέρον; Κάπου το έξεω, αυτό τ' όνομα... Και σεις, Μάριαν;

Έγώ καθόλου, απάντησε η Μάριαν άπορατιστικά. Μα τελειώ-σατε λοιπόν με το ταχυδρομείο σας! Νά, ήθελε κι' ο Χάρου με τ' αυτο-κίνητο.

Ο Ντόν κίτταξε απ' το παράθυ-ρο. Η μεγάλη μαύρη «Μπέντλεϊ» του έφτανε, με το σωφέρο του Χάρου Μπίσον στο βολάν.

Ω, ο Χάρου διάζεται πάντα, έλεε άδιάφορα.

Νά πω στην κ. Τσέρον πως είσατε άπασχολημένος, κύριε; ρώ-τησε ο Τσέρον μ' άγωνία.

Σταθήτε μία στιγμή... Γνώρι-σα κάποιον Τσέρον, στον πόλε-μο. Ήταν ένας σπουδαίος τύπος!..

Ίσως αυτή γάνω, η γυναίκα του. Η Μάριαν κι' ο Τσέρον άνταλ-λάζανε μία άνησχηματία.

Δεν το πιστεύω, έπενέδη δια-στικά η πρώτη. Τ' όνομα Τσέρον έίπε πολύ συνηθισμένο... Σίγουρα θάροχεται να σας πωλήση εισιτήρια για χαμιά φιλανθρωπική γιορτή.

Μα ο Ντόν μουμούριζε, άφηρη-μένα:

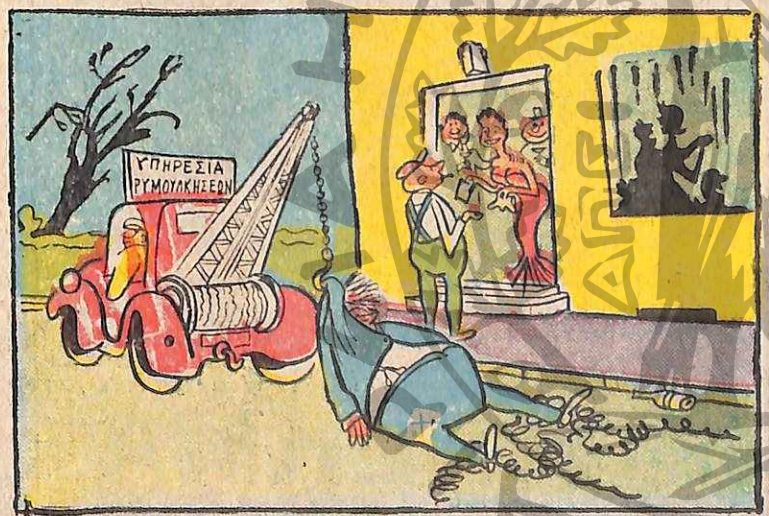
Τσέρον... Γιατί όχι... Προέ-πει να τη δεχθώ.

Διάσχισε γρήγορα το δωμάτιο, ά-νοιξε την πόρτα, και προχώρησε προς το σαλόνι, άφαινοντας άναγα-τισμένους κι' άπελπισμένους τον Τσέρον και τη Μάριαν.

Η Χίλντα Τσέρον σκεζόταν κοντά στο παράθυρο, όταν μπήκε ο Ντόν. Γύρισε γρήγορα, τον αντί-κρουσε, και μία έκφραση άνακουφί-σεως άφαινε στην κορσάσιμένη και ταραμένη φαισόνγνωμία της.

Σας ευχαριστώ που με δεχθή-κατε, κύριε Μίτλεμ, του έλεε. Μου είχα πη πως είσατε άπασχολη-μένος.

Δεν πειράζει, απάντησε ο Ντόν χαμογελώντας. Καθήστε, κυ-ρία. Είσατε η γυναίκα του Τσέρον Τσέρον;

Θα τον αφήσετε στην έξωπορτα της δόδου Τριφυλλίας 596 και θάρητε να πάρετε άλλον!

«Α, τον θιμώσατε λοιπόν; Έ-γώ έλεγα πως θα τον είχατε έξά-σει...»

Δεν έξεχνάτε εύκολα ένας τέ-τοιος άνθρωπος! Είμαι πολύ έγχα-ριστήμενος που έκανα τη γνωριμία σας. Ο Τσέρον έίνε άσος! Τον εί-δα μία φορά μονάχα, όταν τον πή-γα με τ' αεροπλάνο μου στη Ρώ-μη.

Όλοι εκείνοι που πηδούσανε τότε με το άλεξίπτωτο στο έγχορικό έδαφος, ήταν παλληκάρια, με καρ-διά. Κι' ο άντρας σας δεν άποτε-λούσε έξαιρέση.

Η έπισκέπτρια κάθησε.

Μου μιλάει συχνά για σας, πρόσθεσε με σγαυή σωνή. Λέει πως ήσατε ο καλύτερος πιλότος που γνώρισε ποτέ.

Είμαι πολύ έχαριστήμενος, που το μαθαίνω, απάντησε ο Ντόν, ένώ συγχρόνος άναρωτιόταν γιατί η νέα γυναίκα φαινόταν τόσο γλω-μιά και έαυτημένη. Μα τί σας συμβαίνει, κ. Τσέρον; Τίποτα δυσάρεστο;

Ναι... Έξεω πως δε θάρητε να σας ένογλήσω. Διάβασα διος χτες στην έφημερίδα πως θα φεύ-γατε για τη Βενετία. Κι' έρεπε νάρθω, να σας δω...

Η φωνή της πνίγηκε από ένα λυγμό. Γύρισε άλλου το πρόσωπό της κι έβγαλε στην τσάντα της για να δω ένα μαντήλι.

Κονράδιο λοιπόν! Της σύστη-σε ο Ντόν, λίγο παραξενεμένος. Θα κάνω ό,τι μπορώ για σας, να είσατε βέβαιη. Πέστε μου περι τί-νος προέχειται.

Η νέα γυναίκα σκούπισε τα μά-τια της και στράφηκε πάλι προς το μέρος του.

Ο Τσέρον έξαφανίστηκε, κύριε Μίτλεμ, του έξηγησε. Είχε πάει στη Βιέννη, έδω κι' ένα μήνα, κι' από τότε είμαι χωρίς είδησεις του. Έχει... έχει χαθή τελείως... κι' ά-νησχο το τομερά!

Είδοταίχαστε την άετυνομία; —Δε θέλουν να καταλάβω, απάντησε με μικρή ή νέα γυναίκα. Δε μπορώ να καταλάβω... Δείχνουν μία τέλεια άδιαφορία. Πήγα και στο 'Τπουργείο Έξωτερικών. Τα έ-δια κι' έκει... Θάλεγε κανείς πως δε δίνουν πενήτα για το τί συνέ-βη στο Τσέρον.

Έσφιξε τις γραβιές της και συνέχισε:

Και πολύ παρόξενο συμβαίνει έδω... Θέλησα να πάω κι' έγώ στη Βιέννη, για να μείω. Έδωσα το διαβατήριό μου για άνακωσι και δε μου το έπιστρέψανε. Φαίνεται πως γάθηκε. Κι' ύστερα, με έπιτη-ροούν! Με παρακολούθησαν μάλ-ιστα ως έδω.

Ο Ντόν, στενοχωρημένος έαυτι-κά, έλεε με το νού του πως η γλω-μιά και τρομαγμένη αυτή γυναίκα δε θάγε εν τάξει τα λογικά της. Έκείνη άποράτησε την έκφρασή του, που έγινε έαυτική έπιφλα-κτική, και κατάλαβε τί συνέβαινε μέσα στο μυαλό του.

Δεν είμαι τσελλή, κύριε Μί-τλεμ, έλεε ήσυχα, αλλά θα γίνω σί-γουρα, αν δε βρεθώ κάποιος να με βοηθήσει!

Άνοιξε την τσάντα της κι' έ-

δύο διαφορετικά χαρτιά και μια φωτογραφία.

—Κιτάχτε, σας παρακαλώ, αυτά εδώ, πρόσθεσε. Για να πετύχετε πως είμαι η γυναίκα του Τζών. 'Ο Ντόν έβριξε μια ματιά στο πιστοποιητικό του γάμου που του είχε δώσει, κι ύστερα στη φωτογραφία. 'Αναγνώρισε αμέσως τον Τζέγκχαρτ. Είχε φωτογραφηθεί μαζί με τη γυναίκα του, κρατώντας τον αγαλλιασμένη απ' τη μέση. 'Ηταν κοντός, με έντονη φυσιογνωσία, με σοβαρή κι επίσημη εμφάνιση.

'Ο Ντόν έδωσε πίσω τα χαρτιά στην επισκέπτρια και κίτταξε το ρολόι που δεικνύονταν πάνω στο τζάκι. 'Η ώρα ήταν 11 παρά 5. 'Επρεπε να είχε σιγή αεροδρόμιό το μεσημέρι.

Μα είχε πάρει πιά την απόφασή του: 'Η Χίλντα Τζέγκχαρτ τον ενδιέφερε πολύ περισσότερο απ' το ταξίδι του. Στο κάτω κάτω, θα υπήρχαν κι άλλα αεροπλάνα, τις επόμενες μέρες. Δε μπορούσε τώρα να δώσει αυτή την γυναίκα, χωρίς ν' ακούσει την ιστορία της.

—Τι σας κάνει να πιστεύετε πως μπορώ να σας φανώ χρήσιμος, κ. Τζέγκχαρτ; τη ρώτησε.

—Δεν ξέρω αν μπορώ να μάς βοηθήσετε... μα ο Τζών φαίνεται σίγουρος γι' αυτό, απάντησε ήρεμα εκείνη. Χτες έλαβα αυτό έδω.

Κι έβγαλε απ' την τσάντα της μια καρτ-ποστάλ με χτυπητά χρώματα.

'Ο Ντόν την πήρε, ζωγράφοντας τα φρύδια του. 'Ηταν μια φωτογραφία της Γέφυρας των Στεναγμών, στη Βενετία, από κείνες που αγοράζουν φουσιόμοι τουρίστες. 'Ο νέος τ'η γούρσε άνοιξε, εξέτασε την ταχυδρομική σφραγίδα κι είδε πως την είχαν ταχυδρομήσει πρό τοίον ημερών.

'Εγραφε πάνω την εξής διεύθυνση: «Κύριον 'Αλεχ Χούσαρντ, Γουεστμινστερ Ντράιβ 133, Γουεστ 'Αντον».

Το κείμενο ήταν σύντομο κι' ο γραφικός χαρακτήρας λεπτός και καθαρός.

«Πολύ καλός καφός έδω, 'Αδύνατον να φύγω, όπως πρόβλεπα. 'Πενθνύμστε με στον Ντόν Μίλεν. Σ. Ο. Σάβιλ».

'Ο Ντόν κίτταξε με άπορία τη νέα γυναίκα.

—Μα δεν προέρχεται απ' τον άντρα σας αυτή η κάρτα, παρατήρησε. Ούτε κι' είναι σταλμένη σε σας.

—Είπε το γραμμό του Τζών, το γνωρίζω καλά, απάντησε η Χίλντα με φωνή λίγο τοιμολιαστή. 'Ο 'Αλεχ Χούσαρντ είναι ο διευθυντής του εργοστασίου του. 'Αναγνώρισε το γραμμό χαρακτήρα του και μούφερε την κάρτα. Το επίθετο Σάβιλ ήταν το οικογενειακό της μητέρας του Τζών.

«Ξαναδιαβάστε την κάρτα, κύριε Μίλεν! Δε βλέπετε λοιπόν την κρυμμένη σημασία της; Οι άνθρωποι που περνούσαν άλλοτε τη Γέφυρα των Στεναγμών, ήταν κατά τη τη φωτογραφία... Κι' ύστερα, τα δυο ψηφία... Κι' ύστερα, το αρχικό του Σ. Ο., μαζί με το αρχικό του Σ. Ο., Σ. Ο., σχηματίζουν ένα «Σ. Ο. Σ.», δηλαδή, σημαίνουν λοιπόν: Κινδυνεύει και ζητάει τη βοήθειά σας!

'Ο Ντόν ανάπνευσε βαθιά. 'Ενώ κίτταξε την κάρτα, μια άνοιξη-χίλα πέφασε ξαφνικά απ' την πλάτη του. 'Ηταν μια περαστική και άκαθόριστη έντονη... η ίδια που ένοιωθε, τον καιρό του πολέμου, στην προσέγγιση κάποιου κινδύνου! Σηκώθηκε και είπε:

—Προμένετε με μια στιγμή, κ. Τζέγκχαρτ. Θά ξαναγνώρισα αμέσως, θέλω να μου τα διηγήσετε όλα, λεπτομερώς.

Βγήκε απ' το δωμάτιο, τη στιγμή που ο Τζέγκχαρτ κατέβαινε τη

σκάλα με την τελευταία βαλίτσα.

—Πάω στο αεροδρόμιο, κύριε, του είπε ο υπασπής κωινιάριος.

Το αεροπλάνο φεύγει σε μισή ώρα.

'Η Μάριαν παρουσιάστηκε στο κατώφλι του γραφείου.

—Ντόν, σας παρακαλώ... δοχιν-σε να λέν.

'Αλλ' ο Ντόν τη διέκρινε, κι' ένα τόσο ξερό, δείχνοντας τις βαλίτσες:

—Ξαναδιαβάστε τις άπάνω. Δε θα φύγουμε... Μάριαν, άκουστε τα εισιτήρια, σας παρακαλώ. Πέστε πως μούτυγε κάτι έπειγον. Ρωτήστε τους αν θα πάω στη θεία για αήσιο, την ίδια ώρα.

Και ξαναγύρισε στο σαλόνι, ενώ η Μάριαν σήκωνε τα χέρια της ψηλά κι' άπελπισια κι' ο Τζέγκχαρτ πετούσε χάμο με πείσμα τη βαλίτσα που κρατούσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

'Ο Ντόν κάθισε σε μια πολυθρόνα και χαμογέλασε ένθαρρυντικά στη Χίλντα Τζέγκχαρτ.

—'Εμπρός, μιλήστε μου τώρα για τον άντρα σας, της είπε. Μη διάσθεσε, έχουμε όλη την ώρα δική μας.

«Το μόνο που ξέρω γι' αυτόν, είναι πως έκανε σμπατόξ, στον πόλεμο. Την τελευταία φορά που τον είδα, ήταν όταν πήδνε απ' το αεροπλάνο μου, στο σκοτάδι, πάνω απ' τη Ρώμη, για να συναντήσει τους μαχητές της 'Αγιστάσεως, λίγο πριν απ' την κατάραση της 'Ιταλίας. Τι συνέβη ύστερα;

—Δεν ξέρω, παρά μόνον ότι τα κατάφερε τότε... Δε μιλάει ποτέ για τον έαυτό του και για τις περιπέτειές του στον πόλεμο... Μετά την άναρχη, έμεινε άλλον ένα χρόνο στην 'Ιταλία, κι' έπειτα γύρισε έδω. 'Ο πατέρας του είχε ένα μικρό εργοστάσιο βελονιών. 'Ο Τζών εργάστηκε σ' αυτό και, μετά το θάνατο του πατέρα του, τον διαδέχθηκε.

«Περνάει τρεις μήνες κάθε χρόνο ταξιδεύοντας σε διάφορα μέρη της Εδρωπης, για να επισκέπτεται τα σπουδαιότερα βελονογεία και να ενημερώνεται πάνω στις προόδους τους. Θά ήθελα πολύ να τον συνοδεύω, αλλ' αυτός κάνει πάντα μόνο τον τις περιόδους του.

«Την πρώτη Αύγουστου, έφυγε για τη Βενετία. 'Εχουν περάσει από τότε σχεδόν πέντε βδομάδες. Πήρα ένα γράμμα του, στις 6 του μηνός που μούλεγε πως είχε φτάσει καλά και πως είχε μείνει στο συνηθισμένο ξενοδοχείο του. Κι' από τότε, τίποτα πιά!

—Μήπως σας έδινε να καταλάβετε, στο γράμμα του, πως του τύχανε άναποδιές;

'Η Χίλντα κούνησε άρηνητικά το κεφάλι της.

—'Οχι, 'Απ' αυτά που μούγραφε, φαίνονταν ευχαριστημένος απ' τη δουλειά του. 'Ελεγε πως λογάριαι να μείνη ένα μήνα στη Βιέννη, πούν φύγη για το Παρίσι. Την επόμενη βδομάδα, δεν πήρα άλλο γράμμα του. 'Απόρησα, αλλά δεν άνησυχισα. Σκέφθηκα πως θα είχε πολλή δουλειά.

«Το δεύτερο γράμμα που του έστειλα, μου επιστράφηκε, με τη σημείωση: 'Ανεχώρησε χωρίς να άφισε διεύθυνση. Τότε πιά άρχισα ν' άνησυχώ. 'Εγραφα στο Παρίσι, στο ξενοδοχείο που μένει πάντα, αλλά μου επιστράφηκε κι' αυτό το γράμμα μου. Τηλεφώνησα στο ξενοδοχείο. Μου είπαν πως δεν τον περιμένανε και πως δεν είχε κλείσει δωμάτιο.

«Αυτή τη φορά, ξετρολλάθηκα άληθινά. 'Αποφάσισα να πάω με τ' αεροπλάνο στη Βιέννη, για να έ-ξασκριώσω τι του συμβαίνει. Είχα πολλήν καρδιά να ταξιδέψω στο έ-ξωτερικό, και το διαβατήριό μου δεν ίσχυε πιά. Τύστειλα λοιπόν στην άρμοδια ύπηρεσία για άνανέ-ωσι.

«'Επειτα από μερικές μέρες, βλέποντας πως δεν είχα πάρει καμιά είδοποίηση, το ζήτησα τηλεφωνικά. Μου απάντησαν πως είχε χαθεί... Δεν ήξερα πιά τι να κάνω! Καταλαβαίνετε, κύριε Μίλεν, ο Τζών κι' εγώ αγαπούσαμε πολύ, και μου έγραφε πάντα, όταν ήταν σε ταξίδι... 'Αρχισα να φοβάμαι κανένα δυστύχημα κι' άποτάθηκα στην άστυνομία.

«Στην τοπιχή άστυνομία ή στη Σκότλαντ Γκάρντ; ρώτησε ο Ντόν.

«Στη συνηθισμένη άστυνομία... 'Ο Τζών είχε μέλος της λέσχης κριζέτ του Χάμπτον και παίζει συχνά με τον άστυνόμο. Είναι μάλιστα πολύ φίλοι, οι δυο τους. 'Ο άστυνόμος με ξέρει και μένα. Μου υποσχέθηκε να κάνει άμέσως μια έρευνα. Φάνηκε πολύ πεπεισμένος και προθυμός.

«Φεύγοντας από κει, ένοιωθα μάλλον καθισγησμένο τον έαυτό μου. 'Ημουν βέβαιος πως ο άστυνόμος θα ένεγογύσει... Μα αυτός δεν έκαμε τίποτα! 'Αφού περίμενα δυο μέρες, χωρίς να πάρω καμιά είδοση, πήγα πάλι να δω τι συνέβαινε. 'Ο άρχιφύλακας της ύπηρεσίας μου είπε πως ο άστυνόμος έλειπε.

«Τώρα η άτιμολοφαιρα είχε άλλαξει τελείως. 'Όταν είχα πρωτοπάει στην άστυνομία, όλοι ήταν περαιοιτικοί μαζί μου. Αυτή τη φορά, όμως, μου φέρονταν σαν να μουν ξένη. 'Ο άρχιφύλακας μου μίλησε σχεδόν βάρυνσα. Μου είπε πως δεν είχαν καμιά πληροφορία για μένα και πως θα με είδοποιούσαν όταν θα είχαν.

'Ο Ντόν έδωσε το ταίγάρο του και χάζιθε το πηρογόνι του.

—Πότε έγινε, αυτό; ρώτησε.

—'Εδω και τέσσερες μέρες. Τηλεφώνησα τ' άλλο πρωί στον άστυνόμο, αλλά δε μπόρεσα να του μιλήσω. 'Ο άρχιφύλακας μου είπε πως δεν υπήρχε λόγος να τους άνοχλώ και πως έπρεπε να περιμένω να με είδοποιήσουν. 'Ηταν φοιχτό!

«Άγκωσε τα χείλη της και κίτταξε άλλοι. 'Επειτα από ένα λεπτό, συνέχισε, με πινυμένη φωνή:

—Κατάλαβα πιά πως ήταν άποφασισμένοι να μιν κωνηθύνε καθόλου. Και πήγα τότε στη Σκότλαντ Γκάρντ.

—Δεν έχετε κανένα συγγενή ή φίλο, για να σας βοηθήσει στις ένεργειές σας; ρώτησε ο Ντόν.

—Θά μπορούσα ν' άποταθώ σε διάφορα φίλα πρόσωπα. 'Αλλά σκέφθηκα πως η ύπόθεσι αυτή δεν άφορούσε άλλον της Ειδικής 'Υπηρεσίας της Σκότλαντ Γκάρντ. Μου φέρονταν πολύ εύγενικά, αλλά και πολύ τυπικά. Μου είπε πως είχε λάβει γνώσι για την ύπόθεσι και πως έκανε μια έρευνα.

«Είχε κάτι... κάτι το έθνοικό, όχι τόσο στα λόγια του, όσο στον τόπο που με κίτταξε. Τον ρώτησα ξεκάθαρα μήπως ο Τζών είχε κανένα μπλέξιμο με τις άσες. 'Αλλά μου φάνηκε πως μιλούσα σ' ένα να τοίχο! Μου είπε πως δεν είχε να μου δώσει καμιά πληροφορία και πως θα με είδοποιούσε όταν θα είχε. Κατάλαβα πως αυτό δε θα συνέβαινε ποτέ...

«'Ολοένα πιο άνησυχη, πήγα στο 'Υπουργείο 'Εσωτερικών. Στην άρχη, δε θέλησαν να με δεχθύνε. 'Αλλ' επέμεινα. Με δέχθηκε τότε κάποιος νέος γραμματέας, κλεισμένος κι' αυτός στον έαυτό του, και μου δήλωσε πως η έπιδέσι μου άφορούσε την άστυνομία, κι' όχι το 'Υπουργείο.

«'Ημουν άπελπισμένη. 'Εκανα μια σιγή. Φοβόμια πως θα πήγαινα να διηγηθώ όλη την ιστορία στις έφημερίδες.

Μπαρό! φώναξε ο Ντόν, ένθουσιασμένος με το θάρρος της νέας αυτής γυναίκας που ήξερε να

νική τον πανικό της. Και τί σας άπάντησαν τότε;

—Είχα την έντύπωσι πως έσκα-σε μια βούβα! 'Ο γραμματέας πήγε άμέσως να συνενοηθώ με κάποιον, κι' ύστερα από άρκετη ώρα με είσάγανε στο γραφείο του σέρ Ρόμπερτ Γκράχαμ. Μίλησα πούτα με τον ιδιαίτερο γραμματέα του. Μου φέρονταν έθνοικά κι' αυτός. Μου είπε πως δε μπόρουσε να μ' έμπεριδίη κανείς να πάω στις έφημερίδες, αλλ' ότι, αν έκανα ένα τέτοιο πράγμα, θα το μετάνιωνα πικρά.

«Με φοβόμια σχεδόν. Μου δήλωσε πως κάθε δορύβος γύρω απ' την έξασφάνη του Τζών, θα έκανε κακό σ' αυτόν τον ίδιο. Μου σύστησε να γυρίσω στο σπίτι μου και να περιμένω. Μου είπε πως θάταν έπιπιδνο να συνεχίσω την έρευνά μου και πως έπρεπε να κάνω ύπομνη. 'Ημουν τόσο τρομαγμένη, ώστε έπηρεάσθηκα απ' τα λόγια του.

«Φεύγοντας από κει, γύρισα πολλή ώρα στους δορύβους, χωρίς να ξέρω τι να κάνω. Τότε άκριβώς κατάλαβα πως με παρακολούθουν. Πήρα ένα ταξί, για να πάω στο Κένονγκτον. 'Ενα μάδο ατύχημα με πήρε από πίσω. Κράτησα τον άριθμό του.

'Η νέα γυναίκα έδγαλε απ' την τσάντα της ένα χαρτί και τύδωσε στον Ντόν.

—Αυτός είναι, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν μπορώ να σας χρησιμέ-ψη.

—Θά δούμε... είπε ο Ντόν, δάζοντας το χαρτί στην τσέπη του. Τι έγινε ύστερα;

—Κατέβηκα από το ταξί σ' ένα σταθμό του μετρό και γύρισα σπίτι μου. 'Η παρακολούθησι συνεχίστηκε, σ' όλη τη διαδρομή. Είδα μάλιστα αυτόν που με είχε πάρει από πίσω. Φαίνονταν άστυνομικός με πολιτικά... μα δεν είμαι σίγουρη!

«Λίγο άργότερα, μ' έπισκέφθηκε ο κ. Χούσαρντ, ο διευθυντής του εργοστασίου του Τζών. Μούφερε αυτή την καρτ-ποστάλ... Δεν καταλάβαινα τι σημαίνει, κι' εγώ δεν τον κατατοπίσα. Δεν είχα από κείνους τους άνθρώπους, που μπορείς να τους έμπιστευθής. Είναι ένας άριστος διευθυντής, και τίποτα παραπάνω. Του είπα πως ο Τζών τούκανε μια φάρα. Δεν τη βρήκε καθόλου άστεία... και είχε δίκιο!

«Με ρώτησε αν είχα είδοήσει απ' τον Τζών. Του άπάντησα πως περίμενα γράμμα του την άλλη μέρα. Είμαι όμως βέβαιη πως δε με πιστεύει.

«Τότερα, χτες το βράδυ, διάβασα στην έφημερίδα πως θα φεύγατε για τη Βενετία. Σκέφθηκα, τότε, πως θά μπορούσατε ίσως να ρωτήσετε εκεί, να μάθετε... Ξέρω πως είναι πολύ αυτό που σας ζητώ... μα κι' ο Τζών γνώριε τη δική σας βοήθεια! Πρέπει να μάθω τι του συνέβη!

«'Εσπείξε πάλι της γιοιθιές της, προσπαθώντας να καταπιά το δάκρυά της.

—Πρέπει να μάθω, κύριε Μίλεν! τόνισε.

—Μα ναί, βέβαια, άπάντησε ήρεμα ο Ντόν. Μην άνησυχήτε, θα κάνω μια έρευνα... Για ν' άρχίσουμε, θά σας ρωτήσω κάτι: Μπορείτε σεας να δώσετε καμιά έξηγησι στην έξασφάνησι του σιζύγου σας;

'Η Χίλντα τον κίτταξε, κατά-πληκτη.

—'Οχι, βέβαια, άπάντησε.

—Δεν κανετε καμιά ύπόθεσι;

—'Οχι.

—Με συγχωρείτε... Είσατε σίγουρη πως δεν έφυγε ο άντρας σας μαζί με άλλη γυναίκα;

Τον κίτταξε με τα γόλφα και κουρασμένα μάτια της.

—Είμαι σίγουρη, δήλωσε. Δεν είναι τέτοιος τύπος, ο Τζών. Ζούμε ο ένας για τον άλλο, και θάμιασε έντελώς άνικανοι να παίξουμε κωμωδία!

«'Οραία, είπε ο Ντόν άνάβοντας άλλο ταίγάρο. 'Εχετε λόγο να πιστεύετε πως ο άντρας σας εογά-ζεται πάντα για την ύπηρεσία κα-τασχολείας; Για να έκφρασθώ σα-φέστερα, πιστεύετε πως μπορεί να του άναθέσανε καμιά μυστική άποστολή, καπου στην Εδωάτη;

—Δεν ξέρω. 'Αρχίζω να το ύποπτεύωμαι κι' εγώ... Δε θέλησε ποτέ να τον συνοδέψω στα ταξεί-δια του... Και τώρα όλοι αυτοί οι άνθρωποι φέρονται τόσο παράξε-να!... 'Αν πιαστή ένας κατάρσα-λος, ή χώρα που τον χρησιμοποεί, δεν άποκηρύσσει συνήθως. Δεν ξίν' έτσι;

'Η Χίλντα έκρινε ξεφηνικά το

'Ο Ντόν άνασώχασε τους δ-μους του.

—Κατ' άρχην, ναί. Μα δεν είναι και βέβαια... 'Ακούστε με! Γυρίστε τώρα στο σπίτι σας και προσπαθήστε να μη βασανίζεσθε πιά. 'Αφήστε ν' άσοληθώ εγώ με την ύπόθεσι. Θαμιάω πολύ τον άντρα σας και θά κάνω ό,τι μπόρεσω για να τον ξαναβρώ.

«Ξέρω άρεκά καλά το σέρ Ρόμπερτ Γκράχαμ. Θά πάω να τον δω τώρα άμέσως. 'Αν δε μπόρεση ή δε θέληση να μου δώση πληροφο-ρίες, θ' άποταθώ στο Ντίκς, που διευθύνει την Ειδική 'Υπηρεσία. Είναι φίλος κι' αυτός... Πάντως, μέχρι το βράδυ, θά έρω να σας δώσω κάποια πληροφορία. Δώστε μου τη διεύθυνσή σας. Θά σας τη-λεφωνήσω ή θαρθώ να σας δω.

'Η Χίλντα έκρινε ξεφηνικά το

πρόσωπό της στα χέρια της κι' έ-βαλε τα κλάματα. 'Ο Ντόν σηκώ-θηκε και την άγγιξε έλαφρά στον ώμο.

—Κουράγιο! της σύστησε. Καταλαβαίνω τη θέση σας... μα, αν έξαστάται από μένα, όλα θά τελειώσουν καλά. Σας το ύπόσχο-μαι.

—Με συγχωρείτε... τραύλισε έ-κείνη σκουπίζοντας τα μάτια της. Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστή-σω... Πέρασα μέρες φοιχτές! Τώρα είμαι πιο καλά.

—Γυρίστε σπίτι σας κι' άνα-παυθήτε. Δε θά σας άφίσω να πε-ριμένετε πολύ.

Της χαμογέλασε, κι' έκείνη έκα-νε το ίδιο, με μια προσπάθεια.

—Δεν είσατε πιά μόνη, πρόσ-θεσε ο Ντόν. Δώστε μου τη δι-εύθυνσή σας.

Τό μέλλον δέν μου χαμογελά πιά...

Ο ΠΡΟΪΤΑΜΕΝΟΣ Σ' ΑΓΑΠΑ ΑΛΛΑ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ. ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΕΙ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE - Ο ΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΣ ΕΙΣΧΡΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΚΡΥΦΑ ΜΕΡΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ.

ΤΕΡΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΜΕ ΓΚΑΡΝΤΟΛ ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΜΙΑ ΧΑΡΑ

Colgate με Gardol ή 'Οδοντόκρεμα πού ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον ή ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ, το δαυματογού-συστατικό που καταπο-λεμά την τερηδόνα, περιβάλλοντας τα δόντια σας προστατευτικά με μία άορατη άσπι-δα. Δέν τό αισθάνεσθε, δέν τό γεύεσθε, δέν τό βλέπετε, και όμως τό ΓΚΑΡΝΤΟΛ παραμένει συνεχώς στά δόντια σας όλη την ήμέρα. Νά γιατί ή όδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ με ΓΚΑΡΝΤΟΛ προστατεύει τά δόντια σας όλη την ήμέρα.

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΡΤΙΣΜΑ ΜΕ COLGATE με GARDOL

- Σταματά στιγμιαίως την κακοςμία του στόματος
- Καταπολεμά την τερηδόνα
- Δισφρεί τά δόντια κόπασμα.

Πρώτη στην παγκόσμια κατανάλωση

COLGATE με GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

«ΟΛΥΜΠΙΑ» 'Αντιπροσωπεία — Διανομαί. Νικηφόρου 16, Τηλ. 532.774 — 527.896

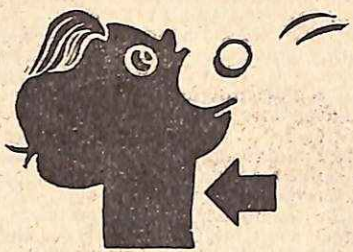

Ξεβίβετε τό κάθε τι μέ έτοιμη Μαγιονέζα

Δοκιμάστε τη Μαγιονέζα ΕΚΜΑ σε κά-θε φαγητό γίνεται άμέσως πλουσιώ-τερο, θρεπτικώτερο και γευστικώτερο.

ΒΙΤΑΜΙΝΟΥΧΟΣ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ ΕΚΜΑ

Γιά τον λαιμό **TYSAL**

Η γυναίκα φροντίζει

Γιά τον λαιμό **TYSAL**

Αγοράστε σήμερα ό,τι
μπορεί να χρειαστεί αύριο

Γιά τον λαιμό **TYSAL**

TYSAL στο σπίτι

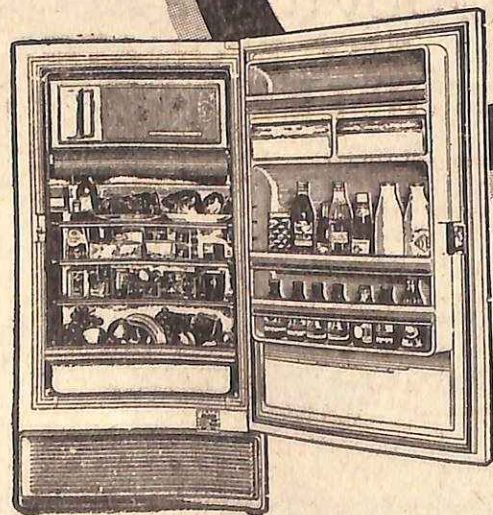
Γιά τον λαιμό **TYSAL**

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΓΕΥΣΙΣ

26/53

26/1

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ
ΦΡΟΝΤΙΖΜΕΝΟ

Αφού ξύπνησε η Χίλντα, ο Ντόν ξέμεινε για λίγο σκεπτικός, με τα μάτια καρφωμένα στον αντίκτυπο τοίχου... Έπρεπε να έχει μπλέξει άσχημα ο Τρέγκαρθ! Έφθασαν το Τπουργείο. Έξωτορικών κι' η αστυνομία είχαν δείξει τόσο κακή θέληση, έπρεπε να ενεργήσει ο Ντόν με μεγάλη προσφύλαξη...

Ανασήκωσε τους ώμους του, βγήκε γρήγορα από το σαλόνι και διάταξε να ετοιμάσουν τ' αυτοκίνητό του.

Ήταν ψηλός και πολύ αδύνατος. Το κίτρινο πρόσωπό του, τα μπλε διαπεραστικά μάτια του, το τεταγμένο σαγόνι του κι' ο ψηλός γαυκός του, του δίνανε μια επιβλητική εμφάνιση.

Κάθισε με προσοχή στην πολυθρόνα τέντωσε τα ψηλόλιγνα πόδια του κι' ευχαρίστησε με μια κίνηση του κεφαλιού το μπάρμπα, που άφισε ένα ποτήρι πορτοκόπου στο χαμηλό τραπέζι, δίπλα του.

Στην άλλη άκρη της κάμαρας, ο Ντόν περιμένε υπομονετικά να καθίσει ο γέρος. Ο σέρ Ρόμπερτ είχε φάει καλά, κι' έτσι ο Ντόν έβλεπε να τον βρή καλόγερο.

Τον άφισε να άρχει το πορτοκόπου. Τότερα σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του και τον πλησίασε.

Καλημέρα, του είπε φιλοφρονητικά. Μπορώ να καθίσω κοντά σας;

Ο σέρ Ρόμπερτ γύρισε, έκπληκτος, τον αναγνώρισε, κι' η ψυχρή έκφρασή του μαλάωσε.

Μά δέβαινα, απάντησε δείχνοντας μια πολυθρόνα κοντά στη δική του. Τι κάνατε; Νόμιζα πως είχατε πάει στη Βενετία.

Έλπιζω να μείναι αύριο. Θα πάτε με τ' αεροπλάνο, δέβαινα... Τελος πάντων, καθένας έχει τα γούστα του. Έγώ προσωπικά, δε θα ήσυχάζα στιγμή μέσα σ' ένα αεροπλάνο. Μία φορά μόνο πετάξα, και δε μ' άρεσε καθόλου. Όλος ο κόσμος βιάζεται, σίς μέρες μας.

Ο Ντόν του πρόσφερε τη θήκη με τα πούρα του.

Δοκιμάστε ένα απ' αυτά εδώ, του σύστησε. Έγώ τα βρίσκω θαυμάσια.

Ο σέρ Ρόμπερτ άρπαξε με τα κίτρινα δακτύλα του το πούρο και το πλησίασε στην αριστοκρατική μύτη του.

Ξέρετε να διαλέγετε πούρα... είπε. Θα πείτε και σεις ένα πορτοκόπου;

Εύχαριστώ όχι, απάντησε ο Ντόν. Πώς είσαστε σέρ Ρόμπερτ;

Καλώς ταίρια, Όχι τόσο γέρος, σαν άλλοτε... Έλπιζω να πάω να ξεκουραστώ κάπου, σε μια-δυο εβδομάδες. Λογαριάζω να πάω να κληρονομήσω άγιοκρήνες. Έρχομαι και σεις μαζί μου;

Δεν πιστεύω να γυρίσω στο Λονδίνο πούν απ' το Δεκέμβριο. Φεύγοντας απ' τη Βενετία, θα πάω στη Νέα Υόρκη.

Πάτε στη Βενετία για το Φεστιβάλ; Νόμιζω πως θα πάει και ο Στρουτοπούτα. Είναι θαυμάσια! Την άκουσα πέρσι στο Γκλάντεμπορν.

Μίλησαν λίγη ώρα για την όπερα. Τότερα ο Ντόν είπε:

Νόμιζω πως μπορείτε να μου κάνατε μια χάρη, σέρ Ρόμπερτ.

Ο γέρος ανασήκωσε τα χοντρά του φρύδια.

Ποιόν τίνος πρόκειται; ρώτησε.

Έγδιαφέρομαι για το Τζόν Τρέγκαρθ.

Ο Ντόν παρακολουθούσε από κοντά το πρόσωπο του σέρ Ρόμπερτ, αλλά το έλβε να μνή απάθε... Ο γέρος έβγαλε απ' τα χείλη του το πούρο και κτύπησε την άνωμένη άκρη του.

Γιατί σας ενδιαφέρει ο Τρέγκαρθ; ρώτησε ύστερα.

Συνεργάστηκα μαζί του, στον πόλεμο. Ήμουν κίλτος του αεροπλάνου απ' το οποίο πήδησε, πάνω απ' τη Ρώμη, το 1942. Ήταν άφοβο παλληκάρι... Φαίνεται πως εξαφανίστηκε τώρα.

Ναι, έτσι φαίνεται, πρόσφερε ο σέρ Ρόμπερτ.

Πήρε το ποτήρι του, ήπιε μια γουλιά και κούνησε το κεφάλι του. Δεν αξίζει μεγάλα πράγματα αυτό το πορτοκόπου, πρόσθεσε. Τον καμώ του πατέρα μου...

Τι του συνέβη; διέκρινε ο Ντόν σταθερά.

Ποιανού; απόρησε δθθεν ο σέρ Ρόμπερτ.

Μην κάνετε πως ξεχάσατε, είπε χαμογελώντας ο Ντόν. Ο Τρέγκαρθ εξαφανίστηκε. Θέλω να μάθω τι απέγινε.

Ίδέα δεν έχω! δειβαίωσε ο σέρ Ρόμπερτ, αφήνοντας το ποτήρι του. Τώρα πρέπει να γυρίσω στο συζυγικό μαγαζακιόπουλο. Εχω υποσχεθεί στη γυναίκα μου να την πάω άπόψε στο θέατρο. Κι' αν δε διασω τώρα, δε θαώ στείσει στο σπίτι μου πριν απ' τις 7.

Μήπως είχε τίποτα μπλεάδες ο Τρέγκαρθ; ρώτησε ο Ντόν.

Ο σέρ Ρόμπερτ αναστέναξε βαθεία.

Είσατε πεισματάρης στις ιδέες σας, νέε μου, είπε. Ίσως και να είχε. Δεν ξέρω, ούτε και με νοιάζει.

Κι' έκανε να σηκωθεί απ' την πολυθρόνα του. Άλλ', ο Ντόν άκούμπησε το χέρι στο μπράτσο του.

Μία στιγμή! του είπε. Με συγχωρείτε για την επιμονή μου... Ο Τρέγκαρθ ήταν θαυμάσιος άνθρωπος. Έκανε περίφημη δουλειά, στον πόλεμο, δεν πρόκειται γ' άδιορήσω γ' αυτόν. Άν δε θελήσετε να μου δώσετε σεις καμιά πληροφορία, θ' αναγκασθώ να καταπύνω άλλοι.

Ο σέρ Ρόμπερτ φάνηκε λίγο έκνευρισμένος.

Αφίστε με να σας δώσω μια συμβουλή, νέε μου, είπε. Ή υπόθεσι αυτή δε σας άπορά καθόλου. Φύγετε για τη Βενετία και γλεντήστε εκεί με την καρδιά σας.

Ένας μυσ τομεούλιασε στο πρόσωπο του Ντόν, κάτω ακριβώς απ' το σημάδι του— δείγμα πως θυμωνε σιγά-σιγά.

Έχω τό σκοπό να ξαναβρω τον Τρέγκαρθ, δήλωσε ψυχρά. Άν δε με βοηθήσετε, θα τα καταφέρω μόνος μου.

Ο σέρ Ρόμπερτ εξέτασε το κλειστό κι' αποφασιστικό πρόσωπό του και κατάλαβε πως δεν άστει-ευνότανε.

Δε μπορώ να σας βοηθήσω, απάντησε ήρεμα. Το μόνο που μπορώ να σας πω, είναι ότι ο Τρέγκαρθ φέρθηκε σαν ήλιος κι' ότι κανείς δε μπορεί να κάνει τίποτα γ' αυτόν. Θα προσθέσω μάλιστα πως δεν αξίζει να τον βοηθήσετε... Θα είμαι ειλικρινής μαζί σας, Μίτλεμ. Έπιμένω να μην επεμβείτε καθόλου! Πρόκειται για μια κρατική υπόθεσι. Δε μπορώ να σας πω τίποτα περισσότερο. Σας ζητώ μονάχα να μην άναμυθήτε. Έξηγήθηκα καθαρά;

Ναι, άλλ' αυτό δε με ικανοποιεί. Έξαφανίστηκε ένας άνθρωπος, που έχει τόσα κατορθώματα στο ενεργητικό του, και σεις άδιαφορείτε τελείως, όπως το είπατε μόνος σας. Το βρίσκω άνήκονστο, αυτό! Τόσο μάλλον, που ο Τρέγκαρθ έχει μια γυναίκα... Θα σας

μλήσω κι' εγώ με ειλικρίνεια. Βρίσκω πως οι ύπηρεσίες σας κι' η άστυνομία φέρθηκαν άπείσια άπέναντί της.

Δεν είναι δικό μας το λάθος, φίλε μου, είπε ο σέρ Ρόμπερτ. Θάπρεπε να σκεφθώ ο Τρέγκαρθ τη γυναίκα του, πριν κάνει ό,τι έκανε... Καληνύχτα σας.

Κι' άποκακούνθηκε, με το άργό και διασταχτικό περπάτημά του, χαϊρετώντας στο πέραςμά του τους γνωστούς του.

Ο Ντόν κώθηκε στην πολυθρόνα του.

Ήξερε τουλάχιστον τώρα ότι το ύπουργείο Έξωτορικών ήταν έν γνώσει της εξαφανίσσεως του Τρέγκαρθ. Ο σέρ Ρόμπερτ είχε αναγνωρίσει πως έπρόκειτο για μια κρατική υπόθεσι.

Κανείς δε μπορεί να κάνει τίποτα γ' αυτόν, είπε πη. Ή δήλωσε αυτή ήταν άνησυχαστική, όταν προσεγγόταν από ένα έκπρόσδοπο του Τπουργείου Έξωτορικών.

Αν αυτοί δε μπορούν να κάνουν τίποτα, εγώ όμως θα μπορούσω ίσως, είπε με το νού του ο Ντόν.

Έπρεπε να πάη να βοηθώ Ντίκς, της Ειδικής Τπηρεσίας. Ίσως ήταν καμένος κόπος. Άλλά, σε μια τέτοια υπόθεσι, η παραιτική ένδειξι, μια λέξι τυχαία, μπορούσε να τον βοηθήσει.

Έφυγε απ' τη λέσχη και τράβηξε για τη Σκότλαντ Γκάρντ.

★

Ο Τόν Ντίκς καθόταν πίσω απ' το γραφείο του και τρεβαίωσε την πίτα του, μ' ύψος πρόσχαρο και ικαλοποιημένο.

Σας νομίζα στη Βενετία, κ' ο Μίτλεμ, είπε. Έτσι δεν είχαν γράψει οι έφημερίδες;

Ανέβαλε το ταξείδι μου για λίγο. Λογαριάζω να φύγω αύριο... Άκούστε τώρα! Δεν ήρθε έδω για μια άλλη επίσκεψη ευγενείας. Θάθελα να σας έζησω μια χάρη.

Πολύ ευχαρίστος! Τι μπορώ να κάνω για σας;

Ο Ντόν έβγαλε απ' την τσέπη του το χαρτάκι που του είχε δώσει η Χίλντα Τρέγκαρθ, και τ' άφισε πάνω στο γραφείο του άστυνομικού.

Θάθελα να μάθω σε ποιόν άνήκει το αυτοκίνητο που έχει αυτό τον άοιθμό.

Ο Ντίκς έροίξε μια ματιά στο χαρτί, ανασήκωσε τα φρύδια του κι' έροίξε μια διαπεραστική ματιά στον Ντόν.

Είναι ένα απ' τα δικά μας, απάντησε. Ποιόν τίνος πρόκειται;

Ένα απ' τα περιπολικά σας;

Όχι. Ένα αυτοκίνητο της Ειδικής Τπηρεσίας.

Α, έτσι... είπε ο Ντόν, που περιμένε αυτή την απάντησι. Γιατί οι άνθρωποι σας παρακολουθούν την κυρία Τρέγκαρθ;

Το πρόσωπό του Ντίκς έφανε κάθε έκφρασι του. Έβγαλε την πίτα απ' τη χείλη του κι' έτρυνε τη μύτη του με το φουονέλο της.

Με συγχωρείτε, κύριε Μίτλεμ, είπε, αλλά νομίζω πως αυτό δε σας άπορά.

Δε συμφωνώ μαζί σας, απάντησε ο Ντόν. Πού είναι ο Τρέγκαρθ;

Ο Ντίκς άφισε την πίτα του πάνω στο τραπέζι, μέσα σ' ένα σταχτοδοχείο.

Τι σας ενδιαφέρει; ρώτησε.

Συνεργάστηκα μαζί του στον πόλεμο. Τώρα ήθε και με βοήθη η γυναίκα του. Πέρασε πρώτα από δώ, νομίζω, και τη δεσθήκατε άσχημα. Σκεφθήκα, λοιπόν, πως εγώ θα ήμουν πιο τυχερός απ' αυτόν...

Ο Ντίκς κούνησε το κεφάλι του.

Λυπάμαι πολύ, κύριε Μίτλεμ, αλλά δε μπορώ να σας βοη-

θήσω, δήλωσε. Άν θέλετε μια άποαίηποτε πληροφορία για τον Τρέγκαρθ, άποταθήτε στον σέρ Ρόμπερτ Γκράχαμ. Αυτός, νομίζω, έχει αναλάβει την υπόθεσι. Δέν είναι της δικής μας άρμοδιότη-τας.

Άλήθεια; πρόσφερε ο Ντόν με άισθητή έκφρασι. Κι' όμως, απ' το ύπουργείο, είχαν δθην κυρία Τρέγκαρθ πως ήταν άρμοδια η άστυνομία.

Ο Ντίκς ανασήκωσε τους ώμους του. Ή ήρεμία του ήταν έννευριστική.

Η περιήγησι του Τρέγκαρθ δέν άπορά την ύπηρεσία μας, κύριε Μίτλεμ, είπε.

Ψάχνετε όμως να τον βρείτε... δέν είν' έτσι;

Δε μπορώ να σας πω.

Γιατί οι άνθρωποι σας παρακολουθούν τον κυρία Τρέγκαρθ, αν ο άντρας της δε σας ενδιαφε-ρον;

Άλήθεια, την παρακολουθούμε!... Δε μπορώ να ξέρω όλα όσα συμβαίνουν στην ύπηρεσία μας. Άοκετή δουλειά έχω, ώστε να μην άσχοιούμαι με το τι κάνουν οι συνάδελφοί μου.

Ο Ντόν θυμήθηκε εκείνο που του είχε πη η Χίλντα Τρέγκαρθ: Έίχα την έντύπωσι πως μιλούσα σ' ένα τοίχο...

Πέστε μου, μεταξύ μας, δε μπορείτε να μου δώσετε καμιά πληροφορία για τον Τρέγκαρθ; έ-πέμεινε με πειστικό τόνο. Κάτι πρέπει να ξέρετε, σεις... Θέλω να τον ξαναβρω, όποσδήποτε!

Λυπούμαι, κύριε Μίτλεμ, αλλά δεν έχω να σας πω τίποτα... Μπορώ όσόσσο να σας δώσω μια καλή συμβουλή: Πάψετε γ' άνακατενεσθε μ' αυτή την ιστορία. Δε σας άπορά... Κι' είμαι δέβαιος πως ο σέρ Ρόμπερτ συμφωνεί μαζί μου.

Άσφαλώς, είπε ξανά ο Ντόν. Με συγχωρείτε που σας έκανα να χάσετε τον καιρό σας.

Και σηκώθηκε να φύγη. Ο άστυνομικός σηκώθηκε κι' εκείνος, για να του σιγεί το χέρι.

Είναι πάντα ευχαριστήσι μου να σας βλέπω, κ. Μίτλεμ, είπε. Έλπιζω να κάνετε καλό ταξείδι.

Ο Ντόν ξαναπήρε το δρόμο του σπιτιού του. Ήταν συλλογισμένος. Μελετούσε με το νού του τα λίγα πράγματα που είχε μάθει.

Θυμήθηκε το σύντομο κείμενο της κατ' αποστάλ: Πολύ καλός καιρός έδω. Άδύνατον να φύγω, όπως προδίδεται.

Είχε τίποτα μπλεάματα ο Τρέγκαρθ με τους Ίταλους; Άπ, την κατ' αποστάλ, άναγνώρισε ότι κρυβότανε ή ότι ήταν στη φυλακή.

Ο Ντόν ένοιωσε και πάλι μια παγωμένη άνατοχήλα στη ραχοκοκκαλιά του...

Όταν έφτασε στο σπίτι του, η Μάριαν τον περιμένε στο γάλλ.

Μη μου πιάσετε πάλι τον έ-ξάναλμο! της είπε διασταχτικά. Έχω να κανονίσω ένα-δυο πράγματα, πριν άρχισω δουλειά. Δε θ' άργή-σο...

Σας περιμένει ο λοχαγός Χεν-νεσέ, δήλωσε η Μάριαν. Τού εί-πα πως δεν είσαστε έδω, άλλ' έ-πέμεινε να σας περιμένει.

Τι με θέλει... Καλά, θα τον δεχθώ.

Η Μάριαν τούδειξε το σαλόνι. Ο Ντόν διέσχισε το γάλλ κι' ά-νοίξε την πόρτα.

Ο λοχαγός Έντ Χεννεσέ, της ύπηρεσίας άντικατασκοπέλις του άμερικανικού στρατού, ήταν ψηλός, έαυθός, με κόκκινους λεκέδες στο πρόσωπο. Καθόταν σε μια πολυ-θρόνα και διάβαζε έφημερίδα.

Όταν είδε να μπαίνει, ο Ντόν, σηκώθηκε, χαμογέλασε, και τού έ-δωσε το χέρι.

Καλησπέρα, Ντόν, τού είπε. Τι κάνεις;

Γαλλία!

Σε 10 δευτερόλεπτα
φρέσκο γάλα
για τα παιδιά σας
Μείνετε ήπρινερόκαι 3 κουταλιές
ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ
FRANCE-LAIT

ΡΕΓΚΙΛΑΙ
ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
Γάλα εις κόκκους
στιγμιαίως παρα-
σκεύαστον δια κόδω
χρήσιν, ιδεώδες
δια βίβιαν και
ελαφρόν δρεψίν.
Διαλύεται σε νερό
ζεστό ή παγωμένο.

ΚΟΥΚ-ΛΑΙ
ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

Γάλα εις κόκκους
ολόπαχον στιγμι-
αίως παρασκευής
δια κόδω χρήσιν.
Πλήρες γάλα
δρεπτικό, υγιει-
νό, εύγευστο.
Διαλύεται σε
ζεστό νερό.

Ένα δώρο σας περιμένει μέσα στο κουτί

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΑΜΙΑΝ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ - ΑΙΟΛΟΥ 78-ΤΗΛ. 26733

Στο άνοιχτό κουτί διατηρείται επί εβδομάδες

ΟΛΟΙ μπορείτε
να σχεδιάσετε

αυστά και έκφραστικο, γιατί αν δεν είχατε έμ-
φωτο, το χάρισμα του σχεδίου, δεν θα είχατε
μάθει ποτέ να σχεδιάσετε τα γράμματα
του αλφάβητου, δηλαδή δεν θα είχατε μάθει
ποτέ να γράφετε! Αυτό το χάρισμα σας, που
είναι έμφωτο σε κ' όθ ε άνθρωπο και που συ-
χνά άστανει άπλως γιατί μένει άκαλλιεργητό, ή
Σχολή Α.Β.Σ. θα σας το καλλιεργήσει με το μο-
ναδικό Σύστημα της, που έχει δημιουργήσει σ'
όλο τον κόσμο όχι μόνο έκατοντάδες χιλιάδες
ικανότατους έρασιτέχνες αλλά και πλθ-
θος έκλεκτους έπαγγελματίες, που πριν
γνωρίσουν την Α.Β.Σ. ένόμιζαν πως δεν
είχαν καμιάν ικανότητα για το σχέδιο

ΘΑ ΣΠΟΥΔΑΣΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΟΠΩΣ
ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΜΑΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ Α.Β.Σ. ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ
άπουδηστε και αν μένετε, χωρίς να παραμελή-
σετε τις άλλες σας άσχολίες και είτε έχετε κί-
σας έκπληκτες σχεδιαστικές ικανότητες είτε
όχι, γρήγορα θα σχεδιάσετε και σεις άρτια και
έκφραστικά.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΩΡΕΑΝ

Αν μένετε στας Άθ-
νας έπισκεφθήτε μας
χωρίς άδελφότητα ύποχρε-
ωσας σας. Θα σας δώθ
πρόγραμμα κάθε πληροφο-
ρία και άναλυτικό τεύ-
χος δωρεάν. Άν έμπε-
ρίσατε ή αν μένετε σ'
έκσχαρις στείλατε μας
συμπληρωμένο εύανά-
γνωστο το παραπλευρώς
δελτίο.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 - Άθήνας

Ποσάκια στείλτε μου δωρεάν και χωρίς ύποχρε-
ωσά μου το εύνογραφημένο Άναλυτικό σας τεύχος
Ένδιαφέρον! για μεγάλον - για παιδι (άδυνετε ή,τι
δέν σας άπορά) Έστω και κ' άρχ. 3 σε γραμμά-
τριο για έξοδα άποστολής

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Έπώνυμο

Κυττάστε πώς άρτια και έκ-
φραστικά ακτίζα κάνουν οι
μαθητάι μας χωρίς στο έ-
πίσημο Α.Β.Σ. Έπώνυμο: Σχί-
σος της μαθητκής μας. Κος Θ.
Τουδωλάτου (Άθηναι). Κά-
τω: του κ. Θ. Θεοδωραπού-
λου (Νίκαια Αρμενίας).

— Καλά, ευχαριστώ, απάντησε ο Ντόν. Πώς έδω; Είχα μίνες να σάς δώ.
— Έπιστημη έπιστημη. Καλύτερα θα κάνετε να φύγετε για τη Βενετία, αντί να κάνετε άνοησιες.
— Μπα! Έκανα καμιά άνοησια; είπε ο Ντόν, μ' έλαφο τόνο. Θέλετε να πείτε κάτι;
— Καλή ιδέα! Ποτέ δεν πίνω ποιν από τις 6... αλλά μου φαίνεται τώρα πως πάει πίσω το ρολόι μου!

— Έπιστημη έπιστημη, είπατε; ρώτησε ο Ντόν, ενώ έτοιμαζε δυο κονταίνι. Πώς αυτό;
— Προκειμένου να μιληχτήτε σε μια ιστορία, που δεν άφορα ούτε σας, ούτε τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Μου αναθέσανε να σας προσεδοποιήσω.
— Ο Ντόν έκοιξε μια ψυχρή ματιά στον έπισκεπτή του. Κάθισε κι αυτός σε μια πολυθρόνα και πρόφερε:
— 'Α, έτσι; Ποιός σας έστειλε;
— Ο γέρος, προσωπικά.
— Ο προεδρεύτης, θέλετε να πείτε;

— Να, τον είδοποισε το άγλυκο ύπουνο γέρο Έστωρικ. Φοδώνται πως θα τους γίνετε ενόχλητικοί. Έπιμένουν να παρατηθήτε απ' το σκοτό σας.
— Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά, γκρίνιασε ο Ντόν.
— Ο Χεννεσέ, που τόν ήξερε καλά, κατάλαβε πως κόντευε να θυμώσει.

— Καλά, καλά, μην εξάπτεσθε, του είπε συνιδιαισθητικά. Δε μπορούμε να σας έμποδίσουμε να έπιψετε. Σας το ζητάμε διως... Μπορεί νάναι έπιμίνδονο αυτό που σκοπεύετε να κάμειτε. Δε θέλουμε νάχουμε φασαρίες με τους 'Αγγλους. Η ύπόθεσι αυτή είναι άσχετα σοβαρή.

— Για ποιά ύπόθεσι μιλάτε; ρώτησε ο Ντόν, κάνοντας τόν άνηξερο.

ΧΡΩΜΟ - ΣΕΡΒΙΣ ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Αγοράζοντας το ΧΡΩΜΟΣΑΜΠΟΥΑΝ σας στο Μυροπωλείον μας έχετε ως κέρδος το πέρασμά του ΔΩΡΕΑΝ στο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΜΜΑΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53 ΤΗΛ. 23-208

— Ο Χεννεσέ ζάρωσε τα φρύδια του.

— Δεν έξερετε λοιπόν...
— Ξέρω πως κάποιος που γνώρισα στον πόλεμο, εξαφανίστηκε, και πως η γυναίκα του που ζήτησε να τον βρω. Μά άγνοώ τί σχέση μπορεί νάχη με το ύπουνο γέρο Έστωρικ. Η με την προεδρία μας.

— Ο Χεννεσέ κίτταξε το Ντόν με άμχανιά, ξύνοντας το σβέροχο του.

— Ο σέο Ρόμπερτ έξήγησε στο «γέρος» περί τίνος πρόκειται. Σε μένα όμως δεν έδωσε εξήγησεις. 'Ωστόσο, απ' όσα μου είπε ύστερα ο «γέρος», καταλαβαίνω τι συμβαίνει, άπάνω-κάτω. Είναι έμπιστευτικό, μά θα σας το πω, γιατί μπορεί να καθήσετε φρόνιμα, άν καταλάβετε πόσο είναι σοβαρά τα πράγματα. Λοιπόν, φαίνεται πως ο Τρέγκαρθ τόκασε και πέρασε στο αντίπαλο στρατόπεδο.

— Είναι γελοία αυτή η ύποψια,

παράτησε ξερά ο Ντόν. 'Ο Τρέγκαρθ είναι ιδιοκτήτης ενός μικρού ύδαοργείου. Δεν έξερε άπολύτως τίποτα, που να μπορεί να ενδιαφέρει ένα ξένο κράτος. Γιατί θα έλλαξε στρατόπεδο;

— Θα έμπλαγείτε ίσως, αν σας πω, ότι ο Τρέγκαρθ ήταν και είναι πιθανότατα άκόμα ο καλύτερος πράκτορας της μυστικής υπηρεσίας Μ.Ι.5. Ξέρει τα όνόματα και τις διευθύνσεις όλων των άλλων πρακτόρων, που δρουν στην Εβρώπη... Καταλαβαίνετε τώρα γιατί ο σέο Ρόμπερτ φέρθηκε έτσι...

— Ο Ντόν είχε γούσσει τόση έκπληξη, ώστε σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγαυνοέρεται στο δωμάτιο.

— Καλά θα κάνετε, φυσικά, να μη τ'α πείτε σε κανένα, ύλ' αυτά, του σύστησε ο Χεννεσέ.

— Μά τί τους κάνει να πιστεύουν πως πέρασε στην άλλη πλευρά;

— Δε λέω πως έγινε, αυτό, άπάντησε ο Χεννεσέ μ' επιφύλαξη. Το ύποθέτω, άπλως.

— Ίσως να τόν πιάσανε.

— Δεν άποχλείεται... 'Ωστόσο, απ' όσα μου είπε ο «γέρος», έχω την έντύπωση πως ένηργησε με τη θέλησή του.

— Ο Ντόν σκεπτότανε την κάτοπιστά, που είχε πτάσει απ' τη Βενετία. Έπρεπε να πη πως ήξερε που βρισκόταν ο Τρέγκαρθ... Μά έλλαξε γνώμη. Ήταν προτιμότερο να μη φανερώσει τίποτα γι' αυτόν, πού μάλιστα περισσότερα πράγματα.

— Τώρα που σας έμπιστευθήκα ύσα ήξερα, συνέχισε ο Χεννεσέ, μπορώ να πω στο «γέρος» πως θα καθήσετε φρόνιμα;

— Ο Ντόν κούνησε το κεφάλι του.

— 'Οχι. Τροσέθηκα στη γυναίκα του να τόν ξαναβρω. 'Οφείλω να κρατήσω το λόγο μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ έπιθεωρητής Μπάολιγκ κολάτσισε άνορεχτα, εκείνο το πρωί. Είχε συγχιστή και πάλι με τη γυναίκα του, που είκοισε διαρκώς άφορηή να τόν γκονιάζει για το κατά τι. Αυτός, ο πελώριος άντρας, ό φημισμένος στο άστυνομικό τιμήμα για την άσθητορήτά του, γινόταν μπροστά της ένα μαθητούδι. 'Η στοιγγιλίστρια, διαπεραστική φωνή της τού τοιβέλιζε διαρκώς το μυαλό.

Και σήμερα, άφου πήρε άπω-άπως το πρωινό του, σηκώθηκε, έξερέμασε το μουςαμά του κι' έφυγε, χτυπώντας — για μόνη διαμαρτυρία — την πόρτα στα μούτρα της γυναίκας του...

Την ίδια εκείνη ώρα, σ' ένα άλλο σπίτι, ο Έντουαρντ Κάντορ κτυπαόταν άθελά του στον καθρέφτη. Τρόμαξε κι' ό ίδιος με την άγοριμένη όψη του. Τά άστραφτερά μικρά του μάτια, τα τραβηγμένα προς τα μέσα χείλη του και τα άσπρα λεία δόντια του τού δίνανε μια όψη δαμονισμένου, μαυισού.

Στάθηκε, κίτταξε πιο καλά, κι' ή προσπάθειά του εκείνη έδωσε έαυά στο γλωό πρόσωπό του τη φοβισμένη έκφρασι του πολιτισμένου άνδρου. Και τότε — μόνο τότε — γύρισε κι' άντίκρινσε το άπαισιο έργο του... Νά την! Κει-

— Μη φοβάσαι, Μάρθα! Δε θα τή σκοτώσω, έγω, την άλλη γυναίκα! της είπε εκείνος.

Οι σκλάβοι επαναστάτησαν

τόταν νεκρή μπροστά στα πόδια του, στα πόδια εκείνου, που, πού από λίγο, της είχε πάρει τη ζωή με τα άσπρα, άδύνατα χείρα του! 'Απόρησε κι' ό ίδιος πως μ' αυτά τα χείρα μπόρεσε να πνίξη μια γυναίκα, να την κάνει έναν άφυχο όγκο, μέσα σε μια στιγμή μονάχα...

Μά τώρα είχε γίνει πιά το κακό. Κι' άνάμεσα στον τρόπο και την παρατάλη του, ένοιωσε και λίγη περηφάνια για το κατορθώμα του, για την άγρια επαγρύπνησί του εναντίον εκείνης που, χρόνια τώρα, τόν κρατούσε σκλάβο και ταπεινό μπροστά της. Αυτός, ό δειλός, είχε τολμήσει επιτέλους!

Οι σκεψίες αυτές τού ξαναόσαν την ψυχραιμία και τη μεθοδικότητα του. Κι' όταν ήρεσινε, άναρωτήθηκε: «Τώρα τί θα γίνη;»

Πήρε γρήγορα την άπόφασή του, φόρεσε το σακάκι του, ξεσκόνισε το καπέλλο του και βγήκε στο δρόμο, ήσυχα-ήσυχα, όπως άκριβώς έκανε κάθε πρωί, για να πάρε το τρέινο που θα πήγαινε απ' το προάστειο στην πόλη. Θα κανόνιζε ώριμμένες ύποθέσεις του κι' ύστερα θα παραδινόταν στην άστυνομία.

Στο σταθμό, συνάντησε τόν έπιθεωρητή Μπάολιγκ. Κι' όπως χρόνια τώρα συνήθιζαν, μπήκαν στο ίδιο βαγόνι κι' άρχισαν τη φιλική κουβέντα τους...

Τό ίδιο βράδυ, στις 7, ό Μπάολιγκ έτοιμαότανε να γυρίσει στο σπίτι του.

Η βοογή χτυπούσε με μανία τα τείμα του άστυνομικού τιμήματος κι' ό αέρας σφύριζε.

Ο έπιθεωρητής πήγε να ξεκομίστη το μουςαμά του. Την ίδια στιγμή διως, άνοιξε ή πόρτα τού νοαφιέου του και μπήκε ό Έντουαρντ Κάντορ, γλωός αλλά ήρεμος. 'Ο έπιθεωρητής τόν κίτταξε έσωτηματικά. Έκείνος τότε, δίχως να καθίσει, άφισε να μιλή γρήγορα και δυνατά, λες και φοδόταν μη το μετανιώσει:

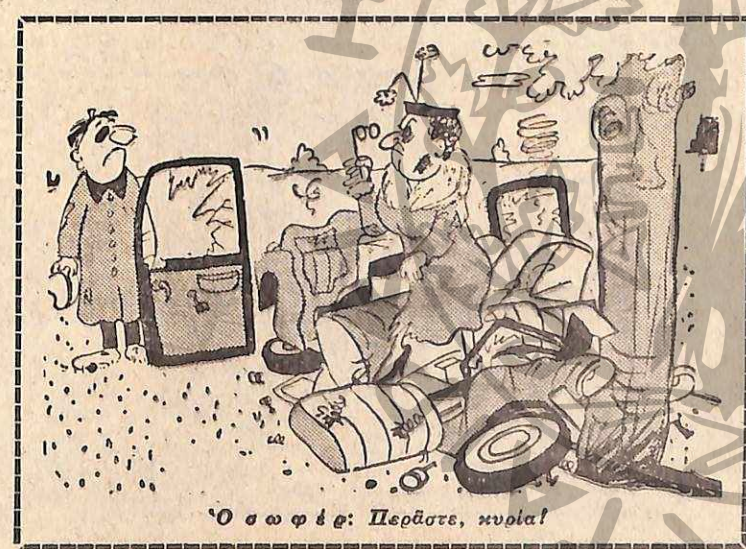
άταραχος, πήρε μια καρέκλα και κάθισε κοντά στη θεομάστορα.
— Δε θα δάσω κατάθεσι, Μπάολιγκ, αυτή τη στιγμή, είπε. 'Αλλά θα πω σε όένα, τόν καλό μου φίλο, γιατί τη σκοτώσα. 'Αφορηή ήταν μια άλλη γυναίκα...

— Ο άστυνμος άστισε. Δεν ήξερε για άταχο και άπιστο σύζυγο τόν καλό του Κάντορ. Τώρα αυτή ή όμολογία του τού φανόταν σα λόγια τσελλού... 'Ωστόσο, τόν άφησε να συνεχισή:

— Δε σκότωσα την κοπέλλα, που παντρεύτηκα, αλλά την άλλη... τη γυναίκα, που, χρόνια τώρα, έφερε τ' όνομά μου και που μου είχε κάνει άντίπορη τη ζωή... Τώρα δε θα μού ξανακάνη πιά κακό... 'Η πρώτη, ή άγνη κοπέλλα, έμεινε πάντα όμορφη κι' άγαπημένη μέσ' στην καρδιά μου. Στην τραπεζαρία βόσκειται νεκρή ή άλλη, ή γκονιάσα, ή κακή!

— Σώπασε. Και, για πολλή ώρα, άσπου να γυρίσουν οι άστυφλάκες, οι δυο άντρες μείνανε άμλητοι...

Είχε έξημερώσει πιά, όταν ό έπιθεωρητής Μπάολιγκ άνοιξε την έξώπορτα τού σπιτιού του. Ήταν τσαλασμένος απ' την άγωνία και μοναχίδι απ' τη βοογή.

— Ο σ ο φ έ ρ: Πέρασε, κυρία!

'Απ' την κουζίνα, άκούστηκε ή στοιγγή φωνή της γυναίκας του: — Σκόπισε καλά τα πόδια σου!...

Κι' όπως κάθε φορά, ό Μπάολιγκ ύπάκουσε πειθήνια στη διαταγή της. Μά εκείνη, νευροσμένη γιατί είχε λείψει όλη τη νύχτα, έβαλε τις φωνές, λέγοντάς του πως, με το πολύ τρέινο τών ποδιών του, θα έφταζε το καλάκι της εισόδου.

Έβγαλε το μουςαμά του και σωοιάστηκε σάν πτόμα στην πρώτη καρέκλα, που βόηξε μπροστά του. Κι' ή κ. Μπάολιγκ άοχισε, έπιμόνα, έκνευριστικά, ν' άνακρίνη έκείνον που άνέκρινε κάθε μέρα τούς άλλους.

Βαρεστυμένος, άδιασμένος, μά πάντα πειθαρχικός, ό άντρας της άπαντούσε με μονοσύλλαβα. Μά ήθελε μια στιγμή, που έχασε την ύπομονή του και έξέσπασε πιά:

— Νά, ήμουν με τόν Έντουαρντ Κάντορ! Ήταν όλη τη νύχτα στο γραφείο μου και κάθισα να τού κάνω συντοροφία.

— Έσθ με τόν κυρίο Κάντορ όλη νύχτα; τού φώναξε ή γυναίκα του. Μ' αυτό τόν ήσυχο και καλό νοικοκύρη; Δε θα το πιστέψω ποτέ!

— Γυναίκα, άπάντησε άπωνα ό έπιθεωρητής, μάθε, ότι ό Κάντορ δεν πήγε σπίτι του όλη τη νύχτα, κι' ούτε θα ξαναπή ποτέ. Βόσκειται τώρα στο κρατητήριο, κλεισμένος σ' ένα κελλί, γιατί σκότωσε την κυρία Κάντορ!

— Η μικροκαμωμένη στοιγγά σήκωσε τα χείρα της ψηλά.

— Τη γυναίκα του! φώναξε.

Μά είναι τσελλός;

— Δεν είναι τη γυναίκα του. Την κυρία Κάντορ σκότωσε!

— Εκείνη παρεξήγησε τα λόγια του, πετάχτηκε όρθια κι' άρχισε να τού κάνει διδαχή:

— 'Ωστε είχε δυο γυναίκες, έ; Καλά τότε! έγω πάντα πως ήταν ένας παλιάνθρωπος! Και για τώρα πούγινε και φονιάς!... Κνέτα, κακομοίρη μου, να μη μπλέξω και σ' με δεύτερη γυναίκα!

— Ο Μπάολιγκ πετάχτηκε απ' την καρέκλα του, στύλωσε το μπράτσο του και, για πρώτη φορά στη ζωή του, στάθηκε άσπαστος, άπειλητικός, μπροστά στο γκρινιάρικο έκείνο πλάσμα.

— Μάρθα! φώναξε. Και στή δική μου ζωή ύπάρχει μια άλλη γυναίκα. 'Ο Κάντορ, όπως κι' έγω, παντρεύτηκα μια γλυκιά κοπέλλα. Με τόν καιρό, όμως, αυτή έγινε άνυπομονή, γκονιάσα, ιδιοτροπή, ένα άντιαθητικό πλάσμα. 'Ακριβώς, όπως και σ'ι, Μάρθα!

— Κι' ό φτωχός, ό άδύνατος Κάντορ, που δεν είχε τη δύναμη να την παρατήρη, μπόρεσε να πνίξη τα άδύνατα χείρα του γύρω στο λαιμό της... Μά έγω, Μάρθα, δεν έννοώ να πάω στη φυλακή για μια γυναίκα!

Τόν κίτταξε, φοβισμένη, κι' από ένστικτο τοιβήχτηκε πίσω και έζωωσε το κορμί της.

— Μη τοβάραι, Μάρθα! Δε θα τή σκοτώσω, έγω, την άλλη γυναίκα. 'Οχι... Θα ξαναγυρίσω τώρα στην πόλη, για να συντάξω την έκθεσι με το φτωχό που πέθανε. Ύστερα θα παρατηθώ απ' την ύποθεσι, όιά λόγους θύλασε!

Πήρε το μουςαμά του, που κ' σταίε άκόμα απ' τη βοογή. Ήταν πια πρώτη φορά, ή κ. Μπάολιγκ, δεν γνώρισε πως της έβρεχε το πάτωμα...

— Ο βασανισμένος άνδρας, πέρασε μπροστά της, χωρίς να την κίτταξε. Στάαττες μια στιγμή στο κατώφλι της πόρτας, στοάφηκε και της είπε:

— Έγε ντά, Μάρθα! Σάν το δόστυχο Κάντορ, κι' έγω δε θα κησώ άπώς σπίτι. Όυτε κι' άλλοτε, ποτέ!

H. MARTIN

Πήγαμε την τίγρι στο βουνό...

Οι Τσιούτσες μοναχοί άρέσταναν άτελειότες άρες κάθε μέρα στην προσυχή, δίνοντας στο σώμα τους τις

πιο περίεργες στάσεις. Αυτό το κατάφεραν με μια ειδική γυμναστική, τη Ζάτ — Τσι — Τσουάν, που περιλαμβάνει 108 φιγούρες. 'Η γυμναστική αυτή έχει σήμερα καταπληκτική διάδοσι, στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, όπου τη μετέφερε ένας υπέρηρος Κι. νέος κολλιγράφος. Οι 'Αμερικανοί γυιατροί, που τη μελέτησαν, τη βρήκαν έξαιρετη για τη σωματική και την πνευματική ύγεια. 'Η Τάτ-Τσι — Τσουάν ανίσταται σε μια σειρά άρμονικών κινήσεων, που σπριζόνται σε μια προσεχτική μελέτη τών νόμων της έσορπσις και τού μικρού τόνου. Δεν κουράζει την καρδιά άπαιτεί, δε, μεγάλη πνευματική συγκέντρωση. 'Η γυμναστική αυτή εισηγήθη ήσαν στις περίφημες άμερικανικές φυλακές τού Σινγκ — Σινγκ και σ' άλλα παρόμοια ιδρύματα. Νά μερικά από τα προστάγματα της: 'Ε'Απομάκρυνε και άπάσχε τήν πύλη, 'Ε'Ο κόκορας

στέκεται στο ένα του πόδι, 'Ε'Ο φίδι συσπειρώνεται, 'Ε'ήγιναι την τίγρι στο βουνό, 'Ε'Ο πελαγός άπλώνει τα φτερά του» κλπ.

— Ο έρωτευμένος που έχασε το κεφάλι του.

Ο διευθυντής ενός άγγλικού λυκείου άπόφασσε να κάνει ένα βράδυ μια έπιθεώρησι στα δωμάτια τών μαθητών του. Σ' ένα απ' αυτά, λοιπόν, άντίκρινε ένα περίεργο θέαμα. Ένας μαθητής ήταν άνεσασμένος σε μια σκάλα κι' είχε περάσει το κεφάλι του από μια τρύπα που είχε άνοιξει στο ταβάνι. «Τί να κυτάζει άραγε!» άναρωτήθηκε ό διευθυντής. Κι' έτρεξε στο επάνω πάτωμα για να το έξασκρίβωση. 'Ετσι, έμωσε την άλήθεια. Στο δωμάτιο που βρισκόταν άπό πάνω έμεινε μια γορητική μαθήτρια. 'Ο μαθητής περνούσε το κεφάλι του από την τρύπα που είχε άνοιξει στο ταβάνι κι' ή μικρή φίλη του έσπλωνόταν στο πάτωμα. 'Ετσι, έτα λεγόν, μια χαρά. 'Ο διευθυντής διέταξε άμέσως να κλειστή ή τρύπα. 'Επρέπει να ξαναβρεθώ το κεφάλι σου», είπε στο νεαρό έρωτευμένο.

Ρέδα και κρασί

Στις οίνοπαραγωγικές περιφέρειες της Γαλλίας, οι ποταπιοχόοι βενζίνης πούλανε έπίσης και κρασί. Δεν είναι βέβαια έκπληκτικό το ότι στις περιοχές αυτές γίνονται τα περισσότερα ατύχηματα δυστυχήματα.

Πού καταλήγουν οι άταιρίαστοι γάμοι

Στο 'Αρκάνας, μια νεαρή 'Αμερικανίδα, ή Νόρια Μάκ Ντόνολαν, ήλικίας 18 χρόνων, σκότωσε τόν άντρα της, ήλικίας 62 χρόνων κι' έρωτα, με το πτόμα του μέσα σ' ένα βάζο. 'Αλλά, το έγκλημα της άνακα, λήφθηκε και τώρα θα δόση λόγο γι' αυτό στη δικαιοσύνη. 'Η ζωή μου

ήταν άφορητη κοντά του, είπε στον άνακρίτη. Μά έζησα και δε μ' άφινε να βγω ήμα από το σπίτι. 'Ετσι, δε μου έμεινε άλλος τρόπος για να βρω τήν έλευθερία μου από τόν άκοτό, τώσα». 'Αλλά τώρα θα περάση όλη την ύπόλοιπη ζωή της στη φυλακή (στην πολιτεία τού 'Αρκάνας έχει καταργηθή ή θανατική ποινή).

Γυναίκες διαιτητές στα ποδοσφαιρικά μάτς

Μια πρωτοτυπία στον κόσμο τού ποδοσφαίρου: Οι διαιτητές θα είναι στο μέλλον γυναίκες... 'Η άρχή έγινε στη Γερμανία και ή πρωτοτυπία αυτή είχε μεγάλη έπιτυχία. Η διαιτητρία ήταν μια χαριτωμένη νέα 18 χρόνων, που λεγόταν 'Ινγκεμποργκ. Τό άξιόσημο είναι ότι, κάτω από το βλέμμα της, οι ποδοσφαιριστές δειχτηκαν σ' όλο τόν άγωνα πειθαρχικοί και ήπιτοικοί. Υπάρχει όμως και ή αντίθετη άποψη: Σε πολλές στιγμές, έχονούσαν τόν παιγνίδι, για να κυττάζον, τα όμορφα μάτια της γορητευτικής 'Ινγκεμποργκ...

Ένας προσεχτικός 'Αγγλός δάσκαλος

Ένας 'Αγγλός δάσκαλος, ό Ντόν, πλεύ Χάρτ, διευθυντής ενός σχολείου τού Μπράττον, έξασισε μια καινούργια τακτική. Έβωσε στους μαθητές και μαθήτριές του άπόλυτη έλευθερία. Τους έπιτρέπει να κανίζουν, να πίνουν μπύρα και ούισκι, ν' άφινουν τα μαθήματα για να τρέχουν στην έσοχή να έχουν έρωτικές σχέσεις μεταξύ τους κλπ. Στους προϊσταμένους, εδίοόδοτε, πρώτα την κοινωνία και θα διορθώσα κι' έγω τούς μαθητές μου. 'Αλλά, άφου άφιστο πρόκειται να μπουν στη ζωή, είναι καλύτερο να ξέρουν από τώρα τί τους περιμένει...

Η ισχυρότερη ηλεκτρική λάμπα

Η γιανονέλική αυτή ηλεκτρική λάμπα είναι ή μεγαλύτερη τού κόσμου. Έχει ύψος 92 και πλάτος 56 εκατοστά. 'Η δύναμή της άγιστοιχεί

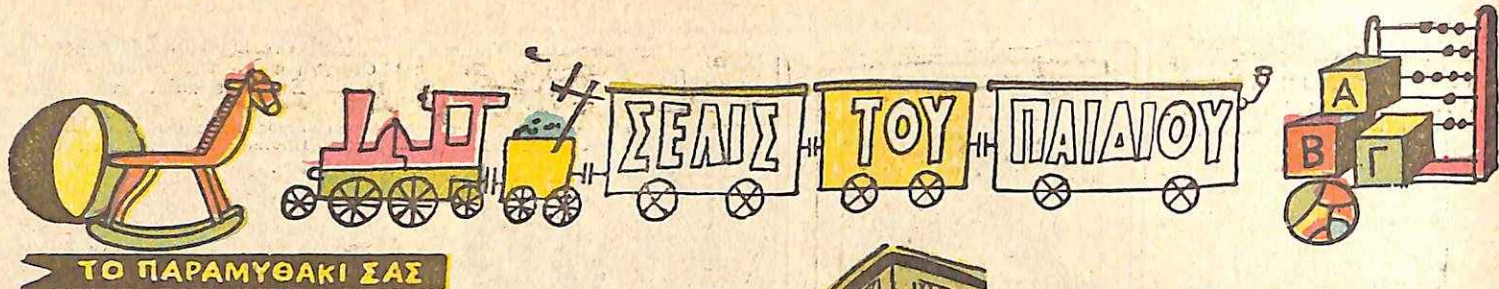

σε 50 κιλόβάτ. Λειτουργεί, ωστόσο, με κοινό ρεύμα. Μ' αυτή ή λάμπα μπορεί κανείς να διαβάση μια έφημερίδα από άπόστοις δεκάδων μέτρων.

Βαρέθηκε τις άνέσεις

Η Αυστραλέζα κυρία Πενεράδερ, ήλικίας 31 χρόνων, κάνει το γύρο τού κόσμου μ' ένα αυτοκίνητο, που το έχει μεταβάλει σε τροχόσπιτο. Τό πράγμα δεν είναι, βέβαια, περίεργο. Τό περίεργο είναι ότι ή κυρία Πενεράδερ συγκαταλέγεται μεταξύ τών πλουσιότερων γυναικών της Αυστραλίας. «Βαρέθηκα τις άνέσεις», είπε σ' ένα δημοσιογράφο.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς με τη γυναίκα του και τη μονακριβή θυγατέρα του.

Η βασιλοπούλα, όσο μεγάλωνε τόσο και πιο όμορφη γινόταν. Ήρθε έτσι ο καιρός που έπρεπε να παντρευτεί.

Μια μέρα, λοιπόν, ο βασιλιάς είπε στη γυναίκα του:

— Δεν είναι δα και δύσκολο πράγμα να βρω ή κόρη μου έναν άντρα, που να της άρσει, ένα νέο, όμορφο, πλούσιο, δυνατό, έξυπνο, αντρείο, και που να την αγαπάει, αφού είναι η πιο όμορφη κι η πιο τέλεια βασιλοπούλα του κόσμου.

Αυτά είπε ο βασιλιάς κι η βασίλισσα έμεινε σύμφωνη μαζί του.

Μα έπειδή κι οι δύο τους ήταν άνθρωποι με μυαλό, πρόσθεσαν στο τέλος:

— Όλα αυτά δε φέρνουν την ευτυχία...

Εκείνο όμως που επιθυμούσαν περισσότερο ήταν να δουν τη κόρη τους τρισευτυχισμένη. Μα δεν ήξεραν τι να κάνουν για να το πετύχουν αυτό, έπειδή δε μπορούσαν να μάθουν που βρίσκεται η αληθινή ευτυχία.

Κι η βασίλισσα, που ήταν λιχούδα, είπε μια μέρα στον άντρα της:

— Βασιλιά μου, δε νομίζεις πως η αληθινή ευτυχία βρίσκεται σ' ένα φαί που δεν το έφαγε κανείς ως τώρα;

Κι ο βασιλιάς, που τ' άρεσε το κρασάκι, της αποκρίθηκε:

— Μπορεί, βασιλιά μου, αλλά το φαί αυτό πρέπει να βραχί με το καλλίτερο κι αγνότερο κρασί του κόσμου!

Κι έπειδή τα χρόνια του τόν είχαν κάνει φιλάργυρο, πρόσθεσε, αναστενάζοντας:

— Φτάνει να μη μας κοστίζουν τίποτα...

Δε με νοιάζει καθόλου για τα λεπτά, είπε η βασίλισσα. Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι με το φαί και το κρασί, ν' ακούσω ένα όμορφο τραγούδι.

Ο βασιλιάς τότε σήκωσε τα χέρια του ψηλά και φώναξε γεμάτη χαρά:

— Βασιλιά μου, ξέρω εγώ που βρίσκεται η τέλεια ευτυχία! Αν ο άντρας που θα πάρη η κόρη μας, εκτός απ' όσα είπαμε παραπάνω, ξέρει και πως ν' αναβρέψη τα παιδιά του, μου φαίνεται πως δε θα χρειαστεί τίποτ' άλλο.

Κι ο καλός βασιλιάς φίλησε τη βασίλισσα του ένθουςιασμένος για την εμπνευσή που είχε.

Υστερα πήγε στο γραφείο του για να γράψη το μήνυμά, που θα έδινε στους υπηκόους του.

Την άλλη μέρα, βγήκαν τελαληδες σ' όλους τους δρόμους και στις πλατείες της πολιτείας, ενώ έπαιζαν τα τυμπάνια κι οι τρουμπέτες χτυπούσαν... Μα τί έλεγε το μήνυμά του βασιλιά:

«Σ' όλους τους καλούς και φιλόνομους υπηκόους μου, εγώ, ο καλός βασιλιάς, γνωρίζω ότι αύριο το μεσημέρι θα γίνουν οι γαμοί της μοναχοκόρης μου, της πιο τέλει βασιλοπούλας του κόσμου με κείνον—ποιος και νάναι—που θα είναι άριστος, πλούσιος, δυνατός, έξυπνος, κι αντρείος, που θα την αγαπάει με τρέλλα και θα αγαπιέται απ' αυτή και που θα φέρνη για προίκα στην κόρη μου το μυστικό της αληθινής ευτυχίας.

Και για να μη σας βάλω σε σκοτούρες, σας λέω πως το μυστικό αυτό πρέπει να ταϊριάζη μ' αυτές τις ερωτήσεις:

1) Ποιά είν' εκείνο το φαί που δεν το βαριέται κανείς ποτέ;

2) Ποιά είναι το κρασί που είναι πιο γλυκό κι από το καλύτερο γλυκίσμα;

3) Ποιά είναι ο πιο καλός τρόπος για να μη ξεθύνει κανείς τα λεπτά του;

4) Ποιά είναι η καλύτερη μέθοδος της ανετροφής των παιδιών;

5) Ποιά είναι το πιο όμορφο απ' όλα τα τραγούδια;

Αυτή είναι η καλή ερώση, που εγώ, ο καλός βασιλιάς γνωρίζω σ' όλους τους υπηκόους μου.

Όλη η χώρα αναστατώθηκε με το μήνυμά αυτό του βασιλιά. Όλοι οι υπηκοοί αγαπούσαν την όμορφη βασιλοπούλα. Κι έπειδή ο καβένας τους νόμιζε ότι ήταν νέος, όμορφος, πλούσιος, δυνατός, έξυπνος, αντρείος και πως αγαπιότανε από τη βασιλοπούλα, έλεγε μέσα του:

— Τα άλλα δεν είναι, τόσο σπουδαία. Θα τα έρω.

Ο καβένας όμως αντί να ζητήσει την ευτυχία

— Έβω στο χιόνι κρυώνουμε, μαμά!...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η βασιλοπούλα, που ήταν πολύ καλή, χαμογέλασε και είπε:

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

χώρα έμοιαζε με νεκροταφείο.

— Δεν μπαίνουμε σε κανένα σπίτι; ρώτησε η βασίλισσα.

— Γιατί όχι; αποκρίθηκε ο βασιλιάς.

Μα και μέσα στα σπίτια βασιλεύε απόλυτη σιωπή. Παντού, οι άνθρωποι είχαν σκυμμένα τα κεφάλια τους, ακίνητοι κι άμιλητοι, βυθισμένοι σε μεγάλη συλλογή.

Κι ενώ οι μάγειροι κι οι ζαχαροπλάστες έψαχναν να βρουν ποιός ήταν ο καλύτερος τρόπος για ν' αναβρέσουν ένα παιδί ή πως να μη ξεθύνουν τα πλούτη τους, οι κομπόστες τους καήκανε στο φούρνο κι οι σάλτσες τους χάλασαν στη φωτιά.

Κι ενώ οι τραπεζίτες φτιάχνανε σίτσους για να ταϊριάζουν το καλύτερο τραγούδι, μήκαν κλέφτες και τους άδεισαν τις κάσες.

Κι ενώ οι μουσικοί κι οι ποιητές έσπαζαν τα κεφάλια τους για να βρουν ποιός ήταν το καλύτερο φαί, οι άραχνες έπλεξαν τα δίχτυα τους στα χέρια των ποιητών κι οι ποιητικοί έφαγαν τις χορδές των βιολιών.

Οι καθηγητές άφησαν τους μαθητές τους να φύγουν κι οι κρασέμποροι μέσα στα υπόγεια, έψαχναν να κλείσουν τις κάνουλες των βαρελιών και κύτταξαν αποθαλακωμένοι το κρασί να τρέχη. «Άλλοι μνο! αναστέναζε η βασίλισσα. Γιατί να ζητήσω απ' αυτούς τους δυστυχισμένους να βρουν το μυστικό της αληθινής ευτυχίας;

— Άλλοι μνο! αναστέναζε κι η βασίλισσα. Ίσως το μυστικό αυτό να μην υπάρχει πουθενά.

Και ξαναγύρισαν στα παλάτι τους λυπημένοι και σκεπτικοί. Συλλογίζονταν τώρα ότι η αγαπημένη τους θυγατέρα δεν θα εύρισκε ποτέ τον άντρα, που ήθελεν να της δώσουν.

Μόλις έφτασαν στο περιβόλι του παλατιού, αντίλασαν τη βασιλοπούλα, που γύριζε από τον περιπάτο της. Είχε βγή έξω από το πρωί. Δεν φανταζόταν ποτέ ότι ολόκληρη η πολιτεία προσπαθούσε να την κάνει ευτυχισμένη. Μόλις είδε τους γονείς της έτρεξε κοντά τους γεμάτη χαρά. Και τους διηγήθηκε:

— Εκεί που είχα πάει πέρα στο βουνό βρήκα έναν άσιγγανό. Κοιτότανε κάτω από ένα δέντρο. Άκουγαντας τα ήματα μου ζήτησε. Πεταχτήκα τότε πάνω και μου είπε: «Τί όμορφη που είσαι!» Και τότε αρχίσαμε να μαζεύουμε λουλούδια. Ο άσιγγανος μαζεύοντας λουλούδια, τραγουδούσε. Λίγο πιο πέρα κάμψα μαθητούδια τραγουδούσαν κι εκείνα. Κι ο άσιγγανος τους έμαθε να χορεύουν ένα χορό και να λένε:

«Τρεχάτε, ελεύτεροι, τρελλοί μέσα στο καλοκαίρι. Ότι κι αν βλέπουμε εδώ τα ματια μας το βλέπουν».

Οι πιο τρελλοί νιοί γίνονται, οι πιο με γυναι (γέρον).

«Εγώ όμως είχα κουραστή από τον πολύ το δρόμο και κάθισα πάνω σε μια μεγάλη πέτρα για να ξενασάνω. Και είπα: «Τί κρίμα που δεν έχουμε να φάμε τίποτα!» Τότε ο άσιγγανος έβγαλε απ' το δισάκι του ένα κομμάτι σταρένιο ψωμί και πήρε νερό από μια κοντινή πηγή. Ποτέ μου δεν είχα φάει και δεν είχα πη καλύτερα. Και για να τον ευχαριστήσω, έβγαλα και του έδωσα το πορτοφόλι μου. Μα εκείνος αρνήθηκε να το πάρη. Εγώ του φώναξα να το πάρη και να το φυλάξη. Άλλα ο άσιγγανος μου απάντησε: «Ο μόνος τρόπος, για να το φυλάξω καλά αυτό, είνε να μην το έχω!» Υστερα με φίλησε και έφυγε γελάοντας. Κι εγώ του φώναξα να μου τραγουδήση ακόμη ένα τραγούδι, που να είνε το πιο όμορφο απ' όλα. Εκείνος όμως φευγοντας για πάντα, μου φώναξε: «Το πιο όμορφο τραγούδι μου είνε εκείνο που θα ταϊριάζω αύριο και που δεν το ξέρω ακόμη.»

Τη στιγμή εκείνη ο βασιλιάς ξεφύσησε:

— Α, βασιλιά μου, βρήκαμε επί τέλους το γαμπρό μας!

Κι άμέσως ρώτησε τη βασιλοπούλα:

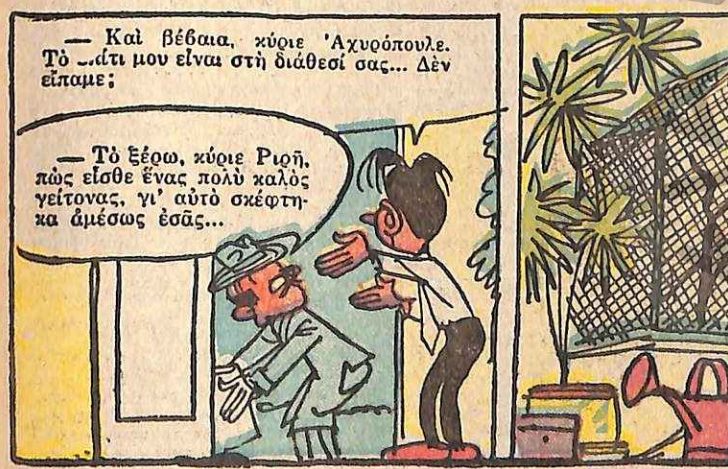
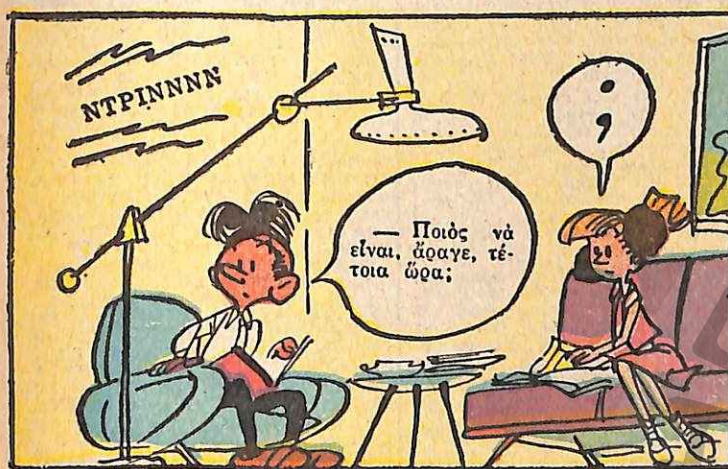
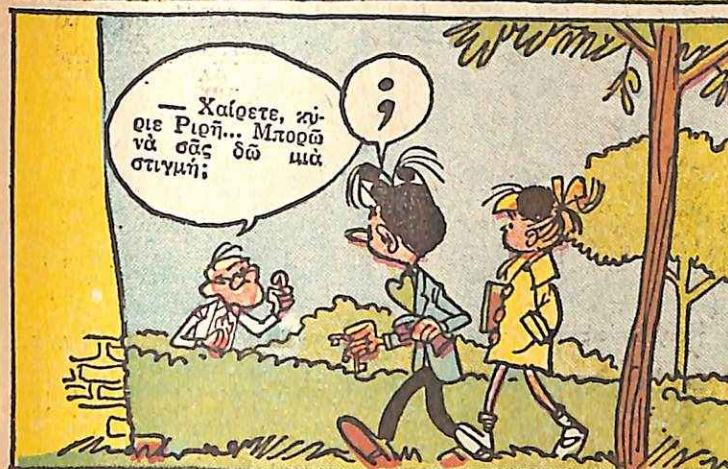
— Δεν σου είπε, κόρη μου, τ' όνομά του;

— Όχι, αποκρίθηκε η βασιλοπούλα. Μου έδωσε μόνο την κάρτα του, γιατί φαινόταν πολύ καλός.

Κι η βασιλοπούλα έδωσε στους γονείς της ένα φτερό πεταλούδας. Πάνω σ' αυτό ήταν χαραγμένα κάτι παράξενα γράμματα, που δεν είχε κατορθώσει να τα ξεχωρίσει. Μα ο καλός βασιλιάς, κι η καλή βασίλισσα κατάλαβαν—άλλοι—μνο!—τί έγραφε. Ο άσιγγανος λεγότανε: «Εκείνος που δεν ξαναγυρίζει»...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΟΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΑ ΤΟΥ ΓΕΙΤΟΝΑ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Μιδων μικρών άγνωστων μας

— Πότε και πού γεννήθηκε ο 'Ηράκλειτος;
— Στην Έφεσο, το 544 π.Χ.

— Πότε γεννήθηκε ο Μέγας Ναπολέων;
— Στις 15 Αυγούστου του 1769.

— Σε ποιά νησί έστέφη ως Φαραώ ο Μέγας Αλέξανδρος;
— Στο νησί του Θάβι.

— Πόσο απέχει η Αίγινα από τον Πειραιά;
— 18 μίλια.

— Ποιος ήταν ο πρώτος βασιλιάς των Αθηνών;
— Ο Κέκρωψ.

— Πόσο ύψος είχε το χρυσελεφάντινο άγαλμα της Αθηνάς;
— 12 μέτρα.

— Πώς λεγόταν η Πελοπόννησος τον αρχαίο καιρό;
— Αιγιάλεια.

— Τι ήταν ο Αύγεια;
— Βασιλιάς της Ηλείας, γιός του 'Ηλίου.

— Πότε εφευρέθηκε η Σκηνοποιία;
— Κρατούσε όχτω μέρες, από την 1-22 'Οκτωβρίου.

— Τι ήταν ο Κρέων;
— Βασιλιάς των Θηβών.

— Ποιος ίδρυσε την Κωνσταντινούπολη;
— Ο Κωνσταντίνος ο Μέγας.

— Ποιος ήταν ο πρώτος καθηγητής των φυσικών στο 'Εθνικό Πανεπιστήμιο;
— Ο Κυριάκος Δομνιάδης.

— Ποιά είναι η ταχύτητα του χελιδonioύ;
— 165 χιλιόμετρα την ώρα.

Χιούμορ

Η τρίτη λύσι

Η μητέρα: "Αν είσαι καλός, Τάκη, θα πάς στον Παράδεισο, αν είσαι κακός θα πάς στην Κόλαση. Κατάλαβες;

Τάκης: Ναι, μαμά... Για να πάω όμως στο Σινεμά, τί πρέπει να ελιμιά;

Στο μάθημα των θρησκευτικών. Ο δάσκαλος: Γιατί, Γιαννάκη, δεν έκαναν καλά οι άδελφοί του 'Ιωσήφ, που πόληψαν τον αδελφό τους;

Ο Γιαννάκης (αφηρημένος): Γιατί τον πόληψαν φτηνά!

Ο Γιαννάκης διαβάζει στο βιβλίο: «Αλέξανδρος 'Υψηλάντης — 1828» και ρωτάει τον πατέρα: «Τι σημαίνουν οι αριθμοί αυτοί, 1828, που προλάβει όμως εκείνος ν' απαντήσει, πετάγεται ο μικρός του άδελφός και λέει:

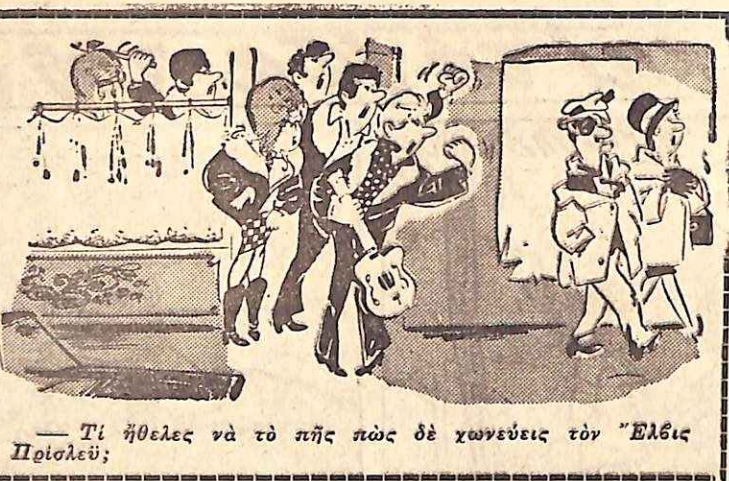
— Θα είναι ο αριθμός του τηλεφώνου του!

Η μαμά γυρίζοντας στο σπίτι, θρηνεί την κλειδαριά του ντουλαπιού σπασμένη και τα γλυκά φανωμένα.

— Κακό παιδί! φωνάζει στο Μι. — Είσαι, λοιπόν τόσο λαίμαργος, μη. Είσαι, λοιπόν τόσο ανόητος, μη. — Άννη, πού φέρει, εκείνος, που δεν μπορείς ν' αντέχεις περισσότερο ήταν η κλειδαριά!

— Ένας επισκέπτης του Ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, ρωτάει κάποιον υπάλληλο, που περιποιείται τα ζώα: — Μπορείτε, σάς παρακαλώ να μου πείτε, πόσα δόντια έχει αυτός ο λιποπόταμος;

Κι' ο υπάλληλος, σοφάρα: — Δε μπορώ να ξέρω, γιατί έχω άνηκος στις μαμάδες!

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ο αδιάφορος υιός

Υπό του Ευαγγελικού 'Ιεροκλήρως ΣΠΥΡΟΥ ΣΩΔΙΑΤΗ

Η ιστορία του άσώτου υιού. "Ε. — ται είναι γνωστή σ' όλους μας η ιστορία που είπε κάποτε ο Χριστός και που τη διηγείται ο Ευαγγέλιστης Λουκάς στο ιε' κεφάλαιο του Ευαγγελίου του.

Δεν είναι όμως βέβαιος αν η ιστορία αυτή δεν θα έπρεπε να ήταν γνωστή και μ' ένα άλλο όνομα: η ιστορία του αδιαφόρου υιού. Η αδιαφορία εκείνου που μένει στο σπίτι υπό την πατρική προστασία, είναι τόσο τραγική, όσον και η α-σώτεια εκείνου που απεμακρύνθη από τους πατρικούς περιορισμούς.

Στην αρχή του ιε' κεφαλαίου του 'Ιωάννου βλέπουμε τους τελώνες και τους αμαρτωλούς να πλησιάζουν τον Χριστό για να τον ακούσουν. Φαίνεται αυτό να είναι τους θρη-σκούς να χαρούν. Τι θωρούμενο πρά-γμα από του να βλέπει κανείς έναν αμαρτωλό, έναν άσωτο να ζητά τη σωτηρία και τον λυτρωμό του από τον Χριστό. Και όμως! Ο φανατι-σμός και η υπερηφάνεια εκεί που θα έπρεπε να υπάρχει χαρά θάζει το μίσος και την εμπάθεια.

Πριν λίγους μήνες έλαβα ένα γράμμα. "Ήταν από ένα χωριό της Κερκυρας. "Από ένα κορασμένο ταξιδιώτη της γης μας, της έλληνι-κής μας γης. Τον απογοητεύσαν οι συνάνθρωποι του και εις συνθήκη της ζωής. Γιατί να ζώ πια; Ο θάνατος θα δώσει τέρμα στα βασάνια μου. "Ε-τσι σκεπτόταν. Και τως με το δλ κη του.

Απεφάσισε λοιπόν να πάει στην εκκλησία του χωριού του για τε-λευταία φορά να εκκλησιασθεί κι ύ-στερα θ' αυτοκτονούσε. "Εκείνο το πρωί εύχως και κατά θείαν πρό-νοιαν διενεμήθησαν στο εκκλησιασμα-κάτι εγκύκλιοι έναντιον του γραφον-τος. Μεταξύ άλλων η εγκύκλιος αυτή έλεγε: «ήν ανανιψώκετε τα σί-ρεια δημοσιεύματα του αιρεσιάρ-χου Σπύρου Σωδιότη και των λοι-πών αιρετικών. Αυτοί που την εόγα-λαν την εγκύκλιο δεν ζεύονταν βέ-βαια πως ένας θεικός τρόπος να κάμη κανείς κάποιον να διασώ-ζεται, είναι να του πη να μη το δια-σώση. Μα πως να τους ευχαριστήσω για το καλό που έκαναν στο Εύα-γγέλιο και τους αμαρτωλούς, που τόσο το χρειάζονται; Προσέυχοντο ο Κύριος πλούσια να τους ελογήση.

Να λοιπόν, τί έγινε με την εγκύ-κλιο και τον μέλλοντα αυτοκτο-νήση. "Ας διαβάσω, είπε, επί τέ-λους το κήρυγμα του αιρεσιάρχου αυτού, προτού αυτοκτονήσω. Το έρη-κε στην τοπική του εφημερίδα. Το διάβασε. Σώθηκε. Του έφυγε αμέ-σως η επίθυμια της αυτοκτονίας. Μας έγραψε να του στείλουμε μία Καινή Διαθήκη. Το εκάμαμε αμέσως.

Πώς να μη ευχαριστήσω τον Θεόν για την έναντιόν μου εγκύκλιον; "Η- μουν διακατέμην έδωκ παιδί όταν δέ-χοντο τον Χριστόν ως προσωπικό μου φίλο. Ο Θεός έγινε Πατέ-ρας μου πραγματικός. Ο δούρανος κατέβηκε για να κατοικήση στην καρδιά μου. "Εγιναν καινούργιος άν-θρωπος.

Αλλά δεν κάθησα μέσα στο σπίτι του Ουρανίου Πατέρα απολαμβάνον-τας όλες τις ευλογίες Του και ξε-χνώντας ότι υπάρχουν άσωτοι υιοί Ε-ξω του πατρικού σπιτιού. Η από-φασίς της σωτηρίας, που μας προ-σφέρει ο Χριστός, είναι θαυμάσια. Α-λλά, η αδιαφορία για κείνους που βρίσκονται στην αμαρτία είναι εγκληματική.

Αν τίποτε άλλο δεν επέτευχθη παρά η σωτηρία του Κερκυραίου, αυτό από την αυτοκτονία και τον αλάνιο θάνατο, δείξουν όλοι οι κό-ποι και όλοι οι θυσίαι που απαιτούν-ται για την δημοσίευσιν ενός σωτη-ριακού κηρύγματος. Πρέπει να έχουμε έξω από τα περιωρισμένα όρια των εκκλησιών μας, για να φέρουμε τους άσωτους εκεί που είναι. Σκο-πός του παρόντος άρθρου είναι να σέ βρή τη στιγμή αυτή που διαβά-ζει τις διλογίες αυτές γραμμές και να σου πη πως το σπίτι του Πατέρα είναι ανοικτό για να σέ δεχθή, σάχε-το πόσο αμαρτωλός είσαι και πόσο μακριά έρισκασαι.

Ένας από τους σκοπούς του Χρι-στού με την διήγησι της ιστορίας αυτής ήταν να ελέγξει κυρίως την αδιαφορία του προσηλύτου υιού. Την είπε αφού ήκουσε τους Φαρισαί-ους και τους γραμματείς να γογγύ-ζουν και να παραπονούνται ότι συν-τροφεύει τους αμαρτωλούς, ότι τους δέχεται και συντρώγει μαζί τους (Λουκά ιε' 2).

Ω, Φαρισαίσι! Η αδιαφορία σας είναι εκείνη που στέλλει τους αν-θρώπους στους χοίρους. Και μιά και τους στείλει εκεί, θέλει για πάντα να μένουν εκεί. Να μη γυ-ρίσουν σπίτι μήπως και η άγνηψ του Πατέρα μοιρασθή. Δεν χάριζε ο προσηλύτης υιός όταν η άγνηψ του πατέρα και το κατήχημα της αμαρτίας έκαναν τον άσωτο νεώτερο υιόν να επιστρέψη.

Αδιαφόρησε για την αδιαφορία μερικών. Δόξαζε τον Θεόν που ύ-παρχουν και οι ενδιαφερόμενοι υιοί, να σου πουν ότι η αγκαλιά του Ου-ρανίου Πατέρα είναι ανοικτή να σέ δεχθή ολόθερμα. Δεχόμενος τον Χριστόν βρίσκασαι στο Πατρικό, το θείο σπίτι. Και με την επιστροφή σου τως θα ληψήθης κάποιος που νομι-ζει για άδελφό σου προσηλύτη, αλ-λά θα χαρή ο Ουρανός ολόκληρος. "Ισως αυτός ούτος ο χαρακτήρας του προσηλύτου άδελφού να ήταν τέ-τοιος που ώθησε τον νεώτερο υιό στην άσωτεια. Αφού ο ίδιος τον Ε-στείλε, μήπως θέλουμε να χαρή τά-ρα με την επιστροφή του;

ΣΠΥΡΟΣ ΣΩΔΙΑΤΗΣ

Όστις επιθυμεί να λάβη ένα τεύ-χος με την σειράν των άρθρων ε' το Κήρυγμα της Κυριακής ολοκληρου-τού προσηλύτου μηνός ή δωρεάν ολόκληρον την Καινήν Διαθήκην εις απλήν νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μας γράψη εις την διεύθυνσι δη-μοσιεύσεως Ο ΣΠΥΡΟΣ ΣΩΔΙΑΤΗΣ, τοθούρις 387, 'Αθήναι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικό κυκλόλεξο

1) ΓΑΛΛΕΙΑΣ. 2) ΑΝΑΠΑΥΛΑ. 3) ΚΑΡΟΛΙΝΑ. 4) ΚΑΜΑΤΕΡΟ. 5) ΚΑΤΑΛΥΜΑ. 6) ΑΓΗΜΑΤΟ. 7) ΔΙΑΤΑΓΗ. 8) ΠΑΡΟΙΚΙΑ. 9) ΔΙΟ. ΣΚΟΥΡΟΙ. 10) ΓΑΛΗΝΟΣ. 11) ΠΑΡΑΛΛΗ. 12) ΔΙΑΣΠΟΡΑ.

Ποιά ή ποιεί είναι;

1) Ο Ουίλλιαμ Χόλντεν. 2) Η Μελίνα Μερκούρη. 3) Ο Τόνι Πέρ-κινς. 4) Η Ντιάνα Ντόρς. 5) Ο Ροκ Χάτσον. 6) Ο Σίδνεϋ Πουα-τιέ. 7) Η Άννιτα Έκμπεργκ. 8) Η Κιμ Νόβακ. 9) Ο Ντέβιν Νι. 10) Η Μωρήν Ο'Χάρα.

Δισύλλαδες λέξεις

1) ΠΡΟΠΟ. 2) ΠΟΛΥΣ. 3) ΛΥΣ. ΣΑ. 4) ΣΑΛΙ. 5) ΑΙΜΑ. 6) ΜΑ. ΔΩ. 7) ΔΩΡΑ. 8) ΡΑΚΙ. 9) ΚΙ. ΝΑ. 10) ΝΑΠΟ. 11) ΤΟΠΙ. 12) ΠΙ. ΖΑ. 13) ΖΑΡΙ. 14) ΡΙΝΗ. 15) ΝΗΜΑ. 16) ΜΑΤΙ. 17) ΤΙΤΟ. 18) ΤΟΚΟΣ. 19) ΚΟΣΜΟΣ. 20) ΜΟ. ΣΧΑ. 21) ΧΑΟΣ. 22) ΟΣΚΑΡ. 23) ΚΑΡΦΙ. 24) ΦΙΛΟΙ. 25) ΛΟΙ. ΠΟΝ. 26) ΠΟΝΤΟ. 27) ΤΟΣΚΑ. 28) ΚΑΠΑ. 29) ΠΑΛΑ. 30) ΛΑΓΟΣ.

Ένα άσυγχώρητο λάθος

Είναι έντελως άδύνατο το μωρό να έχη άγκαλιάσει τη μητέρα του ό-πως δείχνει ή εικόνα. Μόνο χέρι με-γάλου άνδρός θα έφτανε...

Ο

Η λύσις του υπ' αριθ-889 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΟΙΝΟΣ. ΚΑΣΚΑ. 2) Ι. ΣΕ. ΣΕ. ΑΠΟΜΑΧΑ. — ΚΑ. 3) Α. ΚΑΚΟΣ. ΜΗΝΑ. — ΟΝ. 4) ΚΟΛΑΣΙΣ. — ΓΑΝΤΙ. — ΑΝΑ. 5) ΙΣΑΙ. — ΤΑΛΑΙΝΑ. — ΕΡΙΣ. 6) ΣΙ. — ΚΗΡΟΣ. — ΑΝΑΛΑ. 7) ΤΑ. — ΑΡΩΣ. — ΟΝΕΙΡΑ. 8) ΔΟΝ. — ΘΑΣΟΣ. — ΠΙΑΝΟ. 9) ΑΝΑΜΑ. — ΠΙ. — ΠΑ. — ΝΗΣΟΙ. 10) ΣΑΡΟΣ. — ΚΕΝΑΙ. — ΙΝΑ. 11) ΑΝΤΡΟΝ. — ΣΥΝΑΜΑ. — ΣΕ. 12) ΑΙΝΟΣ. — ΡΗΓΑΣ. — ΙΣ. 13) ΚΑΤΑ. — ΜΟΝΩΣΙΣ. — ΤΑ. ΡΑ. 14) ΗΤΑ. — ΡΑΦΙΣ. — ΑΙ. ΡΕΤΩΣ. 15) ΝΑ. — ΣΙΤΙΑ. — ΣΑΝΙΔΑ. 16) ΑΡ. — ΠΑΤΑΣΣΩ. — ΚΩΜΗ. 17) ΑΓΡΙΑ. — ΣΙΝΑΣ.

Καθ' ύψος:

1) ΑΚΙΣ. — ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ. 2) ΟΙΚΟΣΙΤΟΝ. — ΑΤΑΦΑ. 3) ΙΣΑ. ΛΑ. — ΑΝΑΣΤΑΤΑ. 4) ΝΙΚΑΙ. — ΜΑΡΙΑ. — ΠΡ. 5) ΟΣΟΣ. — ΚΑ. ΘΑΡΟΝ. — ΑΙ. 6) ΣΙΤΗΡΑ. — Ο. ΝΟΜΑΣΤΑ. 7) ΣΑΡΩΣΙΣ. — ΣΟΦΙΑ. 8) ΑΜΑ. — ΛΟΓΟΙ. — ΝΙ. ΤΣΕ. 9) ΠΗΓΑΣΟΣ. — ΚΥΡΩ. ΣΙΣ. 10) ΜΟΝΑΙ. — ΠΕΝΗΣ. — ΑΩ. 11) ΜΑΝΝΑ. — ΠΑΝΑΓΙΑ. 12) ΚΑΤΑΝΟΙ. — ΑΜΑΣΙΣ. 13) ΑΧ. — ΑΝΑΝΙΑΣ. — ΡΑΚΙ. 14) ΣΑ. ΕΛΕΝΗ. — ΤΕΝΩΝ. 15) ΑΡΑΙΩ. ΣΙΣ. — ΑΤΙΜΑ. 16) ΑΚΟΝΙ. — ΟΝΕΙΡΩΔΗΣ. 17) ΑΝΑΣΤΑ. ΣΙΑ. — ΣΕΣΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία ..... Δρχ. 300
Έξαμηνος ..... » 150
Τριμήνιος ..... » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία .... Λίρες 'Αγγλικας 7
..... Δολάρια 20
..... Φρ. Βέλγ. 1000
..... Φρ. Γαλλ. νά 1000
..... Φρ. Έξδ. 90
..... Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα Έσωτερικού δια ταχυ-δρομικής έπιταγής και Έξωτερικού δια τραπεζικής ταύτης προς το περιοδικό «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΑ», Δραγα-σεάνιοι 4, (Παλαιά Κλαυδιάνος), 'Αθήναι.

Ε'Εμμ. Μπαλατζής και Σιας Ε.Ε. Διευθυντής Διαχειριστής και υπεύ-θυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ
Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Δι' αυτής και υπεύθυνος Τυπογράφου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Νατάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

Ο Γιάννης Κοσμιδής

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ

Τεχνικός της τηλεόρασεως στις 'Ηνωμένες Πολιτείες

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ είναι ένας από τους πιο γνωστούς της γενεάς των νεωτέρων ποδο-σφαιριστών. Η μεταγραφή του ά-πο την 'Εν. Νικαίας στον Πα-ναθηναϊκό το 1960 είχε προκα-λέσει πάταγο μεταξύ των φιλά-θλων, και θεωρήθηκε σαν μία με-γάλη έπιτυχία του αθηναϊκού συλ-λόγου. Κι' έτσι είναι. Γιατί ο νεαρός ποδοσφαιριστής είναι τα-λέντο, μόνο που ακόμη δεν έχει βρή τη θέσι του στην τακτική εν-δεκάδα του ΠΑΟ. Όταν και ο ίδιος αναλογίζεται αυτό το γεγο-νός αναρωτιέται το «γιατί».

Η απάντησι είναι μία με δυο πλευρές: Πρώτον, η μεταπήδησι του στον Παναθηναϊκό συνέπε-σε σε μία περίοδο που η αθηναϊκή όμας είχε και έχει μεγάλα άστέ-ρια και προπαντός καλά εναρμo-νισμένα μεταξύ τους, σε σημείο ώστε να είναι δύσκολο σ' έναν άλ-λον να διασπάσει το σύνολον και να εισέλθη κι' αυτός ως τακτικός παίκτης στην ενδεκάδα. Κι' ο δεύτερος λόγος είναι έντελως άτο-μικός. Ο Κοσμιδής είναι λίγο... άτομιστής. Το παιχνίδι που παί-ζει είναι έγωκεντρικό περισσότε-ρο και αυτό φυσικά δεν άρέσει στον 'Αγγλο προπονητή Κ. Γκέιμ, που για κανένα λόγο δε θέλε να χαλάσει την ενδεκάδα χάριν ενός παίκτη, όσο μεγάλη κι' αν είναι η αξία του.

Ο νεαρός παίκτης έχει ά-δυναμία στις «ντρίμπλες». Κρα-τά και παίζει πολύ τη μπάλλα στα πόδια του, με συνέπεια να ανάσκόπεται ο ομαδικός ρυθμός του παιχνιδιού. Γι' αυτό και ο Κ. Γκέιμ δεν τολμά να τον καταστή-ση μόνιμο στην ομάδα του ΠΑΟ. Το πρόβλημα, λοιπόν, για τον νεαρό κυνηγώ είναι έντελως προ-σωπικό κι' απ' αυτόν εξαρτάται η λύσι του. Τα προσόντα του εί-ναι τόσο πολλά, που είναι κρίμ-μα να μη παίζει στην α' ομάδα του ΠΑΟ.

Ευτυχώς, είναι νέος ακόμη (γεννήθηκε το 1940 στην Χαλκί-δα, αλλά γρήγορα ήρθε στον Κο-ρουδαλλό, όπου, το 1956, άρχισε να παίζει με την 6' ομάδα της Α.Ε. Νικαίας) και το μέλλον εί-ναι δικό του. Μετά την 'Εν. Νι-καίας, όπου έπαιξε τρία χρόνια (1957—60) πήγε στον ΠΑΟ, στην πρώτη ομάδα του όποιου έπαιξε το 1961 και συγκεκριμένα

Αθλητικά παρακρήνια

στο μάτς ΠΑΟ—ΑΕΚ 3—2.

Από τότε ή συμμετοχή του στην α' ομάδα γίνεται κατά δια-λείμματα. 'Αστόσο, ενώ στην α' ομάδα του ΠΑΟ διεκδικεί πάντα μία θέσι (και κάποια μέρα ασφα-λώς θα την κερδίση) στις άλλες ομάδες είναι σχεδόν τακτικός. Έ-χει συμπεριληφθή πέντε φορές στην εθνική ένοπλων δυνάμεων, έ-χει μετάσχει της ομάδος των έ-πιλέκτων, που πήγε στο Μομπε-

πέδεζαν στις γυναικείες ζακέτες...

— Ρήτωρ ο Κ. Κ. Παπαναστασίου! Ο μόνος ουσιαστικά άμλητής της αν-τιπολιτευσεως του ΣΕΓΑΣ. Άλλοι κας κοκκός, ως γνωστόν, δε φέρνει την άνοιξη... των πωλών του ΣΕΓΑΣ. Και έτσι ή υπό τον Κ. 'Απ. Νικολά-δη διοίκησι παραμένει και πάλιν Ι. σχυρά.

—Ο άρχηγος του ποδοσφαιρικού τμήματος του Παναθηναϊκού Κ. Μαν. Τζεβελάκης έπισκέφθηκε τα γραφεία των έπιμεριδων, μετά τον άγωνα της ομάδος του προς το Φωστήρα (3—3)

θαιο: "Όποιος κι' αν έρθη ο Κ. Χα-τζησταυρίδης θα παραμείνη ως βοη-θός, γιατί θεωρείται έργατικός και σφωρών.

—Παρά τα διαδιδόμενα, ή διοίκη-σι της ΑΕΚ παραμένει άρραγής και με όμόνοια. 'Αφού τα πρωταθλήμα-τά της, όλη ή προσοχή της έχει στρέ-ψη στην έξέδρα, χρημάτων από φι-λους, για την αγορά νέων και ίκα-νών παικτών, έτσι ώστε από τη νέα περίοδο να παρουσιάση ισχυρή ομάδα.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

Από τους άγώνες της Κυριακής ο σπουδαιότερος είναι ο μεταξύ 'Ο-λυμπιακού — ΑΕΚ που θα γίνει στο γήπεδο Καραϊσκάκη. Είμαι το ντεμ-μπε της ημέρας, από το όποιο θα φα-νί ποιος από τους άσπάλους θα δια-τηρήση ελπίδες για την κατάκτησι της β' θέσεως. (Άγων α' γύρου Ο—Ο).

Οι άλλοι άγώνες του πρωταθλήμα-τος είναι οι έξης:

Γήπ. λεοφ. 'Αλεξάνδρας: ΠΑΟ — 'Ε-θνικός (5—1).

Γήπ. Ριζοπάλλευς: 'Απόλλων 'Αθ. — Προοδευτικός (1—1).

Έλευσις: Παγελευσιναίος — Αιγιά-λεω (1—1).

Γήπ. Νέας Σιμόνης: Φωστήρ — Π.Α. Ο.Κ. (1—0).

Δράμα: Δόξα Δράμας — 'Ηρακλής (1—2).

Βόλος: Νίκη Βόλου — 'Αρης Θεσ-σαλονίκης (1—1).

Θεσσαλονίκη: 'Απόλλων Καλαμαριάς — Πανιώνιος (2—2).

ΙΡΑΚ — ΣΥΡΙΑ

Οι έπαναληπτικοί άγώνες της 'Ε-θνικής μας ομάδος των 'Ενόπλων Δυ-νάμεων, για το πρωταθλήμα του ΣΙΣΜ, θα γίνουν στις έξης ημερομηνί-ες:

14 Μαρτίου στη Θεσσαλονίκη: Με την στρατιωτική του 'Ιράκ.

23 Μαρτίου στη Δράμα: Με τη στρατιωτική της Συρίας.

Στα προηγουμένα μιάς ή έλληνική όμας κέρδισε την ομάδα του 'Ιράκ με 2—0 και την ενδεκάδα της Συρίας με 3—1.

Η ΔΙΑΤΗΣΙΑ

Παραποροφύμεθα, ότι καταρτίζεται νομοσχέδιο για την πλήρη ανεξάρτη-τοποίησι της διαίτησεως του ποδοσφαί-ρου. Στο έτος οι διαίτητες των άγώ-νων θα πορεύονται, από κρατικές σχολές (Γεντιστική 'Ακαδημία) και κατά ένα τρόπο θα είναι δημόσιοι ή πάλητοι.

ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ

Κατά τη μετάδρασι της 'Εθνικής Νέ-ων στη Σάμνη (όπου, ως γνωστόν, κέρδισε την τουρκική ομάδα Νέων με 1—0, με γκολ του Δέδε), έγιναν συ-ζητήσεις για μια συνάντησι των 'Ε-θνικών ομάδων άνδρων 'Ελλάδος και Τουρκίας. Η άποφασί θα ληφθή από την ΕΠΟ.

ΣΚΑΗΡΟΤΗΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ

Η ΕΠΟ όταν πρόκειται να δι-κάση άπάντα ως έπεισθια και πα-ρεκτροπή, των ποδοσφαιριστών των μεγάλων συλλόγων, χάνει τη δύναμί της... Έγιναν τόσα έπείρο-πα στο τέλος του άγώνος 'Ολυμ-πιακού — ΠΑΟ (1—2) στο στά-διο Καραϊσκάκη, όλη όποτε κών έλασε τον κόπο να έρευνήση!... Οι φωτογραφίες των έπεισθίων δημοσιεύονται ακόμη και σε γαλ-λικές εφημερίδες (παρατηρούμε για να ερωτευθώ τον έλληνα ποδοσφαι-στή και ή βουλήσι της ΕΠΟ δεν έμισε τί άρεσέως συμ-βη για να έπιδείξη κυράσει... Άν ήταν κανένας Πανιώνιος ή Προοδευτική θα ήθελε να φερθή σκληρά...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ—ΠΟ., ΤΗΣ 25-2-62	
Συμβουλευσε, που θα άποδειγνυθουν.. θηαυσοεί!	
1 ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ	1
2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ	1 2
3 ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ.	1
4 ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΑΡΗΣ ΘΕΣ.	1 X 2
5 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΑΕΚ	1 X 2
6 ΠΑΝΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΣ — ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡ.	1
7 ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ — ΑΙΓΑΛΕΩ	1
8 ΦΩΣΤΗΡ — ΠΑΟΚ (Γήπ. Πανιώνιος)	1
9 ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΣ — ΑΣΤΗΡ ΑΘ. (Γήπ. Ζωγράφου)	1 X 2
10 ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ — ΑΤΡΟΜ. ΠΕΙΡ. (Γήπ. Νεαπόλεως)	1
11 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΛΑΜΙΑΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΒΟΛΟΥ	1
12 ΙΝΤΕΡ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1 X
13 ΡΟΜΑ — ΜΙΛΑΝ	1 X
Αναπληρωματικοί:	
1 ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΡ. — ΑΒΕΡΟΦ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ	1
2 ΦΙΛΙΠΠΟΙ ΚΑΒΑΛΑΣ — ΑΣΠΙΣ ΞΑΝΘΗΣ	1

λιέ και πρό ήμερών άγωνίσθηκε με την εθνική Νέων στην Σιμόνη.

Μετά την άπόλυσι του από το Λιμ. Σώμα, όπου κατετάγη ως έ-θελοντής, σκέπτεται να μεταβή στις 'Ην. Πολιτείες, για να τε-λειοποιηθή ως τεχνικός της ραδιο-ηλεοράσεως. Γι' αυτό το λόγο μβαίνει τώρα έντατικά την άγ-γλική γλώσσα. Αυτός είναι ο έ-παγγελματικός προσανατολισμός του, εκτός εάν ή μπάλλα τον πα-ρασύρη σ' άλλες σκέψεις και ό-δούς...

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οι ποδοσφαιριστές της 'Εθνικής Νέων έπωφελήθησαν από το ταξείδι τους στη Σιμόνη για ν' αγοράσουν μερικά θερμάτια έδη, τα όποια ελ- ληνά εκεί. 'Ιδιαίτερη άδυναμία

Από τον άγωνα των ομάδων Νέων 'Ελλάδος—Τουρκίας 1—0: Ο Τούρκος τερατοφύλακας άποκρούει. Διακρίνονται εξ άριστερώς οι Δέδε, Τζενίς, Σιμιγδαλός, Ποχάνης και 'Αλή.

Ο Σεσού Χαγιακάβα (αριστερά) και ο Άλεξ Γκίνες σε μία σκηνή του φιλμ «Η γέφυρα του ποταμού Κεά».

«Νά πώς έκανα ΧΑΡΑΚΙΡΙ!»

Η τραγική απόπειρα αυτοκτονίας ένεος διάσημου ηθοποιού

Έκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο είδαν το θαυμάσιο φιλμ «Η γέφυρα του ποταμού Κεά». Κι' όλοι τους θαύμασαν τη σκηνή της αυτοκτονίας του διοικητή του γιανιωνέζικου στρατοπέδου, του συνταγματάρχη, που έκανε «χαράκιρι».

Ο ΛΟΓΟΣ, που έκανε χαράκιρι, ήταν ότι είχα αποβληθεί από την Ιαπωνική Ναυτική Ακαδημία. Ή ταπεινότανη και η απογοήτευσή μου, γιατί δε θα γινόμουν δεισιματικός του ναυτικού, ή ντροπή του πατέρα μου για λογαριασμό μου, έξακολουθούσαν να με πληγώνουν κατάκοδα, μολονότι είχαν περάσει ήδη μήνες από την άταπτη μου. Στο τέλος, ένοινα πως δε μου άπομενε πιά άλλη λύση απ' την αυτοκτονία, για να ξεπλύνω την προσβολή.

Το βράδυ, που διάλεξα για να βάλω τέλος στη ζωή μου, ήμουν πορσενο-ήσμος. Καμμία κίνηση μου, καμμία έκφραση της φρεσινωμένης μου δεν προδίδε το σκοπό μου.

Έφωνα, το βράδυ, μαζί με την οικογένειά μου.

Όταν τελείωσε το σαγηνό, ζήτησα συγγνώμη κι' ανέβηκα στην κάμαρά μου, στο δεύτερο, πάνω. Κλείδωσα καλά την πόρτα, τη στερέωσα από μέσα κι' άρχισα τις ετοιμασίες.

Απλώσα στο πάτωμα άσπρα σεντόνια, ως τις τέσσερες γωνίες της κάμαρας. Σ' ένα γυμνό τοίχο κρέμασα το πορταίτο του γυναιχόχου Τόγκιο κι' άνοιξα δεξιά κι' αριστερά του ηνέλες άσπρες λαμπάδες. Τοποθέτησα κοντά τους βάζα με άσπρα λουλούδια άνακίας κι' άναψα θυμιάμα μέσα σε μικρά λιβανητήρια.

Δίπλα στη θεο, όπου θα γονατίσα για να προσευχηθώ μπροστά στο πορταίτο του Τόγκιο, έστησα ένα μικρό βάζο, έβαλα πάνω του ένα ξύλινο δίσκο και μέσα σ' αυτόν ένα σπαθί που είχα διαλέξει άναμεσα στα πολλά όπλα των «σαμουράι» προγόνων μου. Σ' ύψωμα δε με το έθιμο, το σπάσιμα μ' ένα φύλλο ουζόχατο.

Φόρεσα έπειτα ένα άλοζάθιο άσπρο χιμινό και γονάτισα για να προσευχηθώ. Ζήτησα συγγνώμη απ' τον πατέρα μου, τη μητέρα μου και τον Τόγκιο. Τότε, σηκώνομαι, κάθισα στο γραφείο μου κι' έγραψα αποχαιρετιστήρια γράμματα για τους γονείς μου και τ' αδελφά μου.

Τέλος, σύμφωνα με την παράδοση, συν-

έθεσα ένα μεγάλο ποίημα, που άρχισε έτσι: «Η ζωή είναι ένα όνειρο. Μολονότι αγαπώ το σώμα μου, πρέπει να πεθάνω και να ξαναγεννηθώ έφτά φορές, για να εξιλεσθώ για την άποτυχία μου και την αυτοκτονία μου...».

Ξαναγονάτισα έπειτα και ζήτησα πάλι συγγνώμη, για τελευταία φορά.

Τότε, πήρα το σπαθί. Τύλιξα τη λαβή του με το ουζόχατο και το σήκωσα με σεβασμό ως το μέτωπό μου. Τ' άρσησα κατόπι μπουστά μου και το κτύπησα για λίγο.

Μέσα στη σιωπή, κάθε άνάλαφος θόρυβος μου φαινόταν άσ βροντή...

Γόδθηκα ως τη μέση κι' έχωσα τα μαγιά του χιμινό μου κάτω απ' τα γόνατά μου, για να μην πέσω προς τη πόρτα όταν θα πέθαινα, σε μία στάσι ταπεινωτική.

Έπιασα το σπαθί με το δεξί μου χέρι και το σήκωσα ψηλά. Με το δείκτη του άριστερου, βόηκα το σημείο που έπρεπε να χτυπήσω: δυό πόντους χαμηλότερα απ' τον ύψαλό μου και δέκα πόντους άριστερά του.

Πήρα μία βαθιά άναπνοή και, δίχως να διατάσω καθόλου, έχωσα το σπαθί στην κοιλιά μου! Όλο μου το κορμί συγχοιόθηκε. Ένας σουβλερός πόνος απλώθηκε στα γέφυρα μου, σαν ηλεκτροσπινός. Φωτιά πολύχρωμα χόρευαν μπροστά στα μάτια μου και μέσα στο κεφάλι μου άνηχούσαν κεραυνί.

Έπειτα μου φάνηκε πως ένα τεράστιο σφυρί με χτυπούσε άλύπητα στην πλάτη. Νόμισα πως το κεφάλι μου πηδούσε ως το ταβάνι και χτυπούσε πάνω του. Ολόκληρο το σώμα μου έπλεε στον πόνο.

Σφίγγοντας ώστόσο τα δόντια μου, έσπαρα σιγά-σιγά το σπαθί προς τα δεξιά. Το χέρι μου όμως παρέμεινε σχεδόν απ' την άδυναμία. Τραβήξα έξω την ζωστήρη λεπίδα κι' έχασα για λίγο τις αισθήσεις μου. Όταν συνήλθα, μ' έπιασε ένα παραλήρημα. Ή τελέτη μανία μου να πετύχω το σκοπό μου κι' έκανε να ξαναχώσω το σπαθί στην κοιλιά μου, πολλές φορές (άργότερα μέτρησαν οι γιατροί τοιάντα τραυματίες), ώσπου να χάσω και πάλι τις αισθήσεις μου και να σωριαστώ προς τα έμπρός, άναμεσα στις άναμμένες λαμπάδες.

Ποιν λιποθυμώω, άκουσα γυναικιόματα έξω απ' την πόρτα... κι' έστερα τίποτα πιά!

Όταν ξαναβρήκα τις αισθήσεις μου, έφτασε στ' αυτιά μου ένας ψήθυρος από γυναικείες φωνές.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν πως είχα πεθάνει κι' είχα πάει στην κόλαση... Ωστόσο, τα μοιροληπτικά ξεκαθάρισαν.

Είμαι ο μικρότερος γιός του κυβερνήτη Χαγιακάβα... Έλεγε μία απ' τις γυναικείες φωνές. Αποκτονία... Χαράκιρι... Το μυαλό μου ξεθόλωσε σιγά-σιγά. Άνοιξα τα μάτια μου.

Ήμουν ξελοημένος σ' ένα κορβάκι. Τέσσερες άγγελί με κτύπαζαν με σιμ-πούμα. Σκέφθηκα πως θα βοσκόμουν στους ούρανους — γιατί η κόλασι δεν έχει άγγελους. Είχαν, λοιπόν, συχωρεθί οι άμαρτίες μου...

Τότε, κατάλαβα πως οι «άγγελι» ήταν νοσοκόμες. Είχαν μισοφα πόσω-πι. Άλλ' ή έκφρασή τους ήταν σοβαρή. Δε χαμογέλουσαν...

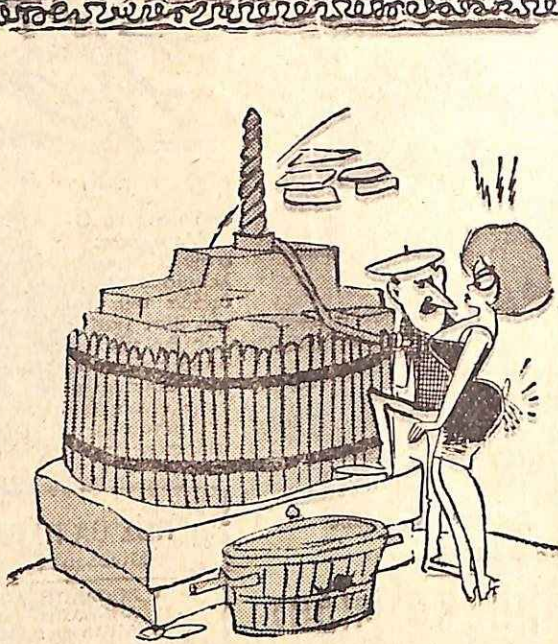
Άκου έμεινα ένα μήνα στο νοσοκομείο, έμαθα πως με είχαν βοη, στην κάμαρά μου, εκείνο το βράδυ. Κάποιο πορσενο παραίσθημα έκανε τον άνατημένο μου σκέλο ν' άνησυχάζει. Πηγαίνονο-χόταν με ταράχη, γούλιζε παραλυμένο. Ή άσυνήθιστη αυτή συμπεριφορά του τραβήξε την προσοχή των υπηρετών. Τον άρρολυνθσαν.

Όταν τον είδαν να έδνη με μανία την πόρτα της κάμαρας μου, έπαυθησαν να την άνοίξουν, αλλά δε μπόρεσαν, είδοποθήσαν τότε τον πατέρα μου, κι' έκείνος διάταξε να τη σπάσουν. Τότε, έανε άμέσως να μέρουν λο-στράς, τρεκοορία... Σε λίγο, είχαν μπει στο δωμάτιό μου και με βόηκαν να πλέω μέσα στο αίμα.

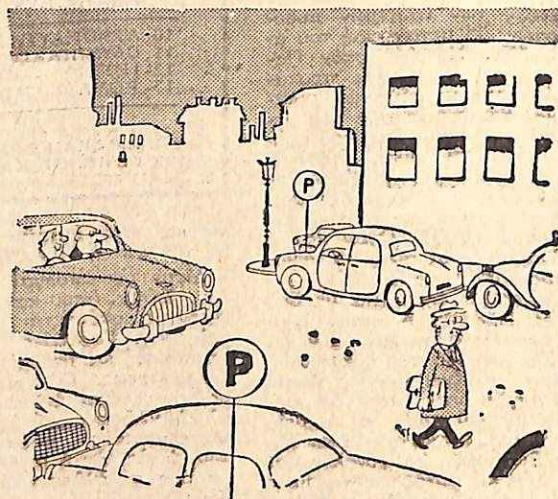
Ευτυχώς, ήταν ακόμα καιρός να με γλιτώσουν οι γιατροί του νοσοκομείου. Ο σκόλος μου μου είχε σώσει τη ζωή. Γι' αυτό, από τότε, και σ' όλο μου το βίο, δεν έμεινα ποτέ δίχως σκυλό.

ΣΕΣΟΥ ΧΑΤΙΑΚΑΒΑ

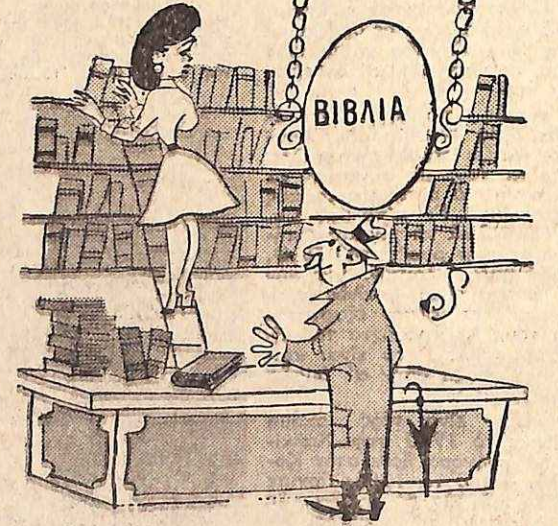
Τί βιβλίο θέλετε; Ένα βιβλίο που ν' άρχίσετε να το βρείτε!

— Έδώ, καλή μου δεσποινίς, όλες οι δουλειές γίνονται με το χέρι!

— Πήγαινε πίσω από τον πεζό. Έτσι πάει να πάρη τ' αυτοκίνητό του κι' έτσι βρούμε θέσι για να ρεμζάρουνε!

— Τι βιβλίο θέλετε; Ένα βιβλίο που ν' άρχίσετε να το βρείτε!

Η αλληλογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυ-δρομικώς στους: Α. Α. Α., Κιάτο, Κροίθιας και Φανή Θεοδωράτου, Λά-κωνας.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντη-σε ταχυδρομικώς στους: Γεωργίου Γεωργίου, Νικολακόπουλον Βασιλεί-ον, Παγαυιότιδην Θεόδωρον, Μάκη 'Αθηνά, Κανάκη Μαρίαν και Δεσπο-τοπούλου Καίτην.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η 'Αριάννα Μαυρί-δου, Ταχ. Κιβ. 294, Λεμεσός, Κύ-προς, ζητεί ν' αλληλογραφήσεί με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, στην ελ-ληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

Η 'Εφίη 'Αντωνιάδου, ή 'Γιοάνα Μιχαήλ, δ' ου, Ταχ. Κιβ. 66, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλο-γραφησεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-19 χρόνων, με σκοπό τη συνάψι μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτο-γραφία άπαραίτητη.

Η Πέλαγία 'Αντων-ίου, Ταχ. Κιβ. 14, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, με απο-κλειστικό σκοπό την άνταλλαγή γραμ-ματισμών.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Γεώργιος Π. Λιό-πετρού, ή 'Αλεξάνδρα, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσεί με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, ηλικίας 15-18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-τογραφία άπαραίτητη.

Ο 'Ανδρέας Κ. Ρού-σο, (20 χρόνων) Γερόλακκος, Λευκωσία, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσεί με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα.

Ο Κώστας Κωνσταν-τίνιδης και ο Μιχαήλ Α. Κη, 'Αναστασία, Ταχ. Κιβ. Νο 66, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μίας καλής και σταθε-ρής φιλίας και δ,τι άλλο ήθελε προ-κύψει.

Ο Δ. Χ. Χατζηνικό-λας, (21 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 7, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσεί με νέες απ' όλο τον κό-σμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκο-πό τη συνάψι μίας καλής και σταθε-ρής φιλίας.

Ο Νικόλαος Πέτρου, 'Αριστοτέλους Νο 2, Λευκωσία, Κύ-προς, θέλει ν' αλληλογραφήσεί με μορφωμένες νέες από την 'Ελλάδα.

Ο Γεώργιος Κουτσο-φτο, (22 χρόνων), Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσεί με νέες, ηλι-κίας 17-20 χρόνων, με σκοπό τη συνάψι μίας καλής και σταθερής φι-λίας.

Ο Γιαννάκης Γεωρ-γίου, Παμπούλας Νο 11, Λάρνα-κα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσεί με όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Γεώργιος Α. Κό-ττας, Μαραθόδουνας, Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσεί με νέες από την 'Ελλάδα, κατά προτί-μηση από την 'Αθήνα, με σκοπό την

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ Δέχεται Μέγερ 10 (Πλατεία Βάθης). Τηλέ. 532.563.

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ — ΛΕΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Μετόχινη οδός Χαρ, Τρικούπη 50. Τηλ. 612.515. Ώρα επίσκεψης 11-1 και 5-7.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΔΡΟ-ΣΟΣ και ο ΜΑΚΙΣ ΒΑΡΑ-ΤΑΣΙ, S. M. V. Antonios Goulou-theros, Co. Coulouthres LTD, 51)54 Fernchurch St. London E.C.3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την 'Αθήνα και την Κωνσταντι-νούπολη, ηλικίας 19-19 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε έπακολουθήσει. Φω-τογραφία άπαραίτητη.

Ο ΤΗΕΟΧΑΡΑ-ΚΙΟΣ (28 χρόνων) και ο ΝΙΚΟ-ΛΑΟΣ ΧΑΡΙΝΟΣ, (28 χρόνων), M. V. Pegasus Co. Ret and kul. St. Clare House 30)33 Minories St. London E.C.3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την 'Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε έπακολουθήσει.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΙΣΑ-Ν, S. J. T. S. J. T. Olympic Valley Co. Central American, 65 Madison Avenue, New York 21, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσεί με νέες από την 'Αθήνα και τον Πειραιά, στην ελλη-νική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την άναπτύξη μίας καλής και σταθε-ρής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο ΔΕΝΙΣ ΒΑΛΛΑ-Σ, S. S. Okeanis Co. Lykiardopolis LTD, 24 St. Mary Axe London E.C.3 Eng-land, ζητεί ν' αλληλογραφήσεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-25 χρόνων, στην ελληνική γλώ-σσα, με σκοπό την άναπτύξη μίας κα-λής και σταθερής φιλίας και δ,τι άλ-λο ήθελε έπακολουθήσει.

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΚΑΛΙΟ-ΡΟ, O. L. O. S. M. V. Ondine, Central American Steamship, Agency N.Y. 655 Madison Ave. New York 21, USA, θέ-λει ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, με σκοπό δ,τι ήθε-λε προκύψει.

Ο ΡΑΝΑΥΙΟΤΙΣ ΚΑ-ΝΕΛΙΟΣ, S. J. T. Olympic Dale, Cen-tral American, S. S. Ag. 655 Madison Av. New York 21, N.Y., USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσεί με νέες από την 'Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΑ-ΚΙΣ, S. J. T. World Glory Niarchos London LTD, 41-43 Park St. Lon-don W.1, England, θέλει ν' αλληλο-γραφησεί με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την 'Αθήνα, στην ιταλική και άγγλική γλώσσα.

Ο ΤΟΝΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ΑΚΙ-ΝΟΣ, S. J. T. World Glory Niarchos London LTD, 51)54 Fernchurch St. London E.C.3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την 'Ελλάδα, με σκοπό τη συνάψι μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-τογραφία άπαραίτητη.

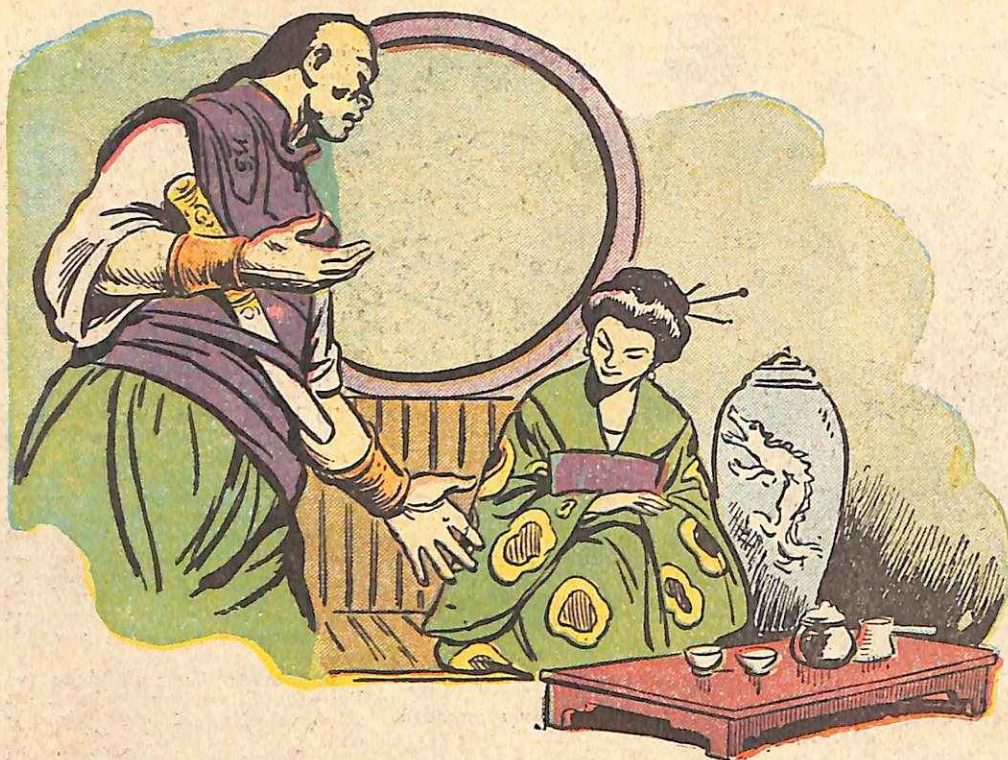
Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΧΑΡΑ-λάμπους, Κάτω Ζώδια, Λευκο-σία, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσεί με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, με σκοπό τη συνάψι μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Advertisement for Bella perfume. It features a woman sitting at a desk, writing. The text says: 'ΨΙΤ... ΨΙΤ... Ρούχα έχεις πάντα αιδέρια Δίχως να δουλέψουν χέρια Bella ΣΚΟΝΗ ΠΛΕΝΕΙ ΜΟΝΗ Χωρίς Χώριοι ΔΕΝ φθδρεί τα ρούχα Καθαρίζει όλους τους λεκέδες ΑΔΕΛΦΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΚΟΛΛΑΣ Bella'.

77

—'Εϊκίβο—Σάν γίνε δική μου, γυναίκα μου! τής είπε ο Δαρδουσόουκα.

Ο Δαρδουσόουκα ήταν ένας «σαμουράι», δηλαδή ένας γενναίος παλιός πολεμιστής. Στά νειάτα του υπήρξε πιστά το πρίγκιπα Δαίμιο του Κόγο. Μετά το θάνατο του κυρίου του, έγινε «κρονί» δηλαδή ελεύθερος στρατιώτης, σχεδόν μισθοφόρος. Ζούσε από τα μαθήματα της ξιφομαχίας, που έδινε κι' από τα έπαθλα και τα βραβεία, που κέρδιζε. Ποτέ δεν καταδέχτηκε να καταταχθεί στο τακτικό στρατό, ούτε ήθελε να αποκτήσει νέο κύριο.

Τού άρεσε η ζωή της περιπέτειας. 'Η πιό μεγάλη του ευχαρίστηση ήταν να κομματιάσει τα δέντρα των δρόμων με τα σπαθί του. 'Αλλοίμονο στον αγριόσκυλο, που θα τολμούσε να του επιτεθεί. Διηγούνταν πως κάποτε του επέτέθηκαν ληστές άπληστοί με λόγχες και μαχαίρια. Μά ο Δαρδουσόουκα τους συγκρούσε όπως τους χρειαζόταν. Ξάπλωσε κάτω τους περισσότερους με τόση τέχνη και παλληκαριά, που οι υπόλοιποι τ'όθλων τρομαγμένοι στο πόδι.

Ο Δαρδουσόουκα ήταν ένας όμορφος αθλητικός άντρας σπάρτα χρόνων, όταν εγκαταστάθηκε στο Κουγιότο, στην έδρα του αυτοκράτορα Τενσι. Ο Σογούν (πρωθυπουργός) της 'Ιαπωνίας ζούσε τότε στο Τόκιο και συνήθιζε κάθε χρόνο να πηγαίνει στο Κουγιότο με μεγάλη συνοδεία για να υποβάλει τα σέβη του στον αυτοκράτορα. Αυτά έδινε άφορη να γίνονται μεγάλες γιορτές, που άφηναν πολλά κέρδη στους μαγαζάτορες και στους εμπόρους του Κουγιότο, γιατί αυτοί που συνάδευαν τότε Σογούν, έφερναν μαζί τους άφθονο χρυσάφι. Οι γκέισες, που χόρευαν στο τσιτωαλείο, κέρδιζαν πολλά χρήματα κι' όλοι οι κάτοικοι διασκεδάζαν με 'Ιππασίες, ξιφομαχίες, τοξομαχίες κι' άλλους άγώνες.

Ο Δαρδουσόουκα ήταν σ' όλα αυτό πρωταγωνιστής. Όλοι μιλούσαν γι' αυτόν κι' εκτίμησι και θαυμασμό. Τον προσκαλούσαν τιμητικά στις γιορτές και στα συμπόσια, γιατί ήταν εύχαριστος, άνοιχτόκαρδος και γλεντζές. Στις συγκεντρώσεις των ευγενών ο Δαρδουσόουκα συναντούσε γκέισες χαριτωμένες και περίφημες για τους χορούς και τα τραγούδια τους. Μά ο παλαίμαχος στρατιώτης τις περιφρονούσε:

—Γυναίκες, που πουλάνε την όμορφιά τους, δεν αξίζουν τίποτα!

Ένα βράδυ όμως, όταν βρέθηκε σε μια γιορτή, που έγινε στο μεγαλύτερο τσιτωαλείο της πόλεως, ο άκουστος αθλητής, άλλαξε όλοτελα γνώμη. Και η αιτία ήταν η έλκυστική, η μικροκαμωμένη γκέισσα 'Εϊκίβο—Σάν, που χόρευε ύπεροχα. Ήταν τόσο ύπεροχος ο χορός της, που την προσκαλούσαν στα άριστοκρατικά και πλούσια στίγια του Κουγιότο. 'Εκείνο το βράδυ ο Δαρδουσόουκα δέ μπόρεσε να σκώσει τα μάτια του από πάνω της. 'Η 'Εϊκίβο—Σάν χόρευε τη στιγμή εκείνη το «χορό τής Βεντάλιας» και τα αϊθέρια πόδια της δεν πατούσαν στη γη. Τί ώραία που ήταν! Το γλυκό, το χλωμό πρόσωπό της, έμοιαζε στίς γραμμές και στο χρώμα με τα πρόσωπα των θεών που λατρεύουν οι Γιαπωνέζοι στις παγώδες.

Ο θαυμασμός του Δαρδουσόουκα για την 'Εϊκίβο—Σάν είχε φτάσει σε έκσταση. Ένας φίλος του, που τόνωνε το υπέ:

—'Η κοπέλλα αυτή είναι η καλύτερη χορεύ-

Οι χρυδές φτερούγες

τρια της 'Ιαπωνίας. Την εύνοει και ο αυτοκράτορας και ο Σογούν. Πολλοί τη ζήτησαν σε γάμο, μά αυτή αρνιέται σ' όλους. Ζη σ' ένα μέτριο σπίτι, με μια γριά θεία της, και βγαίνει πάντα μαζί της περίπατο. Πολλοί θαυμαστές της κουβαλούν δώρα στο σπίτι, μά εκείνη τα γυρίζει πίσω. Μερικοί πέτυχαν να μιλήσουν με τη θεία της, αλλά μ' αυτήν την ίδια κανείς.

Τα λόγια αυτά έκαναν το ξιφομάχο να νοιώσει περισσότερες ένδιαφέρον γιό την πανώρια χορεύτρια. Όταν η 'Εϊκίβο—Σάν τελείωσε το χορό της και πρόσφερε κατά τη συνήθεια του τόπου πιστά στους καλεσμένους, ο Δαρδουσόουκα την κάλεσε μ' ένθουσιασμό να πιη μαζί του. 'Εκείνη δέχτηκε μ' ευχαρίστησι, αλλά μόλις έδρεξε τα ρουμπινίνα χείλη της στο ποτήρι, που της έδωσε ο αθλητής, σηκώθηκε και έφυγε για να προσφέρει κι' άλλο το χαρί του χορού της.

Από τη βραδυά εκείνη ο Δαρδουσόουκα δεν έπιθυμούσε τίποτε άλλο, παρά να βλέπει κάθε μέρα την 'Εϊκίβο—Σάν. Γι' αυτό πηγαίνει τακτικά στο σπίτι της, ντυνόνταν κομψά κι' έκανε όλες τις τρέλλες των έρωτατευμένων.

Μια μέρα δέ βαστάξε και της ξομολογήθηκε τον έρωτά του:

—'Εϊκίβο—Σάν, γίνε δική μου, γυναίκα μου. Θα σε κάνω κορώνα του κεφαλιού μου. 'Η άγαπη μου για σένα θάναι μια αϊώνια λατρεία.

Η ώραία γκέισσα χαμογέλασε ειρωνικά. Είχε άκούσει τόσο πολλά έρωτόλογα και τόσες μεγαλόστομες ύποσχέσεις:

—Δε με συγκινούν τα λόγια σου, φίλε μου, τοπτε καθαρά. Τα λόγια των αντρών μοιάζουν με πεταλούδες. Μόλις άγγίζουν τα φύλλα ενός λουλουδιού φεύγουν για να πάνε σ' άλλο!

—Κι' όμως έχω δε μοιάζω μ' αυτές τις πεταλούδες, της άπάντησε εκείνος. Πρώτη φορά αγαπάς στη ζωή μου κι' αγαπάς αληθινά! Δοκίμασε με, αν δε με πιστεύεις. Πες μου τί θέλεις να κάνω και έχω θα άνηψήσω τη ζωή μου. Θέλεις να σου προσφέρει ένα μαργαριτάρι από τα βάθη της θάλασσας; 'Η μήπως θέλεις να σου φέρω στο πόδι σου τις χρυδές φτερούγες των δελφινιών του Νοκόγια; Πρόσταξέ με, κι' έχω θα εκπληρώσω άμέσως την έπιθυμιά σου.

Η γκέισσα τον κτύπαζε καλά στα μάτια κι' άπάντησε:

—Θα σε πιστέψω, τοπτε σαχηνευτικά, αν μου φέρεις τις χρυδές φτερούγες των δελφινιών. Θέλω να τις φορέσω τον άλλο μήνα, όταν θα πάω στο μεγάλο χορό του Νοκόγια, που θα γίνη τη γιορτή της Πρωτοχρονιάς. Φέρε μου τις χρυ-

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

σές αυτές φτερούγες και θα γίνω δική σου για πάντα!...

—Θα σου τις φέρω, της άπάντησε εκείνος μ' ένθουσιασμό.

Τούδωσε να φιλήσει τα κρινοδόχτυλά της και τον άποχαίρετσε μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

Όταν ο αθλητής έφυγε από το σπίτι της 'Εϊκίβο—Σάν έπεσε σε βαθεία σύλλογή. Ο αθλος που του ζητούσε ήταν τρομερά επικίνδυνος. Τα περίφημα αυτά δελφινία με τις χρυδές φτερούγες, τα έστρεψε στην κορφή μιας στήλης του φρουρίου του Νοκόγια, ο στρατηγός Κατοκιόμισε έδω και 3.000 χρόνια. Κι' έδωσε διαταγή να θανατώνεται εκείνος που θα τολμούσε να τ' άγγιξη. Ο Δαρδουσόουκα για πρώτη φορά στη ζωή του φοβήθηκε. Άρχισε να πίνει και να πα-ρακαλή τους θεούς να τον βοηθήσουν.

Υστερα από δυο νύχτες άγωνίας, ο ήρωϊκός ξιφομάχος, πήρε την τελική του απόφασι. Καβάλλησε τ' άλογό του και πήγε στη Νοκόγια.

Τα χρυσά δελφινία, σύμβολο μιας θαλάσσιας θεότητας, τιμόνιζαν πολύ στην 'Ιαπωνία και δρισκόντουσαν τόσο ψηλά, που μονάχα τα σπουγγίτια μπορούσαν να τα φτάσουν. Τότε ο Δαρδουσόουκα άποφάσισε να πετάξει σαν τα πουλιά. Για να τ' επιτύχει όμως, άρχισε να φτιάχνει ένα μεγάλο πλάνο άετο, ίκανό να σηκώσει το βάρος του κορμιού του. Με κόπο και με χρήματα τον τελείωσε γρήγορα. Υστερα βρήκε κι' ένα τυχο-χοδιάκτη, που δέχτηκε να τον ώνησει. Τρία μερόνυχτα ο άκούραστος αθλητής περίμενε να φύγει ο άνεμος. Την τέταρτη νύχτα, η τύχη τον εύνοησε. Έπνευσε δυνατός βοριάς. Ο Βαρδουσόουκα κρεμάστηκε στην ούρα του άετου, σηκώθηκε με το φύσημα του άνεμου, έφτασε το ύψος των δελφινιών κι' έκοψε μ' ένα μαχαίρι τις φτερούγες τους.

Αθηναία στην αγορά

ΟΘΩΝ Σ. ΜΕΝΤΗΣ

Λόγω κατεβάρσεως το κατάστημα ΟΘΩΝ Σ. ΜΕΝΤΗΣ, μεταφέρεται προσωρινώς εις την 6. δόν Ευαγγελιστρίας 22 — Ρόμης 13, εντός της σιας, όπου μπορείτε να αγοράσετε πάλι καλλιά, μετάξι, φλός, φάβες, κρόσια, κορδόνια, πουλίες, χάνδρες, χρυσοκλωστές, βελονικά, γαρνιτούρες, ταινίες έπιπλων, τρέσες, κλπ. Ψιλικά. ΟΘΩΝ Σ. ΜΕΝΤΗΣ, προσωρινώς Ευαγγελιστρίας 22 — Ρόμης 13, εντός της στοάς.

Η περιποίησι τονίζει την όμορφιά! Η όμορφιά δημιουργεί προσωπικότητα! Η προσωπικότητα φέρνει έπιτυχία! Οι τελειότερες εγκαταστάσεις μας, σ' άγγυώνται την εξέλιξιν κάθε ελαττώματος που άδικεί την όμορφιά σας. WIENER KOSMETIKUM — ΑΙΝΕΤ.

Επιστημονικό 'Ινστιτούτο Αισθητικής — Ουσιθεραπεπείας Αλγινίτου 8 'Ιλίσσια. ΤΗΛ. 74.249. Έπι-στημ. εκτέλεσι μασάζ — μακιγιάζ προσώπου — εξέλιξι ρυτίδων, πα-νάδων — καταπολέμησι παχυσαρκί-ας, κυτταρίτιδος. Ριζική ανόδυνος άποτορσίωσι. PEELING. Αι συμβου-λαί δωρεάν.

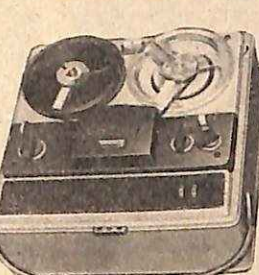

Ένθουσιαστικά πραγματικά με το καταπληκτικό νέο φερμουάρ νά-υλον FERLON. Είναι ό,τι ζητού-σα τόσοσιν καίρ. Άδρατο, εύλυγο, στο, άφραρτο, ελαφρότατο, με κορ-δέλλα νάυλον άρίστης ποιότητας σε όλους τους χρωματισμούς. Δε σπάζει, δε μαγκώνει ποτέ, δε σκί-ζει τα έσάρουχα, δε σκουριάζει. Τ' φερμουάρ νάυλον FERLON είναι άριθμός αυτό που ζητάει κάθε γυναί-κα. Προσέξτε κατά την αγορά έ-πάνω στην κορδέλλα να γραφή τη λέξι «F E R L O N».

Όταν δεν έχουν ν' άσχοληθούν με κανένα το-κετό, οι... άρσενικές μαμές γυρίζουν από χωριά σε χωριά και λένε παραμύθια στα παιδάκια, που τα έχουν γραμμένα πάνω σε στενές λαυρίδες από μπαμπού.

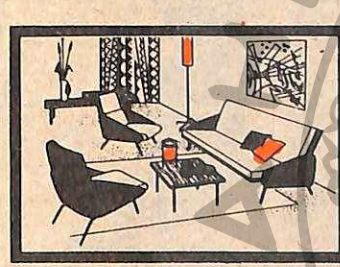

Για ένα εύχριστο μπάνιο. Για μια άρωματισμένη άτμόσφαιρα. Με ταχυρίξτε πάντοτε τις έλθετικές Μπουλ «MAG». Περιέχουν το πλέον άρωματικό άρωμα λουτρού. Τιμή δοχ. 6. Παλούνται σε όλα τα φαρ-μακεία και Μαρσιπαιεία. Άποκλ. διάθεσις ι. Πατισατεργίου Άπο-θήκη Καλλυντικών — Σακράτους 58 — Τηλ. 536.195. Άντιπρ. Μ. ΑΓΓΕΛΗΣ, Σταδίου 48 — Τηλ. 31.587.

NORDMENDE

Το μαγνητόφωνο NORDMENDE EXCLUSV, είναι ιδέες δι' όλες τας φανολήφιας. Έγγράφει 4 φ. ρες την ίδια ταινία. Άπαραίτητο βοήθημα δια τη διασκέδασι όλης της οίκογενείας, δια Ιατρούς, έπι-σημονας, πολιτικούς, συνθέτας, δια έγγραφην εξαιρετικών μουσι-κάων τεμαχίων δια διδασκάλους, καλλιτέχνας εκμάθουν έξων γλωσσών. Γεν. Άντιπρ. Ν. Κουβουσιά-κης. Αιόλου 53 — Τηλέφ. 22.720.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Τα έπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ έχουν γίνει πιά φίλα άφού έπί 30 τώρα χρόνια έχουν σπολίσει τα άραιά, τερα στίγια των Άθηνών. Μοντέρ-να και στίλ, έδημιούργησαν παρά-δοσι λεπτού γούστου, στερεότητας και φθηνών τιμών. Έπιπλοποιία ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ, διαρκής έκθεσις, Αιόλου 89 και Βουλιαγμένης 235, τηλέφ. 24.954.

ΖΩΝΤΑΝΕΨΤΕ...

ΤΗΝ ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Μ' ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Ροζαρί

Διαφ Λιακόπουλος τηλ. 34-690

Καλαμιώτου 15 ΤΗΛ. 32.044 - 36.772

Ο ΝΟΤΙΟΣ ΠΟΛΟΣ

Οι πιο «άκριβοι» άνθρωποι του κόσμου

ΑΝ κάποτε έλυναν οι πάγοι του νοτίου πόλου, οι θάλασσες θα σκέπαζαν το μεγαλύτερο μέρος της γης και μόνο οι κορυφές των υψηλότερων βουνών θα γλύτωναν απ' αυτό τον κατακλυσμό. Πραγματικά, οι πάγοι της 'Ανταρκτικής αντιπροσωπεύουν τα 95% των πάγων, που βρίσκονται στον πλανήτη μας. Οι πάγοι των 'Αλπεων, του Καυκάσου, των 'Ιμαλαίων, των 'Ανδεων, της 'Αλάσκας, της Σιδηρίας, των Σκανδιναβικών χωρών, της Γροιλανδίας και του Βορείου Πόλου μόλις αντιπροσωπεύουν όλοι μαζί το 1)20 των παγοδυνών του νοτίου πόλου.

Ο πρώτος, που επιχείρησε να κατακτήσει το νότιο πόλο ήταν ο σέρ 'Ερνεστ Σάκλετον, το 1909. 'Αλλ' η εξάντληση των τροφίμων του τον ανάγκασε να παρατηρήσει από το σκοπό του. Κι' ωστόσο, βοσκοτόπι σ' απόσταση μόλις 200 χιλιομέτρων από το τέρμα.

Η δεύτερη προσπάθεια έγινε από τον επίσης 'Αγγλο Ρόμπερτ Φάλκον Σκώτ, κατά τις τελευταίες ημέρες του 1911. 'Αλλά τον είχε προλάβει ο Νορβηγός 'Αμούνδσεν, που είχε φτάσει ένα μήνα πρωύτερα στο νότιο πόλο, ακολουθώντας διαφορετικό δρόμο. Ο Σκώτ, με τη λύπη στην ψυχή, ξαναπήρε τότε το δρόμο του γυρισμού. 'Αλλ' οι αιώνιοι πάγοι τον κράτησαν για πάντα αιχμάλωτο, όπως και τα άλλα μέλη της αποστολής του.

Έκτοτε, μεσολάβησε μία μακρά περίοδος άδρανείας, ώσπου, το 1929, ο 'Αμερικανός ναύαρχος Μπέρντ πέταξε με υδροπλάνο πάνω από το νότιο πόλο.

Πέρασαν ακόμη κι' άλλα χρόνια. Στις 31 'Οκτωβρίου 1956, τέλος, ένα υδροπλάνο R 3 D προσγειώθηκε στο νότιο πόλο. Το πλήρωμά του το αποτελούσαν ο 'Αμερικανός ναύαρχος Ντόνφρεκ και Ξη αξιωματικοί. Οι έπτά αυτοί άνθρωποι κάρφωσαν μία αμερικανική σημαία μέσα στους πάγους και ξαναμπήκαν στο υδροπλάνο τους, για να φύγουν. 'Αλλά τα «σκιά» του υδροπλάνου είχαν κολλήσει πάνω στον πάγο. Οι 'Αμερικανοί ναυτικοί χρησιμοποίησαν τέσσερις πυραύλους τύπου «Ζάτο», για να το κάνουν να ξεκολλήσει, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Στόν πέμπτο πυραύλο, όμως, άρχισε να «τρικλίζει» και με τον έκτο ξεκόλλησε.

Η κατάκτηση του νοτίου πόλου συνεχίστηκε από τότε με κανονικό ρυθμό. Στο μεταξύ, οι Ρώσοι είχαν εγκατασταθεί σε μία άλλη περι-

χή της 'Ανταρκτικής κι' είχαν δημιουργήσει παρατηρητήρια και σταθμούς. Οι 'Αμερικανοί αναγκάστηκαν τότε να τους μιμηθούν.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΣ

Ο νότιος πόλος βρίσκεται σε ύψος 3000 μέτρων πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. 'Αλλ' αυτός είναι ο πόλος, που μπορούμε ν' αντιληφθούμε. Ο πραγματικός νότιος πόλος βρίσκεται κάτω από αυτό το στρώμα του πάγου, που έχει πάχος 3 χιλιόμετρα, στην επιφάνεια περίπου της θάλασσας ή λίγο πιο πάνω απ' αυτήν.

Τί είναι, όμως, ο νότιος πόλος; 'Ενα σημείο ή, όπως λένε οι 'Αγγλοι, ένα «τίποτα». 'Αλλ' αυτό το «τίποτα» είναι ένα πράγμα θαυμαστό και καταπληκτικό.

Ας προσπαθήσουμε να δώσουμε μερικά από τα χαρακτηριστικά του:

Οι πόλοι είναι σημεία, που δεν έχουν το δμοίο τους στον πλανήτη μας. Ο χρόνος εκεί είναι άνυπαρκτος. Δε μπορούμε να πούμε, ότι αυτή τη στιγμή είναι δεκά κι' ότι έπειτα από δύο πλήρεις περιστροφές του δείκτη του ρολογιού μας, ή ώρα έγινε δεκά. Γιατί όλες οι ώρες είναι ίδιες, αφού από κει περνάνε όλοι οι μεσημβρινοί της γης. Ο νότιος πόλος έχει, εξ' άλλου, μία μοναδική διεύθυνση, το βορρά, που αποτελεί την αντίθεση σ' αυτόν. 'Αλλά δεν έχει ούτε ανατολή, ούτε δύση, ούτε δεξιά, ούτε αριστερά.

Ας καρφώσουμε έναν πάσσαλο στο σημείο του νοτίου πόλου. Ο πάσσαλος αυτός δεν είναι παρά μία υλοποίηση του νοτιού άξονος της γης. Μπορούμε τώρα να κάμουμε το γύρο της γης μέσα σ' ένα άπειροελάχιστο κλάσμα του δευτερολέπτου, γυρίζοντας γύρω απ' τον πάσσαλο. Κάνοντας αυτό το γύρο, περνούμε διαδοχικά από όλους τους μεσημβρινούς της γης.

Όταν βρισκόμαστε στον πόλο, είμαστε, στην πραγματικότητα, άκίνητοι. Γιατί ο πόλος είναι το μόνο σημείο της γης, που μένει ακίνητο, ενώ όλα τα άλλα περιστρέφονται γύρω του. Όπουδήποτε άλλο, όμως, κινούμεθα με μία ταχύτητα, που μπορεί να είναι 500 ή 700 ή 1000 μέτρα στο λεπτό.

Στόν πόλο, εξ' άλλου, το βάρος μας ελαττώνεται αισθητά, λόγω του περιορισμού της κεντρομόλης δυνάμεως.

Στόν πόλο, τέλος, ο ήλιος λάμπει Ξη μη-

νες το χρόνο. 'Αλλ' ως προσπαθήσουμε να φτιάξουμε το ημερολόγιο του νοτίου πόλου. 22 Μαρτίου. Ο ήλιος εξαφανίζεται και την ίδια στιγμή κάνει την εμφάνισή του στο βόρειο πόλο.

'Αλλ' η εξαφάνισή του ήλιου δε θυμίζει το νότιο πόλο ολοκληρωτικά στο σκοτάδι. 'Απλώνεται εκεί ένα είδος σούρουπου, που θα κρατήσει ως τις 4 Μαΐου. Την ημέρα αυτή, το σούρουπο εξαφανίζεται και το σκοτάδι απλώνεται πικρό και αδιάπεραστο.

'Αλλά και πάλι δεν είναι απόλυτο ή τουλάχιστο δεν είναι συνεχές. Κάπου-κάπου, σχηματίζονται ρωγμές στά νέφη, που σκεπάζουν το νότιο πόλο. Κι' απ' αυτές περνούν οι ωχρές ακτίνες της σελήνης, που ρίχνουν ένα άσημνο σάβανο πάνω στις παγωμένες εκτάσεις. Τ' παχύνουν ακόμη τα πολικά σέλας, που οι ανταυγείς τους διασκορπίζονται σε μεγάλη έκταση. Οι ελάχιστοι τυχεροί, που είδαν τα πολικά σέλας, τα περιγράφουν σά μία όλοληψη και πένθημα φαντασμαγορία, ένα είδος α-φρηνίσκων των νεκρών, που, σκεπασμένοι με πελώρια σάβανα, περιφέρονται πάνω στους πάγους...

Η νύχτα του νοτίου πόλου παρατείνεται ως τις 23 Σεπτεμβρίου. Την ημέρα αυτή το άστρο της ημέρας ξαναεμφανίζεται πάνω από την περιοχή των αιώνιων πάγων.

ΟΙ ΔΙΑΚΥΜΑΝΣΕΙΣ ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΣ

Η θερμοκρασία στο νότιο πόλο παρουσιάζει αξιοσημειώτες διακυμάνσεις. Οι 'Αμερικανοί έσημειωσαν κατωτάτη θερμοκρασία στον πολικό σταθμό τους —750, ενώ οι Ρώσοι είδαν στο σταθμό του Βοστόν το θερμότερο να κατεβαίνει ως τους —900. Τόν 'Ιανουάριο του 1961 όμως το θερμόμετρο έδειξε μόνον —200, που μπορεί να θεωρηθεί σάν η μεγαλύτερη θερμοκρασία του νοτίου πόλου.

Η θερμοκρασία των 20 ή των 30 βαθμών υπό το μηδέν, όμως, μπορεί, μέσα σε ελάχιστα λεπτά, να κατεβεί άλλους 30 βαθμούς. Γι' αυτό, ο νότιος πόλος δεν επιτρέπει κανενός είδους παρεκτροπές. Αν η θερμοκρασία των 20 βαθμών αντιπροσωπεύει το καλοκαίρι, στους 60 ή 70 βαθμούς το κρύο είναι άφορητο. Σπάει τα γυαλιά, που είναι απαραίτητα για την προστασία των ματιών από το κρύο, διατεχνάει και τα πιο ανθεκτικά ρούχα και ξανατλεί

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟΣ!...

τις μπαταρίες, που παρέχουν θερμότητα στα πόδια και στα χέρια. Μερικοί τολμηροί, που θέλησαν να κάμουν περιπάτους Ξη από τους σταθμούς, δοκίμασαν πολύ περιοργες εκπλήξεις και δύο ή τρεις γύρισαν μισοπεθαμένοι.

ΤΟ «ΛΕΥΚΟ ΣΚΟΤΑΔΙ»

'Ενας άλλος κίνδυνος είναι το καλούμενο «λευκό σκοτάδι», που είναι πιο πικρό και συμπαγές από το μαύρο σκοτάδι. Το «λευκό σκοτάδι» είναι ένα πελώριο σάβανο, που απλώνεται πάνω στο νότιο πόλο, ένώνει τη γη με τον ουρανό και δεν επιτρέπει κανένα προσανατολισμό. Ο άνθρωπος πνίγεται στην κυριολεξία μέσα σ' αυτό.

Και τί να πη κανείς για τις χιονοθύελλες του πόλου! Οι χιονοθύελλες των 'Αλπεων ή των 'Ιμαλαίων είναι παιχνιδάκι μπροστά σ' αυτές.

Στόν πόλο οι χιονοθύελλες κρατάνε έβδομάδες και μήνες. Είναι σάν ο ουρανός να βομβαρδίζει αδιάκοπα τη γη με λευκά βλήματα, που δεν τελειώνουν ποτέ. Μέσα σε μία τέτοια χιονοθύελλα βρέθηκαν ο Σκώτ κι' οι σύντροφοί του. Τους ήταν αδύνατο πιά να προχωρήσουν και σταμάτησαν. Μέσα στη σκηνή, που έστησαν σκάβοντας ένα μεγάλο λάκκο στόν πάγο, περίμεναν επί 12 ημέρες στωικά το τέλος της χιονοθύελλας. 'Αλλά, αντί για την ποθητή λύτρωση, τους βρήκε ο θάνατος. Κι' ωστόσο, ο πλησιέστερος σταθμός, όπου θα μπορούσαν να σωθούν, βρισκόταν σ' απόσταση μικρότερη από 20 χιλιόμετρα!

ΚΑΝΕΝΑ ΙΧΝΟΣ ΖΩΗΣ

Όταν μιλάμε για το νότιο πόλο, δεν πρέπει να τον συγχέουμε με την 'Ανταρκτική ήπειρο. Αυτή η ήπειρος είναι μεγαλύτερη από την Εύρωπη και αποτελείται από δύο χωριστά κομμάτια. Το δυτικό, που είναι μία προέκταση των 'Ανδεων και που παρουσιάζει αδιάκοπες πτυχώσεις, και το ανατολικό, που είναι ένα άπεροτο όροπέδιο, χωρίς την παραμικρή πτύχωση, σά να έχη ισοπεδωθεί με οδοστρωτήρα. Ο νότιος πόλος βρίσκεται σ' αυτό το όροπέδιο, σ' απόσταση 500 χιλιομέτρων και πλέον από την τελευταία πτύχωση, που σχηματίζουν οι πάγοι.

Συγκρινόμενες με την 'Ανταρκτική, η Σαχάρα, η Τανζανία κι' οι άλλες έρημοι, σφύζουν από ζωή. Στην πολική περιοχή, τουλάχιστο, δεν υπάρχει το παραμικρό ίχνος ζωής. Η βασιλεία του θανάτου είναι εκεί απόλυτη. Και μόνον ο άνεμος κι' οι χιονοθύελλες διακόπτουν τη μονοτονία του τοπίου.

Τ' παχύνουν μικρόδια στο νότιο πόλο; Οι επιστήμονες πιστεύουν, ότι κανενός είδους ζωή δε μπορεί ν' αναπτυχθεί στην 'Ανταρκτική περιοχή. Αν υπάρχουν σήμερα μικρόδια — ελάχιστα, άλλωστε — εκείνοι που τα μετέφεραν είναι οι άνθρωποι. Πόιν από την εμφάνισή τους, ο νότιος πόλος ήταν απόλυτα άγνος. Τα μικρόδια, άλλωστε, βρίσκονται μέσα στους πολικούς σταθμούς, όπου αναπτύσσονται χωρίς στην τεχνητή θερμοκρασία, που επικρατεί στο έσωτερικό τους. Είναι άνοπαρκα, όμως, Ξη απ' αυτούς.

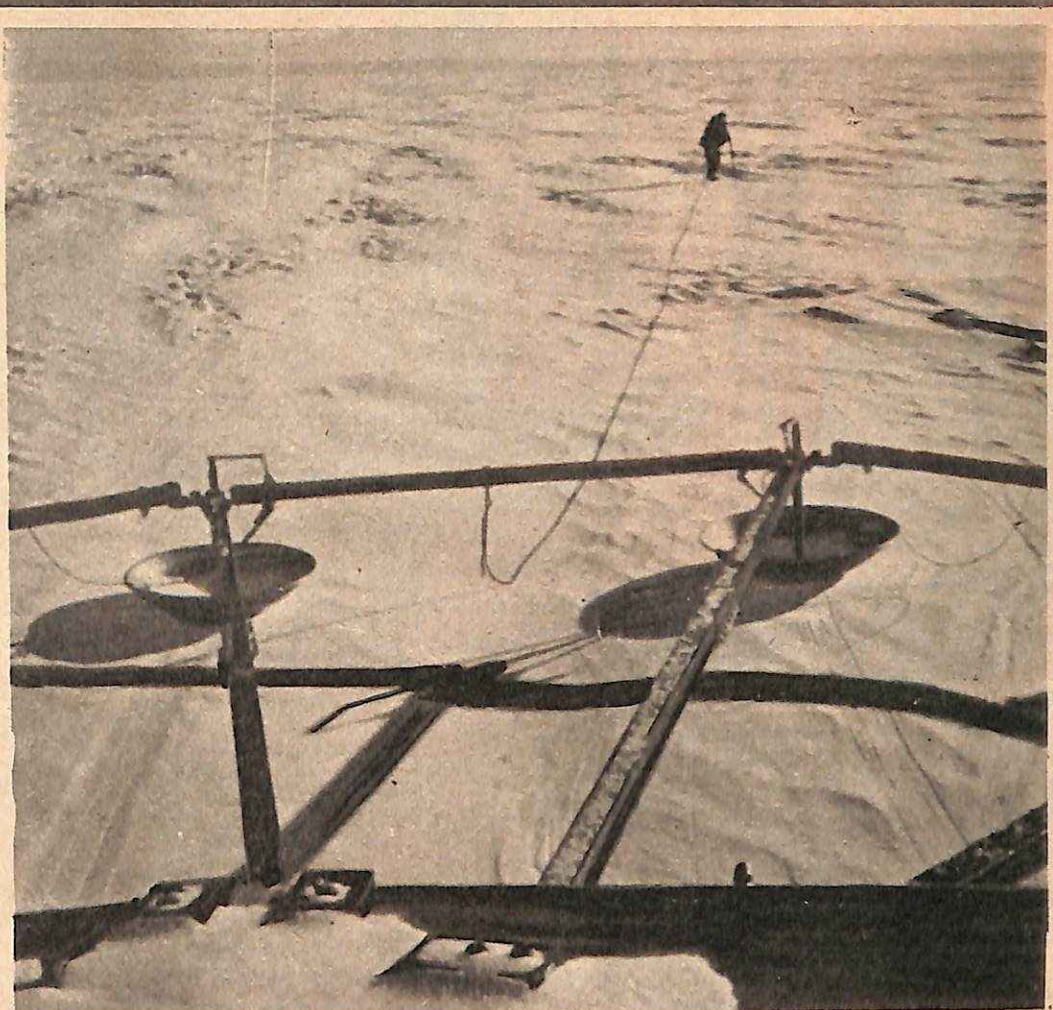
ΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο νότιος πόλος έχει μη πιά στη ζωή του πλανήτη μας και η συγκοινωνία μ' αυτόν είναι τακτική, όπως και μ' οποιοδήποτε άλλο σημείο της γης. Σήμερα ένα τουλάχιστον υδροπλάνο C 130 προσγειώνεται κάθε εβδομάδα στην 'Ανταρκτική περιοχή, μεταφέροντας ανθρώπους, τρόφιμα και άλλα είδη.

'Αλλ' αν η επικοινωνία είναι τακτική, οι άνθρωποι, που έχουν παραμείνει στο νότιο πόλο από το 1957 ως σήμερα, δεν ξεπερνούν τους 200.

Αυτό συμβαίνει για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι, ότι για να πάη κανείς στο νότιο πόλο, πρέπει να αποτελεί μέλος των επιστημονικών αποστολών, που βρίσκονται εκεί και να υποβλήθει προηγουμένως σε λεπτολόγο εξέταση, για να εξακριβωθούν η κατάσταση της υγείας του, η άντοχή του στο κρύο, οι ψυχολογικές του αντιδράσεις, κλπ.

Έκτός από τους επιστήμονες, ελάχιστοι δημοσιογράφοι έχουν επισκεφθεί επίσης την 'Ανταρκτική. Ο δεύτερος λόγος είναι, ότι δεν υπάρχει μεγάλη προθυμία για τα ταξίδια στις

Κατά τα τελευταία χρόνια κατασκευάστηκε με μεγάλα έξοδα μία συσκευή, που πληροφορεί τους τολμηρούς εξερευνητές των πολικών εκτάσεων για την ύπαρξη μιάς ρωγμής. 'Αλλά δεν παραμελείται και η παλαιά μέθοδος, που συνίσταται στο να αποστέλλεται μπροστά ένας άγινευστής, για να εξερευνηθεί το έδαφος. Τόν άγινευστή αυτόν τόν δίνουν μ' ένα σχοινί, για να μπορούν να τόν ανασύρουν σε περίπτωση άτυχηματος.

πολικές περιοχές. Μοναδική εξαίρεση αποτέλεσε ίσως ο διευθυντής μίας μεγάλης έφημερίδας της 'Αριζόνα, που έζησε τα 70 του χρόνια, παρουσιάζοντας ψεύτικα πιστοποιητικά, για να περιληφθεί σε μία αποστολή. 'Αλλ' η απάτη έγινε αντιληπτή και απέκλεισθη.

Οι άνοτερο άρθμοι άφορούν τους ανθρώπους της Δύσης. Για τους Ρώσους δεν είναι τίποτε γνωστό, εκτός από το ότι διατηρούν στην 'Ανταρκτική περιοχή ένα δίκτυο σταθμών, που το έπεκτείνουν διαρκώς.

ΟΙ ΠΙΟ «ΑΚΡΙΒΟΙ» ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οι άνθρωποι, που ζουν στην 'Ανταρκτική, είναι οι πιο «άκριβοι» του κόσμου. Οι εγκαταστάσεις, όπου περνούν τον καιρό τους, ο ανεφοδιασμός τους, η ένδυμασία τους, η διατροφή τους στοιχίζουν τεράστια ποσά.

Στό εσωτερικό τους αυτοί οι σταθμοί κάμνουν τόν επισκέπτη να νομίζει πως βρίσκεται μέσα σε πλοίο. Τ' παχύνουν για τόν καθένα από αυτούς, τους ενοίκους χωριστές καμπίνες, με λουτρό, άπλετο φωτισμό, συνεχή άερισμό και όλες τις σύγχρονες ανέσεις. Η θερμοκρασία μέσα σ' αυτές ξεπερνάει τους 25 βαθμούς. Οι έρημτες αυτοί έχουν επίσης τόν κινηματογράφο τους, τόν ραδιόφωνό τους κλπ. Η τροφή τους είναι πλούσια. Καταναλώνουν κάθε μέρα 6000 θερμίδες.

'Ενα μεγάλο πρόβλημα για τους ανθρώπους του πόλου είναι το νερό. 'Αλλά, θά σωθήτε, οι πάγοι τί άλλο είναι από στερεοποιημένο νερό; Τό δυσάρεστο είναι, όμως, ότι η τήξη τους παρουσιάζει ανυπερέβλητες δυσχέρειες. Γι' αυτό, οι 'Αμερικανοί έχουν κατασκευάσει ένα «μεταλλείο χιονιού», σε βάθος 30 μέτρων. 'Από τó «μεταλλείο» αυτό βγάζουν χιόνι σε στερεή κατάσταση, που τó λιώνουν κατόπιν με τη θερμότητα των καυσαερίων του ηλεκτρικού σταθμού. 'Αλλ' η εξαγωγή αυτού του χιονιού, η μεταφορά και η τήξη του απαιτούν πολύπλοκες εγκαταστάσεις που πρέπει ν' αναγειώνονται συχνά, γιατί ο πάγος τις άχρηστεύει.

Είπαμε παραπάνω, ότι οι άνθρωποι του πόλου είναι οι πιο «άκριβοι» του κόσμου. 'Αλλά θά τρομάξετε αν μάθετε πόσο «άκριβοι» είναι. Καθένας τους στοιχίζει ένα εκατομμύριο δολάρια τó χρόνο, δηλαδή 30 εκατομμύρια δολάρια μόνον!

Στό ποσόν αυτό περιλαμβάνονται, φυσικά, οι δαπάνες των εγκαταστάσεων, της διατροφής, των εβδομαδιαίων επισκέψεων με αεροπλάνα, της δημιουργίας βάσεων για την έλασφάλισή μίας τακτικής επικοινωνίας, κλπ.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Η μεγάλη άπειλή, εξ' άλλου, για τους ανθρώπους του πόλου είναι η φωτιά. Κλεισμένοι μέσα στις υπόγειες καμπίνες τους, όπου η θερμοκρασία ξεπερνάει τους 25 βαθμούς, με όλες τις ανέσεις τους, με τó στομάχι γεμάτο, χωρίς έννοιες, μπορεί ν' άδιαφορούν, για τόν καιρό, που κάνει Ξη. Και στή χειρότερη περίπτωση, ο αντίκτυπος της κακοχαρίας δεν πρόκειται να διαταράξει σοβαρά τη ζωή τους.

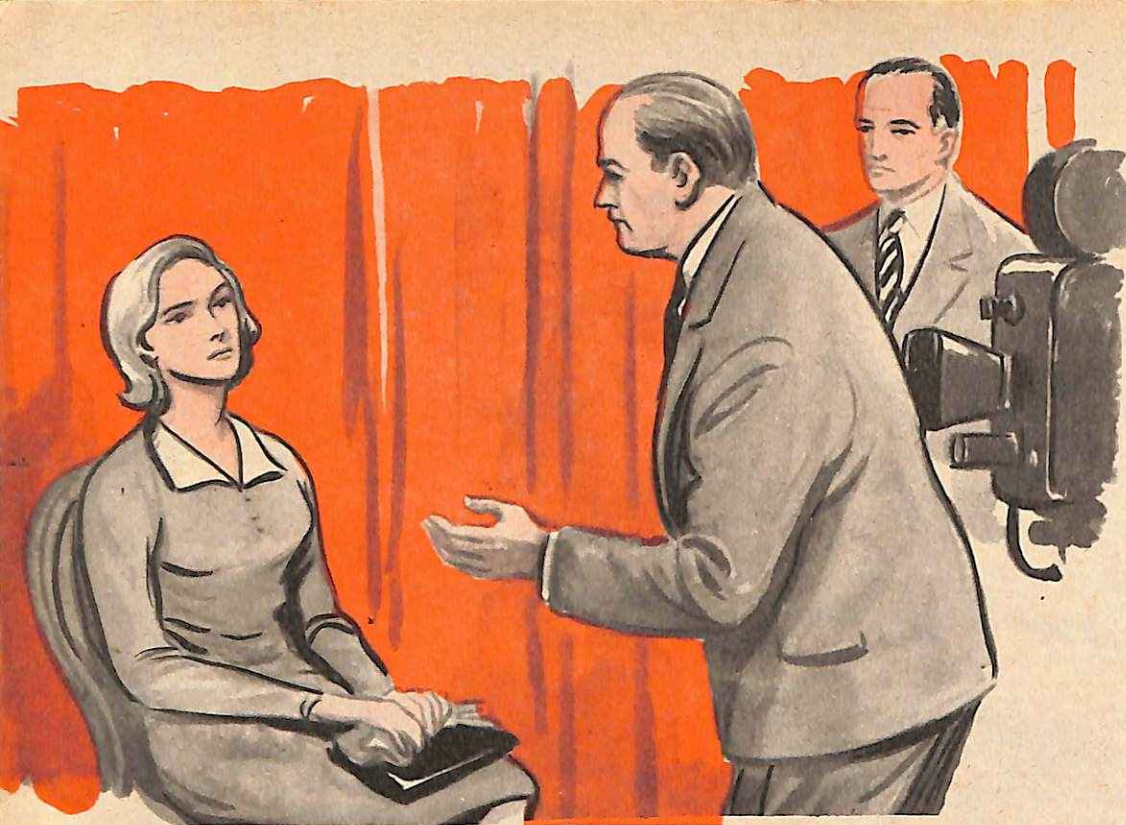
'Αλλά μία πυρκαϊά ισοδυναμεί με καταστροφή. Γιατί η φωτιά μπορεί να καταστρέψει, μέσα σ' ελάχιστα λεπτά, τά πάντα. Και τότε οι άνθρωποι αυτοί θά βρεθούν στο ύπαιθρο, τελείως άνίκανοι να προσφυλαχτούν από τó κρύο και τις τρομερές χιονοθύελλες. Και πρέπει να σημειωθεί, ότι η πυρκαϊά είναι πολύ εύκολη στις υπόγειες αυτές καμπίνες, που διασχίζονται από αναρίθμητα ηλεκτρικά σύρματα και όπου βρίσκονται αναποθήκευμένα παντός είδους εύφλεκτα αντικείμενα.

Γι' αυτό, οι σταθμοί του νοτίου πόλου κατασκευάστηκαν σύμφωνα με τó πιο άποκεντρικό σύστημα. Οι άποθήκες τών τροφίμων, οι πυλόμενες κλπ., βρίσκονται χωριστά και σε άποστάσεις που να μην είναι δυνατόν να έπεκταθεί η φωτιά από τó ένα «πείριο» στο άλλο. 'Επί πλέον, κοντά σε κάθε βάση, υπάρχει μία άλλη έρεδουκή, για να μπορούν οι άνθρωποι να μεταφερθούν εκεί σε περίπτωση καταστροφής.

Ο νότιος πόλος είναι ένα σημείο πάνω σ' ένα όριζήντιο όροπέδιο. Θεωρητικά, τó σημείο αυτό τó δείχνει τó κοντάρι με την αμερικανική σημαία. Ο άκριβος καθορισμός του, όμως, είναι πολύ δύσκολος. Δε ξιά: Ο χάρτης δείχνει τη διαδρομή του αεροπλάνου από τó Κρίσταουερς ως τó Μάν Μούρκετ, που είναι η πρώτη βάση στην 'Ανταρκτική περιοχή. Μπροστά διακρίνονται οι Γάλλοι δημοσιογράφοι Ραυμόν Καρτιέ και Πωλ Ματίας, που την επισκέστησαν τελευταία.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μαί. Θ' αφήσετε τη δουλειά σας και θα έγκαστασθε σ' ένα ωραίο σπίτι. Θα έχετε όσα χρήματα επιθυμείτε, για να κάνετε δεξιώσεις, γλέντια, γιορτές...

—Μα γιατί μου προσφέρετε όλα αυτά; —Για πείραμα. 'Η εταιρεία μας, θέλει να κατορθώσει ν' αλλάξει το γνωστό τίτλο της εκπομπής της: «Όλες οι επιθυμίες εκπληρώνονται», με τον τίτλο: «'Η εταιρεία Κολιμπρί κάνει τους ανθρώπους ευτυχισμένους».

—Και γιατί διαλέξατε έμένα για... πείραματόζωο;

—Γιατί έσείς μας βάλατε αυτή την ιδέα. 'Η πρώτη μας προσπάθεια απέτυχε. Και ξέρετε ότι η αποτυχία άσφαλώνει τη θέληση! Τώρα πιά, το συμβούλιο της 'Εταιρείας έχει πεισματώσει και δεν θα λυπηθεί χρήματα, φτάνει να πετύχει το σκοπό του.

Πραγματικά, απ' εκείνη την ημέρα, η δασκαλίτσα του χωριού, μεταμορφώθηκε σε μεγάλη κυρία. Και ποιος δεν την ζήλευε; Ποιος δεν θεωρούσε τιμή του να λάβει μία πρόσκληση για τη δεξίωση της δεσποινίδος Τερέζας Βιδιέ; Οι νεαροί άρχισαν να την τριγυρίζουν, όχι τόσο για να τη ζητήσουν σε γάμο, επειδή ήξεραν ότι όλα αυτά τα μεγαλεία δεν ήταν δική της, αλλά για να περάσουν μερικές εύχρηστες ώρες στα όλοαμπρα σαλόνια της. Εκείνη, αδιάφορη, δέχονταν τους καλεσμένους της με ευγένεια, αλλά όχι με χαρά. Για μία στιγμή, κάτι σπίθισε μέσα της — είχε τάχα γνωρίσει την πραγματική αγάπη; Μήπως αυτό θα της έδινε την ποθητή ευτυχία;

Γρήγορα απογοητεύθηκε κι' απ' αυτό. Ειδικά ό... υποψήφιος αποδείχθηκε κοινός άπατεώνας.

Ο κύριος Ζάμερ, με τον διευθυντή της «Εταιρείας Κολιμπρί», περίμεναν με άγνοια το αποτέλεσμα του πειράματος.

—Όσο καιρό θέλετε, μπορείτε να ζήσετε

— Δεσποινίς Βιδιέ, την ρώτησε, πείτε μου, τι θα σας έκανε ευτυχισμένη;...

"Η ελπίδα

ΜΕ ΚΡΑΤΟΥΣΣΕ ΣΤΗ ΖΩΗ...

ΠΟΤΕ ο συντάκτης της ραδιοφωνικής εκπομπής «Όλες σας οι επιθυμίες εκπληρώνονται» δεν είχε βρεθεί σε τόσο δύσκολη θέση. Μια κοπέλλα κακοντυμένη, στεκόταν μπροστά στο σύστημα τηλεόρασης και περίμενε να της γίνουν οι απαραίτητες ερωτήσεις.

— Ήξερε, ότι εκατομμύρια μάτια ήταν γυρισμένα πάνω της και κύτταζε τριγύρω της, νευρικά, σαν φοβισμένο ζώο, ενώ τα δάχτυλά της μηχανικά έπαιζαν με τη σούστα των γαντιών της. 'Απέναντί της καθόταν ο θαυματογός διευθυντής της διεθνούς εταιρείας, που χρηματοδοτούσε την έκπομπή αυτή.

Ο ήμπερσάριος, Μικαέλ Ζάμερ, την κύτταζε με περιέργεια και μάλιστα με αντιπάθεια. 'Επειτα όμως τη χτύπησε ένθαρρυντική στον ώμο και της είπε:

— Λοιπόν, δεσποινίς Τερέζα Βιδιέ, πείτε μας πρώτα, πόσων χρόνων είστε;

— Εικοσιτριών, αποκρίθηκε η κοπέλλα, με φωνή που μόλις άκουγόταν.

— Τι δουλεία κάνετε;

— Είμαι δασκάλα, σ' ένα μικρό και φτωχό χωριό, που απέχει δύο ώρες από την πρωτεύουσα.

— Έχετε γονείς;

— Μόνο πατέρα. 'Η μητέρα μου, είναι δέκα χρόνια πεθαμένη.

— Ο πατέρας σας εργάζεται;

— Προσπαθεί να πνίξει τον καύδο της γυναίκας του στην ταβέρνα και κάθε βράδυ γυρίζει σκίνα στο μεθύσι. Αυτή είναι η δουλειά του.

— Και τώρα, δεσποινίς Τερέζα, ποιά είναι η επιθυμία σας; Ξέρετε ότι η εταιρεία Κολιμπρί, έχει αυτό το ιδανικό, να εκπληρώνει τις επιθυμίες των πελατών της. Λοιπόν, μιλήστε ελεύθερα.

— Θα ήθελα... θα ήθελα, να γίνω ευτυχισμένη...

Ο ήμπερσάριος, κύτταζε με μάτια απελπισμένα το διευθυντή της εταιρείας. 'Από ποιον άρχισα; 'Από το μετρητή πατέρα, από το φτωχό χωριό, όπου δίδασκε, από το κακασουλούπωτο εξωτερικό της κοπέλλας; Χρειάζονταν τόσα πολλά στοιχεία να βοηθήσουν, για να γίνη ευτυχισμένη η δυστυχισμένη αυτή κοπέλλα, που ο κύριος Ζάμερ ήταν έτοιμος να... καταθέσει την έντολή.

Ο διευθυντής όμως της εταιρείας σηκώθηκε και πλησίασε στην κοπέλλα.

— Δεσποινίς Βιδιέ, της είπε με καλωσύνη, η εταιρεία που αντιπροσωπεύω έχει την επιθυμία να σας βοηθήσει, αλλά πείτε μας, τι θα σας έκανε ευτυχισμένη;

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Θα σας ευχαριστούσε ένα μακρινό ταξίδι;

— Δεν ξέρω...

— 'Ας δοκιμάσω με.

Της αγόρασαν ένα εισιτήριο πρώτης θέσεως και την έστειλαν να δει τον κόσμο. Της έδωσαν κι' ένα χρηματικό ποσό, για να ζήσει άνετα στα μεγαλύτερα ξενοδοχεία της Ευρώπης. 'Η μικρή δασκάλα του χωριού, είδε

μπροστά της σαν σε κινηματογράφο να ξετυλίγονται όλες οι όμορφες του κόσμου. Δεν είχε τίποτ' άλλο να σκεφθεί παρά πώς να χαρή τη ζωή της. 'Η εταιρεία είχε φροντίσει να την ντύσει από την κορυφή ως τα νύχια με τα ωραιότερα μοντέλα και δεν ζητούσε κανένα άλλο αντίλλαγμα απ' αυτήν, παρά την όμολογία της, ότι ήρθαν τον τρόπο να την κάνουν έστω και για λίγο ευτυχισμένη.

Και όμως όχι! Όταν γύρισε από το όνειρο της ταξίδι, ήταν πιο μελαγχολική από πρώτα. Παρουσιάστηκε πάλι στην τηλεόραση. Αυτή τη φορά, δεν είχε το ίδιο συνταλαμένο και αδέξιο ύφος, αλλά φαινόταν ακόμη πιο απογοητευμένη. 'Ηταν άμορφη ντυμένη, περιποιημένη και δεν έπαιζαν τα χέρια της με τις σούστες των γαντιών της.

— Λοιπόν; ρώτησε ο κ. Ζάμερ μ' ενδιαφέρον την πελατίτισσά του. Πώς πήγε το ταξίδι; Νοιώσατε έστω και για λίγο την ευτυχία;

— Ήξερε, ότι από την απάντησή της εξαρτιόταν η φήμη της μεγάλης εταιρείας Κολιμπρί «Όλες οι επιθυμίες εκπληρώνονται».

— Δυστυχώς όχι, αποκρίθηκε η Τερέζα με ελκρινεία και μ' ένα μικρό χαμόγελο.

Ο διευθυντής της εταιρείας, τινάχτηκε. Προσέξτε δεσποινίς, σκεφθήκατε καλά πριν απαντήσετε. Είδατε τόσα πράγματα, γυρίσατε τη μισή Ευρώπη, χωρίς κόπο, χωρίς έξοδα. Τίποτα δεν σας έκανε έντυχοι;

— Όλα μουκαναν έντυχοι, κύριε διευθυντά! Το ταξίδι μου ήταν ένα όνειρο! Όλα τα είδα και τα θαύμασα σαν... θεατής. Τίποτα όμως δεν μ' έκανε ευτυχισμένη.

Ο κύριος Ζάμερ, κατέβασε το κεφάλι με άμχανία. Τι διάβολο; Την έκπομπή αυτή την παρακολουθούσε τόσος κόσμος και τώρα η δασκαλίτσα του χωριού θα κλονίζει την πίστι του κοινού στη μεγάλη εταιρεία;

— Τώρα, δεσποινίς, νομίζω ότι κατάλαβα τι ζητάτε! της είπε επίσημα. Θέλετε, για να γίνετε ευτυχισμένη, κάτι όπου έσείς θα παίξετε τον πρώτο ρόλο. Δεν σας γεμίζει την ψυχή ο ρόλος του θεατού. Δεν είναι έτσι;

Για μία στιγμή τα μάτια της κοπέλλας σπίθισαν χαρούμενα. 'Επειτα πήρε πάλι το μελαγχολικό της ύφος και ψιθύρισε:

— 'Ας δοκιμάσω με... αφού επιμένετε.

— Λοιπόν, άκούστε, δεσποινίς, τι σκέπτο-

αυτή τη ζωή! της είχαν πη. Στο τέλος μόνη σας θα έλθετε να μάς πητε τις λέξεις που περιμένουμε: «Είμαι ευτυχισμένη!»

Ο καιρός περνούσε. Για την ερχόμενη Κυριακή, έτοιμαζόταν η πιο μεγάλη δεξίωση της χρονιάς: «'Η δεσποινίς Τερέζα Βιδιέ, έχει την τιμή να σας καλέσει κλπ...».

Κατά δεκάδες, είχαν σταλή οι προσκλήσεις αυτές στα ταχυδρομεία. 'Από την παραμονή, όλα ήταν σιγουριμένα και οι σερίβιτορ, είχαν πάρει την έντολή να πάνε νωρίς την άλλη μέρα, για τις τελευταίες προετοιμασίες.

Όταν το άλλο πρωί, χτύπησαν την πόρτα της κοπέλλας, δεν έλαβαν καμιά απάντηση. 'Επήγαν από το μέρος της κουζίνας κι' εκεί με φρίκη τους ανέληφθησαν μια δυνατή μπουδιά γκαζιού. 'Η αστυνομία, που λίγο αργότερα έσπασε την πόρτα, ήρθε την Τερέζα Βιδιέ νεκρή στο κρεβάτι της!

Στο κοιμοδινό, βρισκόταν το γράμμα, που δικαιολογούσε το διάβημά της: «Ευχαριστώ για όλες σας τις καλωσύνες — έγραφε. Χωρίς καμμό, φεύγω απ' τον κόσμο, που γι' αυτόν δεν είμαι πλασμένη. 'Από την πρώτη ημέρα πουνοιώσα τον εαυτό μου, κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσα να ευτυχίσω. Μ' όλα αυτά, ατένιζα με πίστι στο μέλλον. 'Η ελπίδα, είχε φωλιάσει σε μια γωνιά της ψυχής μου κι' αυτή με συγκρατούσε στη ζωή. 'Η 'Εταιρεία σας, που προλάμβανε κάθε μου επιθυμία, που μου χάρισε μια ζωή παραμυθένια, με την άπεγνωσμένη προσπάθειά να με κην ευτυχισμένη, δεν πέτυχε τίποτε άλλο παρά να μου ξεριζώσει το φτωχό το λουλουδάκι, που είχε φυτρώσει σε μια γωνιά της ψυχής μου. Την ελπίδα! Τώρα πιά δεν περιμένω τίποτε από τη ζωή, γιατί δεν ελπίζω τίποτα. Τώρα τάχω όλα και όμως η ψυχή μου εινε φτωχεία και δυστυχισμένη, γιατί κατάλαβα ότι στη γή δεν μπορώ να βρω την ευτυχία!»

Την ίδια μέρα έθαψαν τη δυστυχισμένη δασκαλίτσα, ενώ ένα megάφωνο άκουγόταν επίμονο, σαρκαστικό:

—'Η «Εταιρεία Κολιμπρί» εκπληρώνει όλες σας τις επιθυμίες. 'Η «Εταιρεία Κολιμπρί» σας φέρνει την ευτυχία στο σπίτι!...

A. ΝΤΥΣΑΤ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οί προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 22 — 28 Φεβρουαρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Θα σημειωθούν αλλαγές στον επαγγελματικό τομέα, ή θα σας γίνουν προτάσεις, που θα σας κάνουν να στραφείτε προς νέες κατευθύνσεις. ★ Σε ταξείδι θα γνωρίσετε νέα πρόσωπα, που θα εκπρεάσουν ευνοϊκά τις συναλλαγές.	★ Οι σύζυγοι θ' αντιμετώπισουν κατ' τις ημέρες αυτές σοβαρές δυσχέρειες. Και οι έρωταμένοι όμως θα περιπλέξουν τα προβλήματα, που τους απασχολούν προσπαθώντας να δώσουν σ' αυτά θιαστικές λύσεις.	★ Τα άστρα εκπρεάζουν ευνοϊκά την υγεία και σας επιτρέπουν ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. ★ Για να διατηρήσετε τη φόρμα σας κάνετε κάθε πρωί λίγη γυμναστική, μπροστά σ' ανοιχτό παράθυρο. ★ Τυχρό το 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Ευνοϊκή επίρροη των άστρων, από την οποία πρέπει να έπωφεληθήτε, για να σταθεροποιήσετε την εργασία, παρά για να στραφείτε προς νέες ριψοκίνδυνες επιχειρήσεις. ★ Θα επιτύχετε λαμπρά αποτελέσματα χωρίς προσπάθειες.	★ Σε κάποια μετακίνηση θα κάνετε μία πολύ ευχάριστη γνωριμία, με τρόπο κάπως πρωτότυπο. Δεν πρόκειται όμως να έχη συνέχεια. ★ Για τους παντρεμένους αρχίζει μία περίοδος γεμάτη δυσάρεστα άπρόοπτα.	★ 'Εξασφαλίστε στον οργανισμό σας μια πιο ήρεμη και πιο ξεκούραστη ζωή, αν θέλετε ν' αποφύγετε δυσάρεστες εκπλήξεις στο προσεχές μέλλον. ★ Το συκώτι απαιτεί ν' αποφύγετε τα οινόπνευματώδη και τα τηγανητά.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Διαταγμοί και αδεξιότητες κινδυνεύετε να σας κάνουν να χάσετε μια σπάνια ευκαιρία. ★ 'Η ανανεωτικότητα θα είχε πολύ δυσάρεστες συνέπειες, για τα οικονομικά. ★ Προσέξτε τα συμβόλαια, που θα υπογράψετε.	★ 'Η Σελήνη εκπρεάζει τις αισθηματικές σχέσεις με τρόπο κάθε άλλο παρά ευνοϊκό. Φροντίστε γι' αυτό κάθε σας ενέργεια να έχη λογικές βάσεις και μη κάνετε σε άλλους κάτι, που δε θα θέλατε να σας κάνουν εκείνοι.	★ 'Υγεία καλή επιτρέπει ιδιαίτερα στους πνευματικούς εργαζομένους να κάνουν μια θεαματική επίδειξη ικανότητων. ★ Τα άστρα σας παρακινούν στην πολυφαγία. 'Αποφύγετε την δίαιτα, γιατί το στομάχι θα διαμαρτυρηθεί.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ 'Η περίοδος αυτή θα είναι άπώ τις πιο αποδοτικές, αρκεί να δώσετε στις ενέργειές σας ένα σωστό προσανατολισμό. ★ Προσέξτε πολύ την αλληλογραφία, γιατί και αυτή θα σας εξασφαλίσει μία σημαντική επιτυχία.	★ Διαλύονται τα νέφη, που σκίαζαν τον ορίζοντα της αισθηματικής σας ζωής. ★ Οι νέοι θα υποχρεωθούν να παρουν μια απόφαση, που δε συμβαδίζει με τις επιθυμίες και τα όνειρά τους. ★ Εύχρηστη Κυριακή.	★ Τα άστρα υποσημαίνουν την ανάρρωσιν των ασθενών. 'Αλλωστε ξέρετε πάντα τι σας θάλλπει και τι σας ωφέλει. Και αυτό σας βοηθεί ν' αποφύγετε πολυλούς κινδύνους. ★ Σας απειλεί τραυματισμός στα πόδια, συνεπεία πτώσεως.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Τα άστρα δημιουργούν μερικές δυσχέρειες στον επαγγελματικό τομέα, δε θα διακοινηθήτε όμως να έρθετε τη βοήθεια, που σας χρειάζεσθε, για να τις υπερπηδήσετε. ★ Φροντίστε τα παθήματα να χρησιμεύσουν για μαθήματα.	★ Παρουσιάζονται πολλοί πειρασμοί και σοβαρά διλήμματα αισθηματικής φύσεως. ★ 'Η 'Αρσινόη σας βοηθεί να εξασκεύετε ποιο πρόσωπο σας αγαπά ελκρινεία και χωρίς ύστεροβουλία. ★ Εύνοούνται οι φιλικές σχέσεις.	★ 'Η υγεία παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία, γι' αυτό αποφύγετε, ό,τι απαιτεί μεγάλες προσπάθειες και συνεχή την επίσκεψη στον δοντογιατρό σας. Θα δοκιμάσετε δονηρές εκπλήξεις.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θα έχετε πολύ καλές ιδέες, δε θα σημειώστε όμως επιτυχίες, γιατί θα τις αφήσετε ανεκμετάλλευτες. ★ 'Απροσδόκητο και αρκετά σημαντικό έσοδο θα βελτιώσει τα οικονομικά σας και θα επαναφέρει την αίσιοδοξία.	★ Διορθώστε το χαρακτήρα σας και περιβάλετε με απόλυτη μυστικότητα κάποιο αισθηματικό σας δεσμό. ★ Στον επαγγελματικό περιβάλλον θα κάνετε μια πολύ ευχάριστη γνωριμία, που θα πάρη αισθηματική τροπή.	★ 'Ο οργανισμός σας έχει ανάγκη από κίνηση και καθαρόν αέρα. Μη νατε καμιά ευκαιρία να θγαίνετε από την πόλη και να περπάτε όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες σε μια πευκόφυτη περιοχή. ★ Τυχρό το 11.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θα κάνετε ένα ευχάριστο και γεμάτο άπρόοπτα ταξίδι, που θα σας εξασφαλίσει ενδιαφέρουσες προσφορές και ανέλπιστες προτάσεις. ★ Μη ζητήσετε τη βοήθεια προσώπων που περιβάλλονται. Θα δείξουν αδιαφορία και άπροδομία.	★ 'Ο Φεβρουάριος τελειώνει με ευχάριστες εκπλήξεις στον αισθηματικό τομέα. ★ Οι άντρες πρέπει ν' αποφύγουν τις κοπέλλες με άτίσασσο χαρακτήρα. ★ Οι γυναίκες δε μη πειθούν να εκπληρώσουν τα αισθηματά τους.	★ Τ' άστρα προκαλούν μία γενική αλάρμ και μειώνεται έτσι η αντίδραση του οργανισμού κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. ★ Προσέξτε ιδιαίτερα το φαγητό σας, για ν' αποφύγετε στομαχικές διαταραχές.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 23 Νοεμβρίου	★ Παύετε προς στιγμήν να είσθε ο ευνοούμενος της τύχης και αυτό σας απογοητεύει και σας ώθει στην απάθεια. ★ Πρέπει όμως ν' αντιδράσετε εγκαίρως και να όπλισήτε με θάρρος. Μόνο έτσι όλα θα διορθωθούν.	★ 'Ερμής και 'Αρης αυξάνουν την τόλμη σας και σας εξασφαλίζουν νέες μεγάλες επιτυχίες στον αισθηματικό τομέα. ★ Τα άστρα σας κάνουν πιο ευερέθιστο από συνήθος και υπάρχει κίνδυνος να φανήτε άδικος.	★ Προσέξτε τα μάτια σας. Μη διαβάτε στον κρεβάτι και πάψετε να εργάζεστε κάτω από ανεπαρκή φωτισμό. ★ Περίοδος ιδιαίτερα ευνοϊκή για τους άρρωστους, στους οποίους τα άστρα εξασφαλίζουν ταχεία ανάρρωση.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Προσοχή στις πάσης φύσεως συναλλαγές, γιατί θα προσπαθήσουν να σας εξαπατήσουν και να σας τυλιξουν. ★ 'Αποφύγετε να στραφείτε προς χιμαιρικές επιδιώξεις, παραμελώντας τις τακτικές σας ασχολίες. ★ 'Απαιτείται υπομονή.	★ Τα άστρα εύνοουν περισσότερο τα φλέτ' παρά τον έρωτα. Αυξάνουν όμως τον έρωτα και απειλούν να σας παρσάρουν σ' ένα επικίνδυνο κατήφορο. ★ Τα σόρ σας δίνουν την ευκαιρία να κάνετε μία νέα γνωριμία.	★ Κάποια άνωμαλία θα κάνει τις γυναικείες ιδιες ν' ανησυχήσουν. ★ Δύσκολη περίοδος για όσους υποφέρουν από αλκοολικές. ★ 'Αποφύγετε τα ποτά, ιδίως αν οδηγείτε αυτοκίνητο. ★ Μία κούρα αποτοξινώσεως θα ωφέλοισε πολύ.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ 'Η αίσιοδοξία ξανάρχεται χωρίς σε μία έκδηλη της τύχης, σε στιγμή, που είχατε πάψει να ελπίζετε σ' αυτή. ★ Έχετε συμφέρον ν' ακούσετε πρόσωπο με πείρα, στο οποίο ξέρετε πως μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνη.	★ Περίοδος χαρούμενη και ευτυχισμένη στο σύνολό της, ιδίως αν δείξετε κατανόηση έναντι αγαπημένου προσώπου, που σας ανταποδίδει με το παρόν την αγάπη σας. ★ Περίοδος από τις πιο κατάλληλες για γάμο.	★ Πρώτες περισσότερα φρούτα και λιγότερο κρέας. Θα εξασφαλίσετε έτσι στον οργανισμό σας μια αποτοξινώση από την οποία έχει μεγάλη ανάγκη. ★ Βάλτε μια τάξη στις ώρες των γευμάτων και αποφύγετε τα μαχαρικά.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Καμμία έκπληξη στον επαγγελματικό τομέα. ★ Θα θέσετε κατά τις ημέρες αυτές τις βάσεις μιας επιχειρήσεως, που θα γίνη άφορμή να βελτιωθούν τα οικονομικά σας στο προσεχές μέλλον. ★ 'Ενδιαφέρουσες προτάσεις.	★ Θα σημειωθεί μία εξαιρετικά ευχάριστη αλλαγή στον αισθηματικό τομέα. ★ Δύσκολο θ' αντίσταθήτε σ' έναν πειρασμό, γιατί το αδύνατο χαρακτήρας σας παρσάρεται εύκολα. ★ Ευκαιρία να εκτιμήσετε τους πραγματικούς φίλους.	★ Χωρίς να έχετε καμμία σοβαρή πάθηση, νοιώθετε μία γενική αδιαθεσία, που σας χαλάει το κέφι. Λίγη ανάπαυση και άφθονος ήρεμος ύπνος θα εξαναφέρουν τη ζωή στον κανονικό της ρυθμό. ★ Τυχρό το 7.
ΙΧΘΥΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ 'Η έκδοσι μιας υποθέσεως θα έξαρτηθή από την επιδεξιότητα και την ταχύτητα με την οποία θα την διεκπεραιώσετε. ★ Θα υποχρεωθήτε να πάρετε μία απόφαση, που δε φαίνεται να συμβαδίζει με τις απόψεις σας.	★ Παρουσιάζονται ευκαιρίες για εύκολες διαπραγματεύσεις. Αυτό όφειλεται σε αμνησία της νοητικής σας, αλλά και σε μία πρόσκληση εύνοια των άστρων. ★ Γράμμοι, που θα λάβετε, θα σας εκπλήξουν και θα σας άναστατώσουν.	★ Αύξησι του δυναμισμού, που δε δικαιολογεί καμμία σπατάλη δυνάμεων, ούτε στην εργασία αλλά ότε και στις διασκεδάσεις. ★ Προσέξτε τις αλλαγές κλίματος και αποφύγετε τις κάθε είδους συγκινήσεις. ★ Χρώμα σας το μωβ.

Ζερίθ' Ενταβευ...

γερό μυαλό... γερά νεύρα...

ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ

ION

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΠΡΟΙΟΝΤΑ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ